ZANE GREY

NEVADA

EDITURA TINERETULUI

AVENTURA

ZANE GREY

NEVADA

În româneşte de
VERA BERCEANU
şi
CEZAR RADU

EDITURA
TINERETULUI

CUPRINS

CAPITOLUL I

În timp ce calul, îmboldit, se năpustea pe drum, Nevada privi îndărăt peste umăr. Calea pe care şi-o despicase prin mulţime îi îngădui să vadă, înapoi, cercul în care cei trei oameni zăceau cu faţa la pământ. Din gura ţevii pistolului, fumul albăstrui se ridica uşor şi se îndepărta plutind. Faţa lui Ben Ide, albă ca varul şi frământată de emoţii, strălucea în lumina vie a soarelui.

— Cu bine, prieteni! strigă răguşit Nevada şi se ridică în scări să-şi fluture sombrero-ul.

El socotea că-şi ia rămas bun pentru totdeauna de la prietenul care-i salvase viaţa, îl ajutase şi-l sprijinise să reintre în rândul oamenilor şi care acum îi era mai drag ca un frate.

Apoi Nevada întoarse capul spre drumul gălbui pe care gonea calul; furia lui sinistră şi cumplită îl năpădi iarăşi, înăbuşind emoţia puternică ce-i sfâşiase pentru o clipă inima. Era ceva familiar şi batjocoritor în fuga aceasta grăbită, pe un cal iute, spre câmpurile de salvie şi spre munţii cei întunecaţi. De câte ori, gonind ca să scape cu viaţă, nu simţise vântul biciuindu-i faţa! Dar acum nici frica şi nici dragostea de viaţă nu făceau din el un fugar.

Nevada ţâşni pe ultima poartă deschisă a ranch[1]-ului şi părăsi drumul, zburând peste câmpul de salvie, în jos, pe cărarea ce ducea de-a lungul lacului. Călărea între apa verzuie şi câmpul cenuşiu de salvie. Furia care-l mai stăpânea încă îi înceţoşa ochii, de nu mai vedea nici poteca

---

[1] Fermă de vite.

şerpuită. Acum nu mai trebuia să gonească atât de nebuneşte, în definitiv, oamenii legii tot or să-i ia urma, aşa cum făceau de ani de zile, dar gândul acesta nu zăbovi aproape de loc în mintea lui.

Vârtejul din suflet părea să aibă nevoie de goana unui cal iute şi puternic. Gânduri, simțăminte, senzații se revărsau din răul acela binecunoscut, rece şi îngrozitor, pe care-l simțea în suflet întotdeauna după ce vărsa sânge omenesc şi care, de data asta, îl încerca mai aprig ca oricând. În goana sălbatică a calului, de-a lungul teraselor terenului, urmând poteca şerpuită, trecând peste viituri, afundându-se şi ieşind în galop din viroage, toți muşchii trupului lui Nevada erau încordați ca nişte strune. Părea o fugă nebunească pentru a scăpa de sine însuşi, înfierbântat şi ud leoarcă de sudoare, el se lăsă tot mai mult în voia efortului fizic.

După un drum de cinci mile, calul şi călărețul se aflau departe, pe malul celălalt al lacului. Bidiviul îşi domoli goana, trecu la trap şi iată-l mergând pe poteca ce şerpuia în jos, spre țărmul cu nisip moale, şi mai departe, în jurul lacului de pe fața căruia soarele de prânz topise gheața. În sufletul învolburat al lui Nevada se petrecu o schimbare. Văzu urmele adânci lăsate de copitele cailor de-a lungul malurilor; văzu scrijeliturile lungi şi zgârieturile de pe crusta de gheață; văzu locul unde el şi Ben, împreună cu hoții de vite eliberați, îl fugăriseră pe California Red, armăsarul mare şi sălbatic, până ce acesta a zvâcnit pentru ultima oară şi apoi a căzut. Trecând pe-acolo, Nevada nu se putu opri să nu se gândească la toate astea şi să nu se înfioare aducându-şi aminte de capturarea norocoasă şi ciudată a calului sălbatic la care Ben Ide ținea atât de mult. Ce festă le jucase soarta! Ce nebun fusese Ben; să se

învoiască cu hoții de vite pe care îi înhățaseră şi să le ofere libertatea în schimbul ajutorului dat la prinderea armăsarului sălbatic! Cu cât fapta fusese mai nebunească, cu atât ea sporea dragostea lui Nevada pentru Ben. Ben era un adevărat vânător de cai sălbatici.

Nevada ajunse pe malul abrupt unde Forlorn River se pierdea în apele lacului. Se cațără pe poteca povârnită, spre pâlcul de copaci şi spre cabana unde el şi Ben trăiseră în singurătatea aceea fericită. Ben, fiul proscris al unui bogat moşier crescător de vite din Tule Lake, şi el, pistolarul rătăcitor, fugar şi jigărit, pe care Ben îl primise punându-i o singură întrebare:

— De unde?

— Nevada — sunase răspunsul.

Şi acesta a fost singurul nume sub care îl cunoscuse Ben.

Acum toate se sfârşiseră. Nevada descălecă de pe calul asudat, care gâfâia.

— Ei bine, Baldy, am ajuns — spuse el, zvârlind frâiele. Cred că goana s-a terminat.

Se lăsă greoi pe treapta verandei, îşi împinse spre ceafă sombrero-ul negru şi îşi trecu mâna prin părul năduşit, îndepărtându-şi-l de pe fruntea încinsă. Privi peste lac spre punctele ce se zăreau în depărtare pe câmpia sură; erau cabanele şi hambarele ranch-ului Blaine. Atunci, o ultimă icnire de greață — strânsoarea aceea înghețată care-l cuprinsese din măruntaie până în inimă — curmă, cu o zvâcnire ce-l făcu să se cutremure, încleştarea şi făcu loc simțământului omenesc şi cald din sufletul lui Nevada. Pentru el ar fi fost mai bine dacă starea aceea de groaznică încremenire a minții nu s-ar fi risipit, pentru că, o dată ce se risipise, venea şi creştea treptat deznădejdea.

— Doar n-o să stau aici trist ca o bufniță — vorbi Nevada de unul singur, ridicându-se. Bineînțeles, am făcut-o. Dar nici n-aş fi putut altfel... Ben, prietene!

Însă nu putea să intre, aşa cum era, în cabana unde învățase ce înseamnă măreția sentimentului de prietenie.

— El e singurul prieten pe care l-am avut vreodată, în afară de vreun cal sau doi... Ei bine, acum numele lui Ben e curat, fără pată. Slavă Domnului! Bătrânul Amos Ide ştie acum adevărul şi va trebui să-i ceară iertare lui Ben. La naiba, straşnic o să mai fie! Dar Ben nu o s-o facă niciodată prea mult pe grozavul cu dreptatea lui față de bătrânii domni. O să fie blând şi potolit... Şi Hart Blaine o să afle că e nevinovat şi o să-şi schimbe părerea despre băiat. Or să fie nevoiți cu toții să se târască în genunchi în fața lui pentru că l-au învinuit că-i hoț de vite. Ben o să se însoare cu Ina... şi-o să fie bogat. Îl are şi pe California Red, e-al lui acuma, şi-o să fie fericit.

Alunecând peste lac, privirea lui Nevada rătăcea spre depărtări, peste Forlorn River, peste colinele cu salvie cenuşie atât de grăitoare în singurătatea lor, peste şirurile de munți întunecați, înspre ținuturile de dincolo de ei, către lumea aceea sălbatică de unde venise şi unde trebuia să se întoarcă. Se gândea la viața aceea aspră, cu mâncare puțină, cu intimitatea dezgustătoare dintre bărbați şi femei necinstite, la acea frontieră a Nevadei unde avea un nume rău famat, acolo unde nu putea să doarmă niciodată în singurătate sau să poarte o mănuşă în mâna cu care mânuia pistolul! Dar în clipa aceea nu-l încerca nici un regret. Gândul minunat că-şi plătise datoria față de prietenul său îl susținea şi-l înflăcăra. Îl salvase pe Ben de la închisoare, spălase numele lui de orice pată, îi redase Inei Blaine şi-i ucisese duşmanii. Oricât de ticăloasă ar fi fost

viața lui dinainte de a-l fi întâlnit pe Ben, oricât de greu îi va fi să îndure singurătatea şi amărăciunea ce-l aşteptau în viitor, nimic nu putea schimba sau micşora farmecul şi gloria binelui pe care-l făcuse.

Nevada intră în cabană. Se aştepta s-o găsească curată, bine rânduită şi primitoare, ca de obicei. Dar în cameră domnea o cumplită dezordine: fusese scotocită cu furie. Falşii şerifi, care veniseră chemați de Less Setter ca să-l aresteze pe Ben, nu s-au sfiit să se înjosească furând. Era limpede că ei cotrobăiseră prin cabană după bani sau lucruri de preț.

Nevada privi îngândurat la neorânduiala din jurul lui.

— Ei, da — mormăi el, amenințător — cred ca de-acum încolo Less Setter n-o să mai tulbure lumea de pe aici şi nici de altundeva, doar pe cei din iad.

Zicând acestea, Nevada ieşi afară şi cobora pe potecă până la corral[1]-uri. Înăuntru, caii se adăpau la jgheab. Prinse unul şi, după ce-i aşeza pe spinare samarul şi pachetele, se întoarse în cabană. Îşi strânse în grabă lucrurile, ceva merinde, pături, cartuşe, apoi încalecă pe calul său şi, mânând calul de povară în fața lui, o luă în jos, către Forlorn River, spre un vad.

— Sunt sigur că Ben o să păstreze ranch-ul ăsta aşa cum l-am avut noi — murmură el, visător. Şi o să vină des pe-aici.

Din ochii lui Nevada începură să picure lacrimi fierbinți, primele pe care le vărsa din tinerețea lui de orfan, atât de ştearsă şi de îndepărtată. N-avea rost să-şi mai întoarcă privirea spre cabana mică şi cenuşie, pe jumătate ascunsă între copaci; tot nu mai putea s-o vadă. Dar, pe măsură ce

[1] Corral — ocol de cai.

înainta în susul râului, lacrimile i se zvântară şi el văzu păşunea unde caii, cândva ai lui şi-ai lui Ben, îşi înălțau capetele spre el şi nechezau. Din vârful unei coline ce se ridica aproximativ la o milă, poate chiar mai departe, deasupra râului singuratic, Nevada privi înapoi spre cabană pentru ultima oară. Ceva mai tare decât cugetul îi spunea că n-o s-o mai vadă niciodată. Clipa era sfâşietoare, căci în minte părea că se deschide o poartă ce lăsa să pătrundă un fapt împotriva căruia rezistase cu atâta încăpățânare atunci când părăsise mica lor cabană; el nu-şi lua rămas bun numai de la cabană şi de la prietenul său Ben, ci şi de la cel mai de preț lucru pe care-l avusese vreodată în viață, de la Hettie Ide.

Nevada îşi luă rămas bun şi călări mai departe, cufundat în gânduri, nebăgând de seamă nici milele, nici orele. Apusul soarelui îi aduse aminte de apropierea nopții şi de nevoia unui loc de popas, pentru el şi cai. Trecând râul, care arăta acum doar ca un pârâu puțin adânc şi doar de vreo cinci metri lățime, lăsă caii să se adape. Ajuns pe malul celălalt, descăleca să-şi umple cu apă burduful şi bidonul. Apoi o porni călare, îndepărtându-se de râu şi de potecă în căutarea unui loc ferit. Cunoştea ținutul şi, nu după multă vreme, ajunse într-o vale şi merse în sus pe firul ei o bucată de drum. Nu se vedea urmă de apă şi de aceea nu erau nici poteci. Valea se îngusta şi, după ce străbătu călare desişul de stejari tineri ce se înălțau pretutindeni, Nevada se opri într-o vâlcea acoperită de iarbă, să-şi înjghebeze aici tabăra de noapte.

Bine dresați, caii lui n-aveau să se îndepărteze dincolo de luminiş şi cu greu ochii unor călăreți ar fi putut să-i zărească focul de popas. Ce ciudat! Iată-l din nou singur! Şi totuşi, singurătatea îl însoțise aproape toată viața înainte de

a avea norocul să-l întâlnească pe Ben Ide.

Din când în când, mâinile îi cădeau moi şi el rămânea aşa sau îngenunchea şi stătea nemişcat, în timp ce gândurile puneau stăpânire pe dânsul. În ciuda neliniştii din suflet, îi era foame şi mâncă cu poftă. O noapte neagră ca păcura, fără nici o licărire de stele, se lăsase în vreme ce el îşi orânduia lucrurile pentru popas.

Şi atunci sosi ceasul care-l înspăimânta cel mai mult, ceasul acela lângă focul de tabără, când tăcerea şi singurătatea îl copleşeau. Totdeauna, în călătoriile lui singuratice, fusese la fel; dar acum singurătatea şi tăcerea erau neasemuit mai mari şi mai ciudate. Ceva de neînțeles îl schimbase, îi ascuțise inteligența, îi sporise emoțiile, în viața lui se întâmplase ceva neînchipuit de însemnat. Acum îşi dădea seama de asta.

Noaptea era rece şi liniştită. Câteva gâze solitare care scăpaseră de îngheț bâzâiau trist. Auzi plânsul coioților. Nici un alt zgomot nu tulbura liniştea; nici vântul nu se pornise încă.

Nevada se aşezase în fața focului, cu picioarele încrucişate, ca un indian. Focul era mic, dar dădea căldură. Aşchiile din lemn de stejar tare, uscat, ardeau roşii, ca nişte cărbuni. Îşi întinse palmele spre văpaie, un vechi obicei care-i plăcea şi-l făcea să se simtă bine. Îl înspăimânta gândul că trebuie să se întindă în culcuşul pe care şi-l pregătise; odată culcat, o să adoarmă pe loc, şi apoi o să se trezească în timpul nopții şi o să zacă aşa în singurătatea şi-n liniştea din jur. Cu cât o să se culce mai târziu, cu atât mai scurtă va fi veghea din ultimele ceasuri ale nopții. În afară de aceasta, avea un tovarăş: focul. Strălucea şi scânteia. Era viu şi parcă voia să-l îmbărbăteze.

Veni clipa în care chipul Hettiei Ide se ivi limpede în

tăciunii aurii şi roşii. Strălucea acolo, cu fața ei tânără încadrată de păr auriu, cu ochii cenuşii şi gravi, cu buzele cărnoase şi dulci. Chipul o arăta curajoasă, puternică şi dârză, cu mult mai matură decât o fată de şaisprezece ani.

Era cumplită şi ciudată amintirea. Nevada sărutase buzele acelea dulci şi ele îl sărutaseră pe dânsul! Chipul acela i se odihnise pe piept, iar părul bălai îi mângâiase obrajii. Toate acestea or să-i stăruie veşnic în minte, apărându-i mereu, strălucind în fiece foc de tabără şi pe toate potecile viitorului.

— Hettie! Hettie! şopti el, zdrobit. Eşti doar o copilă şi de bună seamă c-o să uiți. Mă bucur că Ben n-o să ştie niciodată nimic despre noi doi. Dar altceva o să iasă acum la iveală, după împuşcăturile mele de azi. Şi tu, şi Ben o să aflați că eu sunt Jim Lacy!... Ah, de-aş fi putut păstra taina numelui ăstuia, n-ați fi aflat niciodată c-am fost un nemernic. Dar, vai, nimeni n-o să vă spună că de-acum încolo n-o să mai fiu, n-o să mai pot fi un nemernic!

În timp ce Nevada îşi deplângea propria-i soartă, chipul de umbre şi lumini se stingea şi se aprindea iar în mijlocul focului, plin de farmec şi înțelegere. Trecuse o oră de când dragostea lui Nevada se înălțase până la măreția sacrificiului, de când renunțase pentru totdeauna la orice nădejde de a-şi împlini gândul, de când îşi dăduse seama că nu-i mai rămâneau decât gloria şi visul şi că sufletul lui schimbat o să rămână credincios fetei care-l iubise şi crezuse în el.

Lângă acest foc al primului popas, Nevada simți că-i piere curajul. Niciodată până acum nu pătrunsese tâlcul acelei clipe când el şi Hettie, fără să-şi dea bine seama cum s-au petrecut lucrurile, se treziseră unul în brațele celuilalt. Eh, câte nu s-ar fi putut petrece... Dar totul fusese doar un

vis. Şi totuşi Nevada ştia că visase, crezuse şi se lăsase în voia acestui vis. Şi într-o bună zi ar fi putut înmormânta trecutul, chiar şi numele, şi ar îi putut cuprinde fericirea pe care i-o făgăduiseră brațele Hettiei. Ben l-ar fi primit bucuros ca frate. Dar, tăinuindu-şi adevăratul nume, trăind sub numele fals de Nevada, ar mai fi fost el cinstit față de sufletul pe care Ben şi Hettie l-au făurit în el? Nevada îşi dădea seama ca n-ar mai fi putut trăi în minciună. Şi, deşi nu s-ar fi sinchisit prea mult de Ben, tare-ar mai fi vrut ca Hettie să nu afle că el a fost cândva Jim Lacy, nume cunoscut din Lineville până la Tombstone, traversând pustietățile Nevadei.

— Cred că-i mai bine aşa — şopti Nevada, adresându-se focului. Numai dacă Hettie n-ar afla niciodată nimic despre mine, despre cel care am fost cu adevărat.

Pierderea Hettiei era de neîndurat. Fusese fericit fără să-şi dea seama. Ieşise din iadul în care trăise până atunci, urcând pe treptele prieteniei, ale dragostei şi cinstei. Niciodată n-o să poată nesocoti fapta sângeroasă prin care îşi salvase prietenul de trădarea unui om rău, lipsit de scrupule. Fapta aceea salvase de la ruină familiile Blaine şi Ide, şi fără îndoială, salvase pe Ina şi pe Hettie de la o soartă şi mai rea; căci Setter, diavolul acela viclean, îşi întocmise bine planurile.

Nevada îşi înclină deasupra focului capul descoperit, şi un plâns în hohote îi zgudui trupul.

— Fireşte... o pierd... şi asta mă dă gata... — şuieră el printre dinți. Nu pot... să îndur!...

Când, la miezul nopții, se târî şi se strecură în aşternutul de pături, o făcu numai pentru că era istovit de zbuciumul ce-l măcina. Somnul alinător îi aduse uitarea.

Dar, o dată cu răcoarea zorilor, chinul reveni şi, împreună cu el, conştiinţa că o să-l poarte pe veci în suflet. Suferea pentru că nu putea fi fericit fără dragostea Hettiei Ide, fără s-o vadă, fără ca ea să-i zâmbească, fără s-o poată atinge. Ca o fiară rănită tânjea după un loc ascuns şi tainic unde să moară. Voia să se avânte din nou în viaţa aspră a frontierei, semănând moartea şi înfruntând-o, acolo, printre oamenii aceia fărădelege care îi nimiciseră viaţa. Oricum, tot nu mai putea schimba nimic. Se gândi că era o deosebire ca de la cer la pământ între fericirea lui Ben — pe care el, Nevada, o făurise, ceea ce-i dădea un simţământ de negrăită încântare — şi nenorocirea în care se afla el însuşi. Mai mult chiar, dragostea Hettiei, îmbrăţişările ei, încrederea pe care o avea în dânsul îl ridicaseră pe culmi spirituale nebănuite şi-l ţintuiseră acolo, ca să lupte necontenit pentru acel ceva pe care ea îl făurise în el. Avea faţă de sine o datorie mai mare decât faţă de Ben. Dar nu o datorie de dragoste, ci una de loialitate! Hettie îi redase încrederea în el însuşi, în acest om nou care părea acum atotputernic şi atât de misterios.

— Baldy, fără doar şi poate că iar va trebui să mă bat — îi spuse el calului în timp ce-i arunca şaua pe spinare. Trebuie să ajungem pe potecile tainice. Trebuie să mâncăm, să dormim şi să căutăm un loc unde să ne putem ascunde şi să fim în siguranţă. Poate că, după un timp mai îndelungat, o să putem trece dincolo de deşert, spre Arizona, şi-o să ne găsim o muncă cinstită. Dar, pe Dumnezeu din ceruri, chiar de va trebui să m-ascund tot restul zilelor mele şi să fiu Jim Lacy până s-o sfârşi blestemata asta de viaţă, voi rămâne credincios acestui lucru din inima mea: numelui Nevada pe care mi l-a dat Ben Ide; şi numelui, şi omului în care a crezut Hettie Ide!

În ziua aceea, Nevada călări mult de-a lungul potecilor

pentru vite ce şerpuiau în susul văilor şi prin trecători. Ajunsese în ţinuturile muntoase, printre cedri şi pinioni[1] Sus, cu mult deasupra lui, pădurea întunecată încingea munţii ca un brâu, iar dincolo de el strălucea linia zăpezilor. Tânărul ocoli cu bună ştiinţă cele câteva ranch-uri de vite cuibărite prin văile mai bogate în iarbă. În ziua aceea, potecile bine bătătorite nu cunoscură urmele lui, iar apusul îl găsi într-o văioagă singuratică, cu pereţi înalţi şi aşternut de iarbă unde suna murmurul unui izvor.

Nesfârşite au fost orele şi milele acestei zile lungi de călărie. Popasul era binevenit şi pentru om, şi pentru caii obosiţi. Urletul unui lup, înfiorător în tristeţea şi sălbăticia aceea prelungită şi obsedantă, îl salută pe Nevada, care se aciuise lângă foc. Un lup sur şi singuratic, tânjind după perechea lui. Urletul lupului găsi ecou în strigătul inimii lui Nevada. Şi el era un lup singuratic, unul faţă de care soarta se arătase şi mai crudă.

Şi iată că din nou un chip fermecător, cu ochi cenuşii şi întrebători, scânteia, strălucea, lua fel de fel de înfăţişări în inima alb-roşiatică a focului.

A doua zi, Nevada urcă spre cumpăna apelor care despărţea ţinutul de salvie şi păduri, de deşertul ce se întindea dincolo. Era o trecătoare joasă şi lată, ferestruită printre munţi, uşor de străbătut călare, deşi poteca era şerpuită şi accidentată. Lipsa urmelor de vite îl făcu pe Nevada să zâmbească sinistru. Ştia el de ce nu sunt de loc urme pe aici şi de ce, în schimb, sunt foarte multe mai spre sud, printre meterezele stâncoase ale unei alte trecători foarte accidentate. Foarte puţini dintre proprietarii ranch-urilor care cumpărau sau vindeau vite străbătuseră

---

[1] Pinion — specie de pin american, cu fructe comestibil

vreodată această cumpănă a apelor.

De pe o şa de munte, bogată în iarbă, unde mai străluceau florile sălbatice de toamnă, Nevada privi în josul povârnişului lung şi neregulat al lanțului de munți, spre fâşia de teren plină de chei înguste şi de cedri a Californiei, şi mai departe, spre frontiera Nevadei, golaşă şi bătută de vânturi, sălbatică şi măreață. Deşertul galben-cenuşiu se întindea nemărginit în depărtări, plin de o uriaşă risipă de şesuri cețoase şi de şiruri nesfârşite de munți pleşuvi. Priveliştea semăna, într-un fel, cu viitorul lui Nevada, aşa cum şi-l închipuia el.

În timp ce privea țintă, plin de jale, peste deşertul acela înspăimântător şi monoton, îl cuprinse un puternic simțământ de revoltă împotriva naturii şi a tâlcului pe care natura îl avea pentru el. Cum învățase să iubească ținutul de salvie înmiresmată care rămânea în urmă! Iar deşertul pe care-l vedea înaintea lui era aspru, amar, crud, ca şi oamenii care trăiau acolo. Se gândea cu ură că se întoarce. Oare n-ar putea să găsească un refugiu undeva, în altă parte... fireşte, în însorita şi îndepărtata Arizona? Oricât îi era de ciudă să recunoască, dar Nevada aceasta sălbatică găsea ecouri în adâncul ființei lui, trezea pornirile-i lăuntrice ucigătoare şi sfidătoare.

„Cred c-o să m-ascund pentru câtva timp într-o văioagă" — se gândi el.

Începu să coboare de pe creastă şi curând valea adâncă şi culmile de dincolo de ea dispărură din ochii săi. Poteca şerpuia când urcând, când coborând, când pe sub malurile pline de tufişuri, când prin defileuri de stânci roase de vreme sau pe lângă pădurea de cedri, mereu mai jos, tot mai jos din înălțimi.

Înainte ca Nevada să ajungă la capătul acestei lungi

costişe de munte, auzi deodată murmurul molcom al unui izvor; părăsi cărarea şi o luă de-a curmezişul peste un teren foarte accidentat, pe marginea unei văi înguste şi puțin adânci de unde venea sunetul apei în cădere. Merse pe jos, ducându-şi caii de frâu, cale de o milă şi mai bine, până găsi o spărtură în peretele văii pe unde putu să coboare.

Aici, într-adevăr, era un loc tainic, un ascunziş bun. Iarbă şi lemn se găseau din belşug, iar urmele de cerbi şi ale altor animale îl încredințau că n-o să ducă lipsă de carne. Un luminiş îngust şi adăpostit al canionului, unde iarba creştea din belşug de-a lungul izvorului, părea un loc foarte potrivit pentru tabără.

Calm, dar îngândurat, Nevada luă sacii de pe cai, de parcă timpul nu mai avea însemnătate, şi începu să-şi înjghebeze un adăpost în locul acesta sălbatic. Din fragedă copilărie, munca asta avea pentru el un neistovit farmec. Niciodată nu simțise atâta nevoie de singurătate ca acum.

Nevada nu număra nici zilele, nici nopțile, care se scurgeau ca într-un vis. Cutreiera valea îngustă în sus şi în jos, cu puşca în mână, deşi nu o folosea decât când avea nevoie de carne. Petrecea ore întregi stând la soare, cufundat în amintiri. Caii se îngrăşau văzând cu ochii şi se leneveau. Zilele se făceau săptămâni. Plopii scămoşi îşi lepădau frunzele ce se aşterneau, covor auriu, sub ei. Nopțile erau reci şi vântul gemea printre copaci.

Dar iată că sosi şi vremea când singurătatea deveni de neîndurat. Nevada îşi dădu seama că, dacă mai stă mult acolo, o să înnebunească. Visând necontenit la Hettie Ide şi la Ben, tânjind după acel răstimp scurt, frumos şi înălțător din viața sa, el era copleşit totodată şi de amintirea întunecoasă şi stranie a oamenilor pe care-i ucisese. Nevada mai trecuse cândva prin asemenea stări sufleteşti, iar

singurul leac împotriva lor erau băutura, munca, acțiunea, prezența altor oameni, glasurile lor, chiar dacă aparțineau celor mai netrebnici bărbați şi femei. Numai asta îl putea salva de nălucile care-l obsedau. Gândurile negre nu-i mai dădeau pace. Crezuse că se poate descurca singur, dar iată că ajunsese la capătul puterilor. Nu mai putea zăbovi în singurătatea aceasta desăvârşită, istovindu-şi de moarte trupul, cufundându-se în fiecare zi, din ce în ce mai adânc, în tristețea sa, până la a-şi pierde mințile. Părea că-şi găseşte alinare chiar şi în amintirea vechilor lui tovarăşi de tâlhării. Se cutremura însă din adâncul sufletului la gândul că ar fi nevoit să se reîntoarcă la viața-i nelegiuită de odinioară.

— Cred că e timpul să fiu cinstit cu mine însumi — mormăi el. Nu pot să mă mint pe mine, după cum n-aş putea s-o mint nici pe Hettie. M-am schimbat. Mă schimb în fiecare zi. Eu singur nu mă mai recunosc. Şi viața asta blestemată pe care trebuie s-o înfrunt mă face să mă cutremur. Ce-o să fac? O să-mi găsesc o muncă cinstita, undeva, departe. Poate în Arizona, unde sunt mai puțin cunoscut. Asta aşteaptă şi Hettie de la mine. Şi ea ar avea încredere în mine... Şi, pe Dumnezeu, asta şi vreau să fac, în interesul ei şi al lui Ben, fără a mă gândi de loc la mine; o să mă îngrop undeva, până ce şi ultima împuşcătură pe care am tras-o şi care i-a salvat o să fie uitată! Dacă m-ar găsi şi m-ar recunoaşte că eu sunt Jim Lacy, ar fi rău. Şi dacă totuşi mă descoperă, ar însemna să se afle lucruri atât de murdare, încât mai bine-aş muri decât să le ştie şi Hettie Ide!

Capitolul II

Nevada intră în Lineville într-o zi rece şi tristă. Vântul răscolea praful şi frunzele. Coloane de fum albăstrui de lemne arse se răsuceau din colibele, cocioabele şi casele răzlețite ale cătunului. Unele locuințe, acelea care se găseau pe o parte a drumului, se aflau în statul California, iar celelalte, de pe partea opusă, erau în statul Nevada. Multe gloanțe fuseseră trase dintr-un stat pentru a ucide un om care se afla în statul celălalt.

În timpul primelor zile ale goanei după aur, Lineville fusese un oraş minier cu anumite pretenții. Cabane părăsite şi înnegrite de vreme stăteau mărturie mută a timpurilor când populația era mai numeroasă. Sus, pe culmea tristă şi cenuşie a dealului de la poalele munților, zăceau rămăşițele unei instalații de spălat nisipul aurifer, un jgheab lung şi țevi ruginite care ajungeau până jos spre râu. Găurile negre ce se căscau pe dealul opus dovedeau munca din trecut a căutătorilor. Se mai putea scoate şi azi aur din dealurile râpoase, deşi numai în cantități mici. Căutătorii de aur soseau în Lineville, rătăceau prin împrejurimi un sezon, apoi plecau în alte părți în necurmata lor peregrinare; şi alții veneau sa le ia locul. Când Nevada fusese acolo ultima oară, puteai sa găseşti câțiva bărbați şi femei cinstite, dar proporția lor la cei trei sute de locuitori era mică.

Nevada se opri în fața unei cabane cenuşii ce se afla la capătul unei mari bucăți de pământ, la marginea oraşului. Locul nu se schimbase. Un cal murg, deşelat, căruia vântul îi zbârlea coama, se înghesuia la adăpostul unui grajd vechi şi scund. Nevada cunoştea calul. Corral-ul şi grajdurile erau mai departe, în fund, la poalele unei pante stâncoase.

Frunze de ferigă şi nişte tufişuri înconjurau o grădină în care ultimele legume târzii se iveau strălucitoare pe pământul roşiatic, proaspăt lucrat. Nevada îşi reaminti firma vopsită grosolan, prinsă strâmb pe stâlpul porții: „De închiriat camere mobilate”.

Descălecă, îşi lăsă caii în fața porții, intră şi ocoli ca să ajungă în spatele cabanei. Lemnele de foc tăiate fuseseră stivuite până-n tavan pe o verandă lată şi joasă pentru a fi la îndemână în apropierea uşii. Nevada şovăi o clipă, apoi ciocăni. Auzi înăuntru forfotă, paşi vioi, după care uşa fu deschisă de o femeie robustă, cu fața roşie, ochii mari, privirea dreaptă şi cu părul uşor încărunțit.

— Bună ziua, doamnă Wood — o salută el.

Femeia holbă ochii, apoi izbucni:

— Ei bine, pe Dumnezeul meu că ăsta-i Jim Lacy!

— Ai dreptate. Eşti bună să mă pofteşti înăuntru? Sunt aproape înghețat.

— Jim, ştii bine că nu-i nevoie să te invit ca să poți intra aici când vrei — îi răspunse ea şi-l trase într-o bucătărioară caldă, unde plita încinsă şi mirosul plăcut al pâinii care se cocea îl îmbiau grozav pe Nevada.

— Mulțumesc. Mă bucură spusele dumitale, fireşte că mă simt ca la mine acasă. Am stat în frig şi am răbdat de foame multă vreme.

— Fiule, asta ți se citeşte pe față — îi răspunse femeia dând din cap cu părere de rău. Niciodată nu te-am văzut în halul ăsta. Jim, erai un flăcău frumos. Da' slăbănog mai eşti! Şi ai o claie de păr ca minerii... Ai fost pe la ei?

— Ei bine, doamnă Wood — vorbi el tărăgănat şi rece — sunt sigur că ai auzit multe despre mine în ultima vreme.

Nevada o privea cercetător. Multe lucruri puteau să depindă de răspunsul ei, dar femeia nu-i dezvălui nimic.

— Nici o vorbă, Jim! Nimic, nici în ultima vreme şi nici de când ai plecat.

— Nu? Ei bine, mă mir şi totodată mă şi bucur — replică Nevada, zâmbind uşurat. Crezi că ai putea să-mi dai ceva de lucru? Să te-ajut la treburile de pe-afară, cum am mai făcut-o, pentru casă şi masă?

— Fireşte că pot, Jim, şi chiar vreau s-o fac — zise ea. Şi în nici un caz n-o să trebuiască să dormi în grajd.

— Atunci, pot să spun că sunt al dracului de norocos, doamnă Wood — răspunse Nevada, cu recunoştinţă.

— Hm, nu prea cred asta, Jim. Faptul că te-ai întors la Lineville nu poate fi socotit un noroc... Ei, băiatule, nădăjduiam că, dacă mai trăieşti, ţi-ai schimbat felul de viaţă.

— Drăguţ din partea dumitale că te-ai gândit la mine în felul ăsta — spuse el, îndepărtându-se de soba caldă. Mă duc să îngrijesc de cai şi de lucruri.

— Adu-ţi calabalâcul înăuntru. Şi eu n-o să uit că eşti mort de foame.

Nevada ieşi îngândurat şi-şi mână încet caii în grajd. Acolo, în timp ce despovăra animalele, se gândi la efectul ciudat pe care-l avuseseră cuvintele doamnei Wood asupra lui. Poate că acelaşi efect l-ar îi avut asupra lui cuvintele oricărui locuitor din Lineville. Cuvintele acestea îl readuseseră la realitate. Femeia asta de treabă nădăjduise că el n-o să se mai întoarcă niciodată. Zăbovi atât de mult să-şi îngrijească bidiviii şi să-şi despacheteze o parte din bagaje, încât în cele din urmă doamna Wood îl strigă. Atunci, ducând pe umăr sacul de dormit şi ţinând în mână un mic pachet, se întoarse în bucătărie, unde doamna Wood îi pregătise o masă caldă. Nevada dovedi că avea într-adevăr nevoie de bucate bune şi hrănitoare.

— Săracu' de tine! îl căina ea cu tristețe şi curiozitate. Dar nu-l întrebă nimic.

Nevada mâncă atât de mult, că se simți oarecum ruşinat.

— Ştiu eu ca nu mă port cum trebuie. Dar tare mai erau gustoase!

— Hm! Ei, Jim, acum ia nişte apă caldă şi rade-ți barba asta stufoasă — îi răspunse ea. Poți să te muți în camera din capătul coridorului, imediat după hol. Ai acolo sobă şi-o ladă cu lemne.

Nevada îşi duse sacul în camera ce-i fusese destinată, după care se întoarse să ia apă caldă, săpun şi prosop. Probabil că oglinda întunecată şi zgâriată dădea feței sale aspectul acela neplăcut. Se dumeri pe dată că bărbieritul, hainele curate şi o înfățişare mai îngrijită nu mai însemnau nimic pentru dânsul: Hettie ieşise pentru totdeauna din viața lui. De ce să se mai sinchisească de felul cum arată? Îşi aminti totuşi, cu o vie durere, că Hettie, ținea ca el să aibă o înfățişare îngrijită. O oră mai târziu, intră în bucătărie ca s-o înfrunte pe doamna Wood; ea îl cerceta cu ochi gânditori şi blânzi.

— Jim, văd că pistolul tău se leagănă foarte jos, la fel ca în trecut. Nu-i ciudat? întrebă ea ironic.

— Nu... ba da... bineînțeles că pare ciudat — răspunse Nevada. Să fiu cinstit, doamnă Wood, nu l-am mai scos de multă vreme.

— Şi nici n-ai mai căutat lichior roşu? continuă ea.

— Cred că nu.

— Şi nu te-ai mai uitat nici după femei?

— Dumnezeule, nu! Totdeauna m-au înspăimântat! râse el, liniştit.

Dar nu putea s-o înşele pe doamna Wood.

— Băiatule, cu tine s-a întâmplat ceva — vorbi ea grav. Ai mai îmbătrânit. Ochii tăi nu mai seamănă cu nişte pumnale. Au început să aibă cearcăne... Jim, l-am văzut şi eu odată pe Billy the Kid, la New Mexico. Pe vremuri arătai şi tu ca dânsul; nu la faţă, nici la corp sau la mers, dar aşa, într-un anume fel pe care nu pot să-l descriu. Dar acum a dispărut...

— Hm, nu ştiu dacă vrei să-mi faci un compliment sau nu — spuse tărăgănat Nevada. Billy the Kid a fost un straşnic hombre[1], nu-i aşa?

— Cred şi eu! Şi ai fi fost de aceeaşi părere dacă ai fi trăit şi tu, o dată cu mine şi cu bărbatul meu, războiul vitelor în ţinutul Lincoln. Au fost ucişi atunci trei sute de oameni; şi Jack al meu a fost printre ei.

— Războiul din Lincoln County? întrebă Nevada, visător. Sigur c-am auzit de el. Din cei trei sute, oare câţi a ucis Billy the Kid?

— Numai Dumnezeu ştie — răspunse ea, înfierbântată, încă înainte de război, Billy ucisese cu pistolul douăzeci şi unu de oameni, fără a-i pune la socoteala pe indieni şi pe mexicani. Se zicea despre el că seamănă moartea printre oameni... Da, Jim, aveai înfăţişarea lui Billy; şi dacă ţi-ai fi păstrat-o, ai fi fost şi tu unul de teapa lui. Dar s-a întâmplat ceva cu tine. Nu vreau să crezi că te iscodesc, dar spune-mi, ţi-ai pierdut cumva curajul? Asta se întâmplă uneori celor care mânuiesc pistolul.

— Da, aşa e, doamnă Wood. N-am mai mult curaj decât o găină — răspunse tărăgănat Nevada, cu tot sângele său rece de odinioară. Îi făcea bine să-i audă vocea; şi putea să şi-o mai încerce şi pe a lui.

---

[1] Om (în limba spaniolă în text).

— Aşa! Şi pariez că asta-i tot ce-o să-mi povesteşti despre tine — zise ea. Jim Lacy, ai plecat de aici un băiat şi te-ai întors un bărbat în toată firea. Mă întreb ce-o să spună Lize Teller despre tine. Visa tot timpul la tine, drăcoaica!

— Lize Teller — repetă gânditor Nevada, ca un ecou. O țin minte, e aici?

— E aproape stăpână pe Lineville. Nu mai locuieşte cu umila mea persoană, s-a instalat la „Gold Mine”.

Nevada îşi regăsi locul favorit de odinioară pe o bancă scundă, între sobă şi colț, se aşeză şi se aşternu la taifas. Femeia asta avea o poziție unică în mica localitate de frontieră, unde se bucura de încrederea jucătorilor de cărți, a minerilor, a hoților de cai, a tuturor. Avea suflet bun, arătându-se totdeauna gata să ajute un bolnav sau pe cel aflat la necaz. Oricare ar fi fost viața ei în trecut — şi Nevada bănuia că avusese o viață zbuciumată alături de aventurierul ei de bărbat — acum era o femeie cinstită şi vrednică. Nevada n-o prețuise în zilele furtunoase, când locuise în Lineville. Poate că pe-atunci era altcineva care n-avea de lucru, poate vreun fugar, aşa cum era el însuşi acum, care făcea treburile mărunte pe care el o rugase să i le încredințeze. Nevada îşi reamintea că bunăvoința ei fața de dânsul fusese ca un fel de dragoste de mamă, şi asta fără îndoială datorită faptului că era cel mai tânăr dintre toți indivizii cu faimă proastă din Lineville.

— Lize nu s-a măritat încă? întrebă el, aşa, într-o doară.

— Nu, nu s-a măritat, şi chiar că n-o să se mai mărite niciodată — răspunse doamna Wood, energic. A avut şi ea o ocazie, un crescător de vite, om la locul lui, pe nume Holder din Eureka. Bănuiesc că ştia că vitele pe care le cumpăra sunt de furat. Dar, cu toate astea, pentru Lineville era un tip straşnic. Mult prea bun pentru pramatia aia cu ochi

negri. Şi ea l-a plăcut. A fost singura ei şansă să plece din Lineville! Apoi, într-o zi, s-a întors Cash Burridge, după o absență îndelungată. A lipsit aproape la fel de mult ca şi tine. Cash a fost amestecat într-o tărăşenie mare, undeva, prin sud. Şi a venit şi el să se odihnească nițel şi să joace cărți. Avea bani berechet, ca de obicei. Şi i-a pierdut, tot ca de obicei. Lize era funcționară la „Gold Mine". S-a încurcat cu Cash. El şi Holder s-au bătut pentru ea şi asta i-a pecetluit soarta. Toate că nu m-am străduit destul cu dânsa. Dar parcă vorbeam la pereți. Lucrurile au mers din ce în ce mai rău. O s-o vezi şi tu.

— Aşadar, Cash Burridge s-a întors — reluă Nevada, sumbru, lăsându-şi capul în piept. La auzul acestui nume, ar fi vrut să-şi ascundă fulgerul ce i se aprinse brusc în ochi. Cred că l-am uitat de tot pe Cash.

— Ha-ha! Da, aşa crezi, Jim Lacy — replică atotştiutoare femeia. Nimeni nu-l poate uita pe Cash, şi cu atât mai puțin, tu... Vai de mine, nădăjduiesc că n-o să te-ntâlneşti iar cu el?

— Oh, fireşte c-o să ne-ntâlnim — spuse Nevada — doar n-o să mă-nvârtesc toată ziua în bucătăria dumitale, oricât mi-ar plăcea treaba asta!

— Jim, nu m-am gândit c-o să te-ntâlneşti cu el pe stradă, sau la prăvălie, sau în altă parte. Ştii bine ce-am vrut să spun...

— Nu-ți face griji, mătuşă Wood. Cred că eu şi Cash n-o să ne încăieram, pentru că eu nu caut ceartă.

— Tu n-ai căutat-o niciodată, băiatule, pot să jur. Dar nici n-ai fugit de ea. Şi tu-l ştii pe Cash Burridge. Când e treaz, e-al dracului, iar când e beat, e dracu gol.

— Hm, cred, acum când mi-aduci aminte. S-a mai ținut Cash în ultima vreme de şmecheriile lui la cărți?

— N-am prea auzit, Jim — spuse ea, îngândurată. Cel mult nişte bârfeli obişnuite în Lineville. Se pare că nu-i nimic adevărat.

Nevada îşi dădea seama că n-avea nici un rost să mai stăruie asupra acestui subiect; rezerva ei era o dovadă că Cash Burridge îşi sporise faima într-un fel sau altul. Nevada reacționa ciudat, se disprețuia pentru interesul, pentru dorința lui nelămurită şi stranie de a afla ceva. Simțăminte de mult înăbuşite sau uitate îl năpădeau din nou. Un val de căldură îi curgea încet prin vine.

— Bineînțeles că Lineville arată ca un oraş mort — spuse el într-o doară.

— E mort de-adevăratelea, Jim. Dar să ştii că învie în timpul iernii. Oamenii din Lineville sunt ca marmotele. Cum începe înghețul, ies toți din bârlog. E mai multă forfotă pe drum decât a fost vreodată. Acum avem trei curse de diligentă pe săptămână şi o mulțime de oameni se opresc aici pentru a înnopta. Şi la mine trag mulți; sunt prinsă cu treburi toată vara şi toată toamna.

— Va să zică se călătoreşte? Ei bine, iată ceva nou pentru Lineville. Totdeauna au venit aici căutătorii de aur. Dar să fie forfotă de călători! Ce vrei să spui, tuşică Wood?

— Jim, unde-ai fost tu atâta vreme? întrebă ea, curioasă. Cred că te-ai dat la fund pe undeva. Există azi un oraş minier nou: Salisbar. Şi călătorii, venind dinspre nord, trec pe-aici, în ciuda drumului înspăimântător

— Salisbar? N-am auzit niciodată de el. Şi trec diligentele prin Lineville?! Dumnezeule mare!

— Jim, diligenta nu a fost jefuită decât de două ori Şi unul dintre jafuri nu a fost săvârşit de cei de aici. Am auzit că în curând cursele de diligentă or să fie oprite, până la primăvară.

— Ai pomenit de un crescător de vite Holder, care a cumpărat vite câtă vreme am lipsit eu. Desigur că n-a fost singurul!

— Nu. Dar negoțul de vite n-a prea mers în vara asta. Ultimul lot a trecut în iunie.

— Nu mai spune! Atunci Lineville e mort, asta-i sigur.

— Lucrurile astea trebuie să se sfârşească mai devreme sau mai târziu, chiar dacă-i vorba de furtişaguri de mână a doua.

— De mâna a doua? Ha-ha!

— Jim, am văzut în viața mea cum se furau mii de boi din cei cu coarne lungi.

— Hm! Sunt convins că ai văzut, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun — zise Nevada, uitându-se din nou la fața ei roşie. Dar, tuşico, pe mine nu m-ai luat niciodată drept un hoț, nu-i aşa?

— Pe Dumnezeul meu, nu. Erai doar un tânăr care purta pistol, un om dus de val. Dar într-o zi o să cazi şi tu în ispită; asta-i limpede ca lumina zilei. O să intri într-o tovărăşie proastă tocmai la momentul potrivit. Eu sunt din Texas şi mi-a plăcut totdeauna un pistolar bun, adevărat, cu o împuşcătură sigură. Aşa era Jack al meu. Ani de zile n-a existat un dram de necinste în viața lui Jack. Dar a căzut şi el în ispită. Şi aşa o să fie şi cu tine, Jim. Aş vrea să pleci atât de departe de Lineville, încât să nu te mai poți întoarce vreodată.

— O să plec la primăvară. Poți să fii sigură că pentru o bucată de vreme, pentru lunile care urmează, n-am chef s-o iau din nou la drum.

— Straşnic! Asta-i o făgăduială, băiatule, iar eu n-o să te las s-o uiți. Până atunci, până la primăvară, o să-ți prindă foarte bine să stai ascuns la adăpost; chiar aici, nu?

— Tuşă Wood, ai spus că nu eşti curioasă — râse Nevada, ocolind întrebarea. Apoi deveni serios: Când a fost Hall ultima oară aici?

— În iunie, cu ultima cireada care a trecut peste cumpăna apelor. Şi lucrul cel mai ciudat, Jim, e că de atunci nu s-a mai întors de loc.

— Trebuie să-ți mărturisesc că mie nu mi se pare chiar atât de ciudat. Poate că şi-a scuturat de pe tălpi praful din Lineville. După cum mi s-a spus, el a venit aici, aşa, deodată. De ce n-ar pleca în acelaşi fel, tot deodată? Spre noi păşuni, tuşă Wood!

— Nu-i nici un motiv să nu fie aşa cum spui — chibzui ea. Numai că eu simt că nu aşa s-au petrecut lucrurile cu Hall.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu ambițiosul ăla de Less Setter din ținutul Snake River? A mai dat pe-aici?

— Nu. Atunci când te-ai ciocnit tu cu el a fost singura dată când a pus piciorul în Lineville. Nici nu-i de mirare! Oamenii spuneau că o să-l ucizi dacă se mai întoarce. Mi-aduc aminte de noaptea aceea, Jim, după ceartă, când ai pălăvrăgit destule. Băutura era de vină. Ai avut necazuri cu Setter şi înainte să vii prin părțile astea. N-am vorbit niciodată despre asta, dar îmi amintesc.

— Da, tuşico, veneam şi eu din ținutul Snake River — răspunse Nevada, cu o umbră de zâmbet întunecat.

— Se spunea pe-aici că Less Setter e un om prea de seamă ca să-şi piardă vremea prin Lineville — replică femeia, trecând peste observațiile enigmatice ale lui Nevada, deşi tâlcul lor nu-i scăpase. Hall spunea că Setter se îndeletnicea cu mai multe hoții deodată. Totuşi, jocul lui era să-i atragă pe crescătorii de vite şi pe fermierii bogați în afaceri necurate. Era un escroc şiret, destul de nemernic ca

să facă orice fel de afaceri. Şi avea slăbiciune pentru femei. Ăstuia o să-i vină de hac numai femeile, altă patimă n-are. A încercat s-o ia pe Lize Teller cu el.

— Nu mai spune! exclamă Nevada, încercând să se prefacă interesat şi surprins, cum, de fapt, îi era cu neputinţă să se simtă.

Şi iarăşi îşi întoarse faţa pentru a-şi ascunde ochii. Căci din nou răul acela rece şi dezgustător îi înfiora sufletul. Less Setter n-o să mai aibă niciodată slăbiciune pentru femei. Niciodată n-o să-şi mai ţeasă intrigile-i vătămătoare în jurul lui Ben şi al Hettiei Ide sau în jurul oricui altcuiva; căci el şi doi dintre viclenii lui părtaşi zăceau morţi, acolo, în curtea din faţa cabanelor lui Hart Blaine, pe malurile ranch-ului de la Lacul Gâştei Sălbatice. Morţi de mâna lui Nevada! Isprava aceasta a lui îi salvase pe Ben Ide şi pe Hettie. Părea un fapt pierdut în trecutul îndepărtat, dar cât de proaspăt îi stăruia în minte! Mulţimea care parcă se topise din faţa calului său care gonea! Spaima de pe chipul îngrozit al lui Less Setter! Răzbunare, răsplată şi moarte! Mişeii zăceau cu faţa la pământ, iar fumul pistolului se risipea printre cei ce se aflau acolo. Nevada se vedea aievea sărind apoi în şa şi îmboldindu-şi calul cu pintenii. O ultimă privire înapoi! Cu bine, prietene! O privire spre chipul alb şi frământat al lui Ben, care avea să-i rămână pentru totdeauna întipărit în minte.

— Lineville şi-a trăit traiul — spuse femeia, bucurându-se parcă de acest lucru. Setter a priceput cum stă treaba, dacă i-o fi trecut vreodată prin cap să opereze pe-aici. Hall a văzut şi el, şi de aceea nu s-a mai întors niciodată. Cash Burridge ştie şi el. A fost undeva, departe, prin sud… undeva în Arizona. Căuta un loc unde nu existau curse de diligentă. O să plece când s-or topi zăpezile, în

primăvară, şi n-o să plece singur. Atunci oamenii cumsecade or să se ducă fără teamă pe la prăvălii.

— Asta-i un mare noroc pentru Lineville, dar un ghinion pentru Arizona — zise sec Nevada. Bineînțeles că-mi pare rău de crescătorii de vite de-acolo.

— Hm, nu ştiu. În Arizona sunt bande mai necruțătoare decât au fost vreodată prin ținutul ăsta — reluă femeia, dispreţuitor. Dacă te gândeşti numai la banda „Texas" din Pleasant Valley, sau la banda „Hash knife" din Tonto Rim, fără să mai vorbim de frontiera mexicană. Cash Burridge n-are calibrul care trebuie pentru a face față multă vreme în Arizona. Water şi Blink Miller sunt bandiți tari, trebuie să recunosc. Cred că Hardy Rue o s-o ia şi el pe urmele lui Burridge şi, desigur, gălăgiosul ăla de Link Cawthorne. Dar în tot Lineville-ul nu există decât un singur om care ar putea face față în Arizona. Şi tu ştii cine-i, Jim Lacy.

— Ei bine, tuşico, nu am nici cea mai mică idee — răspunse tărăgănat Nevada.

— Sunt de aceeaşi părere cu tine — replică ea, aproape cu afecțiune. Dar, Jim, şi mai mult m-aş bucura să te văd părăsind cât mai curând felul ăsta de viață, decât să supraviețuieşti bandei întregi. Am auzit de la bărbatul meu că pistolarii dau într-un fel de nebunie. Un pistolar e torturat de gândul de a ucide. Şi dacă un alt ucigaş apare la orizont, nebunia asta îl împinge să iasă în stradă ca să-l întâlnească. Numai aşa, să vadă dacă poate să-l ucidă pe celălalt! Nu-i îngrozitor? Aşa era în Texas, pe vremuri, când nu se stabilise frontiera.

— Fireşte că-i îngrozitor — răspunse Nevada, abătut. Pot să înțeleg că un om învață să mânuiască cu iuțeală pistolul, ca să se apere. Cu asta mă dezvinovățeam față de mine însumi. Dar s-o faci numai din plăcerea de a omorî! Nu

ştiu cum s-ar putea numi lucrul acesta!

Timp de o oră, doamna Wood, care avea darul să prindă şi să răspândească tot felul de ştiri, îl puse la curent pe Nevada cu tot ce se întâmplase în Lineville de la plecarea lui. Ea nu se mărgini numai la treburile aventurierilor care îşi dăduseră întâlnire în Lineville. Despre puținii copii pe care Nevada îi cunoscuse şi cu care se jucase, despre nou-născuții care sosiseră pe lume de la plecarea lui, despre venirea câtorva noi familii, despre discuțiile pentru înființarea unei şcoli şi probabilitatea de a avea un oficiu poştal, despre toate lucrurile acestea vorbi amănunțit, cu o plăcere şi o încântare ce lipsiseră în clevetirea ei cu privire la personajele dure ale Lineville-ului.

Dar pe Nevada îl preocupau mai ales tocmai bârfelile despre aceşti oameni. Mai târziu, când intră în odăița lui, aproape fără să-şi dea seama făcu un gest. Era un gest pe care-l repetase de mii de ori, în ascuns de privirile oamenilor, aşa cum se întâmplase şi acum, dar pe care nu-l mai făcuse în ultima vreme: îşi scoase brusc pistolul. Şi dintr-o dată, ca prin minune, simți că pistolul se afla în mâna lui, gata să țintească. Faptul că văzu pistolul aşa, gata să tragă, îl surprinse pe Nevada; totul se petrecuse instinctiv, pe negândite. Tânărul reflectă din nou asupra ciudatului gest. De ce-l făcuse? Care era ticul lui? Vârî din nou pistolul în tocul lung şi albastru.

— Bănui că numai spusele doamnei Wood privitor la Cawthorne şi la restul bandei sunt de vină c-am scos pistolul — mormăi el. Ciudat... Nu, la urma urmei, nu-i chiar atât de ciudat.

Se reîntorsese într-un mediu unde iuțeala în mânuirea pistolului era legea primordială. Autoapărarea era singura lege între aceşti oameni fărădelege, în mijlocul cărora îl

aruncase nenorocul. El nu-i putea ocoli fără a-şi atrage ura şi neîncrederea lor. Trebuia să aibă de-a face cu ei, aşa cum avusese şi în trecut, deşi se părea că el se schimbase cu desăvârşire. Iar întâlnirea cu răufăcătorii aceştia nu era niciodată lipsită de riscuri. Întotdeauna se ivea *Neprevăzutul.* Întotdeauna existau noi veniți, ticăloşi beți, viitori ucigaşi, aşa cum era Cawthorne, care voia să-şi câştige faimă printre cei de teapa lui, oameni cu reputație proastă. Şi-apoi, oricând se putea întâmpla să se afle pe-acolo un prieten sau un aliat de-al lui Setter, care să tragă în el de îndată ce-l va vedea. În cele din urmă, datorită faimei pe care şi-o câştigase şi pe care o ura, se putea oricând întâlni cu un pistolar de soiul celor pe care îi amintise doamna Wood — acel produs ciudat al vieții de frontieră, victimă însetată de sânge — care să vrea să-l ucidă numai datorită faimei sale.

Nevada nu iubea viața, dar simțea totuşi o vrăjmăşie neîmpăcată față de oamenii care voiau să ucidă fără rost.

„Cred c-ar fi mai bine să mă cam las de visuri cât mă învârt pe-aici — îşi spuse el. Şi când sunt pe-afară, trebuie să fiu ca mai înainte. Fireşte însă, c-o s-o fac în silă. În mine sunt doi oameni: Nevada şi Jim Lacy... Cred însă că Jim presimte mai bine primejdia”.

Apoi începu să verifice stăruitor ce-i mai rămăsese din vechea lui iuțeală în mânuirea pistolului, după o lipsă atât de îndelungată de exercițiu. De nenumărate ori în viața lui se exersase în mânuirea pistolului atât de mult, încât făcea băşici la mână, apoi pielea se bătătorea. Lucrul acesta îi devenise un fel de deprindere în orele libere, oriunde s-ar fi aflat.

— „Eşti încet ca un melc”, cum spunea adesea Ben despre mine — mormăi el. Dar am păstrat simțul mânuirii

şi pot să-mi recapăt toată îndemânarea.

Tocul de piele care-i atârna de centură era tare şi țeapăn, îl unse şi-l frecă cu mâinile lui puternice până ce-l înmuie. Pe măsură ce după-amiaza trecea, în camera mică, cu o singură fereastră, se lăsa întunericul.

Totuşi era încă lumină când Nevada ieşi să se plimbe haihui prin oraş. Cât de bine îşi reamintea strada pustie şi largă, cu şirurile de case vechi şi părăsite, dintre care multe cădeau în ruină, cu fațadele înalte, din scânduri, pe care firmele vopsite erau atât de şterse de vreme, încât nu se mai putea citi nimic! În cele din urmă ajunse la un grup de case în fața cărora, de-a lungul stănoagelor stăteau câțiva cai şi căruțe şi pe unde lumea trecea în sus şi-n jos. Erau cele câteva prăvălii mai mari şi dughenele pipernicite, barul şi restaurantul, care arătau aşa cum arătaseră întotdeauna. Din pragul unei uşi, un chinez se uita cu interes Ia Nevada. Privirile ochilor lui mici şi negri mărturiseau limpede că l-au recunoscut. Nevada ajunse apoi la o prăvălie aşezată în colțul străzii şi intră înăuntru.

Mirosea a tot felul de mărfuri, a articole de băcănie şi tutun. Spre lauda sa, Jones, proprietarul, nu vânduse niciodată băuturi spirtoase. În prăvălie se afla un băiat, vânzătorul, care servea o cumpărătoare, şi Jones, un lungan slăbănog din Vest, care trăise şi el zilele de demult ale frontierei.

— Ce mai faci, domnule Jones? întrebă Nevada, intrând.

— Mulțumesc de întrebare, străine — răspunse negustorul. La mine găseşti tot ce vrei, şi la prețuri mici.

— E cam întuneric aici, sau ochii au început să te lase? replică Nevada cu un zâmbet larg.

Negustorul făcu un pas mare înainte şi se aplecă privind

atent chipul lui Nevada.

— Da' zăpăcit mai sunt! izbucni el. Jim Lacy! Din nou la Lineville! Am mai văzut eu şi pe alţii care s-au întors, dar la venirea lor m-am bucurat mai puţin.

Strânse cu căldură mâna lui Nevada.

— Pe unde mi-ai fost, băiatule? Văd că arăţi bine, straşnic de bine!

— Ei, am fost cam peste tot, bătând pe la uşi să cer o slujbă — vorbi agale şi cu nepăsare Nevada.

— Şi te-ai întors la Lineville acum iarna, ca să cauţi o slujbă? râse Jones.

— Chiar aşa — răspunse tărăgănat Nevada.

— Jim, pariez că dacă ţi-aş da de lucru, te-ai speria ca un mânz. Dar adevărul e că-ţi pot da de lucru. Nu-mi merge prea rău. La poalele munţilor e acum o societate care taie păduri. Şi până la Salisbar e cale lungă, iar cei de la societate trec pe-aici. Ai auzit de Salisbar?

— Da. Bănuiesc că trebuie să mă duc şi eu să văd ce şi cum. Cât e până acolo?

— Vreo optzeci de mile — răspunse Jones. Câţiva mineri au dat acolo lovitura, şi asta a făcut din Salisbar un oraş minier. Dar el înfloreşte şi într-altfel: în afară de minereuri, sunt lemne şi apă, pământ bun de lucrat şi mile întregi de păşuni. Toate astea mai dezmorţesc şi Lineville-ul. Merg treburile pe-aici şi-or să meargă şi mai bine.

— Fireşte ca mă bucur, domnule Jones — spuse Nevada. Lineville are câţiva oameni de treabă şi mi-ar plăcea să le meargă din plin.

De la prăvălie, Nevada se mai duse prin câteva locuri, ca să se întâlnească cu oamenii care se bucurau să-l vadă; după aceea trecu pe cealaltă parte a străzii şi se îndreptă spre „Gold Mine”. Se lăsase seara şi se aprindeau lămpile,

Fațada clădirii mari, cu etaj, părea destul de arătoasă şi ceea ce se vedea înăuntru înşela pe călător. „Gold Mine” părea un local respectabil. Dar, de fapt, era o speluncă unde veneau cei mai deocheați dintre indivizii cu faimă proastă, un iad al jocurilor de noroc; iar pentru bețivi, era o bombă ce nu-şi avea pereche de-a lungul întregii frontiere mexicane.

Nevada o luă după colț şi intră pe uşa laterală ce dădea în încăperea lungă, slab luminată a barului. Câțiva oameni stăteau la bar, bând şi tăifăsuind. Ei îl văzură pe Nevada intrând, dar nu-l recunoscură, după cum nici el nu-i recunoscu pe dânşii. Şi barmanul îi era necunoscut lui Nevada. Un portal larg, cu o perdea din şiraguri de mărgele, dădea într-o încăpere mai mare, mobilată aproape luxos pentru o aşezare atât de mărginaşă ca Lineville. Nevada nu cunoştea nici draperiile roşii şi nici o bună parte din mobilier. Îşi reaminti însă tablourile obscene şi de prost gust de pe pereți, mesele de cărți de joc, ruleta şi, în special, căminul mare, larg deschis, în care ardeau câțiva buşteni zdraveni. Dintre cei şase oameni care stăteau în jurul unei mese, Nevada îl recunoscu doar pe unul singur, un jucător al cărui nume era Ace Black.

Ochii săi reci sclipiră zărind chipul lui Nevada, apoi se reîntoarseră la joc.

Nevada se aşeză lângă foc, într-un colț îndepărtat, de unde putea să vadă ambele intrări spre camera mare. În momentul acela îl încercă un simțământ înrudit cu o răzvrătire amară împotriva faptului că se găsea acolo. Îşi dădea seama că nu-l împinsese nimeni. Nu exista nici un motiv logic care să îndreptățească vizita lui la „Gold Mine.” De băut, n-o să mai bea niciodată; ca să joace, avea prea puțini bani, chiar dac-ar fi vrut s-o facă; simțea mai degrabă

un fel de silă la gândul c-ar putea s-o vadă pe Lize Teller sau pe oricare altă femeie ce ar fi venit acolo. Dar ceva aprig şi neastâmpărat explica dorința lui de a întâlni aici vechi cunoştințe. După ce se strădui să analizeze şi să înțeleagă simțămintele care-l stăpâneau, Nevada rămase cu desăvârşire descumpănit. În primul rând, era un tâlc aici: nu-i păsa dacă Cash Burridge sau ciracii lui, în special Link Cawthorne (sau oricare asociat al lui Setter) o să creadă că vrea să-i ocolească. Şi totuşi, asta şi dorea Nevada. Partea hazlie în toată treaba era convingerea lui că din întâlnirea cu ei o să iasă o încăierare. N-o putea ocoli. În fundul sufletului său mai sălăşluia însă şi un simțământ care-i dezmințea sila. Renăştea oare vechea lui nesăbuință? Va trebui să lupte împotriva acestui simțământ pe care-l socotea drept o dovadă de necredință față de Hettie Ide. Simțea cum îl înfioară o undă de emoție fermecătoare şi amară, când atenția îi fu atrasă de zornăitul muzical al perdelei de mărgele.

În încăpere intră o femeie tânără, cu fața palidă şi cu ochi negri, foarte mari, care parcă se aprinseră văzându-l pe Nevada.

CAPITOLUL III

Ea se apropie încet de dânsul, unduindu-şi trupul suplu, de care Nevada îşi amintea chiar mai bine decât de fața ei tragică. Era limpede că, în răstimpul de când n-o mai văzuse, viața fusese foarte aspră cu Lize Teller decât se arătase vreodată înainte. Tânărul se ridică şi, scoțându-şi

sombrero-ul, îi strânse mâna.

— Jim Lacy! exclamă ea, dând glas unor sentimente care parcă nu cuprindeau nici regret, nici bucurie.

— Bună ziua, Lize — vorbi tărăgănat Nevada. Cred că oarecum te miri că mă vezi aici.

— Dacă mă mir? Da. Credeam că ai mai multă minte în capul ăla al tău — răspunse ea.

— Ei, Lize, n-aş putea zice că eşti prea drăguță cu mine — replică el, puțin surprins. Şi, drept să-ți spun, nici nu pricep unde bați.

— Stai jos, Jim.

El o ascultă şi se aşeză jos; Lize se lăsă pe brațul aceluiaşi scaun şi se aplecă apropiindu-se de dânsul.

— Te-am căutat toată după-masa. Lorenzo te-a văzut când ai intrat în oraş şi ai descălecat la doamna Wood.

— Aşa! Va să zică de-aia nu te miri că mă vezi!

— Ba mă mir, Jim. Mă mir de îndrăzneala ta şi, mai ales, de înfățişarea ta. Ce s-a întâmplat cu tine? Te-ai schimbat atât de mult în bine, că nu te mai recunosc.

Lize se lăsă din nou pe el cu vechea şi nelipsita-i cochetărie, pe care cândva Nevada o găsea plăcută, deşi nu o încurajase niciodată.

— Mulțumesc, Lize. Bineînțeles că puteam să mă fac mai bun. Nu s-au întâmplat prea multe, doar că am lucrat şi m-am lăsat de băutură.

— Asta-i foarte mult, Jim, şi mă bucur din toată inima. O să mă îndrăgostesc din nou de tine.

— Te rog să n-o faci, Lize — râse el. M-am lăsat şi de obiceiul de a trage cu pistolul. Şi cred că, dacă te-ai îndrăgosti acum, n-ar fi prea sănătos pentru mine.

— Cred însă că asta o să se întâmple, băiete. Ai ghicit — replică ea, netezindu-i părul şi eşarfa de la gât şi privindu-l

cu ochi adânci, arzători şi cercetători. Să nu încerci însă să mă duci în chestia cu pistolul, băieţaş. Uiţi că din tot Lineville-ul numai eu am ştiut să te preţuiesc cu adevărat.

— Lize, nu mai ţin minte — spuse el în doi peri. Îşi dădu seama că ca îl pune acum mai puţin în încurcătură decât odinioară. Totdeauna îi fusese frică de avansurile ei, dar spaima asta îi trecuse.

— Jim, uiţi uşor — reluă ea, cu o umbră de amărăciune în glas. Dumnezeu ştie că n-aveai nici un motiv să-ţi aduci aminte tocmai de mine. Dar era firesc ca eu să-ţi simt lipsa, căci eşti singurul om cinstit pe care l-am cunoscut vreodată. Numai că te purtai cu mine ca un frate şi asta m-a făcut să te urăsc.

— Tu, Lize, nu m-ai urât — spuse el. Erau doar nişte toane de-ale tale. Poate că te-ai cam supărat pentru că n-ai putut să mă scoţi din minţi, aşa cum i-ai scos pe alţii; dar nu-mi vine să cred că eşti atât de rea la suflet ca să mă urăşti...

— Nu cunoşti femeile, Jim — zise ea cu obidă. Eu pot orice... Şi unde spuneai că... ai lucrat... cât timp ai fost plecat?

— Ei bine, Lize, nu-mi aduc aminte să fi spus aşa ceva — îşi tărăgăna el cuvintele. Niciodată nu mi-a plăcut să vorbesc despre mine. Da' tu, tu ce-ai mai făcut?

— Eu? Pe dracu! Nu vezi şi singur? Dacă mai trăiesc un an, ajung pe strada... Mi-e silă de viaţa asta blestemată, Jim. Dar ce pot face?... Bineînţeles că doamna Wood ţi-a spus tot ce-a ştiut despre mine.

— Hm, mi-a spus... câte ceva... — răspunse Nevada, şovăind. Aş fi vrut să fiu pe-aici când ţi-ai bătut singură joc de tine în halul ăsta.

— Pe Dumnezeul meu, că şi eu aş fi dorit-o! izbucni ea

năprasnic. L-ai fi împuşcat pe Cash Burridge. El m-a tras pe sfoară, Jim. Oh, ştiu că nu sunt bună de nimic, dar în felul meu sunt cinstită. De fapt, Cash mi-a dat să înțeleg că mă ia de nevastă. I-am spus lui Holder că nu sunt o fată cum ar trebui, însă părea gata să mă ia oricum. Când Cash i-a îndrugat o mulțime de minciuni scârboase despre mine, toată chestia a căzut baltă... Acum lucrez aici, la „Gold Mine", sunt de toate, de la contabil până la barman.

— Lize, am auzit că eşti încurcată cu Link Cawthorne — spuse Nevada.

— Eh! N-ai decât să spui că sunt încurcată, dacă-ți place — rosti ea, disprețuitoare. Dar eu îți spun că nu sunt. E un lăudăros gelos şi-un scârțan. Şi-i rău la suflet ca un coiot. Cred că eram pe jumătate beată când m-am încurcat cu el. Şi-acum îşi dă aere de stăpân.

— Ei, Lize, nu crezi c-ar fi grozav pentru mine, ca tocmai acum să se întâmple să pice Link aici? întrebă tărăgănat Nevada.

— He-he! Mult mai grozav ar fi pentru mine, Jim — zise ea cu glas cântat. I-aş da motiv să fie gelos. Dar Link n-o să prezinte niciodată interes pentru tine. E-o javră!

— Şi totuşi, Lize, dacă-mi dai voie, o să mă ridic şi-o să te las singură aici — replică Nevada cu răceală, în timp ce se pregătea să se scoale de pe scaun.

Lize izbucni ca năucită:

— Ce dracu ai, Jim Lacy? Dacă cu doi ani în urmă Link Cawthorne ar fi intrat aici, cu două pistoale în mână, şi ar fi urlat la tine, i-ai fi râs în nas şi i-ai fi întors spatele!

— Cu doi ani în urmă, da! Dar de-atunci, Lize, am învățat o groază de lucruri.

Schimbându-şi dintr-o dată atitudinea, ea-l întrebă brusc, cu voce scăzută:

— Jim, tu l-ai ucis pe Less Setter?

Nevada se aştepta la orice din partea ei, aşa că, la întrebarea directă pe care i-o puse, nu se trădă:

— Setter?... A murit?

— Da, a murit — răspunse ea, îngânând obraznic accentul lui tărăgănat, de om din sud. A dracului ispravă a mai fost asta, Jim Lacy, şi eu o pun pe seama ta.

— Lize, n-am cum să te împiedic dacă mintea ta a luat-o razna, dar îți îngădui cam multe — îi spuse el cu nepăsare.

Ea îl luă de mână.

— Jim, n-am vrut să te supăr — zise ea, grăbită. Mi-amintesc doar că erai tare ciudat când... ştii tu... când aveai un duel ca ăsta.

— Hm! Nu, nu m-ai supărat! Cred însă că am simțit un fel de amărăciune când m-ai învinuit.

— Jim, observ însă că nu spui nu — îi replică ea, pironindu-şi privirile-i strălucitoare şi scrutătoare asupra lui. Ascultă aici: puțini oameni din Lineville au auzit de moartea lui Setter. Tu ştii cât de bine ne pricepem să ne ținem gura când e vorba de treburi de-alde astea. Eu am aflat vestea de la un călător care a trecut pe-aici din întâmplare şi a rămas peste noapte. Setter a fost împuşcat de un vânător de cai sălbatici, în California. Asta-i tot. Mi-am adus însă aminte de altceva: Steve Elkins te-a văzut vara trecută într-o tavernă din Hammell. Se afla în trecere pe-aici şi povestea că te-a văzut. Aşa că, atunci când mi-am adus aminte de asta, mi-am adus aminte şi că-i purtai pică lui Setter, şi că-ți plăcea vânătoarea de cai sălbatici; am pus faptele cap la cap şi-am înțeles că tu i-ai făcut de petrecanie. Dar n-am pomenit nimănui niciodată ceva despre bănuielile mele. Nu sunt sigură, dar cred că nici unul de pe-aici n-a făcut vreo legătură între tine şi duelul ăla. Cash Burridge a

fost foarte fericit când a aflat ştirea, poţi fi sigur, fiindcă fusese trimis de Setter în Arizona pentru o afacere în care erau vârâţi numai ei doi. Cash avea un teanc de bani atât de mare, încât, dac-ar fi vrut să-i ardă, putea să înfunde un coş de sobă cu ei. A şters-o atunci în Arizona şi nu l-a mai văzut pe Setter. Asta o ştiu precis fiindcă mi-a povestit-o chiar el. Totuşi nu mi-a spus ce-a câştigat de pe urma morţii lui Setter. Dar îmi închipui eu ce.

— Lize, eşti o fată deşteaptă — zise Nevada cu admiraţie. Cred că ai pus multe puncte pe i. Dar mai că m-aş bucura să nu mă socoti răspunzător pentru trimiterea pe lumea cealaltă a atâtor cetăţeni nedoriţi pe lumea asta... Numai că tu te-ai obişnuit să crezi asta. Eu nu sunt nici Billy the Kid, nici Plummer şi nici Wess Hardin.

— Fie cum vrei tu, Jim — conveni ea cu un râs timid. Şi-acum, să-ţi spun unde am vrut s-ajung. Ai auzit vreodată de Hardy Rue?

— Da, într-un fel sau altul mi-a ai uns pe la urechi numele lui. Dar de văzut în carne şi oase, nu l-am văzut niciodată.

— Nu era aici pe vremea când ai fost tu. Acum însă e-aici. Şi el e omul de care trebuie să te păzeşti. Cred că a fost mâna dreaptă a lui Setter şi a venit să verifice cum stau lucrurile cu Cash Burridge, cu care însă nu se împacă. Îmi vine să cred că Rue e un om primejdios. Este un tip închis, care vorbeşte rar, nu bea niciodată, urăşte femeile şi are ochi de uliu. E... Hello! Mă cheamă cineva. Am uitat că am şi treabă. Ne vedem mai târziu. Poţi să pui rămăşag că vreau să fiu de faţă când o să intre Link.

Apoi ieşi în fugă din cameră, lăsându-l pe Nevada să se gândească la o mulţime de lucruri. Se simţea totuşi mult uşurat că numele lui nu era rostit pe faţă în legătură cu

moartea lui Setter; căci, dac-ar fi fost aşa, situaţia lui în Lineville devenea şi mai nesigură. De altfel, nici el şi nici unul dintre oamenii aceştia care erau în stare de orice nu se puteau simţi în siguranţă în oraşul ăsta de frontieră.

Încetul cu încetul, mesele de joc se umplură. Mulţi dintre jucătorii cu ochi ageri dădură scurt din cap, ca să-i arate lui Nevada că l-au recunoscut. Poate că acum cei din Lineville ştiau că el s-a întors. Nu era nimic neobişnuit în asta. Oricare dintre oamenii de aici lipseau din când în când. Nevada simţea cum se luptă cu dorinţa, lipsită de înţelepciune, de a fi altcineva, şi de a ocoli astfel încurcăturile care, fără îndoială, aveau să se ţească în jurul numelui lui Jim Lacy.

Doi noi sosiţi se apropiară curând de el. Nevada îl recunoscu pe unul dintr-înşii: Blink Miller, un om mic şi vioi, care nu mai era tânăr, avea o mutră de lup şi clipea des din pricina unui tic nervos.

— Buna, Blink! răspunse Nevada la salutul lui.

— Arăţi clasa-ntâi, Lacy — replică Miller. Fă cunoştinţă cu prietenul meu Hardy Rue.

Nevada simţi că ochii cenuşii, pătrunzători şi calmi, îl cercetează atent. Om în puterea vârstei, Rue era mai degrabă un tip de miner robust decât un călăreţ de frontieră. Avea un chip cu trăsături dure, o bărbie proeminentă şi buze subţiri.

— Nu vrei să bei ceva cu mine, Lacy? întrebă el.

— Mulţumesc, nu — răspunse Nevada. Nu m-am hotărât încă să fac cinste, şi de aceea nici nu primesc să-mi facă alţii.

— Nu crezi că te-ai făcut grozav de scrupulos după ce ai lipsit atâta vreme? întrebă Miller, zâmbind.

— Ba da, Blink; ai de ce să te miri, m-am schimbat —

răspunse Nevada fără grabă, cu nepăsarea-i obişnuită. Am scrupule mai cu seamă când e vorba să datorez cuiva ceva şi am grijă, mai cu seamă cu cine stau la un pahar.

În ciuda tuturor calculelor pe care şi le făcuse mai înainte, Nevada nu se putuse stăpâni să nu răspundă acru. Şi-l îndemnase să răspundă astfel un instinct de duşmănie care sesizase la iuţeală vrăjmăşia celorlalţi.

Miller clipi spre Nevada:

— Cred că asta-i foarte drăguţ din partea ta, Lacy. Nimeni nu vrea să dea de băut unui tip care-i pe geantă.

Atunci Rue îi aruncă lui Nevada o privire de nepătruns, care era şi mai înşelătoare dacă ţineai seama de vocea plăcută ce o însoţea.

— Dar nu-i aşa că nu-ţi faci prea multe scrupule când e vorba să tragi cu pistolul în careva? întrebă el.

Privirea rece, şi fulgerătoare a lui Nevada nu-i dezminţi prea mult.

— De loc... de loc, domnule Rue — spuse Nevada cu glas tărăgănat. E numai un obicei. Nu mă gândesc niciodată la ceva care nu se cuvine.

Cei doi trecură la o masă de joc, unde — asta se vedea limpede — anumite scaune erau pregătite special pentru ei. Nevada se răsuci pe călcâie şi murmură:

— Fir-ar afurisiţi să fie! Nu puteau să mă lase în pace?

Printre cei care intrau chiar în clipa aceea se afla şi Cash Burridge. Era un bărbat înalt, de aproape 40 de ani, dar care părea mai tânăr. Avea o înfăţişare distinsă şi o ţinută de călăreţ, purta cizme înalte şi pinteni. Nevada văzu dintr-o ochire unde-şi ţinea pistolul, şi faptul acesta era plin de tâlc. Burridge era un bărbat frumos, desfrânat, blond, cu mustaţa răsucită, de culoare aproape aurie, cu ochi albaştri luminoşi, scăpărători şi neastâmpăraţi. Nevada îşi dădu

seama că Burridge îl zărise de cum intrase, dacă nu chiar mai înainte, şi se întreba cum se vor petrece lucrurile. Dar nu-i păsa dacă se vor petrece într-un fel sau în altul. Burridge fusese şeful bandei din care făcuse parte Nevada şi atacaseră împreună o diligență. Era singura lui faptă de care se ruşina, în cele din urmă, Burridge se desprinse de tovarăşii săi şi ocoli înadins mesele ca să-l întâlnească pe Nevada.

— Jim, al naibii să fiu dacă nu-s bucuros că te văd! spuse el, întinzându-i mâna, şi pe frumosul lui chip se citea că nu minte.

— Noroc, Cash! îl salută Nevada, strângând mâna întinsă. Îmi pare bine că te bucuri că mă vezi.

— E bine c-ai picat aici. M-am întrebat adeseori ce s-a mai întâmplat cu tine. Dar află, Jim, că nu sunt de loc curios să ştiu unde-ai fost sau ce-ai făcut, dar sunt grozav de curios să ştiu ce-ai de gând să faci de-aci încolo.

— De ce? întrebă Nevada, oarecum mirat. Se cam îndoia că primirea călduroasă făcută de Burridge era sinceră.

— Ai de gând să te-ngropi aici în iarna asta, ca noi toți? întrebă Burridge.

— Cred că da, după câte îmi dau seama — răspunse Nevada, iscodind cu grijă situația.

— Eşti pe geantă? întrebă Burridge, cu o privire de cunoscător.

— Asta-i sigur.

— Nici eu nu stau prea grozav, dar pot să te-ajut cu ceva.

— Mulțumesc, Cash. Dar nu pot să primesc. Nu-mi plac împrumuturile şi poate că niciodată n-o să fiu în stare să-ți dau banii înapoi. O să-mi iau o slujbă, să am cu ce să mă țin pe-aici. Cât despre cărți şi băutură, nu-mi trebuie.

— Jim, ce-o să faci după ce s-o topi zăpada?

— Habar n-am. Să mă ia naiba dacă ştiu — răspunse Nevada, destul de sincer.

— Asta-i tot ce-am vrut s-aud — zise Burridge, foarte satisfăcut. Am o afacere... cea mai mare pe care am întreprins-o vreodată. Este...

— Cash, cred ca nu-mi ceri să fur vite împreună cu tine! i-o reteză aspru Nevada.

— Nu, jur că nu — se grăbi să răspundă Burridge, şi dacă cumva mințea, atunci desigur că era un mare actor. Pe Dumnezeul meu, e o afacere curată, Jim!

— Ei bine, sunt bucuros să te-aud spunând asta. Si acum, te ascult.

— Aici nu-i locul potrivit să stăm de vorbă. În afară de asta, m-am încurcat într-un pocher. Afacerea de care-ți vorbeam e grasă; tot cu vite, dar e curată. Îmi trebuie o echipă care să tragă straşnic cu pistolul şi un şef care să se bucure de o faimă ca a ta.

— Ascultă, Cash, după cum am înțeles eu, parcă ziceai că afacerea-i cinstită — protestă Nevada.

— Dacă nici afacerea asta nu mai e cinstită, atunci nu ştiu ce înseamnă cinstea — vorbi apăsat Burridge. Cu siguranță că din cuvintele mele nu înțelegi despre ce-i vorba. Dar aşteaptă pân' ce ți-oi spune totul.

— În regulă, Cash, o să-ncerc s-aştept cu răbdare — vorbi pe îndelete Nevada.

— Am să-ți dau de veste. Până atunci, ține-ți gura. Apoi Burridge se duse la jocul său de cărți, iar Nevada se aşeză pe scaunul de lângă foc.

„În ce dracu s-o fi vârât Cash acum? se întrebă Nevada. Afacere cinstită? Vite? Echipă care să tragă straşnic cu pistolul? Să mă ia dracu dacă pricep ceva!”

Nevada îşi dădea seama că tocmai cuvântul „cinstit”, rostit de gura lui Cash Burridge, îl împiedica să pătrundă, să înțeleagă rostul afacerii în care acesta era amestecat. Afirmația răspicată a lui Cash îl punea într-o mare încurcătură, din care nu putea ieşi. Dar un amănunt îi reținu imediat atenția, şi anume primirea prietenească pe care i-o făcuse Burridge, care nu se arătase niciodată prea binevoitor cu Nevada. Dar când Burridge avea interes, putea să devină un om plăcut şi, dacă era cazul chiar, foarte convingător şi impunător. Totuşi, până acum nu-şi folosise niciodată aceste însuşiri față de Nevada.

Între timp, taverna şi sala de joc se umpluseră. Din tavernă venea un zgomot dogit care contrasta cu liniştea din sala de joc, o linişte întreruptă din când în când doar de vocea joasă a unui jucător, de clinchetul vreunei monede sau de vârtejul şi zdrăngănitul ruletei. Nevada şedea lângă cămin, privind din când în când spre foc, dar mereu atent la cei care intrau sau ieşeau. Jarul strălucitor al oricărui foc îl vrăjea pe Nevada, făcându-l să revadă mereu chipul care-l urmărea în ceasurile de veghe sau de somn.

Ceva mai târziu, Lize Teller se întoarse şi, înainte ca el sa se scoale să-i ofere locul, ea se şi lăsase pe brațul scaunului.

— Tu să stai liniştit, că de nu, îți sar în brațe — îl amenință ea, pe jumătate nervoasă, pe jumătate veselă.

Şi fără îndoială că ar fi făcut-o; de aceea Nevada hotărî că-i mai bine să stea liniştit. Timiditatea de odinioară se transformase azi în rezervă.

— Ascultă, Lize, dacă ai chef să te dai în spectacol, nu-i nevoie să mă târăşti şi pe mine — protestă el, moale.

— Jim Lacy, nu există în toată sala asta un singur bărbat, în afară de tine, care să nu mă ia în brațe dacă m-aş

aşeza pe scaunul lui, aşa cum stau pe-al tău.

— Ei, ce-ar fi să-mi dai prilejul să mă conving?

— Aha, mare şmecher eşti! Ascultă! Dacă vrei să-ți fiu prietenă... am spus prietenă... de-adevărat, pentru totdeauna, poartă-te cu mine ca un îndrăgostit... numai câteva minute. Dacă nu poți fi într-adevăr îndrăgostit, prefă-te.

Nevada râse, deşi cu greu îşi putea ascunde plictiseala.

— Ce-ai mai pus la cale, Lize?

— Link Cawthorne a intrat acum câteva clipe — spuse ea, zvârlindu-şi provocator părul negru pe spate.

Lize mai păstra ceva din farmecul adolescenței. Cuprins de milă, Nevada fu nevoit să recunoască în sinea lui contrastul dintre fața răvăşită şi starea sufletească de-o clipă pe care o trăia tânăra femeie.

— Poate că da — replică el. S-ar putea ca pe tine să te amuze să mă foloseşti în şmecheriile tale, Lize, dar s-ar putea ca pentru mine să nu fie la fel de amuzant. Iar pentru Link s-ar putea ca lucrurile să iasă prost.

— Asta şi vreau. Mi-e scârbă de el. Când e lângă mine, mă simt aşa de obosită, că m-apucă durerea de cap. Acum e-acolo înăuntru, trage la măsea. Vreau să intre şi să mă găsească cu tine. Toată noaptea a jucat cărți şi habar n-are că eşti aici.

— Lize, nu prea cred că ții cu tot dinadinsul să intre aici — zise Nevada. Nu-mi place să fiu grosolan cu o doamnă şi vreau să mă ridic de pe scaun.

— Am s-o fac şi mai de oaie dacă te ridici — şuieră ea, iar focul sumbru din ochi i se transformă în jeratic. Mă ştii doar!

— În regulă. Cred că şi-aşa chestia asta-i destul de afurisită, fără s-o mai faci tu şi mai boacănă — spuse el, cu

o resemnare forțată.

— Afurisită? Pfui! Pot să-l învârtesc pe Link Cawthorne cum îmi place. Tot ce vreau e ca mitocanul ăsta îngâmfat să vadă că poate să-mi placă şi un alt bărbat.

— Lize, bănuiesc că i-ai dat motive lui Link să fie atât de îngâmfat. Hai, spune, am dreptate?

— Poate că da. Credeam că sunt îndrăgostită nebuneşte de el, dar cred c-am fost nebună numai după Cash Burridge... Femeile sunt ciudate, Jim.

— Bine, pricep, dar nu trebuie să dovedeşti lucrul ăsta cu mine — spuse Nevada.

— Uite-l că vine — şopti ea cu o bucurie drăcească şi se lăsă pe Nevada, radioasă, cuprinsă de un anumit sentiment pe care el nu-l înțelegea; tânărul se uita în sus stăpânindu-şi un uşor tremur lăuntric.

Link Cawthorne dăduse perdeaua de mărgele la o parte şi stătea în pragul uşii... Ce bine îşi amintea Nevada obrazul acela aprins, ochii prea apropiați unul de altul, mici ca nişte mărgele, buzele nervoase, subțiri şi răutăcioase; costumul pe care-l purta dovedea multă eleganță. Chiar fusese supranumit „banditul cochet”, o poreclă care, de altfel, nu-i displăcea de loc.

Nevada avea motive să pună la îndoială vorbele Lizei, cu privire la faptul că Link nu ştia de reîntoarcerea lui în Lineville. Link stătea nemişcat, cu fața încremenită, şi se uita țintă la Lize; iar ea îi gângurea ceva lui Nevada, părând că n-are habar de sosirea iubitului său.

În clipa aceea, dispretul binevoitor pe care Nevada îl nutrea pentru Link şi enervarea lui din cauza rolului pe care-l juca în această mică farsă se transformară în ceva cu totul diferit. S-ar fi zis că-i o presimțire ce se abătea puternic asupra lui, ca o lovitură. Intui ceva, ceva ca o

povestire în vis, ceva nelămurit care se mişca cenuşiu, rece şi dezgustător în şuvoiul iute al conştiinței. Senzația era atât de bruscă şi descurajatoare, încât Nevada nu mai auzea nimic din ce-i tot îndruga Lize pe şoptite. A fost nevoie de o mare încordare a voinței, la care l-a ajutat, de altfel, şi mersul țanțoş al lui Cawthorne prin sală, pentru a-şi dobândi stăpânirea de sine, rece şi pătrunzătoare.

Răstimpul mai mare de un an lăsase urme grele pe chipul lui Link Cawthorne. Nevada îi judeca pe toți oamenii aceştia după schimbările care se petrecuseră în el însuşi. Cawthorne se proțăpi în fața Lizei şi a lui Nevada, cu mâinile în şold şi aplecându-şi capul descărnat, ca de uliu. Cu mâna dreaptă acoperea mânerul unui pistol purtat sus, la centură. Furia ce-l cuprinsese creştea pe măsură ce se apropia de dânşii, alungându-i din minte tot ce voise la început să spună sau să facă. Privirile lui ascuțite o țintiră mai întâi pe Lize, care, o bună bucată de vreme, nici nu-şi luase ochii de la Nevada. Apoi Lize îi măsură încet pe Cawthorne, de la cizme în sus, pentru ca, în cele din urmă, când întâlni privirea lui ageră, să arate o mirare tot atât de naivă pe cât de obraznică.

— Oh, aici erai? spuse ea. Link, l-ai cunoscut vreodată pe vechiul meu prieten, Jim Lacy?

— Scorpie! împroşcă el, şi trupul îi tresări o dată cu vorba zvârlită.

— Bună, Link — interveni Nevada, vrând să liniştească spiritele. Bănuiesc că Lize a uitat că ne cunoaştem de mult.

— Uitat, pe dracu! răspunse Cawthorne cu un dispreț vădit. Nu te sinchisi de Lize. Mă răfuiesc eu cu ea. Acum cu tine vorbesc, Jim Lacy.

Nevada nu-i răspunse numaidecât şi-n vremea asta se uita țintă la Cawthorne.

— Hm!... Mi se pare însă că nu-mi vorbeşti prea cuviincios.

— Iar mie mi se pare că prea te baţi pe burtă cu Lize — zvârli furios Cawthorne.

— Asta-i bună! I-ascultă, ţi-ai pierdut minţile de-a binelea? Dacă vrei să ştii, află că suntem prieteni vechi. Bineînţeles însă că n-am avut pentru ea nimic altceva decât un sentiment de frate. Şi dacă ea vrea să stea pe braţul scaunului meu...

— Fleacuri... — întrerupse celălalt. Stătea la tine în braţe. Cu mine nu-ţi merge cu de-alde astea.

— Link, ţine-ţi firea! zise Nevada, liniştit. Lize a stat tot timpul acolo unde ţi-am spus, şi asta nu-ţi dă dreptul să faci scandal, chiar daca sunteţi logodiţi.

— Pfui! izbucni Lize, nepăsătoare.

Această exclamaţie a fost, pesemne, ca o lovitură pentru Cawthorne, căci toţi muşchii trupului îi zvâcniră violent.

— Eşti un mincinos, Jim Lacy! ţipă el.

Agilă ca o pantera, Lize lunecă de pe scaunul lui Nevada şi sări în picioare, ca o nuia de răchită care se îndreaptă când îi dai drumul din strânsoare. Nevada nu putea s-o vadă, dar o auzea cum gâfâie; el se uita cu asprime la Cawthorne, care pălise brusc. În furia lui nestăpânită, îl luase gura pe dinainte. Faptul că jucătorii încetaseră brusc să mai facă zgomot, dovedea că toţi auziseră cum el îl insultase pe Nevada. Cawthorne rămase o clipă ca trăsnit, dacă nu de groază, atunci la gândul unei nenorociri de neînlăturat.

— Ascultă, Link, eu nu sunt mincinos, şi tu ştii foarte bine — zise Nevada, fără a lăsa să se vadă că face un efort. Cred însă că înţeleg ce se petrece în sufletul tău.

Faţa tânărului bandit îşi pierdu paloarea şi

încremenirea, se înroşi, iar părul parcă i se zbârli dintr-o dată.

Din cauza tinereții, a furiei, a îngâmfării, fără a mai vorbi de lipsa lui de pătrundere, el înțelese greşit cuvintele lui Nevada.

— N-am nevoie de nici o înțelegere din partea ta — urlă el. Te invit să facem o mică plimbare pe-afară.

CAPITOLUL IV

Nevada se ridică liniştit şi se îndepărtă de scaun. Nu credea că Cawthorne o să încerce să tragă, dar cum nu era sigur, prefera să fie în picioare. La un moment dat se simțise străin de sine însuşi, dar acum, după prima izbucnire, era din nou calm şi stăpân pe el.

Cu fiece clipă, Cawthorne se întărită şi mai mult, țipa mai tare:

— Te invit să ieşim afară!

— Pentru ce? întrebă Nevada.

— Ştii tu pentru ce.

— Habar n-am, Link — continuă Nevada. Fireşte că-mi dau seama că mă învinuieşti de ceva. Dar nu cred că-i cazul să mă jigneşti pentru ceva ce ți s-a părut. Afară-i frig şi mie-mi place căldura focului ăstuia. Dacă mai ai ceva de spus, hai, dă-i drumul!

În fața acestei întâmplări nemaipomenite, Cawthorne se increzu şi mai vârtos în forțele sale. Câteva pahare de băutură îl zăpăciseră şi-l năpădi o gelozie nestăpânită. Gândul că Jim Lacy refuzase provocarea, azvârlită într-un

moment de grabă sălbatică, îl făcea să se simtă în culmea faimei la care visa.

— Să spun? întrebă el cu un dispreț ascuțit şi pompos. Eu nu mai am nimic de spus. Ți-am spus cc-am avut de spus: eşti nu laş. Asta-i tot.

După aceea se întoarse spre Lize, uimită şi năucită şi, mai ducând-o, mai târând-o, cei doi părăsiră încăperea, jucătorii îşi reluară jocul, ici cu un chiot puternic, colo cu vorbe usturătoare. Nevada auzea unele dintre ele; „Ce dracu s-a întâmplat cu Lacy?”… „A fost totdeauna un tip curajos”… „Cred că nu putea să-l ucidă pe blestematul ăsta de nebun chiar sub ochii fetei…”

— Greşiți cu toții, domnii mei — răsună vocea rece a unui jucător. Asta a fost numai repetiția unei scene între un pistolar adevărat şi unul bănuit. Am mai văzut eu d-astea de multe ori.

Reluându-şi locul pe scaunul de lângă foc, Nevada auzea aceste reflecții şi nici altele asemănătoare nu-i scăpară; ultima remarcă însă stăruia morocănoasă în el. Treptat, amărăciunea se potoli. În strălucirea aurie a focului, el vedea iar chipul Hettiei Ide. Cum îi mai tremura şi trupul, şi sufletul! Fusese pus la încercare şi îndreptățise speranțele şi încrederea pe care ea şi le pusese într-însul.

Nevada se înapoie devreme acasă şi dormi adânc, fără vise. Când se deşteptă dimineața, se bucură că vede soarele. Avea multe de făcut şi se apucă cu sârguință de muncă. Îşi găsea treburi la care doamna Wood nici nu se gândise vreodată. Şi aşa, petrecându-şi cea mai mare parte a zilei lucrând, Nevada, îşi începu iarna în Lineville. Timp de aproape o săptămână nu se mai duse pe la „Gold Mine”. Apoi, într-o seară, la cină, doamna Wood îi vorbi serios:

— Jim, gura aia spartă de Link Cawthorne se laudă peste tot că ți-e frică să ieşi în oraş.

— Nu mai spune! vorbi tărăgănat Nevada.

— Ba spun! Nu-mi place de loc treaba asta, Jim. Nu poți să-l laşi s-o țină aşa.

— Nu-mi pasă mie de pălăvrăgelile lui Link Cawthorne.

— Băiete, asta nu-i o purtare firească în Vest — continuă ea grav. Am trăit toată viața în ținuturi populate de curând. Aici nici un om nu-şi poate îngădui să piardă respectul semenilor săi, chiar dacă cea mai mare parte a lor sunt bande netrebnice, formate din jucători de cărți, hoți de cai sau alții de aceeaşi teapă. Ei nu pot pricepe aşa ceva. Şi dintre toți, cel mai puțin poate pricepe Link Cawthorne. N-ar fi imposibil să te împuşte pe la spate, pitit după un colț, şi apoi să jure că s-a înfruntat cu tine în luptă dreaptă,

— Păi ce pot face, tuşă Wood? întrebă Nevada, smuls din liniştea sa.

— Ei bine, atâta vreme cât eşti în Lineville, trebuie să fii Jim Lacy, aşa cum erau ei deprinşi să te ştie — zise ea răspicat. Dacă-l laşi pe spălăcitul ăsta sa se vânture aşa ca un țicnit şi ca un lăudăros, în curând o să aibă şi curajul să tragă în tine. Şi tu, Jim, nu vrei să-l ucizi. Lize l-a iubit. Şi când e îndrăgostită de cineva, îi rămâne credincioasă. Du-te în oraş şi plesneşte-l peste bot pe Link. Smulge-i pistolul şi atinge-i una cu el la fundul pantalonilor.

Nevada râse fără bucurie.

— Poate că ai dreptate — spuse el, oftând. Dumnezeule, cum aş vrea să vie odată primăvara şi s-o pot lua iar din loc!

— Ține minte vorbele mele, băiete — adăugă ea serios — cea mai buna cale ca s-apuci primăvara, şi vara, şi toamna, e să te porți după cum ți-e felul.

Nevada se duse iar la „Gold Mine”, îndoindu-se mai mult

ca oricând că va putea să scape vreodată de urmările faimei sale. S-a întâmplat însă ca Link Cawthorne să fie treaz şi absorbit cu totul de jocul de cărți, la care îi surâdea mereu norocul; când îl zări pe Nevada intrând în tavernă, el rânji. Cash Burridge însă se îndreptă imediat spre Nevada, manifestându-şi în fel şi chip prietenia.

— Unde ai fost, Lacy? întrebă el cu mustrare în glas. Te-am tot aşteptat să treci pe aici.

— Ei, am lucrat din greu şi m-am culcat devreme — răspunse Nevada. Şi-apoi, Cash, să-ți spun drept, n-am avut nici un chef să dau ochii cu Cawthorne.

— Pfui! pufni Burridge. Va trebui să-l împuşti pe lăudărosul ăla blestemat, şi cu cât o s-o faci mai repede, cu atât vom fi cu toții mai încântați.

— N-o să ne certăm noi pentru asta, Cash, dar eu văd lucrurile alt fel.

— Pariez cu tine, cinci la unul, că Link o să te sâcâie să-l provoci. Am văzut sute de puşlamale de-astea. Şi toți au găsit ce-au căutat.

— Asta-i sigur, dar n-o să pariez cu tine — spuse Nevada, bine dispus.

— Hai să mergem la mine în cameră, unde putem sta liniştiți de vorbă — zise celălalt şi-l conduse, prin hol, sus pe scări.

— Ei, dar văd c-o duci bine — observă Nevada, uitându-se prin odaie.

— Când nu sunt în şa, îmi place s-o duc bine — zise Burridge. Ia loc şi, dacă nu vrei să bei, atunci serveşte o țigară... Să-ți mai spun câte ceva despre Link Cawthorne: era un tip destul de la locul lui, până ce Lize a făcut din el un şarpe veninos. Fata asta stârneşte toate relele. Părerea mea e sau să-l cotonogeşti până-l laşi lat, sau să-i primeşti

provocarea şi să-l lichidezi.

— Mă cam sâcâie chestia asta, Cash — încuviinţă Nevada.

— Un om ca tine are totdeauna griji d-astea — zise Burridge cu o vădită înțelegere a situației. N-o să scapi de griji, decât dacă o să-ți ascunzi numele ăsta. E destul de rău să ai mereu pe urmele tale şi şerifii, şi duşmanii fireşti, dar trebuie să fie groaznic să ştii că sunt oameni care au chef să-ți facă de petrecanie numai pentru faima pe care-o ai.

— Sper să nu-mi fac gânduri negre şi să m-apuc iar de băutură — spuse Nevada cu tristețe.

— Jim, acum vreau sa vorbesc serios cu tine — continuă Burridge, schimbând tonul.

— Hai, dă-i drumul! Poți fi sigur că, oricum, o să-ți spun sincer părerea mea.

— Lineville a început să fie prea căutat de călători şi nu-mi convine. La anul, aici n-o să mai fie loc pentru mine, fără să mai vorbim de tine. De acord?

— Fireşte. De cum vine primăvara, o iau din loc pentru totdeauna.

— Exact. Şi eu la fel. Acum vreau să-ți mai spun câte ceva despre afacerea mea. O să-ți vorbesc deschis. Şi dacă nu vrei să mergi cu mine, nu mă supăr, dar te rog să păstrezi secretul aici, la Lineville. Primeşti?

— Bineînțeles că da — răspunse Nevada, calm.

Burridge se arătă mulțumit de această asigurare, dar era limpede că se codea să facă pasul următor. Luminițele care-i jucau în ochi se topiră într-o sclipire rece şi fixă.

— Jim, ştiai că Setter a murit împuşcat în California? întrebă el brusc.

— Mi-a spus Lize — răspunse Nevada într-o doară.

— A fost ucis de un vânător de cai sălbatici — continuă

Burridge, emoţionat. Jim, sunt oameni care fac o legătură între moartea asta şi tine.

— Nu mă mir că mi se pun în cârcă o sumedenie de lucruri — replică Nevada, netulburat.

— De altfel, asta nu-i treaba mea — conchise Burridge mai uşurat. Vreau numai să-ţi spun că cel care l-a ucis pe Setter mi-a făcut un mare bine.

— Şi mie la fel. Setter s-a purtat urât cu mine odată, acolo, în Snake River.

Burridge trase adânc din ţigară, apoi o puse deoparte.

— Ascultă! începu el, încordat. Eu am făcut mai multe afaceri cu Setter. Într-o zi, după ce-a plecat de aici, mi-a trimis vorbă să ne întâlnim la Klamath Falls. M-am dus. Intrase în combinaţii cu mari fermieri de vite şi avea atâţia bani, de nu mai ştia ce să facă cu ei. Mi-a spus că nu vrea să rişte să se stabilească în Oregon. Avea de gând să vândă destul de repede tot ce avea acolo şi căuta un loc nou şi sigur unde să se stabilească. Nu mai voia să fure vite şi nici nu voia să mai facă afaceri necurate cu banii altor fermieri. Poate că s-ar fi însurat. Oricum, avea de gând să se apuce de o treabă cinstită şi voia să-i fiu tovarăş. Ei bine, sfârşitul a fost că mi-a dat o sută de mii de dolari să cumpăr în Arizona o fermă de vite bine înzestrată. Jumătate trebuia să fie a mea şi urma să-l ajut să crească vite şi cai pe scară mare. Nu fusese niciodată în Arizona, o cunoştea numai din auzite. Mi-a lăsat mână liberă în alegerea locului, numai să fie sălbatic, fără aşezări omeneşti pe aproape, şi banii să curgă gârlă după aia.

Burridge întrerupse povestirea, care, vădit, îl mişcase profund; luându-şi ţigara, trase din ea o clipă şi se lasă pe speteaza scaunului, pironind asupra ascultătorului privirea sa intensă şi luminoasă.

— Ei bine — reluă el — am plecat în Arizona şi-am colindat-o călare de la frontiera statului New Mexico până la White Mountains. Câte nu se pot spune despre un ţinut sălbatic şi frumos? În Arizona totul depăşeşte orice închipuire. Am cumpărat pământul unui crescător de vite, care părea că nu prea e dornic să vândă. Avea un ranch mare, mile de păşuni şi zece mii de capete de vită. Nu-ţi spun unde-i aşezat, până nu te hotărăşti să primeşti propunerea mea. După ce-am făcut târgul şi-am intrat în stăpânirea fermei, am început să dibuiesc unele ponturi, dar m-am grăbit să mă întorc aici şi să-i trimit vorbă iui Setter. El nu-şi terminase încă treburile pe unde era. Am aşteptat. N-am primit nici o ştire de la dânsul. M-am întors în Arizona pe la începutul verii trecute. Atunci mi s-au deschis ochii. Mai mare râsul! Să-mi joace o festă ca asta tocmai mie şi, mai ales, lui Setter! Ei bine, căutasem un ţinut pustiu şi nici nu-ţi vine să crezi peste c-am dat. Vitele noastre erau furate în stânga şi-n dreapta. I-am bănuit pe cowboy-i, pe care-i preluasem o dată cu proprietatea. Terenul e foarte mare — deşert, văi înguste, podiş. Sunt mult mai multe ranch-uri şi vite decât bănuisem la început. Unii dintre fermieri sunt hoţi de vite înţeleşi cu cele mai nelegiuite bande. Ai auzit de banda lui „Hash Knife” şi de aceea numită „Pine Tree”. Se pare că nimeni nu ştie precis cine face parte din vreo bandă şi cine nu. Dar mai erau acolo şi nişte tipi afurisiţi, cunoscuţi de toţi. Limba aceea de pădure din Arizona e de-o frumuseţe... nici pe departe nu se compară cu Lineville şi cu tot ţinutul din împrejurimi, chiar aşa cum erau acestea în zilele de glorie ale căutătorilor de aur.

Burridge îşi întregi spusele descriind o înfloritură în aer cu ţigara, pe care a lăsa să se stingă.

— Acum câteva săptămâni când m-am întors — continuă el — i-am trimis vorbă lui Setter şi am aşteptat. Nici un răspuns. Apoi am auzit că Setter e mort. Hardy Rue a adus ştirea. Tare îmi vine să cred c-a mirosit ceva. Oricum, el ştie ce învârtea Setter, dar nu-mi bat capul. Proprietatea asta din Arizona e a mea. Şi-i treaba mea să mă întorc acolo şi s-o gospodăresc. Iată unde-ncepe misiunea ta, Jim Lacy! Asta n-o să le sune prea bine bandelor de-acolo! Te fac supraveghetor şi părtaş la câştig. O să trebuiască să ne batem câtva timp şi să ne apărăm cirezile. Vreau să am cei mai buni călăreți şi cei mai buni trăgători care pot fi angajați. Şi pe tine, ca să le fii şef!... Şi-acum, un ultim cuvânt, Jim. Ştii că mulți dintre fermierii care sunt astăzi cinstiți şi cu bunăstare au fost cândva hoți de vite... Şi-acum, ce părere ai şi ce spui?

— Ei bine, Cash, mărturisesc că-mi trec prin minte mai multe decât pot să spun — zise Nevada, îngândurat. Fireşte că ai vorbit deschis. Îmi dau seama când un om spune adevărul. E o poveste foarte interesantă. Nu pot să ştiu care-ar fi părerea tribunalelor în chestia asta, dar cred că jumătate din suma pe care ți-a dat-o Setter ți se cuvine. Poate că şi cealaltă jumătate. Nimeni n-a ştiut precis vreodată ce bani câştiga Setter cinstit şi ce bani din afaceri necurate. Avea totdeauna grijă să lase primejdiile pe seama celuilalt. Da, dom'le, cred că ranch-ul din Arizona este pe drept al dumitale.

— Bine, sunt bucuros că vezi astfel lucrurile — răspunse Burridge, frecându-şi mâinile. Şi-o să-mi primeşti propunerea?

— Cash, asta nu pot încă să-ți făgăduiesc — rosti rar Nevada. Să-ți spun deschis, poate o să vină şi ziua când o să fiu bucuros să mă întovărăşesc cu dumneata. Dar acum îmi

trebuie timp să mă mai gândesc.

— Gândeşte-te cât vrei — spuse Burridge, prietenos.

— Poate o să-mi trebuiască mult timp. Sunt câteva puncte peste care, fireşte, mi-e greu să trec.

— Care-s alea, Jim? Poate că pot să te-ajut.

— Bine, primul este... trecutul dumitale poate să răsară când nici nu te-aştepți.

— M-am gândit mult la asta — replică Burridge, zelos, în cele din urmă am socotit că n-am de ce să mă îngrijorez, în Arizona nu mă cunoaşte nimeni. În statul Idaho n-am fost niciodată cunoscut sub numele de Cash Burridge. Şi ce contează cele câteva fleacuri de afaceri pe care le-am făcut pe-aici? Or să se uite de îndată.

— Cred că n-ai judecat prea rău — spuse Nevada. Dar ascultă cel de-al doilea punct, care-i serios şi important. Adică, în ceea ce mă priveşte pe mine.

— Dă-i drumul — spuse Burridge cu o nerăbdare plină de bunăvoință.

— Ei bine, Cash, nu vreau de loc să te supăr, dar mă îndoiesc că ai să poți merge pe drumul cel drept.

Burridge aruncă țigara în sobă şi o undă de sânge negru îi năvăli în obraji.

— Pe Dumnezeul meu! Asta zic şi eu că-i o directă! Mă uimeşti; doar nu-s nebun şi, mai la urma urmei, am şi eu un dram de minte.

— Fireşte, sunt de acord. Dar mi-ai cerut părerea, Cash, şi ți-am spus-o. Ai slăbiciune şi pentru femei, şi pentru rachiu roşu. Dar culmea e alta: n-o să-ți sucească banii capul?

— Hm, n-am avut niciodată prilejul să-mi dau seama — răspunse Burridge, strângând pumnii. O să am acum. Vom vedea. Jur că vreau să profit cât de mult. Şi-o să pot folosi şi

mai bine prilejul ăsta dacă o să te am pe lângă mine. Asta-i tot.

— În regulă, îți mulțumesc pentru ce ai spus acum, Cash, şi-o să mă mai gândesc. Ce mă sâcâie îngrozitor în treaba asta, e că iar trebuie să-mi dezgrop numele ăsta al meu.

Nevada coborî apoi împreună cu Burridge şi se distra,un timp, stând sau plimbându-se prin fața lui Cawthorne. Pe Lize n-o văzu. Era mijlocul săptămânii şi treburile mergeau prost. Plecă devreme de la „Gold Mine”, fiind sigur că doamna Wood îl aştepta. Noaptea era întunecoasă şi rece, iar în aer plutea parcă un iz de ninsoare. Vântul şuiera printre pomii desfrunziți. Într-un fel, emoțiile puternice şi distracția îi făcuseră bine. Gazda îl aştepta la gura sobei din bucătărie.

— Ei, tuşă Wood, iată-mă-s stând pe amândouă picioarele şi fără nici o gaură în scăfârlie — o salută el vesel.

— Văd şi eu, domnule Lacy. Dar asta poa' să fie doar un noroc. Te-ai întâlnit cu Link?

— Bineînțeles,; am stat acolo ore întregi, dar nu s-a întâmplat nimic. Aşa că-mi vine să cred că m-ai speriat degeaba.

— Speriat?! Puh! Aş vrea să bag toată groaza de pe lume în tine — răspunse ea:

— Bine, îți dau voie, dar numai dacă-mi dai o bucată de plăcintă şi o cană de lapte.

Zilele treceau, iar odată cu căderea zăpezii se înmulțeau şi treburile pe care trebuia să le facă Nevada. Seara, dacă nu era viscol, se mai ducea din când în când pe la „Gold Mine”. După ce Burridge mai pledase încă o dată, îndelung, pe lângă Nevada, ca să-l convingă să i se asocieze, plecă

spre Arizona, cu gând să facă un mare ocol prin Oregon şi California pentru a evita zăpezile.

În comportarea ei faţă de Nevada, Lize Teller trecuse de la glumă la seriozitate. Când se afla sub influenţa băuturii, era înfumurată, îndărătnică şi rea. Cu fiecare zi, viaţa ei se îndrepta tot mai mult spre un sfârşit tragic. În prima parte a iernii se tot foise drăgăstoasă pe lângă Nevada, care era încredinţat că Lize se purta astfel mai mult pentru a-l aţâţa pe Cawthorne decât din alt motiv.

Dar veni timpul — tocmai când Cawthorne făcu o încercare îndrăzneaţă de a-l sili, de a-l scoate din sărite pe Nevada ca să se lupte cu el — când ea încetă cu desăvârşire să mai cocheteze. Curând după aceea rupse şi logodna cu Cawthorne şi începu să aibă nişte legături deşănţate, sa facă beţii cumplite în tovărăşia jucătorilor de cărţi. Pierduse orice măsură şi sănătatea i se şubrezea. Când, în cele din urmă, Nevada o dojeni, de parcă într-adevăr i-ar fi fost frate, rămase cu o impresie care-l îngrijoră mult.

— Nici un om cinstit nu mă vrea: sunt sortită iadului — îi spuse ea cu amărăciune.

Auzind-o, Nevada îşi dădu seama că, într-un fel, el nu-şi făcuse datoria faţă de dânsa. Şi, deşi lucrurile nu s-ar fi putut petrece decât astfel, îi părea rău. Apoi mai era şi primejdia care o pândea pe Lize pentru că-l părăsise pe Cawthorne. Dar n-ar fi folosit la nimic dacă i-ar fi vorbit despre asta. Ori de câte ori Cawthorne îi aţinea calea — umil, aspru sau drăgăstos — ea îl batjocorea ca pe un câine râios.

Zile şi săptămâni se scurgeau unele după altele, iar situaţia se înrăutăţea din ce în ce, apropiindu-se de deznodământ.

Nevada rezista presimțirii pe care o avea asupra acestui deznodământ. Aproape că cedase îndemnului lăuntric de a pleca din Lineville chiar atunci, în plină iarnă. Dar acea parte din făptura lui care aparținea lui Jim Lacy urzea, creştea, mereu în luptă cu Nevada din el, şi nu-i îngăduia să fugă de un lăudăros, care nu făcea nici cât o ceapă degerată, şi de o femeie uşuratică, pe care ar fi putut s-o ajute. Ceva îl oprea pe Nevada să aleagă soluția cea mai uşoară pentru a ieşi din încurcătură. Ardoarea sufletească, instinctivă şi crudă, vrăjmăşia lăuntrică de pistolar erau întotdeauna gata de luptă cu firea lui bună şi prietenoasă, măcinând, asemenea unui lichen otrăvitor, tristețea şi visul dragostei sale pentru Hettie Ide, pe care o ştia pierdută pentru totdeauna.

Nevada socotea că nu poartă în nici un fel răspunderea că era aşa cum era. De mic copil viața îl zvârlise printre oameni grosolani şi răi. De nenumărate ori se străduise să scape de sub influența lor, dar fusese din nou aruncat în mijlocul lor fie datorită întâmplării, fie cavalerismului său care-l îndemna să lupte pentru a repara o nedreptate, fie datorită dorinței aprige de a supraviețui, cu acea fire cu care-l pecetluise soarta şi care, din nefericire, părea că i se potriveşte de minune.

„Cred că de-asta o să am parte întotdeauna — îşi spunea el, singur şi trist. Nu pot să scap de mine însumi... Mă întreb, oare Hettie ar socoti că-i sunt necredincios? Nu! Nu! O să ştiu totdeauna să-i fiu credincios, chiar dacă sunt silit să fiu din nou Jim Lacy!”

Într-o după-amiază, mânat de un imbold mai presus de puterile sale, Nevada îşi îndreptă paşii spre „Gold Mine”. Toată noaptea simțise în somn ca un fel de apăsare, toată

dimineața n-avusese linişte, tot gândindu-se ba la una, ba la alta. Intră pe uşa laterală a tavernei şi se opri în hol, înaintea uşii care dădea în sala de joc. Liniştea obişnuită a acestei vizuini fusese tulburată. Nevada deschise repede uşa cu stânga şi, cu mâna dreaptă gata să scoată pistolul, intră prelingându-se pe lângă perete. Sala era plină de oameni care stăteau în picioare. Cărțile, monedele, jetoanele, paharele de pe mese, toate arătau că fuseseră părăsite brusc. Se auzeau şoapte, o tuse, târşâit de picioare. Zgomotul care-l oprise locului pe Nevada venea din salon, apoi deodată crescu şi răsună o izbitură în bar, însoțită de tunetul unei voci răguşite:

— Rom! Acum... sau îți zbor şi ție creierii!

Nevada se îndreptă spre cel mai apropiat grup de oameni. Li se putea citi pe chip că se petrecuse ceva groaznic. Făcu îndată legătura cu vocea răguşită din tavernă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mare nenorocire... — răspunse unul, ştergându-şi fața asudată.

— Jim — spuse jucătorul Ace Black — jucam o partidă de cărți, liniştiți ca de obicei, când deodată am auzit o ceartă înverşunată în hol. Apoi un urlet de femeie, repede înăbuşit, crede-mă. Şi după aceea am auzit cum a căzut ceva greu. Am sărit cu toții şi cineva s-a repezit să vadă ce se petrece. Şi, pe Dumnezeu...

— Ei? izbucni Nevada, rece şi sinistru, pe măsură ce Black se înăbuşea.

— Lize Teller! Zăcea pe jumătate goală şi sângele curgea şuvoi dintr-însa. Cawthorne o izbise în cap cu pistolul... E pe moarte!... Şi, ascultă-l pe el!...

Din trei paşi mari şi apăsați, Nevada ajunse în prag şi

dădu la o parte perdeaua de mărgele. Ochii lui ageri cuprinseră totul dintr-o privire:

— Cawthorne! tună el cu un glas înspăimântător.

Se făcu deodată o linişte, că nu se mai auzea nici o suflare de om.

CAPITOLUL V

În California de nord era primăvară. Bătrânul munte Shasta primea, măreț lumina dimineții, iar pe pantele-i uriaşe, acoperite de zăpadă, începeau să apară fâşii negre. Din depresiunea Tule Lake ținutul unduia în sus, în centuri imense, cafeniu-cenuşii, pentru ca în cele din urmă să devină verzi ca smaraldul. Ga! Ga! Ga! Gâştele sălbatice se întorceau din sud. Cârduri lungi, în formații triunghiulare, conduse de gâscani mari şi bătrâni care gâgâiau, treceau peste colinele cu salvie, zburând în cercuri pe deasupra lanurilor de grâne, pentru ca apoi să se lase drept jos, printre semenele lor. Terenul fără margini — un fund de lac, devenit pământ arabil prin secarea lacului Tule — se întindea bogat şi mănos de-a lungul malului sudic, formând proprietatea ranch-ului Ide. Tarlalele de pământ negru arat de curând, câmpurile pe care mijea verdeața, păşunile desfăşurându-se departe în sus pe coastele cu salvie cenuşie, hergheliile de cai şi cirezile de vite, gardurile vii, livezile tinere şi bătrâne, şoproanele curate şi grajdurile cu acoperiş roşu, precum şi casa mică, albă, pe jumătate ascunsă într-un pâlc de arțari şi de pini — toate dovedeau bunăstarea familiei Ide.

Hettie Ide se trezi în dimineața aceea ştiind că

împlineşte douăzeci de ani. Gâştele sălbatice, pe care le iubea încă din copilărie, se întorceau din pelerinajul făcut în sud şi gâgâiau de parc-ar fi ştiut că era ziua ei de naştere şi că în ziua aceea frumoasă de mai ea trebuia să se bucure că-i tânără. Dar Hettie avea o durere tainică, pe care şi-o îngropase adânc în inimă în timp ce-şi îngrijea mama bolnavă şi împărțea cu fratele ei Ben singura picătură mai amară în cupa lui de fericire. Mai era o oră până la gustarea de dimineață. În timp ce Hettie cobora scara cu paşi uşori, o auzi pe Ina râzând tare, fără îndoială din cauza năzdrăvăniilor micuțului Blaine. Ce fericiți şi binecuvântați de Dumnezeu erau ei! Dar, de ziua sa, Hettie nu simțea pic de invidie în suflet. Era mai aproape de Ben ca niciodată, o iubea pe Ina şi iubea copilul de parc-ar fi fost carne din carnea ei şi sânge din sângele ei.

Ieşi afară. Ce dimineață minunată! Soarele se ridica pe cer, strălucitor şi cald; în arțari ciripeau păsărele; violetele se înălțau fermecătoare pe covorul verde din jur; pe crengile liliacului sălbatic zbucniseră muguri roz. Ştia unde să-l găsească pe Ben. O luă în jos, pe poteca de lângă gard, spre ocoalele de vite. Cu inima uşoară, deşi vechea ei durere părea mai vie, asculta zumzetul albinelor, gâgâitul gâştelor sălbatice, mugetul asurzitor al vițeilor şi țipătul lăstunilor.

Peste toate sunetele astea atât de dragi, auzea nechezatul ascuțit al lui California Red, armăsarul nărăvaş şi puternic al lui Ben. Calul gonea peste tăpşan de parcă voia să-i facă în ciudă lui Ben sau să-şi reverse furia neputincioasă în fața răzlogilor corral-ului.

Îl găsi pe Ben cocoțat pe gardul corral-ului. California Red era înăuntru şi, într-adevăr, nu-i plăcea acolo. Hettie se opri să-i arunce o privire printre bârne. Îi plăcea şi ei armăsarul acesta minunat, pentru frumusețea şi firea lui,

dar şi pentru un alt motiv pe care, poate, numai Ben l-ar fi putut bănui vreodată.

De patru ani California Red se afla în captivitate. Fusese înfrânt, dar tot nu-şi pierduse firea lui de odinioară. Numai coarda îl făcuse să nu mai ciulească urechile şi să nu-şi mai rostogolească în cap ochii lui negri, neasemuit de frumoşi. Red nu fusese niciodată prietenos, dar nici nu era în stare de vreo mişelie. Strălucea tot, roib-roşiatic, lucios ca mătasea, superb şi cu coama-i lungă ca o flacără. Era un armăsar trupeş, dar admirabil proporționat. Înalt şi subțire, cu corpul rotund ca un cilindru, cu pieptul splendid, lat şi vânjos, cu picioarele puternice, dar sprintene, cu gâtul arcuit şi capul semeț, el era şi acum ceea ce fusese ani de zile: armăsarul sălbatic, regele colinelor cu salvie din nordul Californiei. Hettie se cațără lângă fratele său.

— ...'mneața bună, prietene — vorbi ea tărăgănat, maimuțărind accentul sudic pe care nici unul dintre ei nu-l putea uita.

Ben tresări uşor. Până atunci privirile lui rătăciseră dincolo de armăsarul sălbatic, peste corral-uri, peste câmpiile şi dealurile cu salvie, căutând ceva ce se afla dincolo de toate acestea. Hettie nu-şi îngăduia prea des asemenea libertăți față de fratele său, dar astăzi era ziua ei şi voia să-i reamintească un lucru din trecut care avea darul să-i tulbure pe amândoi.

— Bună să-ți fie inima, fată bătrână! replică Ben, surprinzând-o cu vorba lui la fel de tărăgănată ca şi a ei. Dar, în ciuda glumelor, în glasul său se simțea o rezonanță gravă. Ben îi întinse mâna înmănuşată, fără a se uita ia soră-sa.

— Ce faci aici, Ben? întrebă ea, veselă, cuprinzându-i mâna în palme.

— Tocmai îl linguşeam pe ştrengarul ăsta — răspunse tânărul, arătând cu capul spre armăsar.

— Se pare că Red nu prea te-ascultă.

— A trebuit să-l leg la coardă ca să-l fac să nu mai ciulească urechile.

— Ben, să nu te-aştepți să se îmblânzească.

— Să se îmblânzească? Nu. Singurul lucru pe care-l vreau e să țină şi el la mine.

— Se prea poate, ca dragostea să nu fi fost prevăzută în firea lui Red — râse Hettie. Sau poate că nu te iartă că l-ai smuls din munții lui cu salvie. Nici eu nu te-aş fi iubit dacă aş fi fost Red.

— Se împlinesc patru ani — vorbi Ben, îngândurat. Multă vreme a mai trecut! Nu mi-aş fi putut dori un cal mai bun, mai curajos. În toată California nu-i altul care să se poată compara cu el. Eu însă... eu vreau ceva de la Red... ceva ce nu obțin niciodată.

— Ben, dragule — spuse Hettie, strângându-i mâna — ceea ce vrei tu e să ai ceva... sau, mai bine zis, pe cineva care să-l îmblânzească pe Red.

— Aşa-i... pe singurul om care l-ar fi putut îmblânzi vreodată pe Red — murmură Ben mai mult pentru sine.

— Vechiul tău tovarăş... Nevada — şopti ea, dându-se mai aproape de el.

Ben lăsă capul în jos şi mâna-i înmănuşată strânse cu putere mâna fetei. Multă vreme Hettie nu îndrăznise să deschidă vorba despre Nevada, dar acum, dacă o făcuse, înțelegea să continue discuția într-un fel care să-i folosească şi ei, şi, poate, şi lui Ben.

— Ben, azi e ziua mea de naştere — rosti ea încetişor.

— Da, într-adevăr — răspunse fratele său, curmându-şi visarea. Am uitat cu totul. O să descopăr eu însă vreun dar

pentru tine... Ia să vedem, trebuie să ai optsprezece, nouăsprezece...

— Douăzeci — continuă ea grav.

— Cum mai zboară timpul! Ei, acum eşti o femeie în toată puterea cuvântului, şi încă una deosebit de frumoasă. Dar mie tot mi se pare că eşti mica mea surioară.

Când se întoarse spre ea s-o sărute pe obraz, Hettie văzu lacrimi în ochii negri ai fratelui său. Şi mai văzu că are fire argintii la tâmple. Descoperirea aceasta o uimi. El, care era atât de tânăr şi de puternic... şi de bărbat! Dar, în toţi anii aceia cât fusese izgonit de acasă şi trăise, departe de oameni, Ben dusese viaţa singuratică şi aspră a vânătorilor de cai sălbatici. Nevada fusese cel care-l salvase. Şi, aşa cum făcuse de multe ori în trecut, ea se rugă şi acum lui Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Nevada şi să-l păstreze bun, curat şi viteaz, aşa cum îl cunoscuse ea.

— Ben — spuse fata — nu doresc nici un dar de ziua mea. Dar vreau să-ţi cer ceva. Dacă acum sunt mare, înseamnă că sunt şi destul de coaptă la minte ca să mă asculţi. Lasă-mă să-ţi vorbesc aşa cum vreau... să-ţi spun ce simt nevoia să-ţi spun.

— Hettie, îmi pare rău că trebuie să-mi ceri voie pentru asta — răspunse el, mâhnit. Vorbele tale de adineauri mi-au răscolit sufletul... Şi eu care te credeam doar... doar o fată sentimentală... care a şi uitat totul.

— Să-l uit pe *el!* Niciodată... — şopti ea. Tu l-ai uitat?

— Dacă am s-o fac vreodată, să mă bată Dumnezeu! rosti pătimaş Ben.

— Ben, eu îţi cunosc secretul şi cred că şi Ina îl cunoaşte — continuă Hettie, serioasă. Suntem foarte bune prietene; ba nu, suntem ca nişte surori. E atât de bună... atât de iubitoare... Am vorbit de multe ori despre voi. Ţi-aduci

aminte când Ina s-a întors acasă de la liceu, când tu erai un biet vânător de cai sălbatici prin munți şi când tata aproape că te ura... ți-aduci aminte cum Ina şi cu mine am complotat pentru tine şi pentru Nevada? Cum am luptat atunci amândouă pentru voi?

— Ah, Hettie... cum să nu-mi aduc aminte! spuse Ben, visător.

— Ei bine, Ina şi cu mine ştim ce te doare: pierderea prietenului tău Nevada.

— Nu, Hettie, draga mea, nu numai pierderea pe care am suferit-o eu — izbucni aprig Ben. Nu-s atât de egoist. Eu pot să rabd o pierdere. Dar ce mă doare şi de ce mi-e ruşine... şi, ei bine, da, ce-mi rupe inima... e că Nevada m-a salvat pe mine şi a făcut cu putință toată bunăstarea mea, chiar fericirea mea, sacrificându-se pe sine. Tata m-a iertat şi m-a primit înapoi acasă, lângă mama şi lângă tine. Hart Blaine a fost mândru să-mi dea mie, vânătorul singuratic de cai sălbatici, pe bogata şi frumoasa lui fiică, cea mai bogată fată din toată valea asta plină de fermieri înstăriți. Mă bucuram de un renume bun, aveam familie, un cămin, dragoste şi fericire, dincolo de toate aşteptările, şi tocmai atunci a murit tata, care mi-a lăsat averea. Mai bine zis, *ne*-a lăsat averea, căci jumătate din ranch-ul ăsta straşnic e al tău, Hettie. Apoi a sosit micuțul Blaine, fiul meu, să-mi binecuvânteze viața... Şi Nevada s-a dus de unde a venit. Dumnezeu ştie unde. Am cheltuit o grămadă de bani căutând în tot Vestul un călăreț cu fața slabă, care vorbeşte tărăgănat, cu accent din Texas, şi pe care-l cheamă Nevada. Dar nu-l găsesc.

— O să-l găseşti într-o zi — şopti ea cu emoție.

— Totdeauna am crezut c-o să-l găsesc — continuă Ben, care, odată pornit să-şi descarce sufletul, părea grăbit s-o

facă. Am trăit nădăjduind mereu. Dar au trecut patru ani. Patru ani! Şi acum ranch-ul Forlorn River, care e al nostru, face o avere. Jumătate e al lui Nevada, după cum a lui e şi jumătate din ranch-ul Mule Deer Flat. E om bogat acum... De ce nu s-a mai întors? Întreg ținutul l-a binecuvântat că l-a ucis pe Less Setter şi pe cei doi tovarăşi ai lui. De ce n-a scris niciodată? Numai un rând... doar un cuvânt ca să-mi spună că trăieşte şi că nu m-a uitat! Of! Afurisit să fie... afurisit!

— Taci, Ben! şopti Hettie, aproape clătinându-se. Doar nu vrei să-l blestemi pe Nevada... Nu înțelegi că el e dispărut şi e ca şi mort pentru tine, nu de teamă că legea ar putea să-l condamne pentru uciderea tâlharilor acelora care te prinseseră ca într-o cursă. Nu! A dispărut fiindcă i-a fost teamă că până la urmă o să aflăm cine-i el de fapt. Oh, ştiu sigur, Ben! Ăsta-i motivul. Nevada a fost cândva un om rău. Nu îndrăznesc să-mi închipui cât de rău a fost... Nu-ți aduci aminte în ziua aceea când a intrat călare în mijlocul mulțimii ca să-l înfrunte pe Setter? Cum a apărut, toți au înghețat de spaimă!... Vai, Ben, tare-mi vine să cred că Nevada a fost un pistolar de faimă, înfricoşător... Băiatul acela prietenos, cu glasul blând, care nu îndrăznea să m-atingă nici cu degetul mic! Ce misterioasă e toată povestea asta şi ce păcat!

— Pistolar? întrebă Ben, aproape aspru. Da, cred că da. Am bănuit eu ceva, că prea era straşnic la mânuirea armelor. Mânuia pistolul de minune. Dar ce însemnătate avea asta pentru mine?... Putea să fie Billy the Kid, sau Plumer, sau Wess Flardin, sau Kingfisher, sau Jim Lacy, sau oricare alt *desperado* de care-am auzit... ce-mi păsa mie?

— Ben, dragul meu, uiți cu desăvârşire un lucru — reluă

Hettie, curajoasă, în timp ce simțea cum sângele fierbinte i se urcă în obraji şi spre tâmple — Nevada nu te-a iubit numai pe tine... m-a iubit şi pe mine... şi eu... l-am iubit şi eu.

— Ei bine, Hettie — replică Ben cu căldură — cred că nu-i o noutate pentru mine, deşi niciodată n-ai spus-o atât de... de răspicat. Dar chiar dacă lucrurile stau aşa, de ce a contat asta atât de mult?

— Băiatul e dintr-o familie de oameni cumsecade — spuse Hettie. Are porniri bune. Şi o astfel de pornire l-a îndemnat să dispară când a simțit primejdia că eu aş putea să aflu cine-i el în realitate. Ăsta-i motivul şi nu altul. E mândru. Şi mă iubea atât de mult... atât de mult, încât nu putea îndura gândul să mă facă de ruşine.

— Oricum, afurisit să fie! izbucni din nou Ben. Ți-a sfărâmat şi ție sufletul!

— Încă nu — răspunse Hettie, cu un glas în care vibra puternic nădejdea.

— Hettie, blestematul ăsta ți-a făcut curte? întrebă Ben, luptându-se cu mânia şi cu remuşcarea.

— Mi-a făcut oare? murmură ea, râzând uşor şi nesigur. Ben, când şi-a dat seama că şi eu îl plac, mi-a făcut cea mai înverşunată curte... Niciodată n-am să pot uita... niciodată n-am să pot să-mi revin!

— Bine! exclamă frate-său, uimit de propria lui durere. Dar cum şi când a avut prilejul?

— Vrei, într-adevăr, să ştii? întrebă Hettie, şireată.

— Şi tu... surioara mea de şaisprezece ani!... Eh, cine poate şti ce gândeşte o fată?!

— Ben, oare Ina Blaine nu te-a iubit şi când avea cinci ani... şi când avea zece... şi când avea paisprezece ani? întrebă Hettie. Şi-apoi, când a avut optsprezece, după ce

patru ani fusese departe de tine?

— Mulțumesc lui Dumnezeu că a fost aşa. Niciodată n-am să pot înțelege asta. Dar e frumos, e minunat! Oare prietenul meu Nevada a cunoscut şi el simțământul acesta ciudat şi înălțător care e dragostea femeii?

— Da, Nevada l-a cunoscut — răspunse Hettie cu tâlc. Şi a mai cunoscut şi încrederea pe care o am în el... Şi, Ben, din cauza asta eu n-o să-l pierd niciodată. O simt, şi să ştii că o femeie nu se înşeală. Nevada n-a murit. El nu trădează încrederea pe care am avut-o, pentru faptul că s-a schimbat. Şi cândva o să se întoarcă la mine, la noi...

— Pe Dumnezeul meu, cât de bine îmi face să aud asemenea cuvinte! exclamă Ben, gâtuit de emoție. Mi-au mers drept la inimă, Hettie!

— Mă bucur. De multă vreme voiam să-ți vorbesc — zise ea simplu. Şi-apoi, mai este ceva care ne priveşte îndeaproape pe amândoi.

— Ce anume? întrebă tânărul, neliniştit, în timp ce soră-sa îl privea grav şi şovăia.

— Mama slăbeşte pe zi ce trece. N-ai văzut?

Ben dădu din cap, copleşit de tristețe.

— Încerc să nu văd, dar totuşi am văzut.

— De când a venit primăvara, se simte ceva mai bine — continuă Hettie. Mamei îi place soarele, iubeşte pomii, florile, păsările. Îi place să stea afară. Aici iernile sunt friguroase şi lungi. Plouă, ninge şi e zloată. I-e groază de vânturile înghețate ce suflă pe aici. Cinstit vorbind, Ben, cred că starea în care se află nu-i din cauza durerii de a-l fi pierdut pe tata; a trecut hopul. Cred că valea asta-i face rău. Iarna, nici eu nu mă simt bine aici.

— Tocmai de asta mi-a fost frică — spuse frate-său, dus pe gânduri. Dar poate că răul vine dinăuntru, poate-i ceva

organic.

— Mama nu-i bătrână — replică Hettie. Ar mai putea trăi mulți ani, aşa că trebuie să facem ceva s-o ajutăm. Ben, cred c-ar fi bine s-o duci la San Francisco, să ceri părerea şi sfatul unui medic priceput. Ia-o şi pe Ina cu tine, iar pe Blaine poți să-l laşi fără grijă în seama mea. O să conduc şi ranch-ul, să n-ai nici o teamă.

— Fir-ar să fie! Da' ştii că-i o idee grozavă! se entuziasmă Ben, sări jos de pe gardul corral-ului şi se întoarse s-o ajute şi pe Hettie. Ina o să fie încântată. O să obțină încuviințarea ca fratele ei Marvie să stea cu voi.

— Ben, îmi vine să cred că într-adevăr te-ai şi hotărât — zise Hettie, simțindu-se dintr-o dată foarte veselă.

— M-am hotărât şi pariez că Ina o să chiuie de bucurie când o s-audă. Hai să mergem să-i spunem chiar acum.

Hettie se mai uită o dată prin gardul corral-ului la California Red.

— La revedere, sălbăticiune frumoasă şi semeață! strigă ea. O să vină cineva într-o zi şi o să te îmblânzească de-ai să-mi mănânci din palmă!

Braț la braț, Hettie şi Ben coborâră grăbiți poteca spre casă, cuprinşi de fiorul pe care-l dau speranțele noi, fericiți cum nu mai fuseseră de mult, dornici, să împărtăşească şi celorlalți hotărârea lor. Ben era cel care vorbea acum, iar Hettie tăcea. Se simțea emoționată la gândul că izbutise să alunge tristețea care-l rodea pe fratele său şi care, în ultima vreme, devenise şi mai vădită. Ben tânjea nu numai după vechiul său prieten Nevada, dar şi după viața de vânător de cai sălbatici, singura-i îndeletnicire timp de ani de zile înainte de căsătorie; şi, de asemenea, şi cauza care-l îndepărtase de tatăl său.

Ina era în curte şi culegea violete, ce se potriveau de

minune cu albastrul rochiei de primăvară şi cu nuanța ochilor săi. Micul Blaine gângurea, iar când îşi văzu tatăl, fugi spre el cât îl țineau picioruşele.

— Bună, bună'mneața! spuse Ina, veselă. I-ascultați, dar ştiu că sunteți emoționați amândoi!... Apoi o sărută pe Hettie şi continuă: De ziua ta, îți doresc multă fericire!

Ben înşfăcă băiețaşul, îl ridică şi, ținându-l în brațe, o privi pe Ina, zâmbind cu tâlc.

— În cât timp poți să fii gata pentru o excursie la San Francisco? întrebă el cât se poate de firesc, de parcă obişnuia să spună asta în fiecare zi.

— Cum? Ştiam eu că puneți ceva la cale! strigă ea, în timp ce sângele îi îmbujora obrajii frumoşi. În cât timp? În cincisprezece minute!

— Ha-ha! Ai prins ideea din zbor şi n-o mai laşi să-ți scape! spuse Ben, fericit. Ei, dar nu trebuie să te grăbeşti chiar atâta...

— Ben, vrei, într-adevăr, să mă duci la Frisco[1]? întrebă Ina, nerăbdătoare.

— Da. Totu-i hotărât. Dar...

— Dragul meu! strigă ea, sărutându-l. Doream atât de mult să mergem undeva! Iarna a fost lungă şi ne-a ținut în casă. Speram să mă duc la Klamath Falls. Dar chiar la San Francisco?! Ah!

— Ina, îmi pare rău că nu sunt în stare să mă gândesc la lucruri de-astea — replică Ben, încurcat. Aşa-s eu, îmi văd numai de-ale mele. Pentru ideea cu Frisco trebuie să-i mulțumeşti Hettiei!

Ina o îmbrățişa din toată inima pe Hettie, apoi, revenind la realitate, zise:

---

[1] Prescurtare uzuală pentru San Francisco.

— Hai să luăm gustarea. O s-avem timp să-mi spuneți cum v-a venit ideea asta straşnică.

— Da, o să-ți spunem chiar acum — zise Ben. Ne ducem la San Francisco pentru sănătatea mamei, de aceea nu trebuie să vorbim nimic în fața ei. Adevărul e, Ina, că mama se topeşte pe zi ce trece. Nu se simte bine de loc. Hettie mi-a dat ideea s-o ducem la San Francisco, s-o vadă un doctor priceput. Tot Hettie o să aibă grijă şi de Blaine, şi de ranch. Ce părere ai, draga mea?

— Fireşte că-i o idee bună şi înțeleaptă — răspunse Ina, dând din cap spre Hettie. Regiunea aceasta umedă şi rece din Tule Lake nu-i prieşte mamei.

Singura dificultate în planul întocmit de Ben şi Hettie era venirea lui Marvie Blaine la ranch-ul Ide. Hart Blaine nu voia să-şi lase fiul să se ducă acolo.

— Băiatul ăsta nu-i în stare să conducă o secerătoare, darămite un ranch — îi spusese bătrânul Blaine lui Ben.

Marvie şi tatăl său nu se înțelegeau şi, după părerea lui Ben, amândoi erau vinovați.

— Asta-mi aduce aminte de cearta mea cu tata — îi zise Ben Hettiei. Numai că eu aveam dreptate, şi nu tata. Marvie nu vrea să meargă la liceu. Cred că-mi seamănă destul de bine: îi plac caii şi câmpiile întinse.

— Într-o zi, Marvie o să plece de-acasă, aşa cum ai făcut şi tu, Ben Ide — zise Hettie.

Puțin timp după aceea Hettie rămase singură la ferma, numai cu micuțul Blaine şi cu două servitoare. Era destul de mulțumită de singurătatea în care se pomeni deodată. Îşi dădu seama cât de mult o preocupase starea sănătății mamei sale şi cât timp îi răpea. O bună parte din zi, slujnicele aveau grijă de Blaine, în vreme ce ea vedea nu

numai de nenumăratele treburi obişnuite ale ranch-ului, ci şi de altele noi, care se iveau necontenit. După cină, îndată ce-l adormea pe Blaine, Hettie stătea ceasuri întregi singură şi dusă pe gânduri, mai înainte de a merge la culcare.

La început, conducerea ranch-ului părea să fie mai degrabă o plăcere decât o muncă. Dar curând Hettie descoperi că era nu numai o muncă, ci o treabă foarte complicată şi grea. La ranch-ul de pe lac munceau 18 lucrători şi tot atâția trebăluiau la ranch-ul din deal. Cea mai mare parte dintre ei erau tineri din valea lacului, neînsurați şi arătându-se foarte dornici să-şi schimbe starea de burlaci fericiți. Unii fuseseră colegi de şcoală cu Hettie, alții erau călăreți veniți din sud, slabi şi deşirați, şi toți începuseră s-o sâcâie pe Hettie. Găseau mereu motive să vină călare până la fermă, iar uneori pretextele lor erau de-a dreptul caraghioase. Flăcăii aceştia ciudați, deprinşi cu viața în aer liber, îi făceau curte fără a se sinchisi de refuzurile ei. După două săptămână, toți în grup se îndrăgostiseră de Hettie şi încercau s-o încredințeze de acest lucru. Cât priveşte lucrările de arătură, semănat, mutarea vitelor dintr-un loc în altul, transportul proviziilor, adunarea vitelor în cirezi, treburi ce țineau de buna gospodărire a ranch-urilor lui Ben Ide, fiecare trebuia discutată temeinic cu vremelnica lor stăpână.

Pe Hettie o înveseleau toate acestea, în afară de cei câțiva călăreți cu fața slabă şi ochii blânzi care lucrau pe coline. Şi ei îi făceau curte, dar, mai mult „decât atâta, i-l reaminteau pe Nevada, ceea ce-i aprindea inima însingurată şi plină de dor.

Dacă odinioară Nevada îi venea adeseori în minte, de ce oare acum se gândea la el ceas de ceas? I se părea că-l recunoaşte în fiecare dintre aceşti tineri din ținuturile de

frontieră. Dar la călărie nici unul nu se putea asemui cu el. Hettie îl vedea aievea, cu chiul ars de soare, delicat, calm, cu obrazul proaspăt ras, cu ochi ce păreau că dormitează, dar care se puteau trezi înflăcărați şi care ştiau să zâmbească luminos, o lumină cum nu mai văzuse la alții. Sombrero-ul vechi, negru, cu calota găurită de gloanțe, şi care, privit aparte, s-ar fi zis că mărturiseşte o faimă proastă, pe capul lui arăta pitoresc şi frumos. Eşarfa-i veche de mătase, cu pătrățele roşii, vesta galbenă cu şiretul pungii de tutun totdeauna atârnând afară dintr-un buzunar, brățările din piele uzată pe care le purta la încheietura mâinii, cizmele înalte cu marginile răscroite, cu pintenii lungi, strălucitori şi zornăind... cât de bine îşi aducea aminte de toate acestea, cât de vii se conturau în fața ochilor minții! Apoi, ca ceva de neînlăturat, la sfârşit ea revedea pistolul negru şi greu, pe care Nevada îl purta veşnic ca pe o părticică nedespărțită din el însuşi. Îl simțise lovind-o când merseseră alături, iar când o luase în brațe, chiar în nebunia fermecătoare a acelei clipe, tot simțise pistolul dur şi rece lipindu-i-se de trup.

O dată cu trecerea anilor, dragostea Hettiei pentru Nevada devenise mai puternică şi mai adâncă. Acum când privea înapoi, îşi amintea vrăjmăşia fățişă pe care o nutrea față de pistolul lui, precum şi față de acel ceva din Nevada care îi arătase că el e în stare să scoată pistolul ca să ucidă. Pe atunci, Hettie era o fată sentimentală şi fără experiență, care se îmbolnăvea numai la gândul vărsării de sânge şi care ura firea şi îndemânarea extraordinară ce aveau, în cele din urmă, să-l salveze de la ruină pe fratele ei, iar pe ea s-o scape de ticălosul de Setter.

În cei patru ani de când Nevada plecase, lăsând jale şi

pustiu în urma lui, ea suferise tare mult. Acum Hettie era femeie în toată firea şi vedea lucrurile altfel. Îşi dădea seama ce însemnase ea pentru dânsul, cât de mult îl înălțaseră prietenia şi dragostea ei... Cât de mare şi de statornică devenise propria-i dragoste! I-o dăruise toata numai lui. Despărțirea nu va putea schimba niciodată nimic.

„Ce importanță are cine era Nevada sau ce-a fost el înainte de a veni la Ben şi la mine?”, se gândea ea, stând pe întuneric la fereastra deschisă şi ascultând ultimele gâgâituri somnoroase ale gâştelor sălbatice şi orăcăitul melancolic al broaştelor de primăvară. Numai că pe-atunci el nu putea să înțeleagă acest lucru. „Totuşi trebuie să-şi fi dat seama că nimic nu contează pentru mine, câtă vreme el rămâne acel Nevada pe care noi l-am cunoscut şi l-am îndrăgit... O să mai fure cai, dacă asta i-a fost fărădelegea în trecut? Nu! O să se apuce oare din nou de băutură? Nu! O să decadă până într-acolo, încât să îmbrățişeze cine ştie ce femeie netrebnică? Niciodată!... Dar o să mai tragă oare vreodată cu pistolul acela înfricoşător?... Vai, da, o să mai tragă! Simt eu că aşa o să fie! Dacă nu în folosul lui, atunci pentru altcineva... El ştie să distrugă ca focul şi ca fulgerul!”.

CAPITOLUL VI

Familia Hettiei nu se întoarse de la San Francisco la data hotărâtă. Deşi nu primise nici o scrisoare de la ei, Hettie îi aştepta în fiecare zi, dar zadarnic. Aşteptarea aceasta, precum şi frământarea pe care i-o pricinuiau grijile

din ce în ce mai mari ale ranch-ului rămas în seama ei, griji la care se adăuga şi stăruința curtezanilor, o aduseseră într-o asemenea stare de nervi, încât nu reuşea să-şi împlinească ambițioasa promisiune de a conduce ferma.

Într-o zi, mai mulți străini din Klamath Falls cerură îngăduința s-o vadă pe Hettie. Erau oameni de afaceri reprezentând o societate din Oregon care achiziționa terenuri în jurul ținutului Tule Lake Valley. După drenarea lacului, terenurile din împrejurimile văii au fost obiectul unor mari speculații. Familiei Ide i se făcuseră oferte şi mai înainte, dar nici una nu fusese atât de avantajoasă ca cea a afaceriştilor din Oregon. Hettie era destul de isteață ca să-şi dea seama că se găseau în fața unei situații noi, cum ar fi posibilitatea construirii unei căi ferate dinspre Klamath Falls, ceea ce ar fi ridicat foarte mult valoarea proprietății Ide. Ea nu respinse, dar nici nu acceptă propunerea, ci le spuse că fratele ei este acela care se ocupă de conducerea fermei. După plecarea lor, Hettie rămase uimită şi încântată gândindu-se, cum nu făcuse aproape niciodată, că avea şi ea o parte egală cu Ben din averea rămasă de la tatăl lor.

Hettie se afla întâmplător undeva, prin fermă, când se întoarseră cei plecați; venind acasă obosită, plină de praf şi înfierbântată, mama şi Ina îi ieşiră în întâmpinare; ea se bucură nespus de surpriza aceasta. Dintr-o privire, îşi dădu seama cât de mult îi priise mamei sale călătoria la San Francisco. Intrând în sufrageria, Hettie mai-mai să izbucnească în plâns, iar revederea cu Ben o emoționa mult şi, cu ochii în lacrimi, ea se repezi în brațele lui larg deschise.

— Oh... Ben! strigă Hettie. Am... am dat greş cu conducerea fermei!... Caraghioşii ăia mă sâcâie... de mă omoară, nu alta!

— Cine? întrebă Ben, înspăimântat brusc.

— Băieții... toți bărbații ăştia... Pur şi simplu îmi otrăvesc viața.

— Ei, lasă! Lasă-i pe leneşii ăştia netrebnici! exclamă Ben. O să dau afară întreaga bandă..

Înțelegerea plină de dragoste pe care i-o arăta Ina, precum şi mânia lui Ben o liniştiră de îndată pe Hettie.

— Ah, nu, Ben! Nu-i chiar atât... atât de rău! Numai că toată vremea au clocit câte un motiv sau o explicație ca să dea pe la mine... ca să-mi facă cea mai jignitoare curte cu putință!

Hohotele de râs ale lui Ben se amestecară cu râsul tineresc al Inei. Hettie fu nevoită să le împărtăşească veselia, La urma urmei, necazurile ei luaseră sfârşit şi nu-i rămânea decât să-i ierte pe curtezanii care o asaltaseră. Buna dispoziție a lui Ben şi a Inei, precum şi faptul că mamei îi mergea ceva mai bine erau de ajuns pentru Hettie ca să se simtă în al nouălea cer.

— Ce mi-ați adus de la San Francisco? întrebă ea într-un târziu, cu o nerăbdare copilărească.

— Bomboane... — spuse Ben, zâmbind.

— O rochie nouă pentru primăvară şi o pălărie... încântătoare! adăugă Ina.

— Ei bine, fetița mea, ți-am adus şi eu ceva — zise radioasă doamna Ide.

— Eu... eu... mai că-mi pare bine că ați plecat şi m-ați lăsat singură — îngăimă Hettie, recunoscătoare.

La cină nu se pomeni un cuvânt despre țelul principal al călătoriei la San Francisco. Ina povesti despre alergăturile ei prin magazine, Ben despre plimbările lor pe coasta oceanului, despre parcuri şi teatre. Mai târziu, după ce doamna Ide se retrase, Ben o conduse pe Hettie în camera

Inei, unde Blaine nu mai putea de fericire, bucurându-se de noile lui jucării.

— Ei bine, Hettie, călătoria aceasta, pe care tu ne-ai îndemnat s-o facem, înseamnă o mare schimbare în viața noastră — începu Ben, grav.

— Oh, Ben! şopti Hettie cu glasul tremurând de emoție.

Ina îl dojeni pe soțul său pentru lipsa lui de tact şi adăugă:

— Hettie dragă, nu-i vorba de ceva care să te-nspăimânte.

— La noi, iarna şi primăvara sunt prea umede şi prea reci pentru mama — continuă Ben. Dacă o s-o mai ținem mult aici, îi punem viața în primejdie.

— Atunci, bineînțeles că n-o s-o mai ținem — vorbi Hettie, hotărâtă.

— Întocmai. Şi Ina, şi eu suntem de aceeaşi părere.

— Dar oare mama o să se simtă mai bine în alt climat? întrebă Hettie, şovăind.

— O să-i facă bine — răspunse Ben. Are însă nevoie de o climă blândă, uscată şi caldă în timpul iernii, şi temperată, uscată şi răcoroasă în timpul verii.

— Şi putem găsi aşa ceva?

— Destul de uşor. Ceea ce ne-a împiedicat să luăm o hotărâre, este că n-am ştiut care-i calea cea mai bună de urmat.

— Nimic mai simplu — spuse Hettie. O să plec cu mama şi o să locuiesc cu ea în altă parte.

— Fireşte că ai putea s-o faci. Numai că asta nu rezolvă lucrurile.

— Dar eşti sigur că ne-am putea permite aşa ceva, Ben?

— Cred că da. Totuşi, eu nu vreau să mă despart de tine şi de mama. Şi nici Ina nu vrea. Asta, de asemenea, e un

lucru hotărât. N-o să ne despărțim.

Hettie se uită la fratele ei cu o privire brusc posomorâtă. Ben şi Ina îşi dădeau seama că ea nu-şi spusese încă părerea. Obrajii Inei păliră. Era limpede că ei doi discutaseră îndelung şi că ajunseseră la o concluzie importantă.

— Ben, nici nu-ți închipui cât sunt de fericiră! spuse Hettie, emoționată. M-ar durea despărțirea. Eu nu trăiesc decât pentru mama, pentru tine şi pentru ai tăi... Şi dacă nu ne laşi, pe mama şi pe mine, să plecăm...

— Atunci trebuie să plecăm şi noi împreună cu voi — o întrerupse Ben, autoritar. Dar cu ce naiba să-ncepem treaba asta?

— Vinde — spuse Hettie, răspicat.

— Bine, dar toată viața noastră am trăit aici! Pământului ăstuia îi datorăm bunăstarea noastră. Asta-i căminul nostru!

— Ben, fără mama, nu mai poate fi căminul nostru.

— Nu poate fi! Dar nu mai poate fi nici dacă ne despărțim. Nu mă pot împăca cu gândul să dau pe nimic pământul numai ca să-l vând repede. Şi oriunde ne-am duce, avem nevoie de bani.

— Ben, eu pot să vând proprietatea asta de pe valea lacului cu două sute de mii de dolari — zise Hettie.

Fratele său o privi îndelung, iar în cele din urmă îi spuse:

— Hettie, nu face afirmații nebuneşti! Şi aşa mi-e destul de greu să iau o hotărâre.

— Eu pot să încasez suma asta chiar mâine — rosti fata cu emfază, dându-şi seama de neaşteptata şi uriaşa ei importanță.

— Ce mai, acum sunt convins că nu-i în toate mințile! se

jelui Ben către soția lui.

— Ba mie mi se pare că-i destul de zdravănă și de sănătoasă, Ben, băiatule! Oricum, tu ești doar un vânător de cai sălbatici. Hettie și cu mine ne pricepem la afaceri.

— Ei, drăcie! strigă Ben, sărind în sus. Ai dreptate! Dar nu cred să putem vinde proprietatea la prețul ăsta.

— Ba da, Ben. Ascultă! Și Hettie le povesti pe scurt despre oferta societății din Klamath Falls.

— Dar caii cred că nu sunt cuprinși în vânzare? Nici California Red, nu-i așa? întrebă Ben, grozav de tulburat.

— Oferta lor privește pământurile și clădirile fermei, împreună cu toate vitele; caii însă, nu.

— S-a făcut, fetelor, s-a făcut! strigă Ben, dând frâu liber emoției care clocotea în el. O sărută pe Ina și o îmbrățișa pe Hettie, străbătu camera în lung și-n lat, până ce-l trezi pe micuțul Blaine, care adormise printre jucării.

— Ben, nu ți-e rușine! Ce-i cu izbucnirea asta de fericire pentru că ne vindem căminul? îl dojeni Ina.

Hettie rămase mută, ascunzându-și uimirea și dezaprobarea. De ani de zile nu-l mai văzuse pe Ben în prada unei emoții atât de puternice. Ce să-nsemne asta oare? Ben puse capăt manifestărilor lui nestăpânite și le privi pe cele două femei drept în față; era cam palid, iar ochii lui negri sclipeau învăpăiați.

— Iertați-mă și încercați să mă înțelegeți — spuse el. Pe mine nu mă leagă de Tule Lake amintirile calde care vă leagă pe voi, fetelor. E căminul meu și mi-i drag, dar nu cum vă este vouă. Tata a fost aspru cu mine multă vreme. El a făcut din mine un surghiunit. Ani de zile am trăit acolo, după colinele cu salvie, vânând cai sălbatici, singur și nenorocit. Apoi a venit Nevada. Mai târziu ai apărut tu, Ina... Voi amândoi m-ați adus din nou acasă. Dar, cu toate

acestea, aici parcă-mi lipseşte ceva... Ținutul ăsta de ranch-uri e prea populat pentru mine. E prea bogat. Nu-i muncit cu destulă trudă. Dealurile cu salvie şi văile, cândva atât de sălbatice, unde caii hoinăreau slobozi, acum sunt numai ranch-uri peste tot. Aş fi mai fericit într-un ținut nou, să spunem, Arizona, unde păşunile sunt întinse şi ranch-urile puține. M-aş simți mai bine să muncesc aşa cum munceam altădată... De aceea-s fericit să vând aici, s-o iau şi s-o duc pe mama acolo unde o să se simtă iarăşi în putere şi unde, din pricina asta, şi voi o să fiți mai fericite.

— Arizona? Ben, nici nu mi-ai spus că te-ai şi hotărât — îl dojeni Ina.

— Nu mă hotărâsem până mai adineauri. Hettie a limpezit totul, binecuvântat fie-i sufletul!

— Arizona! murmură Hettie, pe gânduri. Ştim atât de puține lucruri despre Arizona! Oare nu-i prea sălbatică?

— Sălbatică? Cred că da — replică Ben. Arizona-i exact aşa cum era odinioară nordul Californiei. Mai are ținuturi vaste de iarbă şi salvie, are deşerturi şi văi, canioane şi munți, păduri întinse, râuri late. În Arizona sunt mii de cai sălbatici. Cerbi, urşi, puma, curcani, un vânat straşnic. Are şi minereuri: aur, argint, aramă. Nu demult a fost un război între crescătorii de vite şi cei de oi. Ei! E un ținut cum nu se poate mai bun pentru pionierat.

— Hettie —, zise Ina — am întâlnit la Frisco un om din Arizona, un prieten vechi, cu părul cărunt. Aş fi vrut să-l vezi şi tu. Era înnebunit după Arizona lui. Dar Ben nu ți-a spus încă totul,

— Ce-am uitat? întrebă Ben, scuzându-se stângaci.

— Ai uitat bandele alea care trăiesc în afara ranch-urilor; indieni, mexicani, hoți de vite, hoți de cai, cowboy sălbăticiți, pistolari şi nu mai ştiu ce alte soiuri.

Planul ăsta de a merge în Arizona mă îngrijorează, Ben.

— Şi eu mi-aş face griji dacă m-aş gândi c-o să nimeresc într-o tovărăşie de felul acelora cu care se tot fălea bătrânul din Arizona. Dar erau palavre... În afară de asta, cred totuşi că mai pot face față unor cowboy neastâmpărați. Tu n-ai putea, Hettie?

Îi vorbea astfel, vrând s-o necăjească, şi râdea ca un băiețandru. Într-adevăr, gândul la Arizona îl înflăcărase.

Hettie încercă să zâmbească, dar în zadar se străduia! Parcă primise o lovitură în inimă.

— O sa păstrez ranch-urile Forlorn River şi Mule Deer Flat — se gândea Ben cu glas tare, plimbându-se de colo-colo, prin cameră. Niciodată n-o să le înstrăinez. Sunt ale mele şi ale lui Nevada, jumătate şi jumătate... Într-o zi o să mă întorc să le revăd şi, cine ştie?...

...Hettie nu putu să doarmă şi ceasurile târzii ale nopții o găsiră încă tulburată Nu-şi dădea seama dacă îi venea să râdă sau să plângă. Destăinuirea lui Ben n-a fost o surpriză prea mare, deşi simțămintele lui năvalnice au mâhnit-o. În ciuda a tot ceea ce îi dăruiseră averea, căminul, soția, copilul, el mai tânjea după viața-i slobodă de demult, după prietenul drag, cu fața slabă, după culoarea salviei şi după ropotul tumultuos al cailor sălbatici care se profilau în zare. Cum se mai bucura de prilejul ivit de a pleca din Tule Lake! Ina se dovedise Ia fel de înțeleaptă, pe cât era de iubitoare. Căminul său era acolo unde era şi inima ei. În noaptea aceea o însoțise pe Hettie în camera sa şi-i spusese:

— Hettie, noi n-am ştiut ce-i în sufletul lui Ben. Vreau să te întreb şi pe tine, nu crezi că schimbarea asta o să fie tot atât de prielnică pentru el ca şi pentru sănătatea mamei?

— Cred că da, Ina — răspunse Hettie. Ben a avut totdeauna o fire ciudată, chiar de mic copil. Tata nu l-a

înțeles niciodată.

— Cu Ben, o să fiu fericită oriunde — zise Ina simplu. Ai mei or să facă un tărăboi nemaipomenit. Or să fie furioşi când or să afle că luăm iar de la capăt viața de pionierat, departe, în Arizona. Banii au făcut din toți nişte snobi, în afară de Marvie. El are acum optsprezece ani şi-i tot atât de nebun după vânătoare, pescuit şi călărie ca şi pe vremea când obişnuia să-şi ia tălpăşița spre Forlorn River. Pe Ben şi pe Nevada îi adora. Cu tata-i la cuțite. Mă întreb ce-o să-nsemne plecarea noastră pentru Marvie?

— Ina, nu trebuie să-ți iaci griji — spuse Hettie. Marvie o să vină cu noi.

— Oh, dac-ar putea! oftă Ina. Dar numai la ideea asta, tata o să sară în sus.

— Marvie o să fugă de-acasă — declară Hettie cu convingere.

Ori de câte ori gândurile-i rătăcitoare se opreau asupra ei înşişi, Hettiei îi venea să plângă. Erau, fireşte, regrete ce se amestecau cu emoțiile stârnite de gândul că părăsea Tule Lake, unde-şi petrecuse toată viața. Dar nu părerile de rău îi umpleau ochii de lacrimi, ci mai degrabă o anumită bucurie care începea să se înfiripe în ființa ei. Vechea şi apăsătoarea-i credință că Nevada o să se reîntoarcă vreodată la Forlorn River îi pieri din suflet. Nu mai era nevoită să-şi frământe inima într-o aşteptare zadarnică. Poate o să-l revadă acolo, în sălbatica Arizona. Ben n-o să înceteze niciodată să-l caute pe Nevada şi, fără îndoială, într-o zi o să-l găsească. Cât de mult ținea Ben la prietenul din perioada aceea de singurătate de pe Forlorn River!

A doua zi, Ben întârzie la gustarea de dimineață. Nu era nevoie ca cineva să-i spună Hettiei sau Inei că se dusese la

corral-uri. Arăta altfel, cum nu mai fusese de luni de zile: plin de bărbăție, cu pasul elastic, de călăreț, cu ochi pătrunzători. Ben își redobândise vechea, adevărata lui fire.

— Ei, fetelor, ce spuneți de asta? întrebă el, radios. Azi-dimineață, Red a venit singur la mine. Ştrengarul! A venit, şi asta, fireşte, m-a măgulit grozav. Atunci i-am spus: „Băiatule, o să te reîntorci pe câmpiile fără garduri”. M-a înțeles... O, Ina, Hettie, mă simt alt om în dimineața aceasta!

— Chiar arăți altfel, Ben — întări bucuroasă Ina, privindu-l cu ochii ei frumoşi şi calzi.

— În schimb, tu şi Hettie arătați de parcă n-ați dormit şi ați plâns toată noaptea.

— Uneori e şi ăsta un fel de a fi al femeilor — spuse Ina. Oricum e o dezrădăcinare. Suntem însă bucuroase pentru tine şi pentru că, slavă Domnului, am găsit un mijloc s-o ajutăm pe mama să se înzdrăvenească.

— Blaine, băiatule — zise Ben, aplecându-se spre hui său, care sta în scaunul Iui înalt — plecăm în Arizona; îți pare bine?

— Tata e... felițit? gânguri Blaine, căscând ochii mari, plini de uimire.

— Ei, avem un fiu sclipitor de deştept! se mândri. Ben, ridicând capul şi zâmbind Inei.

În clipa aceea intră şi doamna Ide şi se aşeză ca de obicei lângă Hettie.

— Ce vorbeați despre Arizona?

— Oh, nu cine ştie ce, mamă! râse Ben. Îl sâcâiam pe Blaine.

— Numai la Arizona ți-e gândul de când l-ai întâlnit pe crescătorul ăla de vite — continuă liniştită doamna Ide. Nu părea să fie cine ştie ce de capul lui. Era la fel de necioplit ca

şi ținutul lui, cu care se lăuda într-una.

— Bunico, melgem A a... zona — gânguri micuțul Blaine, dându-şi aere.

Doamnei Ide nu i se dezvăluise încă nimic din secretul ce-i frământa pe ceilalți.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea. Va să zică ăsta-i misterul!... Ben Ide, nu cumva o să începi iar să vânezi cai sălbatici? Taică-tău o să se răsucească în mormânt!

Ben Ide nu umbla cu înşelăciuni şi nici nu tărăgăna lucrurile. Cu toate privirile pe care i le arunca Hettie şi, în ciuda faptului că Ina îi trase un picior pe sub masă, el povesti mamei sale că se gândea să vândă tot şi să se mute în Arizona. Doamna Ide spuse că n-o să plece niciodată şi nici n-o să-i îngăduie Hettiei să-şi părăsească căminul, Ben încercă să-i explice, dar, neizbutind, întoarse lucrurile în glumă. Când însă maică-sa îi puse o întrebare directă, el ocoli răspunsul. Atunci doamna Ide se ridică de la masă şi părăsi plângând încăperea.

— Blaine, la urma urmei, cred că nu eşti un băiat chiar atât de deştept — spuse Ben, încurcat.

— Pentru ea a fost ceva neaşteptat — interveni Ina. Te-ai pripit. Dar o să-şi schimbe părerea, fii liniştit!

— Las-o pe mama în seama noastră — adăugă Hettie. Discutară apoi din nou, întorcând lucrurile pe toate fețele şi, la sfârşitul mesei, atât Ina cât şi Hettie îl îndemnară pe Ben ca acum, o dată ce luase marea hotărâre, să pornească neîntârziat la împlinirea ei.

— Alerg să-i spun mamei şi tatii — zise Ina. Nu mi-ar ierta-o niciodată dacă n-ar fi ei primii care să afle. Cred că, oricum, n-o să-mi ierte asta... În schimb, Marvie... Pariez c-o să chiuie de bucurie.

— Straşnic! exclamă Ben. Marvie o să vrea să vină cu noi. Ina, e un prilej unic pentru băiat.

— Sunt sigură că-i aşa, Ben — întări ea.

— Însă treaba nu-i prea uşoară — continuă el. Oricum, e grozav... o să mă duc astăzi la Klamath Falls. Cred că o să fie nevoie şi de semnătura ta pe acte, Hettie. Ia spune, ce-o să faci cu atâția bani?

— Care bani? întrebă Hettie, surprinsă.

— Păi, prostuțo, partea ta din proprietatea Ide!

— Dumnezeule! Nu m-am gândit niciodată cât valorează în bani! Ben, vreau aceeaşi parte în ranch-ul tău din Arizona.

— Bine. Eşti o soră cum nu mai e alta. O las pe mama în seama ta, s-o faci să priceapă aşa cum trebuie lucrurile. Ina, ție îți dau în grijă să faci acelaşi lucru cu ai tăi. Cred că o să-ți vină destul de greu; din familia Blaine, numai tu şi Marvie sunteți oameni cu scaun la cap.

Ben plecă devreme la Klamath Falls şi Hettie fu iarăşi ocupată până peste cap, nu numai cu mama ei, dar şi cu băieții şi călăreții care lucrau în ranch, printre care vestea se răspândise cu iuțeala focului în iarba uscată. Ben nu dovedise mai mult tact ca de obicei. Iar Hettie îşi zise că, întrucât tot trebuia să se afle, ce importanță mai avea dacă oamenii aflau mai devreme sau mai târziu.

Hettie le spuse pe rând celor nouă băieți, care o întrebară, că Ben nu glumise şi că ranch-ul Ide va trece în alte mâini. Lucrătorii din ranch erau vădit neliniştiți.

— Miss Hettie — i se adresă unul — nu ne batem noi capul ce-o să se întâmple cu Tule Lake, dar ne pasă foarte mult de ce-o să se întâmple cu dumneata şi cu şeful. N-o să vă descurcați fără noi.

— Oh, aş dori ca Ben să vă ia pe toți! răspunse Hettie,

dar cu gândul mai mult aiurea.

Apoi fu nevoită să petreacă o oră lungă şi obositoare cu mama ei, căreia, desigur, nu-i putea spune principalul motiv pentru care urma să se despartă de vechiul cămin. Dar Hettie ştia cum s-o ia şi, răbdătoare şi plină de bun simţ, tot insistând asupra faptului că schimbarea îi era foarte necesară lui Ben, ea reuşi, în sfârşit, s-o convingă.

— La urma urmei, nu-i vorba despre mine — încheie doamna Ide, suspinând. Dar tu o să te măriţi cu unul din Arizona, unul cu picioare nesfârşite şi cu plete, aşa cum era înfricoşătorul ăla de Nevada.

— Oh, mamă, ce bine te-ai gândit! exclamă Hettie, fericită, şi obrajii i se îmbujorară. Poate-oi avea norocul ăsta!

Ina însă nu avu acelaşi succes cu ai săi. Se întoarse cu ochii roşii şi cu urme de lacrimi pe obraji.

— Oh, Hettie, au fost de-a dreptul groaznici! spuse ea. Era şi Kate acolo, şi ştii cum mă urăşte. Tata a fost destul de neghiob ca să-mi dea a înţelege că mă pot întoarce acasă, să trăiesc lângă ei. Iar Kate a spus că n-o să mai am nevoie de nici un fel de rochie sau pălărie frumoasă în Arizona aceea sălbatică şi aspră. Totdeauna rochiile mele au îmbolnăvit-o de ciudă pe Kate. Dar Marvie a fost straşnic! În faţa tatii n-a scos o vorbă. Însă când am ieşit afară, m-a îmbrăţişat de mi-a tăiat răsuflarea. „Vin cu voi!” a strigat el aşa de tare, că mi-a fost teamă c-o să-l audă. „Pe cornul săltăreţ al lui Jehoşafat[1]! Vin cu voi! Tata nu mă poate opri! Nici lanţurile şi nici închisorile nu mă pot ţine! O să călăresc pentru Ben şi-o să prind cai sălbatici, o să vânez şi-o să pescuiesc... Cine ştie, poate dau de Nevada pe-acolo!”.

---

[1] Rege iudeu din secolul al IX-lea î.e.n.

— Binecuvântat să fie sufletul ăstui băiat! exclamă Hettie cu ochii plini de lacrimi.

— E ciudat cât de mult îl iubesc Ben şi Marvie pe Nevada! spuse Ina, visătoare.

— Ciudat? întrebă Hettie, zâmbind printre lacrimi.

— Nu. N-am vrut să spun asta... Cred însă că şi eu l-am iubit pe Nevada.

— Ei bine, Ina, am spart gheața! zise Hettie, schimbând repede vorba. Mama a făcut un adevărat tărăboi, dar am câştigat-o. Ai tăi or să fie nevoiți să accepte, fie că le place, fie că nu. Acum trebuie să ne adunăm mințile. Ben o să-l ia pe Blaine şi pe tine, pe noi, şi caii. Asta-i tot. Dar tu ştii bine că sunt multe lucruri de care nu te poți lipsi. Câtă treabă o s-avem! Oare cum o să călătorim?

— Dumnezeule! Cred că Ben n-o să ne facă să mergem călare sau în căruțe cu coviltir! zise Ina. Cu toate că ideea asta i s-ar potrivi.

— Ba ar fi nostim, dacă tot plecăm... — spuse Hettie, visătoare.

CAPITOLUL VII

Trei zile mai târziu, familia Ide stătea pe verandă, privind la o gabrioletă înaltă, cu scaun pe arcuri, trasă de o pereche de cai iuți, ce trecea repede pe alee, îndreptându-se spre drumul principal. În cabrioletă era avocatul lui Ben şi un reprezentant al societății din Oregon. Ben ținea în mână un cec confirmat pentru a cărui valoare vânduse pământurile întinse şi roditoare de la Tule Lake.

Consimțise, de asemenea, să predea proprietatea până la 1 septembrie.

— La naiba! Da' repede s-au mai petrecut toate! exclamă el, răsuflând greu. Ina, Hettie, nu mai avem casă!

— Ben, dacă te întristezi atâta că pierzi ranch-ul ăsta, cum o să renunți oare vreodată la Forlorn River? întrebă Hettie, mirată.

— Poți să fii sigură că o să păstrez Forlorn River — declară el, dar deodată tresări. Asta-mi reaminteşte că trebuie să trag o fugă călare până acolo.

— Merg cu tine — spuse Hettie.

— Şi eu — adăugă Ina. Cred că nu există alt colț pe lume pe care să-l iubiți aşa cum iubiți voi doi bătrânul Forlorn River.

— Fetelor, să fiu cinstit, aş vrea mai bine să merg singur — replică Ben.

— N-o să te stingherim în durerea ta, Bennie, dragule — spuse Ina, zâmbind.

— Când m-am întors din Oregon, m-am oprit în Hammell — zise Ben. Vă mai aduceți aminte de şeriful Strobel. Mi-a fost totdeauna prieten, chiar în zilele acelea când îmi alesesem un alt fel de viață şi eram bănuit ca-s hoț de vite. Strobel ştie o sumedenie de lucruri despre Arizona. L-am rugat să treacă după-masă pe la noi. O să țin seama de tot ce-o să-mi spună.

— După ce-am dat foc punților din spatele nostru, e prea târziu să mai cerem sfaturi — zise Hettie.

— Da, dacă-i vorba de plecare — încuviință Ben. Cât priveşte însă locul unde ne ducem, asta-i altceva. Arizona-i mare...

Hettie nu se mira că Ben vrea să se sfătuiască cu cineva care cunoaşte Arizona. Ea îşi dădea prea bine seama de

răspunderea hotărârii luate. De aceea dorea în aceeaşi măsură să-l asculte pe şeriful Strobel; şi nici Ina nu voia să lipsească de la discuția aceasta.

Rămaseră afară pe veranda umbrită şi, în timp ce micul Blaine se juca pe iarbă, ei îi arătară vechiului prieten al lui Ben situația în care se găseau.

— Ei bine, dacă ați vândut tot şi trebuie să plecați, atunci nu mai are rost să vă sfătuiesc să nu plecați — începu Strobel. Însă e păcat. Oamenii din împrejurimi or să va simtă lipsa... Dar de ce ați ales, dintre toate ținuturile, tocmai Arizona?

— Arizona are clima cea mai potrivită. Doctorul ne-a recomandat-o.

— Fără îndoială, are o climă foarte bună — admise Strobel. Nu se poate tăgădui acest lucru. Dar clima e singurul lucru bun în Arizona. Restul e numai deşert, stânci, cactuşi, şopârle mari, veninoase, tarantule, şerpi de deşert, oameni ticăloşi, hoți de vite şi pistolari.

— Asta-i mai rău decât tot ce-am auzit până acum, — zise Ben, mâhnit. Eşti sigur că nu te-nşeli?

— Ei, la urma urmei, este un ținut straşnic — replică şeriful, parcă silit să facă o concesie. Am fost acolo de două ori: prima oară, când încă nu era un stat al Statelor Unite ale Americii, iar a doua oară, acum doi ani. În afară de faptul că acum indienii s-au potolit, n-am constatat o deosebire prea mare. În ultima vreme s-au strecurat în Arizona oameni cu faimă proastă, veniți din toate părțile.

— Am mai auzit asta — spuse Ben, nerăbdător. Se pare că asta-i părerea tuturor. Ceea ce ar putea într-adevăr să m-ajute, ar fi să-mi spui unde să-mi aleg locul.

— Mă tem că nu cunosc îndeajuns Arizona ca să-ți pot da un sfat. Pot totuşi să-ți dau unele lămuriri asupra

locurilor, unde să nu te duci. În sudul Arizonei e prea cald, iar în nord prea frig. Pe de altă parte, o să vrei să te fereşti de Tonto Basin, Sierra Ancas, Mogollonii, de ținutul Micului Colorado. În apropiere de Springville şi Snowflake sunt locuri cu păşuni bune. Astea-s în apropiere de White Mountains. Dar cea mai mare parte a locuitorilor de-acolo sunt mormoni. În Arizona a fost construită de curând calea ferată Santa Fe. Şi de-a lungul căii ferate au luat ființă ranch-uri noi care s-au adăugat la puținele aşezări de mai înainte. Oricine vrea să facă afaceri mari cu vite, după cum bineînțeles o să vrei şi tu, n-o să se-aşeze prea departe de calea ferată. Cred că la cel mult o sută de mile, iar în Arizona asta înseamnă foarte departe. Am convingerea că-i ținutul cel mai variat şi cel mai sălbatic din lume... Şi acum, Ben, singurul sfat pe care ți-l pot da e ăsta: fă-ți o locuință de iarna la San Diego, în California. Acolo găseşti clima cea mai blândă şi mai egală de pe fața pământului. E locul cel mai potrivit pentru mama ta şi pentru voi toți. San Diego nu-i prea departe de sudul şi de centrul Arizonei. În felul ăsta poți cumpăra cele mai bune pământuri de păşunat din Arizona şi nici nu trebuie să te sinchiseşti prea mult de iarnă. Unele podişuri înalte îngheață tun iarna, dar sunt straşnice în tot restul anului.

— La naiba! Asta-i o idee grozavă! exclamă Ben, entuziasmat. Mie niciodată nu mi-ar fi dat prin cap aşa ceva! Am auzit despre San Diego. E o aşezare pe țărmul oceanului, lângă frontiera mexicană. Se spune că acolo soarele străluceşte în fiece zi a anului. Formidabil, asta ne rezolvă problema, Ina!

— Ideea-mi place tare mult — zise Ina.

— Tu ce spui, Hettie? întrebă Ben, înflăcărat.

— Cred c-o să-i placă şi mamei — răspunse Hettie. E

cam abătută din pricina „pustiului Arizona”, aşa cum a denumit-o prietenul acela al vostru pe care l-ați întâlnit la San Francisco.

— Şerifule, mi-ai dat o idee straşnică — declară Ben, întorcându-se spre prietenul său. Şi acum, în legătură cu caii mei. Ştiți bine că niciodată n-o să mă duc nicăieri fără California Red şi alți câțiva dintre bidiviii mei. Dar, oare, de ce n-aş lua cea mai mare parte a hergheliei?

— În orice caz, s-o iei — răspunse şeriful. E un ținut grozav de crescut cai şi, de asemenea, un ținut de hoți de cai. I-aş trimite acolo pe jos, în etape scurte şi uşoare, sub supravegherea unor oameni de nădejde. Trimite şi două căruțe, una pentru bucătărie, şi cealaltă pentru cowboy, dă-le merinde şi grăunțe din belşug. Şi ascultă, Ben, i-aş porni la drum cât mai curând cu putință. Au nevoie de timp. Trebuie să străbată statul Nevada de la un capăt la altul, şi cea mai mare parte din Utah. Totul depinde de drum şi ei trebuie să-l găsească pe cel mai bun.

— Ai dreptate. Totuşi lucrul cel mai important e sa stabilim un punct: ținta călătoriei. În ce loc din Arizona trebuie să ajungă oamenii mei?

— Ei bine, asta-i o treabă grea — replică celălalt. Acum suntem în mai. Ai spus că ai acceptat să părăseşti regiunea cam peste două luni.

— Da. Dar dacă mă gândesc mai bine, asta înseamnă să lungim boala... Fetelor, ce părere aveți? N-am putea să plecăm în două săptămâni?

— Vai de mine! strigă Hettie, copleşită de năvala întâmplărilor şi a emoțiilor.

— Da, Ben, am putea. Cu cât mai repede, cu atât mai bine — zise Ina, uimită ea însăşi de greutatea acestei hotărâri.

— În regulă! exclamă Ben. Atunci eu o să merg cu caii. Voi puteți împacheta ce vreți să luați şi trimiteți totul la Klamath Falls, să fie expediat cu trenul. Apoi, tu şi Hettie îl luați pe Blaine şi pe mama şi veniți prin San Francisco.

— Ele pot lua trenul de Santa Fe din Los Angeles — interveni şeriful.

— Şi să fim debarcate undeva, în sălbăticia aia din Arizona, ca să te aşteptăm pe tine săptămâni în şir — adăugă Ina.

— Ben, dacă mergi cu căruța, vin cu tine — zise Hettie cu însuflețire.

— Venim toți cu tine — completă Ina, în timp ce pete roşii îi îmbujorau obrajii ca de sidef.

— Ei, fetelor, asta nu se poate — se împotrivi Ben. E... e-o nebunie!

— Putem suporta drumul cu căruța — replică Ina, al cărei curaj creştea pe măsură ce gândul prindea tot mai adânc rădăcini. Sunt convinsă c-o să ne distrăm. O să fie ca-n zilele de pionierat! V-aduceți aminte cum se tot lăudau mamele noastre cu călătoriile lor prin Oregon în căruțele cu cai?

— Ar fi grozav! rosti Hettie cu voce joasă, simțind cum i se umflă pieptul de bucurie.

— Ia ascultați, voi cam exagerați, fetelor! ripostă Ben, neştiind cum s-o mai întoarcă. Era limpede că, în ceea ce-l privea, se hotărâse imediat să facă drumul călare. Ce-i drept, voi două ați putea face drumul ăsta, dar gândiți-vă la Blaine şi la mama!

— Mamei nu prea i-ar plăcea, dar l-ar străbate cu bine — spuse Hettie, sărind în sus. Mă duc s-o întreb.

Alergă în casă să-i înfățişeze maică-si situația.

— Dar bine, fata mea — sună răspunsul, cu o vioiciune

neobişnuită — cred că-i prima idee înțeleaptă pe care a avut-o Ben, dacă-i ideea lui. Chiar o să-mi facă bine, doar am nevoie să lucrez şi să trăiesc în aer liber.

Triumfătoare, Hettie veni în fugă să le împărtăşească şi celorlalți părerea mamei, la care Ben ridică disperat brațele.

— Va trebui să renunț la planul meu — spuse el cu părere de rău.

Apoi Ben îl conduse pe şerif la corral-uri, lăsându-le pe Hettie şi pe Ina cufundate în discutarea acestei faze importante a exodului lor către un nou ținut. Cât despre copil, Ina nu vedea nici un motiv ca Blaine să constituie o piedică pentru o călătorie cu căruța. Hettie, la rândul ei, găsea nenumărate argumente în sprijinul unei asemenea călătorii.

— Putem împacheta în lăzi, cufere şi geamantane lucrurile la care ținem mai mult, cam cât poate duce o căruță, iar restul le trimitem cu trenul — propunea Ina. Ar fi mai bine.

Hettie era întru totul de acord cu ea asupra laturii economice, practice a problemei, dar n-o disprețuia nici pe cea romantică, aventuroasă a călătoriei. Până la urma s-au convins una pe alta că nu-şi doreau decât o călătorie cu căruțele.

— Lasă-l pe Ben în seama mea — încheie Ina.

— Ah, ce-o să spună Marvie de toate astea? întrebă Hettie cu ochi strălucitori.

Hettie ştia că fratele ei n-o să se lase aşa de uşor convins după cum presupunea încrezătoarea Ina. Vreme de două zile cât a durat impasul, treburile ranch-ului au mers alandala. Într-o stare sufletească ce-i ținea pe ceilalți la distanță, Ben se plimba jur împrejurul corral-urilor în

răstimpul când nu asculta argumentele convingătoare ale Inei, care-l făceau să renunțe treptat la încăpățânarea lui. Când se lumină de ziuă în cea de a treia dimineață, Ben ciocăni la uşa Hettiei.

— Trezeşte-te! strigă el, vesel. Grozavă soție de pionier o să mai fii!

— Ge s-a întâmplat, Ben? strigă Hettie, ridicându-se alarmată din aşternut.

— Sări din pătură! Ai treabă, domnişoară!

— Te-ai... te-ai... — se bâlbâi fata, şovăind.

— Da. Plecăm la întâi iunie — răspunse el cu glas hotărât.

— Cu căruța?

— Păi cum altfel?! Şi vine şi Marvie cu noi. Bătrânul Blaine a fost foarte cumsecade. I-a dat voie lui Marvie să meargă cu noi, pentru un an de zile, de probă. A trebuit să-mi dau cuvântul de onoare că-l trimit înapoi dacă o ia razna.

— Marvie n-o s-o ia razna... adică, nu prea mult — zise Hettie. Tii! Ce bine-mi pare! Dintre toți ai ei, pe el îl iubeşte Ina cel mai mult... Ben, atunci... plecăm într-adevăr?

— Fără pic de îndoială, afară doar dacă voi, fetele, nu-mi trageți o cacialma — răspunse Ben şi plecă, străbătând holul cu paşi repezi şi apăsați.

Hettie suspină uşor şi căzu înapoi pe pernă. Se simți dintr-o dată slabă. Ce perspectivă minunată, deşi înspăimântătoare din cauza tuturor emoțiilor! Dar mai înainte de a-şi veni în fire, Ina intră în fugă, gata îmbrăcată, cu ochii ei negri strălucind ca focul.

— Scoală-te, leneşo! strigă ea, trăgând-o jos din pat pe Hettie şi îmbrățişând-o. S-a aranjat totul! Ben a fost plecat până noaptea târziu. Dormeam când s-a întors. M-a trezit

pe la patru şi mi-a spus că s-a hotărât: mergem cu căruțele, în caravană. O să fim un adevărat convoi de căruțe. Eh, sunt atât de emoționată, că-s de-a dreptul caraghioasă... Cred că Marvie e cel care a făcut să se încline balanța. Face ce vrea cu Ben... seamănă atât de mult cu Nevada! N-am fost deşteaptă că l-am luat şi pe Marvie părtaş la cauza noastră?

— Nu numai deşteaptă: ai fost formidabilă! Echipa Ide n-ar fi completă fără Marvie.

Zorile acelea au marcat începutul unor zile emoționante, pline, obositoare. Hettie nu ştia cum zboară timpul. Interesul şi entuziasmul arătate de maică-sa pentru plecare constituiau un imbold mai puternic chiar decât gândul ei tainic că l-ar putea întâlni pe Nevada, acolo, în Arizona. Femeile iroseau tot atâta timp pentru alegerea lucrurilor care urmau să fie luate, pe cât munceau de mult, până târziu, la împachetat. Ben vânduse cea mai mare parte din mobilă aproape fără să țină seama de ele, căci întâi iunie se apropia vertiginos şi înfricoşător. Hettie îşi zicea că trebuie negreşit să-şi facă puțină vreme ca să-şi vadă foştii colegi de şcoală înainte de a pleca, dar aceştia i-o luară înainte şi veniră ei să-şi ia rămas bun.

Ben cumpără mai multe căruțe noi, mari, încăpătoare, pe care le acoperi cu pânză întinsă peste nişte cercuri înalte. O căruță era pentru Hettie şi mama, alta pentru el cu Ina şi Blaine; şi izbutise să le amenajeze în aşa fel, încât să fie nişte adevărate camere, mici şi confortabile. Hettie se urcă emoționată în căruța care urma să-i fie locuință timp de mai multe săptămâni, poate chiar luni! Încerca din nou aceeaşi senzație ca în copilărie, când se juca de-a gospodina.

Mobilarea căruței-locuință se dovedi o mare plăcere, dar

şi o problemă. Hettie puse perdele despărțitoare între partea ocupată de ea şi scaunul lat al vizitiului. Aranja două cuşete de dormit care aveau între ele un culoar îngust, acoperit cu un covoraş. Sub cuşete Hettie îngrămădise geamantane şi cutii. În partea din spate a căruței era loc destul pentru un scaun nu prea înalt, o măsuță cu sertare şi oglindă, un mic lavoar; pentru rochii înjghebase un garderob închis cu o perdea.

Dimineața plecării a fost pentru Hettie ca un coşmar. Dar după ce trecură de Hammell — până aici drumul fusese ca o paradă — ea începu să-şi vină în fire. Mama stătea liniştită în cuşetă; era obosită, însă pe chipul ei nu se citea nici un semn de mâhnire. Hettie dădu la o parte perdelele din față şi se aşeză pe scaunul lat, lângă vizitiu, unul din oamenii mai în vârstă care muncea la familia Ide de când ținea ea minte. Nu voia să plângă şi se gândea că afară o să se poată stăpâni mai bine.

Câțiva cai, cei mai mulți murgi şi negri, printre care California Red strălucea ca un foc în soare, conduceau cavalcada pe lungul drum spre coline. Grupul era călăuzit de trei dintre cei mai buni călăreți ai lui Ben. După aceea venea căruța-bucătărie, apoi cea cu provizii, fiecare trasă de câte patru cai. Căruța lui Ben era a treia, iar cea a Hettiei — ultima.

Hettie se abținea din răsputeri de a se uita înapoi, şi n-o făcu decât după ce trecură de dealuri. Când, în sfârşit, întoarse capul, ochii îi erau atât de umezi, încât a trebuit să şi-i şteargă spre a putea privi. Ce departe ajunseseră! Mănunchiul de case care alcătuiau cătunul Hammell se afla la poalele dealurilor. Dincolo de el se desfăşurau larg, pe zeci şi zeci de mile, văile verzi, cu ochiuri sclipitoare de apă

— rămăşiţele strălucitoare ale lacului — lanurile nesfârşite de grâne unduind în vânt. Izbuti să desluşească ranch-ul Ide, câmpurile, grajdurile, pilcul negru de arţari, casa albă. Căminul lor! De bună seamă, îl părăsea pentru totdeauna. Totuşi era bucuroasă că pleacă; acolo inima ei fusese aproape zdrobită; nu se va mai întoarce niciodată... doar dacă... doar dacă...

Hettie se increzuse prea mult în forţele sale. Ultima privire pe care o aruncă spre Tule Lake o dobora. Se târî înapoi printre perdele şi îşi căută culcuşul ca să-şi ascundă faţa şi să dea frâu liber simţămintelor sale. Era destinderea după atâtea săptămâni de frământări şi muncă şi se bucura că poate să se odihnească şi să doarmă. Se trezi spre sfârşitul după-amiezii, reîmprospătată şi liniştită, arătând din nou interes faţă de tot ce se petrecerea.

Primul popas. Hettie văzu căruţele şi caii oprindu-se lângă drum, pe un loc drept, sub nişte stejari noduroşi şi rari, unde, între malurile verzi, şerpuia alene un pârâu. Ea se plimbă de colo până colo spre a se mai dezmorţi puţin, încercând o vagă bucurie. Deşi nu avusese de multe ori prilejul să doarmă într-o tabără, îi plăcuse întotdeauna. Aceasta avea să fie o tabără adevărată. Caii se tăvăleau pe pământ, sucindu-se în fel şi chip ca să-şi scarpine şi să-şi scuture spinările asudate. Cei mai aprigi fuseseră împiedicaţi. Ben îl îmbia pe California Red cu o traistă de grăunţe. Vizitiul de la căruţa-bucătărie, care era şi bucătarul caravanei, se clătina sub greutatea unei legături de lemne de foc. Dintr-altă căruţă erau zvârliţi afară sacii de dormit.

Când Hettie se întoarse la căruţa ei şi la cea a lui Ben, aflate aproape una de alta, o găsi afară pe maică-sa, pe Ina

şi pe Blaine, veseli şi luând parte la tot ce se întâmpla în jurul lor. Tocmai atunci trecea pe dinaintea lor şi Marvie Blaine, cu securea pe umăr. Era un băiat înalt, bine făcut, pistruiat şi nu prea chipeş, dar cu ochi frumoşi şi privirea limpede. Îmbrăcat în salopetă, el purta cizme înalte, pinteni lungi şi pistol. Ina şi Hettie se uitară pe furiş la pistol.

— Marvie Blaine, ce-i asta? strigă Ina, arătând spre pistol.

— Ce să fie? Bineînțeles, e pistolul meu cu şase focuri — răspunse Marvie, sumețindu-se.

— Ce-ai de gând să faci cu el? întrebă soră-sa, alarmată.

— Poți să fii sigură, Ina, că nu-l țin numai de frumusețe.

— Dumnezeule! Ar putea să se descarce şi să rănească pe cineva!

— Îhî! De-aia şi poartă omul pistoale — replică Marvie şi-şi văzu de drum.

— Hettie, l-ai auzit ce-a spus? întrebă Ina, uimită.

— Fireşte c-am auzit — răspunse Hettie, râzând. Marvie s-a adaptat repede.

— Şi Ben, care i-a jurat tatii că n-o să-l lase să facă prostii! exclamă Ina.

Ben, care tocmai se apropia, auzind vorbele soției sale, îl înşfacă pe micuțul Blaine şi începu să-l arunce-n sus şi să-l prindă iar în brațe:

— Ha-ha! Uite altul care o să fie pistolar!

— Nu e nimic de râs în treaba asta! îl dojeni Ina.

În clipa aceea sosi şi bucătarul târşindu-şi picioarele şi, fără a-şi ascunde câtuşi de puțin mânia care-l stăpânea, zise:

— Şefule, mama dumitale spune c-o să gătească dânsa şi că eu doar să pun masa şi să spăl vasele.

— Tii, comedie! Uitasem de mama! exclamă Ben,

străduindu-se să-şi ascundă veselia. Ei, Hank, sigur că n-are nici un rost; asta nu se poate. Dar trebuie să ai şi tu un pic de tact. Mama vrea doar să dea o mână de ajutor. Las-o şi tu să facă şi ea câte ceva pe lângă tine.

— Ei, asta-i! Cum s-o las? se grăbi să zică Hank. Îmi spune că-s murdar şi slinos... a azvârlit drojdia cât colo... îşi vâră nasul în toate oalele... Eu, şefule, te las baltă!

— Ascultă, Hank, n-o să-ți iei cuvântul înapoi tocmai acum — se nelinişti Ben. Hai să vorbesc eu cu mama.

Pe când Ben se îndepărta împreună cu bucătarul mânios, Ina şi Hettie izbucniră în hohote de râs.

— Hettie, pentru nimic în lume n-aş fi vrut să pierd călătoria asta! spuse Ina.

— Nici eu. Dar am început să am unele bănuieli.

— Privitor la ce? întrebă Ina, curioasă.

— La o mulțime de lucruri care nu-s de loc hazlii.

Ben se întoarse curând, oarecum deprimat.

— La naiba! spuse el, aruncându-şi pe spate sombrero-ul şi trăgând de cureluşele-i negre. Pe-asta am aranjat-o, dar sunt cumplit de înspăimântat. Cred că toți bucătarii de caravane sunt, mai mult sau mai puțin, grosolani şi nu prea grijulii. Şi-i tot atât de sigur că mama nu suportă murdăria. Şi o ştie şi ea. Am uitat că ea a călătorit cu tata, cu ani în urmă. Nici măcar nu vrea să țină seama că am hotărât cu Hank ca întâi să mâncăm noi şi după aceea oamenii. „Nu, spune mama. E risipă de timp şi de muncă. O să mâncăm cu toții împreună.”

— E un lucru înțelept — zise Ina.

— Nu-mi pomeni de mâncare, că mi-e o foame de lup — interveni Hettie.

— Vleau papa — gânguri micuțul Blaine din iarbă.

— La toți ni-i foame, băiatule — încuviință Ben.

Curând fură chemați la masă. Pitoreasca scenă a mesei făcu o vie impresie asupra Hettiei: focul din care se ridica o şuviță de fum, mirosul lemnului ars, cratițele aburinde, pânză nouă, albă, întinsă sub stejar, pesmeții încălziți şi slănina ce sfârâia, mirosul îmbietor; apoi călăreții tineri, înalți, zvelți, cu fața smeadă şi purtând pinteni şi jambiere lungi de piele; mama care se foia fericită, cum Hettie nu o mai văzuse de ani de zile; tânărul Marvie, țanțoş, cu obrazul pistruiat şi strălucitor; Ina, cu ochii ei negri şi luminoşi; micuțul Blaine, cu părul vâlvoi, care se tot tăvălea prin iarbă, simțindu-se, în sfârşit, în elementul lui; şi Ben, pe care îl îmbăta noutatea călătoriei, dar îl şi preocupa răspunderea ce apăsa pe umerii săi.

După cină, se adunară în jurul focului de tabără. În timp ce amurgul se aşeza temeinic şi vântul de seară începea să adie, buştenii cuprinşi de flăcări împrăştiau o căldură plăcută.

Hettie urmărea şi asculta ce se vorbea în jur, dându-şi seama de interesul său crescând pentru tot ce privea această călătorie în caravană. Oamenii discutau cu Ben despre amănuntele practice ale călătoriei; spuneau că trebuie potcovit un cal sau altul, că trebuie unsă o roată la o căruță, aminteau despre gărzile de noapte şi, mai ales, despre drumul pe care-l mai aveau de parcurs.

— Vreo câteva zile o s-avem un drum clasa întâi — spuse Raidy, unul dintre oamenii vechi ai lui Ben. Am fost pe-aici de mai multe ori, până la Jefferson. Cam pe poimâine lăsam drumul ăsta şi dăm într-unul care-i o nenorocire pentru căruțe, drumul de peste dealurile din Nevada. Dar am auzit la Hammell că acuma-i ceva mai bun, fiindcă-i mult umblat. În ultima vreme au apărut aşezări miniere noi. Salisbar e chiar un oraş.

— Dar ce ştii despre târgul ăla de la frontieră, Lineville? întrebă un călăreț.

— N-am fost niciodată pe-acolo — răspunse Raidy. Tot ce ştiu e numai din auzite. În perioada de înflorire, o fi crescut şi el. Înainte, nu prea demult, era un orăşel întins, cu casele răsfirate. La Lineville o s-ajungem peste vreo patru, zile, după-masă, dacă socotesc eu bine şi dac-om avea un dram de noroc la drum. Şefule, ai de gând să trecem prin Salt Lake City? întrebă un alo călăreț.

— Nu. Mergem prin statul Utah, mult mai la sud de Salt Lake — răspunse Ben.

— Atunci n-ajungem la Tombstone?

— Nu sunt sigur. Ce părere ai, Raidy?

— N-o luăm prin Tombstone — răspunse Raidy — şi asta nu-i rău. Drumul nostru coboară în zigzag prin Nevada. Drum rău, da merge. Trecem prin Marysville, statul Utah. Oraşul ăsta e destul de departe, dincolo de frontieră, spre sud. Din Marysville drumul coboară peste frontieră, în Arizona, şi apoi ocoleşte spre un vad al râului Colorado, într-un loc numit „bacul lui Lee". Mormonii au trecut ani de-a rândul peste culmile Grand Canyon-ului. Putem şi noi să mergem pe unde merg mormonii, deşi se zice că ținutul ăla e cel mai mare şi mai accidentat din tot vestul. Dar în felul acesta scurtăm drumul cu o mie de mile.

Abia în seara aceea, după ce se retrase în căruța ei, Hettie îşi dădu limpede seama de răspunderea uriaşă pe care şi-o asumase Ben. Aproape că o cuprinse spaima, când, deodată, îşi aduse aminte de ceva care o întări, făcând-o să se simtă mai puternică.

Mica ei încăpere de sub coviltirul căruței era primitoare şi plăcută, aşa cum şi-o dorise. Desigur că şi mamei i se părea la fel, deoarece adormise repede. Hettie se pregăti de

culcare, stinse lampa şi se vârî sub pături. Noutatea şi ciudățenia situației o împiedicară o vreme să adoarmă. Stătea culcată, cu ochii mari deschişi, privind țintă umbrele ce tremurau uşor pe pânza coviltirului. După câtva timp glasurile oamenilor încetară şi lumina focului păli. Noaptea neagră şi tăcerea adâncă o învăluiră. Ce se întâmplase cu caii? Vântul sufla printre stejari, când lin, când în rafale. Suflarea lui rece răzbătea printre perdele şi-i mângâia obrajii. Apoi lătraturi sălbatice, ascuțite, singuratice o înfiorară. Coioții! Aşadar, se afla la frontiera sălbăticiei!

Strigătul vesel al lui Ben curmă somnul Hettiei. Spre necazul ei, văzu cum soarele, aureşte pânza coviltirului şi-şi dădu seama că mama se sculase şi n-o trezise şi pe ea. Fata se grăbi să nu întârzie la gustarea de dimineață. Dar oamenii mâncaseră mai devreme, în ciuda regulilor stabilite de doamna Ide.

Clipa în care sosiră caii, îngrămădindu-se în spatele călăreților care strigau, a fost de-a dreptul minunată. Apoi totul păru numai frământare şi tumult, culoare şi viață. După gustarea de dimineață, Hettie dădu o mână de ajutor la treabă, îşi strânse patul şi se pregăti pentru lunga călătorie a zilei. Dar văzu că-i mai rămâne un răgaz în timp ce caii sunt înhămați şi mâncarea e încărcată în căruța-bucătărie. Se apucă să culeagă flori sălbatice, şi culese până ce Marvie veni la ea călare pe unul din caii iuți ai lui Ben, fudul ca un păun, cu jambierele lui lungi de piele.

— Hettie, nu cumva vrei să te lăsăm aici? întrebă el, arțăgos.

— Marvie, uite că nu te cred! răspunse fata, amuzată de purtarea lui.

— Atunci urcă-te repede în căruța ta — îi porunci flăcăul, îmboldindu-şi calul cu pintenii.

Hettie îl urmări cu privirea. Ştia să călărească băiatul! „M-aş mira — îşi zise apoi în gând — să nu se îndrăgostească de el vreo fată din Arizona!”

— Oameni buni, iată cum stă treaba — spunea Ben în timp ce Hettie se apropia de caravană. Să nu ne grăbim. Nu sleiți caii şi mergeți aproape unii de alții. Pe la jumătatea după-amiezii începeți să căutați un loc cu apă şi iarbă.

Zilele care au urmat i se părură Hettiei din ce în ce mai interesante. Îndată se părăsiră drumul principal, nu mai putură merge repede, chiar dacă Ben ar fi dorit-o. Drumul era plin de hârtoape, îngust şi periculos. Deşi, după semne, s-ar fi zis că-i mult umblat, ei nu întâlniră măcar o căruță sau un călăreț, nici mergând în aceeaşi direcție cu ei, nici invers.

În treia zi, în timp ce suiau poalele munților, Hettie se simți obosită din cauza prafului, a căldurii şi a tufişurilor care îi stânjeneau vederea; căută atunci alinarea şi siguranța pe care i le dădea interiorul micii ei case de pânză. Poposiră foarte târziu, după căderea întunericului. Ziua următoare a fost o zi grea; străbătură un drum lung, hurducăindu-se în timpul coborârii, iar de văzut nu văzură nimic altceva decât pante abrupte, viroage şi praf. Nădăjduiseră să ajungă în Lineville la timp pentru a-şi găsi devreme locul de popas, dar amurgul se lăsase înainte ca ei să intre pe strada largă, mărginită de case vechi şi ciudate, a oraşului de la frontieră. Poate că Hettie s-ar fi arătat mai curioasă dacă n-ar fi fost atât de obosită. În starea în care se afla, locurile acelea îi făcură o impresie ciudată şi ar fi preferat să meargă mai departe şi să poposească în afara

oraşului.

Căruțele se opriră. Oameni cu înfățişare aspră, unii ducând târnăcoape şi saci pe umeri, treceau prin fața lor, uitându-se cu îndrăzneală la Ina şi la Hettie. De asemenea, ea văzu câțiva chinezi care îi priveau din nişte verande întunecoase şi câțiva oameni înalți, cu fețe palide, în haine negre şi cu pălării înalte, care se zgâiau la dânsa. Dar Hettie se feri de privirile lor la adăpostul coviltirului.

Curând, Ben vârî capul printre perdelele de la spatele căruței şi spuse:

— Este un hotel aici, dar cred c-o să-l ocolim. Se numeşte „Gold Mine”. Raidy mi-a spus că odinioară hotelul ăsta era o speluncă nemaipomenită şi că şi acuma-i destul de păcătos. Dar mai zice că ştie o femeie care are un cuib plăcut aproape de marginea oraşului. Putem trage în curtea casei şi să cinăm la ea. Ar fi o mică schimbare şi am economisi şi timpul pentru pregătirea mesei. Oamenii or să-şi continue drumul până la o fermă dinafară oraşului şi or să poposească acolo.

Hettie trase cu coada ochiului să vadă cum arată „Gold Mine”. Era o clădire joasă şi murdară, cu ferestre fără geamuri, ce semănau eu nişte ochi, şi ale căror jaluzele păreau că ascund taine. Chipuri negricioase îi cercetau din pragul unei uşi late.

— Ben, mai bine să nu poposim în oraşul ăsta — zise Hettie.

— Nici eu nu țin prea mult — răspunse Ben, râzând. După cină o s-o luăm şi noi într-acolo unde au poposit băieții.

Hettie nu se mai uită afară. Vizitiul strigă: „Dii, hai, hai”, îndemnându-şi caii obosiți, şi căruța porni din nou la drum. Cum până la noul popas nu mai era mult, Hettie se mai

linişti.

Se întunecase de-a binelea când îl auzi pe Ben strigând:

— Mamă, Hettie, veniți! Cina-i gata şi pun rămăşag c-o să fie bună, pentru că am fost pe la bucătărie. Numele gazdei e Wood, doamna Wood. E din Vest, este o femeie cumsecade şi-i place să vorbească mult.

Micuțul Blaine picotea în brațele tatălui său; Ina mergea alături. Casa, care părea că se află în mijlocul unui teren întins, era înconjurată de pomi, printre care urla vântul. Ben le duse spre o aripă a clădirii unde strălucea o lumină puternică. Intrară cu toții într-o bucătărie curată şi caldă, unde Hettie văzu o femeie robustă, cu fața roşie, şi care părea foarte de treabă şi prietenoasă. Avea nişte ochi vioi, cărora nu le scăpa nimic.

Hettiei îi plăcu mai cu seamă grija ei față de micuțul Blaine, care, din pricina oboselii, nu se trezi de-a binelea decât în clipa când simți mirosul bucatelor. Hettie se aşeză la masă, ştiind că va fi o cină bogată şi îmbietoare, iar ea destul de flămândă pentru a-i face onorurile. Totuşi nu putu mânca prea mult. Puse asta pe seama neliniştii stârnite de faptul că se aflau în oraşul acesta de frontieră, deşi ea rareori se nelinişti.

Ben şi Ina mâncară cu poftă, fără a fi câtuşi de puțin tulburați de acel ceva misterios ce plutea în aerul oraşului Lineville. Ben găsi că gazda lor este o femeie deosebit de interesantă, drept care nu mai contenea cu întrebările. Hettie observă că, deşi doamna Wood părea tare vorbăreață, ea nu pusese nici o întrebare şi nici nu se arăta dornică să afle ceva.

— De câtă vreme locuiți aici? întrebă Ben.

— Se împlinesc aproape şase ani.

— Atunci poate ați văzut oraşul în zilele lui de glorie?

— L-am văzut atunci când nu făcea două parale, dacă asta vreți să spuneți. Fireşte că nici astăzi Lineville nu are o şcoală duminicală, dar, la naiba, azi nu mai seamănă de loc cu târguşorul pe care l-am cunoscut eu cândva. Lineville e un oraş înfloritor. Avem şcoală, poştă, biserică magazine noi; şi vin mereu oameni noi, mai ales dintre cei legați de minerit.

— Vite nu mai sunt? întrebă Ben.

— Nu. Vitele s-au dus o dată cu hoții de vite — răspunse ea, zâmbind.

— Asta-i bine şi pentru oraşul dumneavoastră, şi pentru fermierii de la frontieră — râse Ben.

— Da, cred că da. Însă unii hoți de vite nu erau chiar atât de răi, când ajungeai să-i cunoşti mai bine. Toți crescătorii de vite de pe păşunile libere sunt hoți de vite, dacă înțelegi ce vreau să spun. În viața mea am întâlnit o grămadă de oameni din Vest şi am cunoscut şi oameni mai răi decât hoții de vite. Am convingerea că nici jucătorii de cărți nu mai au ce face acum; şi soțul meu a fost cândva şi jucător, şi pistolar... Asta cu ani de zile în urmă, în Texas şi New Mexico, unde, vă rog să mă credeți, viața nu era de loc sigură.

— Raidy, unul din oamenii mei, mi-a spus că, până nu demult, viața nu era prea sigură nici în Lineville — zise Ben.

— Ei bine, asta depinde de experiența fiecăruia — răspunse femeia. Poate că omul dumneavoastră n-a văzut niciodată un adevărat oraş de frontieră, ca, de pildă, vechiul Dodge, sau Cimaron, sau Lincoln, sau alte sute de oraşe la fel. Asta nu înseamnă că nu mai picau din când în când ucigaşi şi-n Lineville, cu ani în urma. McPherson, de pildă, care era şi jucător de cărți, şi pistolar, lucru, de altfel, neobişnuit. Iar un altul, Sandy Hall a ucis patru oameni

într-o singură luptă cu pistolul. Şi un miner, Hendricks, nici ăsta nu era un nepriceput în mânuirea pistolului. Cred, totuşi, că Jim Lacy a fost cel mai periculos om care a trecut vreodată prin Lineville.

— Jim Lacy? întrebă Ben, interesat. De ăsta cel puțin am auzit. Cum arăta? L-ați văzut vreodată?

— Dacă l-am văzut pe Jim Lacy? Păi a locuit la mine două ierni — răspunse doamna Wood. Obişnuia să şadă chiar acolo, în spatele sobei, şi să vorbească ore în şir. Jim era un flăcău. Cam semăna cu Billy the Kid, pe care l-am cunoscut bine. Însă Jim nu avea suflet rău. Era omul cel mai liniştit cu putință; şi vorbea plăcut, cu o voce caldă. Numai împrejurările au făcut din Jim un pistolar. Venea din Idaho, şi când se enerva, era ca un diavol. Cu ani în urmă, Jim a ucis mai mulți oameni din oraşul ăsta. Ultimul a fost un coiot care lătra tare şi-l chema Cawthorne. Link Cawthorne era tipul pistolarului ieftin, lăudăros, care-şi căuta faima în felul ăsta. Veşnic încerca să-l silească pe Jim Lacy să se lupte cu el. Oricine ştia că Link va fi cel ce va cădea răpus. Doar el singur, nebunul, era orb. Într-o bună zi a bătut o fată pân-a omorât-o. Atunci Jim l-a provocat şi l-a ucis. După asta, a plecat în Arizona şi de-atunci n-am mai auzit de el.

— Arizona? Într-acolo mergem şi noi — replică Ben, zâmbind. Sperăm să găsim o climă prielnică. Dar dacă Arizona e plină de oameni ca Jim Lacy, atunci s-ar putea să nu fie prea sănătoasă.

— Arizona sau orice alt ținut e la fel de bun pentru oameni ca Jim Lacy — rosti răspicat femeia.

— Se poate, am glumit numai — spuse Ben în timp ce se ridica. Trebuie să plecăm. Vă mulțumim pentru cină, a fost straşnică.

Doamna Wood luă banii pe care i-i înmână Ben, apoi îi conduse până la uşă, ţinându-le lampa.

— Noroc la toate, domnule! îi ură ea. Ţinutul unde va duceţi e bun. Dar acolo ai s-o pierzi pe surioara asta a dumitale, cu ochii ei mari şi frumoşi... La revedere, micuţule! O să creşti pe un cal din Arizona. La revedere, doamnă, şi dumitale, domnişoară!

CAPITOLUL VIII

Şi zilele se înmulţiră, iar Hettie nu le mai putu ţine socoteala. Leghe nesfârşite pe teritoriul statului Nevada, întinderi uriaşe de pământ sterp, câmpii înverzite, văi între şiruri de munţi negri, regiuni muntoase şi creste ce se înălţau care mai de care mai sus, toate rămâneau în urma drumului ce şerpuia necontenit.

— Şefule, intrăm în ţinutul cailor sălbatici — spuse într-o dimineaţă bătrânul Raidy, când caravana se pregătea de drum. Ieri am văzut herghelii de cai sălbatici şi băieţii abia-abia i-au stăpânit pe-ai noştri. California Red a trebuit să fie legat şi cred că şi azi, dacă nu-i pui o şa, va fi nevoie să-i acoperim capul, ca la vânătoarea cu şoimi.

— Aduceţi-l încoace pe Red — ordonă Ben în timp ce pe faţa lui arsă de soare sclipi lumina unui fulger. O să-l încalec şi, în felul ăsta, voi veţi mâna mai uşor caii.

Drumul trecea peste munţi şi dealuri şi, de pe fiecare culme, călătorii puteau să-l vadă aşternându-se până hăt-departe, spre zarea ce părea că-i sfidează cu depărtările-i imense pe care le mai aveau de străbătut.

Întregul ținut era de o vastă monotonie, parcă acoperit cu o plapumă uriaşă. Dispăruseră oraşele, vremelnicele aşezări de mineri, ranch-urile izolate din Nevada centrală şi vestică. Singurătatea deşertului, ce părea că se schimbă în fiecare zi pe nesimțite, se prelungea mult către răsărit şi miazăzi, îmbinând culoarea şi forța, ademenind şi chemând prin semnele sale spre un infinit încă invizibil, dar întrezărit şi promis.

Hettie Ide se simțea din nou fericită, o fericire ciudată, înfricoşătoare, întocmai ca-n zilele acelea de iunie petrecute ca-n vis. Acțiunea pe care o întreprindeau, întâmplările ce aveau loc, întreaga lor viață într-o astfel de călătorie le ofereau scene noi în fiecare zi şi la fiecare milă, iar viitorul, care se afla dincolo de lanțurile munților purpurii, răspundea unor dorințe, de care ea nu-şi prea dăduse seama până atunci. Praful şi vântul, furtunile reci suflând de pe înălțimile stâncoase, coborâşurile accidentate şi urcuşurile molcome, roțile căruțelor rostogolindu-se neîncetat, popasurile la sfârşit de zi şi nopțile întunecoase, munca la care trebuia neapărat să ia parte, nimic din toate acestea nu o oboseau pe Hettie. Ele dezvăluiau mai degrabă o anumită legătură între ea şi un trecut vag, o legătură ce se consolida, tinzând spre împlinirea unei necesități a sufletului său.

Tot privind şi urmărind hergheliile de cai sălbatici, Hettie ajunsese în cele din urmă să înțeleagă pasiunea lui Ben pentru aceste animale, pasiune care fusese cât pe-aci să-i distrugă viața. Ea începu, aşadar, să nu mai împărtăşească părerea tatălui lor, părerea încuviințată de toată familia şi de toți prietenii. Nu era oare cu putință ca dragostea pentru cai şi ținuturi vaste, pentru singurătate, libertate, călătorii aspre şi trudă grea, pentru înfrățirea cu

natura, oare nu era cu putință ca toate acestea să dezvolte caracterul oamenilor şi să-i călăuzească spre împlinirea unor ţeluri nobile?

Vedea nori de praf ridicându-se peste deşert, iar hergheliile de cai negri, cu coarnele şi cozile lungi fluturând în vânt, înaintau vijelios pentru ca apoi să fie înghițite de umbra cenuşie a zării. Un armăsar negru, nervos stătea pe o creastă, profilându-se pe cer, gata să țâşnească în lături sau în jos, mânat de instinctul lui sălbatic de libertate. Pe povârnişurile cu cedri, unde copacii noduroşi şi îndesați creşteau departe unii de alții, iar ierburile uscate şi înălbite unduiau peste verdele ierbii proaspete, păşteau cai sălbatici. Brusc, ei îşi înălțau capul delicat, ciuleau urechea şi îşi arcuiau coada, semănând pentru o clipă cu nişte statui; cai murgi şi şargi, negri şi albi, câte unul bălțat ca o zebră care fulgera când ici, când colo, toți gata să zvâcnească, gonind în depărtări.

— Ştiu acum de ce băieții le spun „măturoaie" — îi zise Hettie mamei sale. Cei mai mulți au cozile ca nişte mături. Cai sălbatici, neîngrijiți, prost hrăniți! Totuşi, unii sunt zvelți şi plini de gingăşie, cu cozile şi coamele lungi. Din când în când poți vedea şi câte unul cu adevărat frumos.

— Nu vreau să văd nici un cal sălbatic — replică doamna Ide. Nădăjduiesc că acolo unde ne-om aşeza, n-o să fie nici unul.

Hettie vedea uneori cum, pe câmpii întinse sau pe coaste lungi, Ben şi călăreții lui trebuiau să țină la distanță armăsarii sălbatici. Cum mai strălucea California Red în lumina soarelui! Când simțea în nări mirosul semenilor săi părea la largul lui. Un nechezat ascuțit străbătea uneori până la Hettie.

Ziua trecu de parc-ar fi zburat, şi Hettie păstră în

amintire nenumărate chipuri de armăsari singuratici şi de cai umblând fie singuratici, fie în grupuri mai mici sau mai mari, fie în herghelii de mii de capete. În noaptea aceea, până spre zori, Hettie îi auzi pe călăreţii lui Ben strigând şi trăgând cu pistolul, galopând prin tabără şi primprejur. A fost o noapte grea pentru ei.

Apoi, multe alte „zile cu cai sălbatici”, cum le botezase Ben, trecură şi se adăugară săptămânilor. După aceea pereţii coloraţi ai stâncilor din Utah se ridicară deasupra pantelor lungi de salvie şi lemn-gras[1]…

În sfârşit, Marysville! Oraşul mormon[2], situat departe, dincolo de frontiera statului Utah, însemna un fel de Mecca pentru convoaiele de călători. Aici, la marginea oraşului, caii erau lăsaţi să se odihnească, se reparau căruţele, se cumpărau alimente şi se obţineau informaţii atât de necesare.

— Da, poţi să traversezi şi să ajungi în Arizona — auzi Hettie spunând pe un bătrân mormon care vorbea cu Ben, în vreme ce privirile lui ascuţite, ca nişte fulgere albastre, păreau s-o străpungă pe tânăra fată. Până la Lund şi Kanab drumul e bun. După aceea intri în ţinutul stâncilor şi al canioanelor. De aci încolo o să înaintezi încet: stâncile Vermillon, Buckskin, valea Roch House, pe sub podişul Paria şi aşa mai departe, în jos, spre bacul lui Lee şi spre canion. Când o s-ajungi acolo, străine, o să vrei să te-ntorci înapoi. Mai bine rămâi cu noi aici, în deşertul ăsta, pe care noi l-am făcut să-nflorească.

---

[1] Arbust mic şi ţeapăn *(Sarcobatus vermiculatus)* care creşte de obicei în solurile alcaline din vestul S.U.A.

[2] Mormonii alcătuiesc o sectă creştină, înfiinţată de Iosef Smith, în 1830, care a trebuit să se retragă în statul Utah din cauza poligamiei practicate de mormoni pe vremea aceea.

Hettiei îi plăcură fetele mormone, care purtau glugi negre, deşi îi era milă de ele, şi de soțiile nevăzute, închise în case, despre care vorbeau în şoaptă călăreții. Copiii, sănătoşi şi fericiți, erau tare drăguți. Dar când îi vedea pe bătrânii mormoni, cu bărbile albe, şi pe fiii lor, înalți, cu fața blândă, dar cu ochi ca jarul, îi venea să fugă înapoi sub coviltir.

Pornind din nou la drum, caravana Ide străbătu un drum tare, de deşert, înghițind distanțele, coborând coaste lungi de zeci şi zeci de mile, cu pământ roşu şi vegetație verde, cu pereți de stâncă stacojie care îi însoțeau înălțându-se din ce în ce mai sus, pe măsură ce ei se afundau tot mai jos, către regiunile minunate, uşor umbrite de pâcle ale canioanelor.

Kanab era o aşezare mormonă izolată, în apropiere de frontiera Arizonei. Biserica albă contrasta cu fundalul verde; livezile şi lanurile înconjurau cabanele de buşteni sau casele din piatră; şanțurile de irigare mărgineau drumul pe ambele laturi. Soarele zâmbea zadarnic deasupra acelui ținut mănos.

În sfârşit, Arizona! În zori, Hettie auzi acest cuvânt răsunător, pe care Ben îl rostea plin de veselie. Câtă vrajă într-un nume! Dar, privind în jos, spre valea verde-roşiatică, lungă de treizeci de mile, părând însă numai de trei, apoi în sus, către povârnişul purpuriu, până la marginea întunecată a platoului Buckskin, unde curgea parcă un fluviu de copaci ce se topea într-un lac de păduri, iar de acolo, îndreptându-şi privirile către grandioasele stânci Vermillon, Hettie nu se mai minună de vraja numelui Arizonei. Hettie Ide privi îndelung, până i se tăie răsuflarea, şi fu cucerită pentru totdeauna. După toate săptămânile acelea de călătorie, de exercițiu al ochiului în aprecierea

culorii şi distanței, aici, la frontiera Arizonei, ea rămase uluită.

— Oh, Ben! strigă ea. Să ne oprim aici!

Dar Ben călărea departe, înainte, mereu cu gândul la caii pe care-i iubea atâta. Hettie îl vedea scrutând zarea, uitându-se în jos, spre o splendidă vale, către ceața văgăunii aceleia căptuşite cu pereți de stâncă; apoi privirile lui rătăciră din nou în sus, către fruntea vastă şi încruntată a platoului Buckskin.

În amurg, călătorii se opriră să facă un popas la marginea pădurii de pini, cu mult deasupra văii pe care o străbătuseră ziua întreagă. Era un popas fără apă, dar caii fuseseră adăpați în vale. Hettie stătea sub ultimii pini şi privea spre apus. Era înmărmurită. Nori de aur şi purpură atârnau deasupra regatului de piatră roşie, crestată şi şlefuită, unde o ceață liliachie se aşternea în văluri şi şuvițe transparente dinspre soarele ce asfințea. Privirea ei răzbătea prin ceață, ajungând dincolo, într-o obscuritate derutantă şi atrăgătoare, unde umbrele puteau fi munți, iar hăurile de purpură întreceau orice închipuire.

Apoi, după ce spectacolul strălucitor se estompă şi dispăru încetul cu încetul, lăsându-i o undă de regret de parc-ar fi pierdut ceva aievea, ea se întoarse spre pădure şi spre tabără. Ce pini măreți! Veverițe negre cu cozi albe fugeau zorite pe pământul castaniu, pătat cu zambile sălbatice. Marvie putea fi văzut dând târcoale fiecărui arbore, cu puşca în mână. După atâtea popasuri în deşertul vast, deschis şi bătut de vânturi, unde locurile de tabăra nu erau darnice şi n-aveau nimic familiar sau prietenos, cât de minunat li se înfățişa acest popas în pădure! Hettiei i se părea că respiră anevoie, că aroma puternică a pinilor i s-a lipit de nări. Ben fluiera vesel în timp ce-şi buşuma şi țesăla

armăsarul; călăreții cântau apropiindu-se cu frâiele şi traistele de grăunțe în brațe; micul Blaine se juca de-a indienii, țipând primprejur, iar doamna Ide, ca totdeauna, se agita în jurul focului de tabără. Ina trebăluia în spatele căruței sale. Hettie îşi zise atunci că ei toți seamănă cu nişte țigani nomazi.

— Maaasaa! cântă doamna Ide, veselă.

— Veniți să vă îndopați! urlă Hank, vrând parcă s-o întreacă.

— Marvie! strigă Ben. Şi vocea lui adâncă răsună prin bezna ce învăluia potecile pădurii.

În noaptea aceea Hettie se culcă devreme, cu mintea şi cu sufletul istovite de simțămintele intense trăite peste zi. Dar nu putu să adoarmă numaidecât. Haite de coioți înconjurau tabăra, urlând, scheunând, lătrând şi chelălăind într-una. Ce amestec sălbatic şi, în acelaşi timp, încântător! La Tule Lake era un adevărat eveniment pentru Hettie să audă un coiot singuratic, departe, pe dealuri, însă pe podişul Buckskin se părea că hălăduiesc mulți şi că-s îndrăzneți. Nu se îndoia că unii se încumetau să vină chiar lângă căruța ei. După un timp, fiarele îşi făcură de lucru mai departe, până ce gemetele şi plânsul lor pieriră în inima pădurii.

Hettie îşi închipuise că era pregătită sufleteşte pentru întâlnirea cu Arizona. Dar a doua zi, când, călărind ca să se mai destindă puțin, ea răsări dintre pini la marginea platoului, nu fu în stare să-i răspundă nici măcar cu un ecou strigătului aprig de bucurie al lui Ben: Iuhuu!

Stâncile Vermillon, sălbatice, frumoase, maiestuoase, se desfăşurau în zigzag, înălțându-se unele deasupra altora. Imensa vale, de un purpuriu intens şi cald, se deschidea în

depărtări, lărgindu-se ca un evantai enorm de mare spre deşert, unde o uriaşă despicătură în acest pământ înspăimântător şi impresionant îi dezvălui Hettiei Grand Canyon-ul.

Din acea clipă Hettie avu senzaţia că timpul s-a oprit în loc. Îşi lăsă calul să-i urmeze pe cei din frunte şi coborî tot mai jos, tot mai jos, către locurile unde nici praful şi nici căldura nu mai însemnau nimic pentru ea. Valea purpurie i se deschidea în faţă părând s-o înghită. Dispăruse şi lanţul munţilor, şi deschizătura fascinantă spre deşert. În stânga domina peretele roşu, iar în dreapta se ridica platoul înclinat şi cenuşiu, cu margine neagră.

Convoiul se înşiră peste cuprinsurile rubinii de salvie şi trecură ore până ce un alt amurg îi opri pe călătorii obosiţi într-o vale plină cu iarbă verde, unde o apă să-rată la gust şerpuia susurând şi sclipind.

— Încă două zile, oameni buni, şi trecem Rubiconul! strigă Ben, zelos şi vesel.

— Ei, şefule, care o mai fi şi Rubiconul ăla? întrebă Raidy, ştergându-şi faţa aspră.

— Bacul Lee, omule, acolo unde trecem Colorado, dacă-om izbuti să-l trecem vreodată!

— Fiule, nu trecem nici un Rubicon şi nici vreun alt vad până ce nu ajungem la el — răspunse Raidy. Cred că echipa Ide are noroc.

— Nu s-a pierdut nici un cal, nici o roată n-a alunecat spuse Ben, ridicându-şi capul ca un leu care-şi flutură coama.

— Şi nici n-am întâlnit hoţi de cai sau drumuri într-adevăr rele. Numai că mormonii au zis s-aşteptăm până ce-om trece peste canion.

A doua zi urcară încet, ca melcul, părăsind valea şi

vegetația verde şi dând de nisipul care le îngreuna mersul; şi trudiră fără pic de răgaz ca să se apropie mai mult, tot mai mult, de colțul înalt de stâncă roşiatică în spatele căruia se ascundea deşertul.

În cele din urmă reuşiră să călărească sub acest perete colosal, înconjurându-l. Hettie Ide gâfâia de emoție. S-ar fi zis că în fața ei se întindeau jalea şi ruina. Un perete roşu, spintecat, şerpuia în jos, rostogolindu-se parcă, până la o trecătoare pe unde izbutise să străbată sinistrul râu roşu; iar de cealaltă parte, un alt perete, la fel de roşu şi de înspăimântător, care îşi înlănțuia fruntea sa crăpată până sus la colții de stâncă, alcătuia latura îndepărtată a marelui buzunar în formă de Y al deşertului. Nu vedeai pic de verdeață care să liniştească ochiul după strălucirea roşie şi galbenă. Era o gură de iad unde apele sclipeau prin spintecătura croită în partea de sus a trecătorii.

Soarele dogorea cumplit. O pulbere roşie se ridica spre nori. Spinarea uriaşă a platoului se înălța mereu; din sfărâmăturile lui se formaseră nenumărate grohotişuri care alunecaseră în jos, acoperind întreaga porțiune dintre perete şi fluviu cu miliarde de pietre enorme, mâncate de nisipuri şi scobite de vânt în forme groteşti. Toate acestea transformau priveliştea într-o adevărată viziune de infern.

Colo se târau căruțele, cu roțile scârțâind uşor; dincolo, caii mergeau agale şi călăreții se ghemuiau în şa; Hettie închise ochii ca să nu mai vadă halucinantul pustiu al miilor de roci măcinate de vânt, roci strălucitoare, roşii, din ce în ce mai roşii pe măsură ce soarele cobora la asfințit să se odihnească.

Dar, înainte ca lumina după-amiezii să scadă, călătorii ocoliră ultimul colț al peretelui văii şi Hettie deschise ochii asupra unei privelişti de basm. O oază bogată, de un

verde-închis, se întindea la picioarele pereţilor înalţi şi abrupţi. Pe trei laturi, aceşti pereţi închideau o suprafaţă ovală, acoperită de vegetaţie; iar de cealaltă parte, fluviul morocănos trecea măreţ, la fel de grav ca şi priveliştea din jur, rostogolindu-se vertiginos în trecătoarea mohorâtă, în formă de cutie, a canionului, cu un muget asurzitor de ape.

— Bacul lui Lee — îi anunţă Raidy pe spectatorii muţi de uimire. Apele fluviului au scăzut. Mi-era frică să nu fie umflat de zăpezile ce se topesc sus în munţi. Uitaţi-vă, ăsta-i vechiul şi neobositul bac cu care o să traversăm. Ei bine! Cine mai poa' să spună că norocul nu s-a aşezat drept în şaua echipei Ide!

CAPITOLUL IX

Era spre sfârşitul lunii iulie şi lunga călătorie a caravanei luase sfârşit. Familia Ide se afla instalată confortabil pe malul unui pârâu ce curgea printr-un şir de plopi, lângă micul cătun Sunshine din Arizona. Ben obţinuse un permis de păşunat pentru caii lui, pe un ranch din apropiere; şi, în timp ce familia se odihnea, el scotocea ranch-urile din jur în căutarea unui nou cămin.

Hettie nu mai văzuse un om atât de emoţionat şi plin de entuziasm faţă de tot ce-i nou, aşa ca Ben atunci când pornea în căutarea unui ranch în uluitoarea şi glorioasa Arizona. Ardoarea care-l stăpânea părea că se răsfrânge asupra tuturor. Dar, pe de altă parte, se părea că întâmpină greutăţi în găsirea unui loc care să-i convină...

— Vreau un teren de o mie de acri, sau chiar mai mult, de cinci mii, dacă pot să găsesc — spunea el. Lucrul de

căpetenie e să am apă bună. Apoi vreau iarbă şi lemn; şi un loc frumos, cu o privelişte frumoasă, unde să construiesc casa.

— I-ascultă, şefule, da' ştii că nu vrei mare lucru! îi riposta cam sarcastic bătrânul Raidy. Toate astea nu se găsesc la un loc în ținutul ăsta blestemat.

Hettie împărtăşea entuziasmul lui Ben şi-l încuraja în ambiția lui. Amândoi călăriră zile întregi de la Colorado până la podişul cel înalt; podişul se întindea spre vest până la lanțul verde-cenuşiu al munților, ce păreau un vast ocean unindu-se şi pierzându-se în zarea purpurie; către nord şi est, podişul urca spre un lanț de munți cu creste roşiatice.

Hettie, ca şi Ina, îndrăgise relieful acestei Arizone neîmblânzite; dar amândouă erau neliniştite de sălbăticia locurilor, de rezerva celor câțiva colonişti, a crescătorilor de vite, a călăreților pe care-i întâlneau, de faptul că acei munți enigmatici şi sumbri, ce păreau atât de aproape, nu erau alții decât Mogollonii, pe care Ben fusese avertizat să-i ocolească. Şi nici nu se bizuiau prea tare pe priceperea lui de a încheia cea mai bună afacere. Totuşi, vioiciunea firii sale, schimbarea ce se produsese în el şi îmbunătățirea vădită a sănătății doamnei Ide — care nu mai fusese de ani de zile atât de activă şi de fericită — le îndemnară, pe Hettie şi pe Ina, să nu-l descurajeze pe Ben şi să-l susțină orice s-ar întâmpla. La aceste motive se mai adăugau farmecul romantic şi atracția ținutului sălbatic.

La amiază era foarte cald. Soarele dogorea, arzând mâinile şi fețele... Dar era o căldură uscată pe care o puteai îndura chiar în toiul ei. Şi-apoi, oricât ar fi dogorit soarele, la umbră era întotdeauna răcoare. Părea să fie o însuşire ciudată a Arizonei: la umbrii era întotdeauna răcoare.

Soarele strălucea auriu, cerul era albastru, deşertul se schimba la fiecare oră, dar veşnic plin de vise, enigmatic, palid şi minunat. Noaptea, bolta de catifea întunecată a cerului ardea spuzită de stele mari şi albe.

Orăşelul Sunshine se afla pe linia de cale ferată şi trenurile treceau în fiece zi pe lângă tabăra Ide, spre bucuria nemărginită a micului Blaine. Hettie considera şi ea acest lucru ca o noutate şi niciodată nu pierdea ocazia să le urmărească. La patruzeci de mile de Sunshine, pe o întindere netedă şi stearpă, se înălţă oraşul Winthrop, unde se făcea comerţ cu vite şi unde se expediau mărfuri. Avea o stradă principală, pe care tavernele, nespus de numeroase, erau aşezate la vedere. Familia Ide se oprise acolo o zi. Ben însă preferase să nu-i lase singuri şi, de altfel, nici nu dorea să se lăţească zvonul că un californian bogat vrea să cumpere un ranch. Totuşi stătuseră îndeajuns în Winthrop ca să-şi dea seama că există destule magazine bune, două bănci, un gater mare, lucrători disponibili şi un mic număr de oameni veniţi din Vest care prosperau temeinic.

După o lipsă de trei zile, Ben se întoarse cu trenul spre sfârşitul după-amiezii şi coborî valvârtej în tabără.

Hettie, care îl auzise prima, îi strigă în ei:

— E Ben! Pot să pariez că ne-am rostuit !

— Să auzim ce spune — răspunse Ina, surprinsă şi bucuroasă. Hai!

Alergară în întâmpinarea lui şi-l găsiră înconjurat de oamenii-săi, de care se desprinse numai când îl strigă Ina. Îşi îmbrăţişa soţia, sora şi mama, cu drăgălăşenii de urs, însoţite de tot soiul de exclamaţii.

— Oh, Isuse Cristoase, oh! o ţinea el într-una, trăgându-i pe toţi spre masa şi băncile taberei, aflate sub un plop scămos. Daţi-mi o înghiţitură de-apă. Sunt mort de

sete. Trebuie să mă spăl pe mâini şi pe faţă. Şi mi-e o foame de lup!

Îi dădură tot ce dorise, aşa cum ştiu femeile să servească pe cel ce li-i drag, dar şi înghesuindu-l cu întrebări. Curând, el se lăsă jos, în iarbă, şi se rezemă de copac.

— Am cumpărat ranch-ul — spuse el, hotărât şi solemn, uitându-se la ele.

Hettie şi Ina îl priviră într-o tăcere plină de înţelesuri, dar mama îi vorbi pe şleau:

— Hm! Se şi vede! Am spus eu c-o să-l cumperi fără să ne laşi şi pe noi, femeile, să vedem locul.

— O să vă-ndrăgostiţi la nebunie de locul acela — replică el.

— Pe unde se află? întrebă Ina, lăsându-se uşor în genunchi în faţa lui.

— La şaizeci de mile de Winthrop şi la vreo sută de mile de aici.

— Cât pământ are?

— O mie de acri. De jur împrejur sunt locuri straşnice de păşunat. Nu mai sunt alte ranch-uri prin apropiere. Vite: zece mii de capete. Patruzeci de mii de dolari! Nu-i o afacere?

— Rămâne de văzut. Cum, ai şi încheiat târgul?

— Mă faci să râd! răspunse ei, râzând într-adevăr.

— Nu cumva te-ai grăbit?

— Da, Trebuia să mă grăbesc

— Ai văzut toate cele zece mii de vite? Le-ai numărat?

— Dumnezeule, nu! Ina, da' ce crezi tu că sunt iute ca fulgerul? L-am crezut pe cuvânt. Avocatul pe care l-am angajat în Winthrop a găsit că actul lor de proprietate este în regulă. Aşa că, am cumpărat.

— Ben, sper că ranch-ul tău nu e într-acolo... spre munții Mogolloni! zise Hettie, rupând tăcerea şi arătând cu degetul către deşertul de ceață purpurie, spre ciudatele ținuturi înalte.

— La naiba, Hettie, ba chiar acolo-i! strigă el, plesnindu-se cu mâna peste genunchi. E numaidecât sub pădurile Mogollonilor. Da-i un ținut sălbatic, nemaipomenit de frumos. N-am putut rezista.

— Ai uitat ce ți-a spus prietenul tău, şeriful, despre Mogolloni.

— Ba nu, Hettie, zău că nu! se grăbi Ben să răspundă. Dar ascultă-mă. O să vă povestesc totul... Alaltăieri mă întorceam la Winthrop, după o călătorie grea şi plină de dezamăgiri: văzusem o jumătate de duzină de ranch-uri. Eram descurajat de-a binelea şi voiam să mă întorc aici cât mai repede. Deodată, câțiva călăreți se îndreptară spre hotelul în fața căruia mă găseam. Au descălecat şi şi-au legat caii de stănoaga din fața hotelului. M-am obişnuit cu arizonienii ăştia. Sunt oameni înalți şi subțiri, cu înfățişare aspră. Însă grupul ăsta m-a izbit atât de tare, încât m-am uitat de două ori. Mulți dintre ei aveau câte două pistoale, şi cai şi şei de bună calitate. Când au intrat înăuntru să bea ceva, l-am întrebat pe un crescător de vite de lângă mine cine sunt şi ce învârtesc. „Ei, nu prea se obişnuieşte prin părțile astea să vorbeşti despre vecini — mi-a răspuns el. Într-un fel, e nesănătos”. Îndată după aceea cineva m-a bătut pe umăr. M-am întors şi am văzut că era unul dintre călăreții cu pricina, un tip cam între două vârste, înalt, blond şi cu o înfățişare plăcută. Avea nişte ochi de parcă vedeau drept prin tine; dar se arătă prietenos. „Iertați-mă, domnule, zice el. Nu sunteți dumneavoastră californianul care caută un ranch pe-aici?” „Da, domnule. Numele meu

este Ide şi n-am prea avut noroc până acum”, răspund eu. „Mi s-a spus că e şi greu să vă fie ceva pe plac. Dar îndrăznesc să vă întreb personal: ce fel de ranch v-ar place dumneavoastră să cumpăraţi?”

Şi uite aşa, am început să-i înşir pe îndelete ce fel de ranch caut. A râs, s-a distrat puţin şi, tot răsucindu-şi mustaţa lungă, mi-a spus: „Numele meu este Burridge. Am exact ceea ce vă trebuie dumneavoastră. Circa zece mii de capete de vită, grupuri de viţei şi juncani neînsemnaţi cu fierul, cabane şi corral-uri de care însă nici nu merită să mai vorbim. Dar apa, iarba, lemnul şi păşunea nu-şi au seamăn în Arizona. Mie îmi convine sa vând în numerar. De aceea mi se şi spune Cash[1] Burridge. Ce-ar fi dacă aţi lua un avocat şi am merge împreună la primărie, să vedeţi titlul meu de proprietate? Şi, dacă vă convine, vă conduc să-mi vedeţi ranch-ul”.

Ei bine — continuă Ben, pe gânduri — domnul Cash Burridge nimerise la ţintă, căci mi-a plăcut felul lui deschis de a prezenta afacerea şi mi-am dat seama că nu era grăbit să vândă. Am stat de vorbă cu un avocat recomandat de proprietarul hotelului şi ne-am întâlnit cu Burridge la primărie. Titlul de proprietate era bun, aşa că i-am spus lui Burridge că mi-ar plăcea să-i văd proprietatea. Am plecat imediat într-o gabrioletă pe roţi înalte, trasă de o pereche de cai, credeţi-mă, foarte iuţi.

Vreo treizeci de mile, s-au chiar mai mult, drumul a fost bun. Pe urmă am intrat în ceea ce el numea „sihla”. Pe scurt, drumul ăsta a fost înfiorător. La drept vorbind, e doar o cărare ce urcă şi coboară, îngustă şi plină de hârtoape. Burridge spunea că mai există un drum mai bun, dar mai

---

[1] Cash — numerar, în limba engleză.

lung. Am ajuns la ranch înainte de asfințit. Credeți-mă, e locul cel mai frumos şi mai sălbatic pe care l-am văzut vreodată în viața mea. Dar cabanele sunt infecte, nişte cocioabe dărăpănate. Am dormit afară, sub pini. Azi-dimineață m-am sculat înainte de răsăritul soarelui şi, dacă m-am îndrăgostit vreodată de ceva, apoi să ştiți că m-am îndrăgostit de locul ăsta aşezat pe o creastă înaltă, cu terase drepte, toate acoperite cu pini. Chiar de-acolo, din locul unde stăteam, am văzut cerbi, lupi, urşi, curcani şi antilope, după care Marvie o să fie nebun. Şi oriunde-mi întorceam ochii, vedeam numai vite. De pe terasele cu pini semeți cuprinzi cu privirea cele mai frumoase văi cu iarbă, şi salvie, şi cedri şi, mai departe, deşertul roşu-auriu, până la o depărtare de peste o sută de mile. Chiar acolo l-am întrebat pe Burridge cât cere. Mi-a spus cincizeci de mii. La întâmplare, i-am oferit patruzeci. S-a gândit şi a primit. Ne-am întors la Winthrop şi am încheiat târgul astăzi la amiază. Am avut câteva ceasuri libere înainte de plecarea trenului, aşa că am hoinărit prin magazine şi taverne. Ultima oară când l-am văzut pe Cash Burridge, se afla într-un iad de jucători şi din privirea lui mi-am dat seama că era pe cale să se scuture de o parte din bani. M-am prezentat negustorilor care țin prăvăliile ca fiind un viitor cumpărător, aşa că le-am câştigat interesul, deşi nici unul nu e prea limbut. Pe aici, prin Arizona, oamenii nu prea vorbesc mult. Unul mi-a spus că, probabil, Burridge are zece mii de capete de vită. Altul mi-a spus că n-ar avea chiar atâtea, dar că-i greu de spus câte. Adevărul este că n-am reuşit să aflu tot ce-aş fi vrut. M-am dus să-l vizitez pe un domn Franklidge, cel mai mare proprietar de vite de prin părțile astea şi care este şi preşedintele băncii, dar nu l-am găsit. Şi, ca să încheiem, îmi închipui că Burridge a umflat

numărul vitelor cu vreo mie de capete sau, poate, şi mai mult. E o marjă mare pentru orice fel de afacere cu vite şi sunt mai mult decât satisfăcut. Mă voi strădui să fie cel mai bun ranch din toată Arizona. Plecăm acolo imediat, ne instalăm tabăra, şi o să începem şi construirea casei. Nu mă îndoiesc c-o să vă îndrăgostiți cu toții de locul ăla tot atât de repede ca şi mine.

— Eu m-am şi îndrăgostit, Ben — fu răspunsul Inei. Mi-e drag tot ce ți-e drag şi ție. Casa ta e casa mea.

— Ben, sunt şi eu părtaşă cu tine la acest ranch? întrebă gravă Hettie.

— Asta numai tu poți să hotărăşti, soră dragă — răspunse Ben. Dar cred că ar fi mai bine să nu intri în afacerea asta, pentru că există şi un risc.

— Atunci, dacă Ina nu are nimic împotrivă, iau parte la risc.

— Aşa am să fac şi eu. O să împart im riscul şi o să muncim să facem din ranch-ul nostru o mare izbândă — adăugă Ina, fericită.

Ben angaja o călăuză din Winthrop care să conduci herghelia şi pe călăreți la ranch. A doua zi, căruțele ajunseră la Winthrop, unde Ben urma să se întâlnească cu Burridge, după cum se înțeleseseră. Dar acesta nu se ivi. Lui Ben i se păru ciudat, deoarece Burridge trebuia să-i conducă pe drumul cel bun, şi, împreună, trebuiau să facă numărătoarea vitelor; dar asta nu era nici pe departe atât de ciudat şi nici pe jumătate atât de grăitor, cum erau privirile ce le întâlnea Ben când pomenea întâmplător trecătorilor din Winthrop de numele lui Burridge. Apoi Ben angaja o altă călăuză, un cioban mexican, care garantă că va conduce căruțele greu încărcate până la destinație.

Cele patru atelaje merseră bine, făcând treizeci de mile pe drumul deschis al deşertului şi ajungând în sihlă la apusul soarelui.

Hettie era vrăjită de asfințitul ce cobora peste povârnişurile galbene şi peste munții fantastici din vest. În direcția aceea se tot pregătise de furtună ziua întreagă. Aerul fusese înăbuşitor. Spre sfârşitul după-amiezii, norii se strânseseră grămadă deasupra lanțurilor mohorâte ale munților, astfel că la asfințit culorile — roşu-auriu şi purpuriu — sub lumina vie a soarelui, erau neasemuit de frumoase. La căderea nopții, vagi fulgere scânteiară pe cer şi bubuitul slab al tunetelor se rostogoli de-a lungul crenelurilor ce mărgineau deşertul.

În dimineața următoare călătorii intrară într-un ținut păduros, accidentat, unde aşa-zisul drum, deşi se afunda mereu în râpe fierbinți şi uscate, totuşi în cea mai bună parte urca. Pădurea era alcătuită din cedri, stejari, pinioni şi pini, la început rari, apoi din ce în ce mai deşi, mai mari şi mai viguroşi, pe măsură ce caravana înainta. Mergeau chinuitor de încet. În unele locuri, drumul era primejdios şi femeile trebuiră să coboare şi să meargă pe jos. Dinspre sud, coborau de-a lungul drumului plin de hârtoape pante neregulat înclinate; lespezi de calcar se iveau pe malul viroagelor şi ochiuri de apă străluceau în locurile umbrite. Fură nevoiți să străbată porțiuni nisipoase, unde caii trudiră din greu. Mai târziu, cedrii şi pinionii făcură loc unui arboret mai des de pini. Aici începea pădurea adevărată şi, întind de greutățile călătoriei, Hettie simțea o deplină desfătare. Aici văzu ea pentru prima oară cerbi şi curcani sălbatici. La vederea vânatului, Marvie reacționa aşa cum era de aşteptat. Şi Ben sări din căruță cu puşca în mână. Caravana fu silită să-şi întrerupă călătoria cât timp

cei doi urmăreau vânatul. Curând, în pădure răsunară împuşcături. Ben se întoarse cu mâinile goale, dar Marvie, radios, se fălea cu un curcan straşnic.

În ziua aceea străbătură numai cincisprezece mile; fiecare era istovit şi bucuros de popas. Înainte de a adormi, Hettie auzi strigătul unei fiare sălbatice necunoscute, care-i îngheță sângele în vine. Părea un geamăt adânc şi îndepărtat, atât de trist şi de straniu, încât se înfioră. A doua zi dimineață Ben o lămuri că strigătul fusese al unui soi de lup de pădure; călăuza îi spusese că hălăduiau mulți pe-acolo.

Obositoarea călătorie reîncepu într-o regiune păduroasă din ce în ce mai sălbatică şi mai încântătoare. Copacii zădărniceau orice încercare de a scruta ținutul de dincolo de ei. Aerul devenea mai curat, mai puțin apăsător, şi căldura nu te mai făcea să doreşti umbra.. Frunzele îngrămădite ca o horbotă verde, trunchiurile pinilor de culoare cafeniu-închis, pline de crăpături, petele de soare pe iarba albicioasă, florile cu smocuri roşii ca nişte perii aspre muiate în vopsea şi potecile aurite de cetina pinului răsfirându-se pretutindeni în pădure, toate o încântau necontenit pe Hettie.

Pe la mijlocul după-amiezii călătorii sosiră la o margine de pădure rară şi luminoasă.

— Am ajuns! strigă Ben, sărind jos. California a ajuns în Arizona! Ina... mamă... Blaine... Hettie... descălecați şi intrați, după cum spun arizonienii.

— Isuse! Uite curcani! țipă Marvie, sărind de pe cal şi scoțând puşca din teaca şeii.

— Indianule! strigă Ben după el.

Hettie şedea sub un pin mult răsfirat pe marginea uneia

din terasele întinse care coborau spre terenurile largi acoperite de salvie şi de cedri.

Hoinărise prin jur până ce obosise. Un izvor ce bolborosea ţâşnind dintr-o stâncă acoperită de muşchi o ţinu într-o vâlcea doar cât să bea o gură de apă. Trecuse pe lângă corral-urile dărăpănate, nefolosite de multă vreme, şi pe lângă vechea cabană făcută din buşteni, acum o ruină, despre care Ben spusese râzând, înspăimântând-o pe Ina, că va fi locuinţa lor. Pârâul ce cobora susurând de pe coasta împădurită de deasupra o făcu pe Hettie să se oprească şi să-i asculte muzica. Peste pârâu, pe terasa din faţă, se afla o cabană veche din buşteni; de fapt, erau două cabane, cu câte o cameră fiecare, unite printr-o verandă şi având un singur acoperiş lung, povârnit, pătat de muşchi şi cu streşini largi, din şindrilă grosolană. Construcţia pitorească din lemn îi plăcu mult Hettiei. Fata cercetă cu băgare de seamă toate colţişoarele, fiecare fiind plin de tâlcuri, aşa cum ştiu să fie încăperile; cercetă vetrele de piatră ale căminelor părăsite şi podul înălţat peste jumătate din camere. Câte nu se petrecuseră acolo! Ce întuneric, ce de mucegai, câtă lemnărie!

— Asta o să fie casa mea şi a mamei — hotărî ea, înfiorată la gândul reconstruirii casei. Reparaţii, ferestre, pardoseli, tavane! Oh! Le şi văd de pe acum! N-o să ne facem o casă nouă!

În cele din urmă, Hettie se aşeză pe marginea terasei largi, cu spatele rezemat de ultimul pin, şi fascinată, rămase cu ochii aţintiţi la priveliştea care-l scosese din minţi pe Ben.

— Nu-i de mirare! şopti Hettie. Chiar dacă n-ar mai fi nimic altceva, şi tot ar fi destul.

Stătea pe marginea sinuoasă a terasei care se întindea

în dreapta şi în stânga ei, cu petice de pădure ce se lăsau în jos, sfârşind cu nişte pini risipiţi ici-colo; aceştia străjuiau marginea abruptă a teraselor, ca şi cum cel mai iscusit dintre pădurari i-ar fi plantat acolo.

„Într-adevăr, parcă i-ar fi sădit cineva — îşi zise Hettie. Ce pini măreţi!”

Vântul de vară şuiera deasupra şi în spatele ei, cu un foşnet când grav, când ascuţit, şi şuieratul creştea mereu, pe măsură ce se îndesea pădurea.

Dar ceea ce o încânta cel mai mult pe Hettie era deşertul; pentru că nu se îndoia că marginea terasei pe care stătea era şi marginea deşertului. Cât de domoală, cât de minunată, purpurie şi cenuşie totodată, cât de măreaţă cobora coasta, leghe după leghe, mereu mai largă, vălurindu-se şi alungindu-se până jos de tot, în abisul arzător de nisip, rocă şi canion! Salvia şi iarba din primul plan dădeau văii vaste frumuseţea ei molatică, farmecu-i nesfârşit, aspectul acela ceţos şi strălucitor, de parc-ar fi fost muiată în rouă. Cedrii singuratici şi verzi, stâncile înalte şi solitare — unele cenuşii, altele roşii — apăreau ca nişte turme de fiare mari, sălbatice. Valea semăna cu o poartă către bezna necunoscută din străfunduri ce se prelingea, de o parte şi de alta, până la poalele munţilor. Şi chiar munţii semănau cu turme de cămile uriaşe ce se duc devale la adăpat. Erau rotunzi, moi ca norii, cenuşii, roşiatici sau verzi-deschis; nici un copac şi nici o stâncă nu tulburau fermecătoarea curbă a înălţimilor. De la demnitatea unor munţi nu prea semeţi, aceste culmi descreşteau până ce ajungeau simple dâmburi şi, în cele din urmă, se pierdeau în deşert.

De fiece dată când Hettie, absorbită, îşi muta privirea de la un punct îndepărtat la altul al văii, contururile, culorile,

distanțele, cedrii singuratici, firele negre, şerpuitoare ale viroagelor — toate i se păreau că se schimbă, că se amplifică, şi-i sporeau tulburarea, şi-i porunceau să-şi ațintească privirea către zarea sublimă, acel amestec eteric de nuanțe şi forme, către misterul amețitor al deşertului, al acelei magnifice zone aride care dădea numele întregului ținut.

— Nu pot decât să privesc şi să învăț să iubesc până la adorație — şoptea Hettie, încântată. Asta-mi deschide ochii. Cât de puține am văzut şi am cunoscut!... Oh, sălbatică şi singuratică țară Arizona! Dacă-l adăposteşti şi pe *el,* atunci rugăciunea mea a fost auzită şi împlinită.

Molipsită de starea sufletească a lui Ben, familia Ide se apucă aprig de lucru pentru a smulge sălbăticiei un cămin frumos. Două echipe de lucrători mexicani, împrumutați de la calea ferată şi conduşi de oameni pricepuți, fură puse să croiască şl să amenajeze un drum în pantă, tăind copacii şi transportând lemnele. Din două în două zile, căruțaşi din Winthrop veneau şi aduceau cherestea, şindrilă, ferestre şi uşi, cărămizi şi ciment, fitingărie şi țevi de plumb, materiale ce erau adăpostite sub un şopron provizoriu. Dulgherii se apucară să ridice casa iui Ben, care trebuia să fie construită din buşteni, lungă, fără etaj, cu verande largi şi acoperiş țuguiat. Urmau să fie construite grajduri, corral-uri, un rezervor în care să fie captată apa rece de izvor, de unde să fie apoi trasă în casă şi la corral-uri. Urmau să fie ridicate pătule de porumb, magazii, precum şi multe alte lucruri practice pe care Ben le considera necesare.

Zilele acelea au fost zile pline. Lucrările trezeau acelaşi interes pe care l-ar fi produs venirea unui circ. Veneau mulți vizitatori, cei mai mulți ciobani şi cowboy din munții

de primprejur. Din când în când se abăteau călăreți pe cai cu mers vioi, urmăreau lucrările de la distanță, se uitau lung la caii arătoşi ai lui Ben, mai ales la California Red, şi plecau fără să arate nici cel mai mic semn de prietenie. Când vedea astfel de oameni, bătrânul Raidy clătina bănuitor din cap. S-ar fi zis că aceştia nu-l interesau pe Ben Ide. Hettie îşi închipuia că numai ea ştie ce anume se petrece în mintea fratelui său. Nu îndrăznea să spună, dar în gândurile ei cele mai tainice îi era drag acel „ceva”. Credea că Ben alesese înadins locul acesta sălbatic, într-o regiune de păşuni neumblate, ca să-şi facă un ranch despre care să se ducă vestea şi care să devină un fel de magnet pentru cowboy, rancheri, crescători de vite de tot felul, pentru ciobani, hoți de vite, pistolari, oameni ce trăiau în afara legii, în mijlocul cărora ar fi putut descoperi pe cineva care, într-o bună zi, să-l ajute să-şi găsească prietenul pierdut, pe Nevada. Hettie era convinsă de asta şi faptul o înfiora până în străfundul sufletului. Câte lucruri curajoase şi mărețe poate săvârşi un om care-şi caută prietenul!

De aceea, Hettie îşi zise că interesul deosebit pe care-l arăta Ben față de toți vizitatorii nu izvora numai din dorința de a fi un bun vecin. Totuşi, în ciuda zvonurilor care se răspândiră de îndată privitor la sufletul lui larg şi prietenos, la faptul ca venirea lui însemna mult pentru această parte a Arizonei, rancher-ii care locuiau de-a lungul celor trei sute de mile ale Podişului Mogollonilor nu se prea grăbeau să-l viziteze.

Nici Cash Burridge nu venea să numere vitele pe care le vânduse, ceea ce îi îngrijora din cale afară pe Raidy şi pe ceilalți oameni care-l însoțiseră pe Ben din California. Ei începură să facă aluzii sumbre când şedeau în jurul focului de tabără, fără să se prea sinchisească cine-i aude. Ben

privea lucrurile cu seriozitate, dar totuşi râdea. Era limpede că lucra şi aştepta fără să-şi facă griji.

Într-o zi fierbinte, la amiază, în timpul odihnei de prânz, când Ben şi ai lui luau masa la umbra pinilor, apăru pe drum un călăreț. El se apropia la pas, uitându-se la toate cu mare interes. În cele din urmă coborî coasta şi, când ajunse în tabără, descăleca şi salută cu o voce da tunet.

— Eu sunt Tom Day şi vreau să-l cunosc pe domnul Ide!

Raidy îl conduse la Ben, care se ridică curios, dar cu un zâmbet pe chipul ars de soare.

— Bună, dom'le — spuse oaspetele, întinzând o mână uriaşă. Dumneata eşti domnul Ide?

— Da, şi sunt bucuros să te cunosc, domnule Day — răspunse Ben, care auzise de el.

— Eu îs vecinul dumitale cel mai apropiat — vorbi Day. Ranch-ul meu e la vreo zece mile de-aici. Am venit cam cu întârziere. Nu prea suntem noi grăbiți aici, în Arizona..

— Mai bine mai târziu decât niciodată — răspunse Ben cu surâsul lui sincer. Faceți cunoştință cu familia mea... Aceasta e soția mea, Ina... şi aceasta, mama mea... Hettie, sora mea, şi ăsta-i feciorul meu, Blaine, a cărui soartă e s-ajungă fermier în Arizona.

— Ei bine, sunt bucuros să vă cunosc pe toți — vorbi tărăgănat oaspetele, cu un accent din Texas atât de vădit, încât Hettiei îi sări inima din loc. Îi salută pe toți, curtenitor şi glumeț, ceea ce i se potrivea de minune, în ciuda costumului de călărie murdar şi neîngrijit. Îl alintă îndelung pe Blaine, pe care fără îndoială că-l şi cucerise.

Şi Hettiei oaspetele îi inspiră încredere de la prima vedere. Acest fermier uriaş era fără îndoială din Texas. Avea o claie de păr blond; uşor încărunțit: fața largă era încrețită ca un pergament cafeniu şi pe ea se vedeau întipărite

dârzenia, truda şi lupta unei vieți straşnice. Avea o privire inteligentă, pătrunzătoare, prietenoasă, care aparținea unor ochi de culoare albastru-deschis, aşezați sub sprâncene stufoase.

— Mi-ar face plăcere să-mi arăți locurile de prin împrejurimi — îi spuse Day lui Ben, întinzând mâna spre terase.

— Bucuros, şi tare aş vrea să aud părerea dumitale asupra unora dintre ideile mele noi — zise Ben. Se întoarse apoi spre Hettie: Dragă soră, ai tu grijă ca Hank să ne pregătească ceva de mâncare şi de băut.

Se îndepărtară discutând cu aprindere şi nu se întoarseră decât după o oră. Între timp, Hettie puse masa sub o pânză de cort, apoi se îndreptă spre căruța ei, care se afla în apropiere.

— Ide, s-a dus vestea în tot ținutul că ai o soră chipeşă — spuse Day. Poți să fii sigur că-i o fată atrăgătoare.

— Hettie? Mulțumesc. Da, e într-adevăr mai mult decât drăguță — răspunse Ben, vădit încântat.

— În Arizona-s puține fete. Măritată?

— Nu... păi are numai douăzeci de ani.!

— E logodită cu vreun băietan fericit?

— Nu, sunt sigur că nu.

— Bine, atunci toți cowboy-i ăştia cu picioare lungi or să roiască în jurul ei şi toți or să stea cu ochii zgâiți la dânsa.

— Iar dacă n-or s-o facă, atunci înseamnă că nu seamănă cu călăreții mei din California — râse Ben.

— Dacă cumva călăreții dumitale sunt tot atât de buni curtezani pe cât sunt de palavragii, atunci băieții noştri din Arizona nu prea au mulți sorți de izbândă.

— Mi-e teamă că oamenii mei vorbesc cam mult — observă Ben, serios. Sunt cam lăudăroşi şi nu cred că

lăudăroşenia te duce departe în Arizona.

— Ba da, însă numai dacă lauda în vorbe o dovedeşti cu fapta — zise Day, tărăgănat. Ide, trebuie să recunosc că-mi placi. În Arizona nu prea se dau sfaturi, dar cineva tot trebuie să-ți vândă câteva ponturi. Când m-am pornit încoace, nici nu mi-a trecut prin cap să fac eu asta. Eram doar tare curios şi m-aşteptam să găsesc alt fel de oameni.

— Domnule Day, socotesc cuvintele dumitale ca o laudă şi ca o propunere de prietenie — zise Ben din toată inima. La Winthrop mi s-a spus să încerc să mă împrietenesc cu dumneata. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie am de un prieten.

— Ei bine, bate laba colea! spuse Day. Acum, când te cunosc, sunt sigur că nu eşti nătărăul despre care se vorbeşte în ținut.

— Poate că sunt nătărău, Day — răspunse Ben, aspru. Dar cel puțin ştiu ce am de făcut în viitor.

— Atunci, fără îndoială că ştii că ai cam fost tras pe sfoară în afacerea asta!

— Fireşte că ştiu. M-am aşteptat la asta, aşa că nu mă consider păcălit.

— Foarte bine. Mă bucur că vorbeşti astfel. Da' ia spune, vrei să te-apuci de crescut vite pe scară mare?

— Da, cornute şi cai.

— Îhî. Nici vorbă că ai nişte cai de soi. Mai ales ăla roib! E straşnic! Trebuie să-l păzeşti ca pe ochii din cap, că ți-l fură... Şi familia o să stea-aici tot timpul anului?

— Nu, peste iarnă o duc sau o trimit înapoi în California.

— Asta-i bine — zise Day. Unele ierni sunt grele. Nu-i prea frig, dar cade zăpadă cu nemiluita şi oamenii sunt zăvorâți în case. Dar iarna nu vine până pe la sfârşitul lui decembrie. Am petrecut Crăciunul aici şi era o vreme pe

cinste!

— Astea-s veşti bune, Day, şi îmi dai curaj să te întreb câte ceva. Nu poţi să-mi numeşti câţiva cowboy din Arizona foarte buni? O să-l păstrez pe Raidy şi poate încă unul dintre călăreţii mei, celorlalţi le dau drumul acasă.

— Tocmai asta voiam să te sfătuiesc şi eu. N-o să-ţi fie greu să angajezi cei mai buni oameni de prin împrejurimi, fiindcă poţi să plăteşti lefuri mai bune. Pe aici se plăteşte patruzeci de dolari şi câteodată nici atâta.

— Dar cum am să ştiu care-i cinstit, fără să mai vorbim şi despre alte calităţi?

— Băiete, îmi pui o întrebare la care nici Franklidge, care-i cel mai mare fermier din ţinutul ăsta, nu ţi-ar putea răspunde. Îmi pare rău că trebuie s-o mărturisesc, dar adevărul adevărat e că nimeni nu ştie cine-i hoţ de vite şi cine nu.

— Doamne Dumnezeule! Day, glumeşti! strigă Ben, surprins.

— Ba de loc. Ştiu despre mine că sunt un crescător de vite cinstit, dar mai ştiu că în viaţa mea am însemnat cu dangaua viţei care nu-mi aparţineau şi despre care ştiam că nu-s ai mei[1]. Cândva, fiecare fermier a făcut asta şi sunt puţini cei care n-o fac şi astăzi, în ţinutul ăsta de pădure. Eu n-o mai fac. Poţi să crezi ce-ţi spun, Ide, ţi-o jur! Sunt

---

[1] În vremea şi în regiunile în care se petrece acţiunea romanului, crescătorii de vite lăsau libere pe păşuni cirezile de cornute. Ei le strângeau doar la mari intervale, mai ales toamna sau primăvara, recunoscându-le după semnul cu care erau marcate. Tot atunci ei marcau şi viţeii din cireada. Unul din procedeele necinstite utilizate era acela de a aplica, cu fierul înroşit, semnul tău pe viţeii ce nu erau ai vacilor tale şi care nu fuseseră încă dăngăluiţi de adevăratul lor proprietar.

aici fermieri care mă bănuiesc pe mine, după cum şi eu îi bănuiesc pe dânşii. Din cauza asta, furtul de vite e o afacere grasă de-a lungul celor trei sute de mile ale lanțului Mogollonilor. Regiunea hrăneşte sute de mii de vite. Se zice că numai Franklidge singur are o sută de mii de capete, şi asta-i o mare ispită pentru hoții de vite. Există aici, de mai mulți ani, banda „Hash Knife”. Mai este şi banda „Pine Tree”, care e mai nouă şi mai afurisită. Şi nici un fermier cinstit nu-ți poate spune cine-i şeful bandei, deşi, naiba să-l ia, fără îndoială că-i unul dintre noii fermieri. Şi pe urmă vine puzderia de hoți mai mărunți, până la cowboy-ul care n-apucă să-şi încropească turma lui proprie... Iată ținutul în care-ai venit să-ți întemeiezi un ranch, Ide.

— La naiba, sunt un ghinionist! exclamă Ben.

— Da, cam aşa ceva. Aş fi vrut să te întâlnesc înainte de a fi băgat atâția bani aici. Câte capete de vite ți-a vândut Burridge?

— Zece mii de capete. L-am crezut pe cuvânt. Dar, totodată, mi-am spus că, dacă o să mă tragă pe sfoara cu vreo mie de capete, n-o să-mi fac sânge rău.

— Te-ai gândit bine, dar nu destul de bine — spuse Day, morocănos. Niciodată nu trebuie să crezi un om pe cuvânt când este vorba de numărătoarea vitelor. 'Trebuie neapărat să le vezi dangaua. Burridge avea o jumătate de duzină de dangale, dar vite n-a avut niciodată zece mii, nici opt mii, nici măcar... Nimeni n-o să-ți poată spune vreodată exact câte a avut. Vindea tot timpul.

— Burridge n-a venit să facă numărătoarea cu mine. Ce crezi despre asta? îmi făgăduise că o s-o facă de îndată.

— Mai bine să nu spun ce gândesc; dar dacă Burridge ar apărea aici ca să facă numărătoarea, aşa cum ştiu eu, m-ar lăsa paf.

— N-o să vină — zise Ben, hotărât. N-am nici o îndoială că Burridge m-a tras pe sfoară.

— Bine, bine, dar să nu mai povesteşti nimănui pe-aici — îl avertiză Day. Ai grijă ce vorbeşti, Ben. Şi fă-i şi pe oamenii dumitale să-şi ţină gura. O să-ţi dau doi dintre cowboy-i mei şi o să-ţi mai fac rost de încă unul. După câte ştiu, sunt oameni pricepuţi, buni călăreţi şi ţintaşi.

— Asta-i frumos din partea dumitale, Day — răspunse Ben cu recunoştinţă. Îţi preţuiesc gestul. Poate o să-ţi fac şi eu cândva un serviciu, doar suntem vecini.

— Mă mir numai de un singur lucru, deşi n-are nici un rost să mă tot minunez atâta.

— Despre ce-i vorba? întrebă Ben.

— Fireşte că Burridge nu ţi-a spus că am un zălog în valoare de patru mii de dolari pe vitele lui.

— Nu, nu mi-a spus — răspunse Ben, scurt.

— Da, am. Îndată ce-a venit aici... ia să vedem... cam cu vreo patru ani în urmă, i-am împrumutat suma asta. Un timp mi-a plătit dobânzi, apoi nu mi-a mai dat nimic şi tocmai mă ţineam scai de el, când ţi-a vândut totul.

— Asta-i o veste proasta, Day — spuse Ben, sumbru.

— Da, cred şi eu; dar nu trebuie să te necăjeşti câtă vreme e vorba de mine. Dar mai e ceva şi mai rău. Familia Hatt are şi ea un zălog pe vitele lui Burridge.

— Nu zău, se îngroaşă gluma! Cine mai sunt şi alde Hau?

— Tatăl şi trei băieţi. E şi-o fată, destul de drăguţă, singura cinstită din familia asta de bandiţi,

— Şi ăştia unde locuiesc?

— Sunt pădureni, oameni care trăiesc tocmai în fundul sihlei. Fapt e că toţi hoţii de vite şi cei care trăiesc în afara legii se aciuiesc prin hăţişurile care acoperă toate

canioanele colţuroase se coboară din Mogolloni. Sunt cele mai colţuroase din toată Arizona. Pe vremuri acolo erau bârlogurile apaşilor.

— Va să zică Burridge m-a încolţit cu datoriile lui! Să-l ia dracul... Ce spune legea în cazurile astea?

— Ştiu bine cum stă treaba, că am fost de mai multe ori la tribunal cu necazuri de-astea. Cumpărătorul trebuie să achite datoria. Vezi, de fapt, proprietatea lui Burridge era grevată de datorii şi el n-o putea vinde decât cu ele împreună.

— Acum îmi dau seama! Ar fi trebuit să am răbdare şi să mă informez. Mi-a făcut-o!

— Bineînţeles. Mi-a făcut-o el şi mie, deşi sunt veteran.

— Ce naiba să fac, Day? Nu-i vorba de datoriile pentru care s-a pus zălog. Trebuie să le plătesc imediat ce sunt dovedite. Dar afacerea asta se arată tot mai încurcată pe zi ce trece. Câte capete de vită am de fapt? Unde sunt? Ce trebuie să fac ca să păstrez cel puţin ceea ce am?

— Băiete, numai Dumnezeu poate să-ţi răspundă la întrebările astea — zise fermierul, hohotind cu râsul lui de tunet. Dar lucrurile nu stau chiar atât de rău ca să ne-apucăm de beţie. O să vin cu băieţii pe care ţi-i dau, o să vin, să zicem, de azi într-o săptămână. Între timp o să mă mai gândesc. Cred că până atunci o să-ţi vină în ospeţie şi Elam Hatt. Am auzit că soseşte, aşa că ai grijă. O să-i chemăm şi pe oamenii pe care-i ai şi o să ne sfătuim împreună.

— Îţi mulţumesc mult de tot, Day — răspunse Ben, foarte recunoscător. Am avut noroc că ai venit.

— Poate că şi eu am avut noroc — zise Day. Şi încă un sfat înainte de a pleca, că mă grăbesc spre casă: or să mai vină şi alţi fermieri în ospeţie, iar unii or să-ţi propună

afaceri. Nu te grăbi. Nu-i supăra, dar nici nu te băga în vreo afacere fără să te sfătuieşti cu mine.

— La naiba! Nici nu-i nevoie să mă previi — răspunse Ben. Şi-aşa sunt destul de speriat. Nevastă-mea şi soră-mea or să înnebunească când or să afle cum m-a tras pe sfoară Burridge!

— Sfatul meu e să nu povesteşti nimic femeilor. Nu te doare ce nu ştii.

— Trebuie să-ți spun că soră-mea Hettie e părtaşă cu mine la toată proprietatea. Voia să aibă jumătate, dar i-am dat numai o treime. Slavă domnului!

— Fata aia cu ochii mari?! Desigur că are o grămadă de bani!

— Hettie e bogată, da. Şi e şi deşteaptă. Bine ar fi fost dac-aş fi ascultat-o!

— Hm, hm! Fata asta... frumoasă şi bogată! Dumnezeule! Nu încape îndoială că vreun cowboy o să-l apuce pe Dumnezeu de un picior. Eh, de-aş fi fost şi eu tânăr! Dar aşa cum stau lucrurile, o să trebuiască să-i caut omul cel mai bun de pe-aici.

— Acum îți dau eu dumitale un sfat — râse Ben. Nu încerca să faci una ca asta cu Hettie, dacă vrei să-i fii pe plac.

— Mulțumesc pentru sfat, Ide... Ei, parcă ziceam că trebuie să plec şi uite că sunt tot aici.

— Mai e ceva... eu... aproape că uitam — spuse Ben, şovăind şi schimbând tonul. Dumneata trebuie să cunoşti toată lumea în Arizona.

— Dumnezeule, nicidecum, băiete! Arizona e aproape tot atât de mare cât restul Statelor Unite ale Americii. Dar cunosc destui...

— Ai auzit vreodată de... hm... un om care... care e

cunoscut sub numele de Nevada?

Vocea lui Ben se înfiora o clipă şi acest fior îl resimţi şi Hettie, care asculta din culcuşul ei.

— Nevada? întrebă Day, gânditor.

— Da, Nevada. E o poreclă. N-am ştiut niciodată cum îl... celălalt nume al omului.

— Hm! Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu, de loc. Ba... dimpotrivă.

— Îmi pare rău. Nevada? Nu. N-am mai auzit un astfel de nume la un om. Memorez bine numele oamenilor. Am cunoscut o sumedenie în viaţa mea cu numele de Arizona, sau Texas Jack, sau Colorado, sau altfel, altcumva. Dar nici un Nevada.

CAPITOLUL X

La vreo 18 sau 20 de mile de ranch-ul lui Tom Day, la sud de calea ferată spre Mogolloni, judecătorul Franklidge deţinea cel mai înaintat avanpost al întinselor sale păşuni pentru creşterea vitelor. Această proprietate, numită Chevelon Ranch, intrase în stăpânirea lui Franklidge, aşa cum mai intraseră şi altele; prin falimentul unui proprietar de homestead[1]. În trecut, Franklidge împrumutase adesea bani sau dăduse vite cu împrumut oricărui colonist sărac din acea parte a Arizonei. Bunătatea şi generozitatea lui îi creaseră ani de zile o adevărată faimă. Şi, deşi nu fusese

[1] Homestead — întindere de 160 de acri, atribuită prin lege unui colonist american.

niciodată văzut încheind vreun târg necinstit sau executând silit vreun datornic, averea lui creştea datorită celor mai multe dintre afacerile făcute. Dar Chevelon Ranch era totuşi o afacere proastă în ceea ce priveşte creşterea vitelor.

Cei o sută şaizeci de acri pe care îi avea ranch-ul se întindeau ca o fâşie de-a lungul marginii Chevelon Canyon-ului, una dintre cheile cele mai adânci şi mai sălbatice care adăposteau o parte din desişurile Mogollonilor. Aici pădurea de pinioni era mai deasă ca oriunde; ceva mai sus şi mai spre sud ea se topea într-o centură de pini. Apă se găsea din belşug, dar numai jos, în fundul canionului, şi trebuia trasă sus cu pompa. Când pompa nu funcţiona, apa trebuia cărată.

Cabanele şi corral-urile construite din buşteni purtau semnele lăsate de trecerea anilor, de furtuni şi de arşiţă. Cabana principală se afla aşezată pe marginea canionului şi veranda ei largă se întindea până la peretele cenuşiu al stâncii. În această după-amiază de la mijlocul lui august, veranda îţi oferea un loc umbrit şi răcoros unde puteai să te întinzi şi să te odihneşti. Datorită cedrilor şi stejarilor, adâncul canion era de un verde intens; din străfunduri se înălţa, ca o adiere de vis, susurul şoptit al pinului, plin de o mireasmă puternică, dulce şi uscată, iar aerul de vară îmbia la somn.

Judecătorul Franklidge de-abia sosise într-una din rarele lui vizite la această margine a vastelor sale terenuri destinate creşterii vitelor. Călătoria lungă de la Winthrop, pe o zi foarte călduroasă şi pe un drum colbuit, îl obosise, aşa că se lăsă într-un confortabil jilţ de pe verandă, scoţând un oftat adânc de mulţumire.

— Jack — se adresă el cowboy-ului care îi servise drept vizitiu — o să mă întâlnesc aici cu Day. Du caii la adăpost,

că rămânem şi peste noapte. După aceea, vezi dac-a venit Day; caută-l şi întoarce-te împreună cu el.

— Da, domnule. Dar ce facem cu Stewart?

— Stewart? Spune-i că-i trimit eu vorbă când am nevoie de dânsul — răspunse judecătorul, cam grăbit.

— Prea bine, domnule — zise Jack şi, îndemnând caii cu hățurile, îi duse la grajd.

— La naiba! Uitasem de vătaful ăsta — murmură judecătorul Franklidge. Oricum, blestemată fie afacerea asta cu vite... Mi-ar plăcea să uit de ea şi să mă bucur de tihna acestui colțişor.

Chevelon Ranch era locul preferat al lui Franklidge,. datorită singurătății şi frumuseții lui sălbatice, datorită puzderiei de cerbi şi de curcani care mişunau prin păduri. În fiecare toamnă venea aici câteva zile la vânătoare.

„O să-l invit pe tânărul Ide să vâneze cu mine în octombrie — îşi spuse el. Straşnic om! Păcat că s-a ars în afacerea ranch-ului. Asta nu pune Arizona într-o lumină prea bună. Şi ce drăguță e soră-sa! Dac-aş fi mai tânăr...”

Judecătorul începu să viseze cu ochii deschişi, şi-i plăcu atât de mult, că începu să ofteze uşor. După un timp, un zăngănit de pinteni şi un zgomot de paşi îi întrerupse visarea; când ridică ochii, îi văzu apropiindu-se pe Tom Day şi pe cowboy. Day îşi ținea mâna pe umărul tânărului şi-i vorbea cu aprindere, ceea ce îi reaminti judecătorului prietenia vie pe care Day o arătase dintotdeauna cowboy-ului, pe care ținutul de frontieră îl cunoştea sub numele de Texas Jack. Ce plăcut e să priveşti doi oameni pentru care poți pune mâna-n foc!

— Bună, judecătorule! Sunt bucuros să te văd — spuse Day, urcând greoi pe verandă, cu fața strălucitoare, numai zâmbet, şi cu mâna întinsă.

— Ce mai faci, Tom? Trage barca încoa'. Avem o grămadă de lucruri să ne spunem.

— Ei bine, era şi timpul — răspunse Day, lăsându-şi trupul masiv pe un scaun, cu spatele sprijinit de balustrada verandei. Apoi îşi aruncă sombrero-ul pe podea.

Judecătorul râse şi după aceea privi cu atenție pe cowboy-ul care aştepta pe trepte.

— Jack, ai ceva pe suflet.

— Da, dar pot să mai aştept. Nu-i nici o grabă, domnule — răspunse iute cowboy-ul.

— Ei bine, judecătorule, dacă vrei să-mi asculți sfatul, nu-l lăsa să aştepte prea mult — interveni Day.

— Hai, vino sus şi stai cu noi, Jack — zise Franklidge.

Cowboy-ul făcu aşa cum i se poruncise, dar fără să scoată un cuvânt. Se aşeză aproape de balustrada verandei şi se aplecă peste ea, uitându-se în jos, spre canionul înverzit. Ochii judecătorului cântăriră înfățişarea sprintenă şi mlădioasă a tânărului, costumul uzat de atâta folosință, fața slabă şi bărboasă, pe jumătate ascunsă sub un sombrero mare.

— Stewart a fost aseară în oraş, era beat — spuse Franklidge, ca din întâmplare. Astăzi e aici?

— Da, domnule, şi acum arată cum se cuvine — răspunse cowboy-ul.

— Judecătorule, vătaful dumitale o fi arătând cum se cuvine, după cum zice Texas Jack, dar eu am îndoielile mele — interveni Day. N-am altceva împotriva lui, decât că-i place să bea. Şi asta mă face să n-am încredere în el. Poate că greşesc. Dar, de bună seamă, trăim nişte vremuri când nu prea poți avea încredere în cineva.

— Domnule Franklidge, l-am urmărit pe Stewart şi l-am văzut sub un stejar, adâncit într-o discuție liniştită cu

Dillon — spuse Texas Jack.

— Dillon? Cinei acesta? Numele mi-e cunoscut.

— Dillon e vătaful tânărului Ben Ide — răspunse Day cu interes. În ultimii doi ani Dillon a avut slujbe prin tot ținutul. E un bun crescător de vite şi un individ arătos. Place tuturor şi-mi place şi mie.

— Ceea ce-i de ajuns ca recomandație pentru Ide sau chiar pentru mine, aşa vechi şi amărât crescător de vite cum sunt... Ei, Tom, te-ai gândit la ce ți-am propus acum câtva timp?

— Da, judecătorule, m-am gândit şi primesc cu mulțumiri, fiindcă pentru mine afacerea-i bună — răspunse Day din toată inima.

— În chestia asta nu ne prea înțelegem. Dumneata ții seama numai de cât face ranch-ul dumitale în comparație cu ăsta, în timp ce eu contez şi pe prietenia şi pe ajutorul dumitale... Atunci, am încheiat târgul?

— Bate palma, judecătorule! exclamă Day, întinzând laba lui uriaşă.

— Atunci, suntem tovarăşi — zise Franklidge, strângând mâna oaspetelui său. Punem laolaltă ranch-urile cu vite cu tot. Pregătesc hârtiile de cum mă întorc la oraş... Şi-acum, dă-i drumul cu ce ai pe suflet.

— Ei bine, şefule, aici situația e din ce în ce mai păcătoasă — începu Day, serios.

— Ce înțelegi prin „aici”? întrebă Franklidge.

— Tot ținutul care se întinde în lungul sihlei sălbatice a Mogoâlonilor. Să zicem, cincizeci de mile în linie dreaptă.

— Da?

— Intră destul de multe ranch-uri în zona asta, dacă le socoteşti pe toate; şi să tot fie vreo două sute de mii de capete de vită. Dar ranch-ul lui Ben Ide, ranch-ul dumitale

de-aici şi ranch-ul meu au avut cel mai mult de suferit de pe urma furturilor de vite din luna trecută.

— Totdeauna am avut de furcă cu hoții de vite şi-aşa o să fie mereu. Care-i deosebirea între ce a fost anul trecut sau acu' cinci ani, şi ce-i acum?

— Da' bine, judecătorule, pentru un mare crescător de vite cunoşti cam prost cum stau lucrurile!

— Tom, ştii prea bine că cea mai mare parte a proprietăților mele se află de-a lungul căii ferate şi la nord, în câmpie. Nu ştiu mai nimic despre ce se petrece în capătul ăsta îndepărtat dinspre sihlă, unde-i greu de ajuns. De aceea am vrut să-mi fii tovarăş.

— Deosebirea de care întrebi, şi pe care aş calcula-o aşa, pe loc, se ridică la vreo zece mii de capete de vită pentru dumneata, pentru mine şi pentru Ben Ide.

Cizmele judecătorului căzură bufnind de pe balustrada verandei pe care îşi sprijinise picioarele.

— Ce tot spui? întrebă el, neîncrezător.

— Şefule, am spus zece mii şi poate că am spus puțin. Cea mai mare parte a vitelor furate sunt de la Ide. Dar şi noi am pierdut destul de multe şi o să pierdem şi mai multe, sau aproape totul, dacă nu facem ceva. Vezi, Ide s-a dovedit un fraier uşor de dus. A cumpărat ranch-ul lui Burridge, care avea niscaiva vite, dar nimeni nu ştie câte. Călăreții din echipa lui Ide sunt nişte ageamii şi nişte nepricepuți pentru viața din Arizona. I-am dat doi dintre călăreții mei cei mai buni. Unul dintre ei, Sam Tuli, a fost găsit mort în pădure. Împuşcat! N-am aflat nimic despre cum s-au petrecut lucrurile. Celălalt cowboy, Rang Jones, s-a certat cu Dillon şi a plecat. Iar venirea lui Dillon n-a schimbat lucrurile în bine. Cred însă că nimeni n-ar putea s-o facă pentru moment.

— Aşadar, l-au lovit tare pe tânărul Ide — bombăni Franklidge, indignat. Ce-i ciudat e că nu mi s-a plâns de loc, şi doar l-am văzut destul de des în ultima vreme.

— Ide nu-i omul să se plângă, judecătorule — răspunse Day cu căldură. Nu s-a schimbat de loc de cum era când a venit. Şi sora lui... ascultă, e o fată pe cinste! Ține piept la pagube tot atât de bine ca şi Ide.

Înfierbântați de discuție, cei doi bărbați uitaseră de-a binelea de prezența lui Texas Jack acolo. Aplecat mult peste balustrada verandei, cu fața ascunsă, cu trupul lung şi suplu, acesta stătea încordat, cu auzul ascuțit ca un cerb.

— Tom, îi prețuiesc foarte mult pe domnişoara Ide şi pe fratele ei — zise judecătorul. Îmi pare nespus de rău de primirea pe care Arizona a făcut-o ăstor doi tineri straşnici. Mi-e mie ruşine. Ar trebui să ne fie tuturor ruşine. Trebuie să punem odată capăt furtului de vite, care se practică pe scară mare acum.

— Hm!... Şefule, eu simt asta mai dihai ca dumneata, doar sunt prieten cu familia Ide. Mi-a plătit ce-mi datora Burridge. Patru miare! Şi să fiu al naibii dacă n-a trimis şi după Elam Hatt să-i achite datoria, că şi Elam avea zălog asupra proprietății lui Burridge. Nu ştiu cât. Dar alde Hatt au fost beți o săptămână.

— Nu mai spune! exclamă Franklidge.

— De atunci hoții de vite sunt mai îndrăzneți ca ori-când în Arizona.

— Cine-s hoții ăştia, Tom?

— Hm! Dacă ți-aş spune ce gândesc, ar însemna să-ți spun ceea ce ştii. Cred că au acum un conducător nou, un hoț mare, aprig ca un lup. Însă, fireşte, lucrează cu toții.

— Dar unde duc vitele furate? întrebă judecătorul, mirat. De douăzeci de ani fac afaceri cu vite, însă ce-mi spui

mă uluieşte de-a binelea.

— Vitele sunt mânate în toate părțile — răspunse Day.

— Nu cumva spre calea ferată? întrebă Franklidge, uimit la culme.

— Vezi bine că spre calea ferată, dar nu la Winthrop. Omule, sunt mai multe stații de-a lungul liniei. Am avut un cioban mexican care mi-a spus că a văzut cirezi de vite mânate dincolo de marginea podişului, jos, spre Tonto. Sălbatic ținut! Sunt convins că nici o echipă de cowboy nu-i urmăreşte pe hoții de vite în Tonto.

— Tom, în familia asta Hatt, toți sunt bandiți — zise judecătorul, dus pe gânduri. Acum câțiva ani am avut necazuri cu Elam Hatt. Mai e şi banda lui Stillwell. Sunt convins că pădurenii ăştia au legături cu bandele de hoți de vite:

— Fără doar şi poate! pufni Day. Dar nu cred că cei din familia Hatt sunt şefii bandelor. Cedar Hatt este cel mai rău din toată clica şi-i de-a dreptul primejdios. Un *hombre* dat dracului când ține pistolul în mână! Din când în când, aud despre câte o ceartă cu împuşcături când el a tras chiar într-ai lui. Ciobanilor le e groază de Cedar, dar îşi țin gura. În răstimpul de când trăiesc pe meleagurile astea, am auzit că mai mulți ciobani au fost ucişi.

— Cedar Hatt? medita judecătorul. Da, îi ştiu. Are faimă proastă, de pistolar... Câți sunt în familie?

— Îi ştiu pe toți — zise Day. Cu Elam m-am împăcat totdeauna destul de bine. Dar Cedar ăsta... niciodată n-am ştiut ce hram poartă. El e feciorul cel mai mare. După aceea vin Henny şi Tobe... nişte hârciogi, dacă lighioanele astea or fi trăind prin păduri. Şi mai e şi-o fată... Rose. Să tot aibă vreo şaisprezece ani. Bună bucățică!... Maică-sa a murit când ea era mică de tot.

— Ce păcat! Fără mamă... Fără cămin ca lumea... Fără şcoală... Din nenorocire, sunt multe fete ca ea, nefericite, în ținutul ăsta sălbatic. De ce n-o ia vreun cowboy de-acolo şi să se însoare cu dânsa? S-ar putea să fie o nevastă bună.

— Sigur că s-ar putea. Am spus-o şi eu de multe ori. Dar n-am dat încă peste nici un cowboy căruia să nu-i pese că-şi riscă pielea acolo, în sihlă...

— Ce-a făcut Ide ca să se apere de atacurile asupra vitelor sale? întrebă curios judecătorul.

— Aproape tot ce putea face un om — replică Day cu admirație. A cheltuit o sumedenie de bani şi a tocmit oameni în plus care să ia urma vitelor. L-a angajat pe Dillon, cu un salariu mare, şi cred că are multă încredere în el. Totuşi e un lucru ciudat cu Ben Ide. Bineînțeles că-i necăjit când hoții de vite îi dau o lovitură. Dar, de fapt, nu prea se sinchiseşte el pentru vite. E îngrozit pentru caii lui şi, mai cu seamă, pentru California Red. E formidabil, judecătorule! Pariez că dacă hoții pun mâna pe armăsar, Ben Ide o să le ia chiar el urma. Mă bate gândul că el cunoaşte câte ceva despre viața petrecută în mijlocul sălbăticiei. E şi un bun călăreț. Ciudat şi straşnic tip mai e şi Ben Ide ăsta! De-abia am făcut cunoştință cu el. Dar tot timpul am avut impresia că-i un rancher căruia nu-i stă gândul la ranch-ul lui. Parcă mereu vrea ceva. Să ştii însă că ține ca la ochii din cap la copil, la soră-sa aia frumoasă şi la nevastă-sa. Deci nu aşa ceva îi lipseşte. Nu pot să te lămuresc, căci nici eu nu ştiu, dar am un simț care-mi spune că Ide a primit o lovitură în viața lui. Poate că a omorât pe cineva acolo, în California, şi a trebuit să plece. M-am întrebat adesea dacă asta poate fi pricina durerii sale. De asemenea, se mai poate că el *caută* pe cineva. Ide seamănă cu un texan şi, după cum ştii, *ăştia nu uită*

niciodată.

Înainte ca judecătorul să poată răspunde cuvintelor grave ale lui Day, cowboy-ul Texas Jack se răsuci ca un vârtej, cu o violență tăcută care trăda o pasiune înăbuşită şi sfâşietoare. În umbra largului său sombrero, ochii îi străluceau ca nişte cărbuni aprinşi.

— Aud... aud şi eu... tot ce spuneți — izbucni el, gâfâind.

— Ei, şi, dacă auzi ce-i, Jack? întrebă surprins, dar prietenos, judecătorul. Dacă n-aş fi vrut să auzi, te-aş fi trimis de aici.

Tom Day se uită lung, însă reieşea limpede că el nu era chiar atât de surprins, pe cât te puteai aştepta; îi cunoştea pe cowboy, doar trăise cu ei toată viața.

— Ei, băiete, ce naiba te roade? mârâi el.

Jack se răsuci într-o parte cu aceeaşi violență cu care-i înfruntase, dar acum se părea că la încordarea trupului se adăugase şi o cumplită încleştare sufletească. Se aplecă şi se întoarse din nou spre cei doi, arătându-le un chip uluitor de schimbat.

— Îți cer iertare, domnule Franklidge, şi ție Tom — vorbi el tărăgănat, rece, fără efort. Nu m-am putut stăpâni să n-ascult cele ce-ați vorbit şi... ei bine, asta m-a făcut să-mi ies din fire.

— Nu m-am supărat, Jack — răspunse judecătorul, prietenos. Şi pe mine m-au zguduit spusele lui Tom.

— Ei, ian ascultă, texanule lungan, slăbănog şi cu ochii hămesiți — interveni Day cu glas puternic — şi de ce, mă rog, ți-ai ieşit din fire?

— Tom, m-ai nimerit tocmai când mă gândeam cum să le venim de hac hoților de vite — răspunse Jack, nepăsător.

— Da' al naibii mai eşti! exclamă Day.

Day ascultă spusele lui Jack fără să le pună la îndoială

sau să le considere ridicole. Le cântărea temeinic. Privirea ascuțită a ochilor săi albaştri se pironise în ochii umbriți, pe jumătate ascunşi, ai cowboy-ului. Judecătorul Franklidge se ridică brusc, iar surâsul său dădu vorbelor sale o convingătoare sinceritate:

— Jack, ți-am fi recunoscători pentru orice sfat care vine de la un om ca dumneata, care ai trecut prin atâtea în ținutul frontierei.

— Şi ce idee ți-a venit? întrebă scurt Day.

— E clar ca lumina zilei — reluă prietenos cowboy-ul. Cineva trebuie să meargă în sihlă şi să se împrietenească la toartă cu hoții de vite.

— Oho! Înțeleg! spuse Day, aproape batjocoritor.

Cowboy-ul îşi schimbă pe nesimțite atitudinea lui blajină, în aşa fel încât ascultătorii săi să fie impresionați fără a putea, ghici motivul.

— Cineva trebuie să împuşte pe alde Hatt şi, poate, şi pe alde Stilwell. Şi să mai omoare şi câțiva din banda „Pine Tree”... mai ales pe acel *hombre,* care-i şeful.

— Asta-i tot? Dumnezeule! Jack, şi eu care mă gândeam că ți-a trecut prin cap ceva care-i greu de înfăptuit! rosti Day, cât se poate de zeflemisitor.

— Ei, fireşte c-o să fie tare greu — ripostă Texas Jack, refuzând să vadă ridicolul ideii lui.

— Tare greu! Vezi-ți de treabă, cowboy-ule, că eşti țăcănit de-a binelea! explodă celălalt. Ce-i drept, asta-i o cale sigură de a ne descotorosi de hoții ăştia, nici vorbă că da! Dar cine naiba o sa facă aşa ceva?

Ne vezi pe noi găsind câțiva pistolari trăsniți care să se bage în trebşoara asta? Poate că Kingfisher din Texas, ai? Sau pe Wess Hadrin? Ori te-ai gândit mai degrabă la un Billy the Kid sau Pat Garret? Ori, şi mai bine, la Jim Lacy,

despre care se zice că de mult timp se ascunde liniştit în Arizona?

Chipul smead al lui Texas Jack păru că păleşte. Se încordă şi privirile sale deveniră de oțel.

— Tom Day, de câtă vreme mă cunoşti? întrebă el cu glas metalic.

— De doi ani şi ceva, băiete — răspunse Day, parcă supunându-se unei forțe nevăzute care-l silea să vorbească.

— Ai încredere în mine?

— Fireşte că am; ți-aş încredința toate vitele, toți banii, cinstea... şi chiar viața mea... Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

— Domnule judecător Franklidge, de câtă vreme lucrez pentru dumneata? întrebă cowboy-ul, întorcându-se spre celălalt.

— De vreun an şi jumătate, după câte îmi amintesc.

— Şi care-i părerea dumitale despre mine, ca om? fulgeră întrebarea cowboy-ului, al cărui glas şi a cărui privire deveniseră mai pătrunzătoare.

— Jack, eşti cel măi cinstit, cel mai bun şi cel mai destoinic lucrător pe care l-am avut vreodată — răspunse cu căldură judecătorul.

— Vă mulțumesc. Nu vă dați seama cât de mult înseamnă pentru mine cele spuse de dumneavoastră. Deci ați avea încredere în mine?

— Aşa cum aş avea în carnea şi în sângele meu.

Texas Jack îşi scoase sombrero-ul şi-l zvârli la perete.

Fruntea lui lată era palidă, ochii lui limpezi şi luminoşi ardeau ca nişte flăcări; în şuvițele de păr date după urechi scânteiau câteva fire argintii; sub barba rară şi decolorată de soare, obrajii şi buzele păreau înțepenite.

— Ei bine, atunci îmi asum eu misiunea să-i lichidez pe hoți — zise el, hotărât.

— Tu? Dar asta-i o prostie! declară judecătorul. Nu cumva vrei să faci treaba asta de unul singur?

— E o treabă care nu poate fi făcută decât de unul singur.

— Prostie! Am spus!

— Judecătorule — interveni Tom Day — ce-i drept, pare o prostie. Dar stai puțin. Cowboy-ul ăsta are el în cap ceva. Totdeauna aşa am gândit... Haide, Texas Jack, dă-i drumul!

Şi ochii bătrânului rancher străluceau pătrunzători, mirați şi plini de bunăvoință.

— Iată despre ce-i vorba — zise Jack, aplecându-se spre ascultătorii săi. Pentru a servi Arizona, pe dumneavoastră şi pe prietenii dumneavoastră, trebuie să devin hoț. Poate voi fi nevoit să străbat un drum lung până să-l găsesc pe şeful bandei „Pine Tree”. O să trebuiască să beau, să fur şi să ucid. Fireşte, s-ar putea ca atunci când voi încheia treaba, să închei şi cu viața. Vreau ca secretul meu să fie păstrat până ce sfârşesc ce am de făcut. Atunci, dacă mă întorc, vreau ca numele meu sa fie curățat de orice pată.

— Cine naiba eşti tu? întrebă Tom Day cu glas scăzut şi aspru.

— Omule, mă descumpăneşti împotriva voinței mele — spuse judecătorul, ridicându-se în picioare. Nu vreau să porneşti la treaba asta de unul singur. E o idee sălbatică de cowboy. N-ai să izbuteşti decât să fii omorât. Dar te admir, Jack!

— Mort sau viu, vreau ca numele meu să fie curățat de orice pată! ceru cowboy-ul.

— De care, anume?

— De hoțiile pe care o să le săvârşesc şi de minciunile pe care o să le spun.

— Omule, am puterea să te fac ajutor de şerif chiar aici

şi chiar acum. Şi aş face-o.

— Nu. N-o să fiu niciodată un slujbaş al legii. Ceea ce vă cer eu e cuvântul de onoare c-o să-mi păstrați taina şi, dacă mă întorc viu, o să redați cinstea numelui pe care-l port.

— Jack, stărui în planul ăsta nebunesc? întrebă judecătorul.

— Fireşte că da, fie că mă susțineți, fie că nu — răspunse el aspru. E prea târziu acum. Am motivele mele, judecătorule. Dar ar fi cinstit din partea dumneavoastră să mă susțineți... să spuneți în fața unui tribunal, dacă o fi nevoie, dumneata şi Tom Day, că ați fost părtaşi la misiunea pe care mi-am asumat-o.

— Jack, m-ai înțeles greşit — replică Franklidge în grabă. Nu mă face să mă ruşinez. Vreau să-ți dau tot sprijinul şi să te investesc cu autoritate chiar aici, acum. În scris, dacă vrei.

— Dă-mi numai cuvântul dumitale, domnule judecător.

— Foarte bine! Îl ai. Şi uite şi mâna mea.

Texas Jack se smulse din strânsoarea mâinii puternice, grave a judecătorului, pentru a face aceeaşi propunere şi celuilalt rancher.

— Tom, ai să mă susții... când mă întorc?

— La naiba, da! tună Day, în timp ce scutura mâna lui Jack, smucindu-i-o în sus şi-n jos ca pârghia unei pompe.

Atunci, deodată, răsuflând scurt şi adânc, Jack îşi retrase brusc mâna din strânsoarea viguroasă a lui Day şi se duse lângă un stâlp al verandei, prinzându-se cu nădejde de el. Ceva îngropat de mult reînviase. Din trecut se furişa dezonoarea pentru a păta un nume cinstit. Ceea ce făcea el era un sacrificiu cu mult mai mare decât apărea în ochii celor doi spectatori, care stăteau gravi, în aşteptare. Oricât de grea ar fi fost lupta din sufletul lui, ea se sfârşi tot atât de

repede pe cât începuse. Şi cowboy-ul se întoarse din nou: era atât de schimbat, încât, la surpriza zugrăvită pe chipul judecătorului şi al lui Day, se adăugă un respect vecin cu spaima.

— Domnilor, îmi pare rău că trebuie să mă dau singur de gol — vorbi el, tărăgănat. Un surâs îmblânzi sclipirea ciudată, de oțel din ochii săi. Dar îmi dau seama că trebuie s-o fac.

— Ei, la naiba, cine dracu eşti? Hai, spune odată! îl îndemnă Day, în timp ce judecătorul era numai ochi şi urechi.

— Tom Day, cowboy-ul mort de foame de care ți-a fost cândva milă şi care se află acum de față este, din întâmplare, Jim Lacy!

CAPITOLUL XI

Era duminică şi, la ora aceea a după-amiezii, la ranch-ul Franklidge, oamenii care nu erau de serviciu puteau fi oriunde numai în jurul cabanei-dormitor nu. Intrând în cabană, Texas Jack se simți uşurat văzând că-i singur. Se îndreptă spre colțul său ca să-şi împacheteze în grabă cele câteva lucruri pe care le avea. O pereche de jambiere lungi din piele uzată şi subțire, o centură şi un pistol atârnau la capul patului. Instinctiv, întinse mâna. Şi ca prin minune, pistolul se roti în aer.

— Asta mi-e soarta — murmura el în timp ce vâra pistolul în teacă. E ceva care mă împiedică să sfârşesc odată cu vechea mea viață de pistolar. Bine, în regulă!

În câteva minute îşi strânse lucrurile într-un sul atât de mic, încât să încapă la spatele şeii. Se mişca sprinten, dar totuşi gesturile lui aveau ceva de somnambul. Se ridică din genunchi, cum stătuse cât timp îşi împachetase lucrurile, şi îşi roti privirea jur împrejur; după aceea păşi în camera de zi, grosolană, dar confortabilă. Ceva îl îndemnă să se oprească în fața oglinzii.

— Cu bine, Texas Jack! se adresă el chipului din oglindă. Am fost aproape fericit cu tine. Acum, un tuns şi-un bărbierit bun, şi... adio pentru totdeauna! Şi poate s-or găsi oameni care să recunoască în vechiul chip pe cel al lui Jim Lacy.

Peste un sfert de oră cobora vioi o cărare ce ducea spre cedri. Îşi luase şaua lui proprie, iar calul pe care călărea era dintre cei pe care oamenii din ranch nu-i mai foloseau de mult. De îndată ce intră sub cedri, lăsă calul la pas. Până la Sunshine erau nouăsprezece mile şi voia să ajungă la gară după ce cobora întunericul, ca să se poată sui într-un tren de noapte fără a fi *văzut.*

Resemnarea melancolică de care se simțea cuprins nu putea stânjeni exaltarea care creştea încetul cu încetul în sufletul lui Jim Lacy. Odată scăpat de grija de a se grăbi, se întoarse cu gândul la cauza care-l determinase să intre de bunăvoie în această aventură extraordinară. Ăsta era adevărul rece şi aspru: îşi ascunsese adevăratul nume, îşi înmormântase trecutul; zdrobind sub propriii săi paşi vechiul lui fel de a fi, reuşise să se ridice la muncă cinstită şi folositoare; dobândise, dacă nu adevărata fericire, cel puțin izbânda şi pacea; şi, dintr-o dată, aşa cum izbucneşte fulgerul pe cer, soarta de neînlăturat şi de neînvins i s-a ridicat în față. Cât de mult suferise în timpul discuției dintre Tom Day şi judecătorul Franklidge când ei pomeneau

despre Ben şi Hettie Ide! Vechea lui rană se vindecase. Vechea dragoste trăia în inima lui tot mai puternică, în pofida străduințelor sale de an cu an de a o înăbuşi şi nimici. Jim Lacy se clătină în şa. Numai ochii şoimilor, ai câinilor preeriei şi, poate, cei ai unui coiot care se furişa prin apropiere l-au putut vedea cum se lasă pradă durerii. Bătrâna gloabă cobora încet pe drumeag; vântul de apus mângâie chipul călărețului, aducând mireasma caldă, ca un balsam, a deşertului; se stârnise praf şi era o căldură zăpuşitoare.

— Eh, toate astea le ştiu eu... le ştiu de săptămâni de zile — şoptea Jim, răguşit. Ben a venit în Arizona să mă caute pe mine!... N-a scormonit el toată California ca să mă găsească?... N-a trimis el oameni în toate ținuturile de păşuni din vest? Oare cu mai puțin de o lună în urmă nu mi-a spus Tom Day că Ben Ide vrea să ştie dacă el nu întâlnise un cowboy cu numele de Nevada?... Ăsta a fost numele pe care mi l-a dat Ben: Nevada!... Nu l-a uitat niciodată. Şi, în cele din urmă, a venit în ținutul ăsta sălbatic. Se spune că s-a însurat şi are un copil. Cred că bătrânul Amos Ide a murit, i-a lăsat averea şi Ben este bogat acum. Fireşte că s-a însurat cu Ina. Şi totuşi, nimic nu l-a putut ține în loc.

Câtă bucurie şi câtă plăcere simțea amintindu-şi toate astea şi, totuşi, cât de amar îi era sufletul! Hotărârea luată într-un moment cumplit îl zvârlise înapoi în trecut, ca să poarte din nou un nume pătat şi să distrugă astfel tot ce clădise. Numai datorită acestui nume înspăimântător putea să izbândească în misiunea pe care şi-o asumase. Ce ironie a soartei! Faima pe care el o ura trebuia să fie acum un fel de iarbă a fiarelor în întâlnirea cu bandiții care-l ruinau pe Ben Ide!

— Eh, la urma urmelor, parcă n-o să mor şi eu tot de un glonț! murmură el aspru, pradă unei vădite nelinişti. Dar nu înainte de a ajunge aproape de capătul misiunii... Mai bine aşa. Ben n-o să ştie niciodată că eu sunt Jim Lacy. Nici Hettie, nici ea n-o să ştie vreodată... Dar n-am eu norocul ăsta! Parcă nu s-ar putea să dau peste Ben sau peste Hettie chiar înainte de a-mi duce misiunea la bun sfârşit? Vai, Dumnezeule! Ce minunat şi, totodată, cât de înspăimântător ar fi!

Călări toată după-amiaza aceea fierbinte, o după-amiază ce se apropia de sfârşit, absorbit cu desăvârşire de lupta care se dădea în sufletul lui. O furtună răzbătu prin ceața sură din depărtări, răcorind şi limpezind aerul. Se lăsa amurgul: în vest, un spectacol măreț, de aur şi purpură amăgitoare, rivalizând cu minunea curcubeului care se îndepărtează o dată cu furtuna. Dar Jim Lacy aproape că nici nu băga de scamă ce se petrecea în văzduh.

La căderea întunericului sosi la marginea oraşului Sunshine şi se opri sub un pâlc de plopi scămoşi. Scoase şaua şi frâul de pe cal şi-l lăsă slobod. I se părea că lucrul acesta retează şi ultimul fir ce-l mai lega de viața pe care o dusese atâta vreme la ranch. Faptul avu un efect ciudat şi asupra tulburării ce-l năpădise. Venise clipa când trebuia să-şi organizeze reîntoarcerea la viața lui de altădată. Se aşeză jos, lângă şaua şi calabalâcul său, îşi plecă fruntea şi, cu sufletul răvăşit, îşi dobândi vechea lui fire, de parcă îmbrăca o haină nefolosită de multă vreme. Şi în clipa în care se înfăptui schimbarea aceasta, i se păru că planul pe care-l avea pregătit pentru primejdioasa lui aventură era simplu şi clar. Trebuia doar să fie Jim Lacy.

Auzind fluieratul unui tren de marfă ce se apropia, îi

veni o idee mai bună decât cea pe care o avusese de a aştepta trenul de călători. O să călătorească cu mărfarul, înlăturând astfel riscul de a fi recunoscut în gară. Luă în spate şaua şi celelalte lucruri şi se grăbi spre calea ferată, ce se afla la numai câteva sute de paşi; aşteptă lângă trenul care frâna încet şi încercă să vadă prin întuneric un vagon gol. În cele din urmă găsi unul tocmai în clipa când trenul se oprea. Jim îşi aruncă bagajul şi şaua în vagon, apoi se urcă şi el.

În zori trecea frontiera Arizonei în New Mexico. Când marfarul se opri la marginea unui oraş spre a lua apă, el îşi zvârli calabalâcul peste rambleul acoperit cu iarbă şi coborî. Avea ceva bani, în afară de suma importantă pe care judecătorul Franklidge îl silise s-o primească. Jim pătrunse în oraş, cuprins într-o oarecare măsură de vechiul şi binecunoscutul lui entuziasm. Înainte de a se întâlni cu vreun cowboy sau crescător de vite, intră într-o frizerie de unde ieşi alt om. După aceea îşi cumpără un costum nou, de cowboy, cel mai scump pe care-l găsi. Îşi aduse aminte că pe vremuri Jim Lacy afecta o eleganță vecină cu cochetăria. Îşi păstră numai pistolul şi jambierele lungi de piele, lucruri ce-i erau mai apropiate decât hainele şi care nu trebuiau aruncate.

Apoi îşi cumpără un cal bun, ceea ce se dovedi un lucru mai uşor de înfăptuit decât îşi închipuise şi care nu stârni atenția nimănui. În cele din urmă, duse calul afară din oraş, luă şaua şi bagajul de unde le ascunsese şi porni la drum, pregătindu-se să treacă din nou frontiera, înapoi, în Arizona.

Călătorind pe îndelete şi oprindu-se la ranch-urile şi gările convenabile unui drum făcut ziua, Jim Lacy ajunse la Winthrop la vremea potrivită.

Era într-o vineri, spre sfârşitul după-amiezii. Se îndreptă spre corral-urile lui Beacham, unde călătorii care rămâneau peste noapte în oraş îşi lăsau de obicei caii ca să fie îngrijiți. Primul corral i se păru cam aglomerat, aşa că-şi duse calul la un alt corral mai mic. Tocmai intraseră acolo mai mulți călători înalți şi slabi, cu hainele pline de praf, care însoțiseră o căruță veche şi hodorogită, trasă de nişte mârțoage cu părul lung. Cel care mânase caii — un lungan slab, bărbos, cu fața smolită — coborî din căruță cu mişcări țepene, ca unul care se simte mai la largul său în şa. Jim îl mai văzuse cândva, dar nu-şi amintea precis unde. Lângă el stătea o fată destul de drăguță, părând un fel de trandafir sălbatic. Ochiul ager al lui Jim mai observă şi țeava unei puşti ieşind într-o parte a căruței.

Jim îşi duse calul ceva mai aproape de căruță, alese una din boxele acoperite ale corral-ului, lângă gard, şi începu să desfacă încet şaua, în timp ce privirile lui iscodeau primprejur. Când fata sări jos, el băgă de seamă că avea picioarele zvelte şi bronzate, fără ciorapi, că purta mocasini bătuți cu perle şi că, în restul îmbrăcămintii, existau şi alte semne că ea trăieşte în pădure. Pe când ieşea din corral însoțită de bărbos, Jim îi cercetă mai atent pe amândoi.

— Pun rămăşag că-i Elam Hatt şi Rose, fata lui — murmură Jim. Şi dacă-i aşa, atunci cei trei călători sunt ceilalți din familie... Cred că balul începe *pronto.*

În vreme ce Jim dădea calul în grija grăjdarului mexican, alde Hatt plecară spre oraş. El ieşi tocmai la timp ca să-i vadă dând colțul. Îi urmări foarte încet; n-avea nimic împotriva lor, dar îi cerceta. Cunoştea bine orăşelul Winthrop, totuşi i se părea schimbat. Coti pe strada principală şi începu să se plimbe de-a lungul ei, luând aminte la toate, deşi părea că nu-l interesează nimic. Trecu

pe lângă câțiva inşi pe care-i ştia bine. Nu-l recunoscură. Stăpânul restaurantului stătea în uşă şi nici el nu-l recunoscu. Un cowboy se apropie călare, trecând spre casă. Era Jerry Smith de la Franklidge Ranch. Îl văzu pe Jim, dar nu-l recunoscu.

„Jerry! Nu mă recunoaşte, puşlamaua! îşi spuse Jim, entuziasmat. Îmi datorează nişte bani, pe care n-o să-i mai văd niciodată. Ei, cred că l-aş lăsa paf!"

Din cauza căldurii zăpuşitoare de la prânz, orele târzii ale după-amiezii erau ore de vârf în magazinele din Winthrop. Localurile însă erau ticsite şi zi, şi noapte. Jim nu intrase niciodată într-o cârciumă în Winthrop. Curând va trebui să renunțe la acest obicei; curând, dar nu acum.

La primul colț se ciocni nas în nas cu trei cowboy care stăteau pe treptele de piatră la intrarea unui local.

— Ia uită-te, Bille, vezi şi tu ce văd eu... ceva grozav de frumos? întrebă unul.

— Dumnezeule! Sigur că văd! sună vesel răspunsul.

— Băieți, oricine ştie că diseară va fi dans — spuse celălalt.

— Hei, străine, calci bățos şi țanțoş! vorbi cel de-al treilea.

Jim se întoarse ca să-i înfrunte cu un zâmbet pe care nu şi-l putu ascunde. Aceşti cowboy guralivi puteau fi foarte periculoşi, dar nu-i mai puțin adevărat că acesta era doar felul lor de a face haz pentru orice fleac.

— Ei bine, băieți, căutați ceartă, ori vreți să beți ceva? întrebă el, zâmbind.

— De vreme ce ne întrebi, străine, fireşte că mai curând vrem să bem — replică cel care vorbise primul.

Jim le făcu semn să intre în local, îi urmă şi, aruncând banii pe tejghea, spuse:

— Eu plătesc. Îmi parc rău, dar azi nu beau. Abia mi-am înmormântat bunica şi nu mă simt în apele mele.

Râsete zgomotoase şi puternice salutară această vorbă de duh şi, în timp ce el ieşea prin uşile batante, unul dintre cowboy îi strigă:

— Eşti un tip pe cinste, străine!

Jim străbătu o uliță laterală şi se îndreptă spre centru, unde se aflau străzile principale, cu magazine. Hoinări îndelung, oprindu-se ca să se uite la vitrine, să se proptească la intrări ici şi colo, să urmărească lumea. Ajunse curând în dreptul unui magazin unde o văzu stând în uşă pe fata despre care bănuia că-i Rose Hatt. Avea un pachet sub braț şi, fără îndoială, aştepta pe cineva.

— Iertați-mă, domnişoară — i se adresă Jim, scoțându-şi sombrero-ul şi apropiindu-sc de ea. Am impresia că vă cunosc, nu?

Fata îl privi cu ochii ei mari, de culoarea alunei, şi se vedea că plânsese de curând.

— Se poate, domnule, dar eu cu siguranță că nu vă cunosc.

Jim îşi zise că e mai mult decât drăguță şi că nu-i chiar atât de copilă cum i se păruse la început. Avea părul castaniu, ondulat, destul de rebel, buzele roşii, fața arsă de soare şi obrajii îmbujorați.

— Nu sunteți dumneavoastră Rose Hatt? întrebă el.

— Ba da.

Jim se sprijini de stâlpul uşii şi-i zâmbi.

— Mi-am închipuit. Nu sunt multe fete drăguțe ca dumneavoastră prin părțile astea.

— Pune-ți pălăria în cap, domnule — zise ea batjocoritor. Nu merge să stai cu capul gol când faci un compliment atât de ipocrit Şi-apoi, nici nu sunt deprinsă cu

aşa ceva.

— Foarte bine — spuse Jim, înveselit. Un obicei prost de-al meu; într-o zi o să capăt insolație.

— Ascultă, o să pățeşti ceva şi mai rău dacă vine tata — zise ea, râzând. Afară doar dacă nu-mi spui iute cine eşti.

— Ei, bine, Rose, s-ar putea să fiu Samuel Snoozegazzer[1] — vorbi tărăgănat Jim.

— Numai că nu eşti — replică ea şi-l măsură curioasă de la cizme până la sombrero

Fata nu era îndrăzneață, dar fără îndoială că nu părea nici ruşinoasă şi nici stingherită. Jim bănui că-i deprinsă să trăiască în preajma bărbaților.

— O să-ți spun numele meu dacă mergi la dans diseară — spuse el.

— Domnule, am ştiut c-o să-mi faci această propunere; Şi pariez că nu m-ai mai întâlnit niciodată.

— Ei bine, să fiu cinstit, nu, niciodată.

— De fapt, asta nu schimbă nimic, dar mă tem că nu-ți pot făgădui c-o să dansez cu dumneata.

— De ce nu?

— Tata îmi dă voie să mă duc, dar Cedar, frate-meu, zice că nu. Şi Cedar e şeful familiei.

— Ei, dacă tată îți dă voie, du-te. Doar e tatăl dumitale!

— I-ascultă, domnule, se vede că nu ştii cine-i Cedar Hatt — declară fata aproape cp dispreț. Fără îndoială că nu eşti de prin părțile astea.

— Da, îmi pare rău că trebuie s-o spun — replică Jim gânditor. Dar ce, e chiar atât de rău fratele dumitale?

— Cedar e un cactus, nu alta, un şarpe cu clopoței ieşit din iad.

---

[1] Personaj din basmele americane.

— Vai de mine, dar e îngrozitor să rosteşti asemenea cuvinte despre un frate!

— Mi-e doar frate vitreg, ca şi Tobe şi Henny.

— Ah, înțeleg! Tatăl dumitale a mai fost însurat o dată şi mama dumitale a fost a doua lui nevastă.

Ochii fetei se întunecară şi buzele roşii i se schimonosiră, pline de amărăciune.

— Sunt unii oameni în sihlă care spun că tata nu s-a însurat de loc a doua oară.

— A fost, a fost însurat, fetițo. Nu mai crede în fleacurile unor răutăcioşi şi nu mai fi atât de aspră cu fratele dumitale Cedar.

— Îl urăsc! izbucni ea cu înverşunare.

— Vai de mine! Cum sa urăşti o rudă, fetiță mică? Nu-i firesc — continuă Jim, cu vorba lui tărăgănată, înceată şi convingătoare, arătându-se plin de interes şi de simpatie.

— Am eu de ce — răspunse ea. Din cauza lui a început Clan Dillon să alerge după mine.

— Dillon! izbucni Jim, cu o uimire prea mare şi prea vie pentru a o putea ascunde.

Glasul şi privirea lui îi arătară acestei fete simple şi aprige că vorbise prea mult.

— Ei, domnule, am început să clevetesc ca o babă — strigă ea, aproape speriată. M-a luat gura pe dinainte şi te rog să nu sufli un cuvânt. Cedar m-ar omorî dac-ar şti.

— N-am să suflu un cuvânt — zise Jim pe acelaşi ton amabil de mai înainte. Rose, din întâmplare ai dat peste un om în care poți avea încredere.

— Aşa mi se pare şi mie, domnule. Îmi place de dumneata — şopti ea cu uşurare.

— Mulțumesc. Sunt un *hombre* norocos. Înțeleg însă că eşti logodită cu Clan Dillon.

— Logodită cu el? La dracu! exclamă ea, din nou îndârjită. Nici de-aş şti că moare, nu m-aş mărita cu frumosul ăsta, cu mincinosul ăsta cu fața numai zâmbet! Nici dacă ar vrea el, deşi, fără îndoială, că lui nu-i arde de asta. Pentru Clan Dillon n-aş fi decât o piele de oaie bună doar de întins pe jos şi de călcat în picioare.

Jim îşi lăsă capul în piept, dându-şi seama de încordarea ce-l cuprinsese, furnicându-l şi parcă turnând în el o răceală de gheață. Aşadar, revenise iar... simțământul acela care nu se stinsese în pieptul lui de-a lungul anilor. Cum îl mai încolțea viața! Se mai uită o dată la fată; ea îşi redobândise sângele rece. Se vedea cât de colo că era o copilă primitivă, jumătate pisică sălbatică, jumătate trandafir sălbatic. Dar Jim simți că are suflet bun. Ochii ei de culoarea alunei îşi stinseră flacăra şi asprimea din jurul buzelor se îmblânzi. Jim n-avea nevoie sări mai spună nimeni nimic despre viața ei.

— Rose, ai vreo prietenă? întrebă el, serios. Vreau să zic o femeie care să poată da un sfat bun unei fete ca dumneata.

— Cine, eu? Vai domnule, păi nu ți-am spus că trăiesc în sihlă?

— Atunci, poate vreun prieten, un băiat... un băiat cumsecade?

— Nu. Mă împrietenisem foarte repede cu cineva. Un băiat din California. Şi ce băiat drăguț! Dar m-a prins Cedar cu el — zise ea, plină de ură şi cu răutate în glas şi pe chip.

— Asta-i prost. Şi ce-a făcut Cedar? întrebă Jim, foarte curios.

— Cam ce face Cedar de obicei — răspunse grav fata. L-a izgonit pe băiat în pădure, trăgând cu puşca în urma lui, iar pe mine m-a bătut de n-am putut să stau pe scaun zile

întregi.

— Ei!... Ascultă, fato, eşti destul de mare şi ai destulă minte să-ți dai seama dacă un om îți vrea binele sau răul, nu-i aşa?

— Cred că da, domnule. Dar... dar mi-e frică să am încredere în cineva.

Şovăia din cauza felului cinstit şi serios în care îi vorbise Jim.

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine. Eu o să am încredere în dumneata.

— Cum? întrebă ea. mirată.

— Îți spun numaidecât. Nu vreau să fugi înspăimântată înainte de a-ți spune tot ceea ce vreau să-ți spun... Da' cine-i băiatul acela din California cu care te-a prins fratele dumitale?

— Juri că n-ai să spui niciodată? întrebă ea, ademenită de înțelegerea deplină pe care i-o arăta Jim.

— Rose, poți fi sigură că o să-ți păstrez taina; mai mult chiar: o să te-ajut să te împrieteneşti cu el.

— Oh, domnule, dacă s-ar putea! strigă ea în extaz.

— Grăbeşte-te! îl văd pe tatăl dumitale venind încoace.

— Pe băiat îl cheamă Marvie Blaine — şopti ea.

Jim Lacy trase o gură de aer, iute şi cu nesaț, care, pe măsură ce-i umfla pieptul, i se părea că-l înjunghie ca un cuțit. Se aplecă spre fată.

— Ascultă — şopti el — o să fiu prietenul dumitale... şi al băiatului ăstuia... dacă-ți ții gura.

— Dumnezeule, da, domnule, nu trebuie să-ți fie frică de mine — replică fata. N-aş îndrăzni. Fireşte, nu ştiu de ce am vorbit cu dumneata. Dar eşti altfel decât ceilalți. Şi, oh, câtă nevoie am să vorbesc şi eu cu cineva!

— Atunci, fii liniştită că ai găsit pe cineva. Pe mine! O să

vin şi eu în sihlă.

— Dar cine eşti dumneata, domnule? întrebă ea, îngrozită de cuvintele lui.

— Ai auzit vreodată de Jim Lacy?

Buzele-i roşii se întredeschiseră şi lăsară să-i scape un oftat scurt, dar adânc, iar chipul ei ars de soare păli.

— Dumnezeule, nu cumva eşti... chiar el?

— Da.

— Dac-am auzit de dumneata, domnule Jim Lacy?! exclamă fata holbând ochii. De când mă țin minte, aud de dumneata. La ranch-ul tatălui meu vin mulți oameni şi toți pomenesc numele dumitale. Unii dintre ei te-au şi văzut şi cel puțin doi dintre ei te-au cunoscut cândva.

— Rose, îți spun eu numele lor: Hardy Rue şi Cash Burridge.

— Da... da! Oh, atunci eşti chiar Jim Lacy! Şi... şi nu sunt speriată de loc — şopti ea. Nu de mult l-am auzit pe Cash Burrigde povestind cum ai provocat la luptă şi ai ucis un om pentru că bătuse o fată... Oh, domnule Lacy, nimeni nu m-a învățat vreodată ceva despre Dumnezeu, dar m-am rugat... m-am rugat zi şi noapte să vină cineva şi...

— Cel care vine încoace e tatăl dumitale? o întrerupse Jim.

— Vai, da... Ce-o să-i spun?

— Nimic, fetițo. Nu ne-a văzut. Nu uita. Ține-ți gura. La revedere!

Jim Lacy se îndepărtă, ca şi cum tocmai atunci ar fi părăsit magazinul, şi trecu atât de aproape de Elam Hatt, încât mai că-l atinse. Hatt era însoțit de un om purtând haine la fel de grosolane şi cu chipul la fel de aspru ca al lui. Nici unul nu păru să-l fi observat. După câțiva paşi, Jim se uită înapoi. Fata dispăruse, iar bărbații îşi vedeau de drum.

— Bine! îşi spuse Jim. Fata ştie să se descurce, dar e doar un copil şi mai bine că tată-său n-a văzut-o cu mine. Ei, ei! Vechiul noroc al lui Jim Lacy! Numai de o jumătate de oră mă aflu în Winthrop şi iată-mă-s pe drumul cel bun!

Marvie Blaine! Marvie, băiatul care-l adorase pe el şi pe Ben Ide în acele zile minunate de la Forlorn River! Jim află astfel că băiatul e în Arizona. „Acum trebuie să aibă 18 ani... aproape un bărbat, după cum sunt considerați cowboy-i pe aici, prin ținuturile astea de păşuni. Va să zică Ben şi familia lui au sosit abia în iulie la Cedar Springs. Marvie — continuă Jim — era un băiat înalt, pistruiat şi cu părul blond. Bineînțeles că acum călăreşte cai aprigi şi poartă pinteni... Cred că ăsta nu-i ținutul cel mai nimerit pentru un băiat ca dânsul. Dar Ben îl poate struni... Dumnezeule! Am uitat de Rose Hat... Mai mult ca sigur că Marvie s-a îndrăgostit de ea. Nici nu-i de mirare. Şi eu m-aş fi îndrăgostit de ea, daca inima nu mi-ar fi dată de atâta vreme... Ei, ei! Marvie şt Rose; o pereche la care nu m-aş fi gândit... Ce lucruri ciudate se petrec! Rose l-a învinuit pe fratele ei că Dillon... Biata copilă! Da' ştiu că a zis-o despre Dillon: mincinosul cu fața numai zâmbet. Şi dacă cineva ştie adevărul, atunci sigur că ea-i aceea care-l ştie cel mai bine.

Acum însă mă-ntreb ce fel de tip e vătaful ăsta al lui Ben Ide. Lui Tom Day i-a plăcut. Şi de câte ori am auzit vorbindu-se despre el, toți l-au vorbit de bine. În afară de Rose Hat... Asta înseamnă ceva. Afurisit să fiu dacă n-o s-o apăr, chiar de-ar fi să mi-i pun pe toți în cap!”.

Jim hoinări de-a lungul străzii principale de la un capăt la altul, apoi se întoarse în sens invers, trecând din nou peste un dâmb. Vorbea de unul singur, cu jumătate de glas şi, cu felul lui cercetător de a fi, privea, în aparență fără

vreun interes, pe oricine-i ieşea în cale. Avu plăcerea să se întâlnească nas în nas, dinaintea hotelului, cu judecătorul Franklidge. Rancher-ul se uită la Jim ca la oricare alt trecător. Dar dacă Jim s-ar fi întâlnit față în față cu Ben Ide, nu i-ar mai fi plăcut, şi acesta era unul din motivele pentru care, cu ochii lui ageri, Jim Lacy vedea cel dintâi pe toți ceilalți. Dar se puteau întâmpla şi accidente. Ar fi fost bine ca, atâta vreme cât se afla în Winthrop, să stea mai mult prin cârciumi şi prin alte locuri pe unde nu prea umbla Ben Ide. În plus, Jim trebuia să se arate rareori în oraş şi numai la intervale mari.

O luă către un restaurant de pe o stradă lăturalnică, să mănânce şi, să-şi rețină o cameră de dormit. Când se lăsă întunericul, intră într-un magazin să cumpere câteva lucruri; apoi se întoarse la corral să-şi ia bagajul şi să şi-l ducă în cameră.

— Cred că asta-i totul — vorbi el de unul singur, stând şi uitându-se prin odaia goală şi murdară.

Se gândi că se plimbase pe străzile oraşului Winthrop ca un necunoscut pe care puțini îl remarcaseră. Acest răstimp, să fi fost cel mult o oră, i se păru deosebit de plăcut lui Jim.

— Ei bine, sunt gata să plătesc pentru plăcerea asta.

Oglinda mică din camera hotelului îi reflectă ochii pătrunzători şi luminoşi, ca două vârfuri de pumnal strălucind în umbră. Un minut stătu aproape nemişcat, în tăcerea şi în singurătatea înghețată a odăii. Ştia că, ieşind din încăpere, avea să intre în viața mârşavă în care trăiau răufăcătorii, jucătorii de cărți, ucigaşii — toate scursorile Vestului care năvăliseră ca un val de beznă în Arizona. Chibzui cu răceală că acum el trebuie să fie cel de odinioară, cu tot ceea ce însemna odinioară numele lui. La vechile-i însuşiri va fi nevoie să adauge o inteligență ce se ascuțise în

anii de tihnă. Părea potrivit pentru treaba asta, căci imboldul pe care-l simțea avea şi forța dragostei, şi temeiul dreptății.

— Trebuie să-i mulțumesc lui Dumnezeu — spuse el, adresându-se chipului palid din oglindă. Niciodată n-am avut prilejul să fac ceva de seamă. Acum pot folosi însuşirile mele rele într-un scop bun. Pentru Ben... şi asta înseamnă pentru ea... pentru Franklidge şi pentru toți oamenii cinstiți care încearcă să civilizeze ținutul ăsta sălbatic. Cred că, la urma urmelor, ei au nevoie de oameni ca Jim Lacy... Acum văd limpede. Chiar dacă o să fiu ucis, Ben şi Hettie or să cunoască într-o zi adevărul. El o să iasă negreşit la iveală, şi mă bucur de asta.

Apoi, tot în fața oglinzii, cu un surâs grav pe față, ajunse, în sfârşit, şi la latura practică a misiunii sale. Deşi pentru a izbândi avea nevoie de agerimea lui şi de cunoaşterea răufăcătorilor cu care trebuia să-şi unească pentru un timp viața — şi cu cât o să folosească mai bine aceste calități, cu atât mai mari vor fi şansele-i de reuşită — un fapt era sigur şi necruțător: totul depindea de ucigătoarea-i pricepere de a mânui pistolul. În misiunea lui el o să aibă negreşit de-a face cu moartea. Acestea erau obiceiurile sălbatice ale vremii şi aceasta era blestemata lege a răufăcătorilor; fiecare putea ucide un om sau altul, putea ucide cât mai mulți ca să-şi sporească faima numelui, să dobândească un loc mai de frunte printre ceilalți. Ce-i drept, avea să-şi facă duşmani cruzi şi necruțători; avea să înfrunte situația ciudată când vreun cowboy beat, vreun pistolar începător sau vreun *desperado,* căutând să îşi facă faimă cu orice preț, vor voi să-l omoare numai pentru că el era Jim Lacy.

Drept care se apucă, cu o încordare rece, să-şi încerce

agerimea ochiului şi iuţeala mâinii. Îşi exersase pe ascuns îndemânarea în tot timpul lunilor de linişte cât fusese angajat în muncă cinstită. O forţă interioară, pe care abia acum o înţelegea, îl silise s-o facă. Şi cu sumbră satisfacţie îşi dădu seama cât câştigase în ceea ce priveşte viteza şi siguranţa mânuirii. Dar, pe lângă toate acestea, el era înzestrat cu acel dar al pistolarilor care au supravieţuit multă vreme în sud-vest: putea să citească gândurile adversarului.

— Cred că m-am apucat de o treabă peste puterile mele — îşi spuse Jim, vârându-şi pistolul în toc. Dar din clipa în care o să ies pe uşa asta, sunt sigur că n-o să fac prea multe greşeli.

Războiul din comitatul Lincoln al statului New Mexico se terminase de curând. Fusese cea mai întunecată şi sângeroasă luptă în care se înfruntaseră hoţii de vite, rancher-ii şi mulţi alţii, prinşi în cea mai mare încleştare cunoscută vreodată în istoria frontierei de sud-vest. Prin urmare, acest fapt trezise în Jim Lacy o curiozitate avidă, chiar nefirească. El nu pierduse niciodată prilejul de a citi sau asculta cele ce se spuneau în legătură cu acest război. Odată, aflându-se în New Mexico, trimis de Franklidge, pentru nişte afaceri cu vite, se dusese să vadă cu ochii lui locuri şi oameni care mai târziu aveau să devină vestiţi. La început, războiul prezentase unele asemănări cu situaţia recentă din Arizona. Jim nu credea că va mai exista vreodată o încleştare de felul celei din comitatul Lincoln. Dar nu se ştie niciodată. Arizona are regiuni mai întinse de păşune şi vite mai multe. Unii dintre cei care jucaseră un rol de seamă în războiul din comitatul Lincoln nu fuseseră omorâţi. Dispăruseră. Nu era neîntemeiată bănuiala că unul sau mai mulţi dintr-înşii se furişaseră în Arizona.

— Banda asta „Pine Tree” nu-i condusă de un hoț de vite de mâna a doua! exclamă Jim, gândind cu glas tare. Se ştie că Billy the Kid, cel mai periculos ucigaş, dintre toți adevărații *desperados* din sud-vest, a căzut în luptele din comitatul Lincoln, împreună cu cei mai cruzi din banda lui. Dar nu toți au muşcat pământul însângerat al New Mexico-ului. Negreşit c-o să dau peste vreunul dintre ei— murmură Jim. Când s-o întâmpla asta, mai întâi o să trag şi abia după aceea o să pun întrebări.

Deschise uşa şi ieşi în noaptea întunecată şi apăsătoare de august.

CAPITOLUL XII

În Winthrop, ca în multe alte oraşe din Vest la acea vreme, numărul cârciumilor era mai mare decât al tuturor prăvăliilor luate la un loc. În regiunea aceasta vastă de păşuni era vad bun; şi dacă existau o mie de cowboy şi crescători de vite în ținut, poate că tot atâția trântori trăiau de pe urma lor, de la patronul de cârciumă cu cămaşa împodobită cu diamante şi de la judecătorul îmbrăcat în redingotă, cu toți asociații lor pestriți, până la hoțul de vite care se ascundea în sihlă şi până la colonistul care dăngăluia cu semnul lui tot atâția viței străini câți avea el însuşi. Se ştia că, o dată pe lună, dacă nu şi mai des, oamenii din regiunile de păşune veneau la oraş ca s-o facă lată şi să dea lovitura la cărți. Ei respectau aceste obiceiuri tot aşa de firesc cum adunau vacile în cirezi, împungându-le cu țepuşa.

În primele ore ale serii, Jim Lacy vizită unele cârciumi de pe strada principală, ferindu-se de „Ace High” şi de alte chipuri prea binecunoscute. Colindă pe la baruri şi pe la mese, binevoitor şi prietenos cu oricine voia să stea de vorbă, gata să facă cinste cu țigări şi băutură, scuzându-se într-un fel sau altul că nu-şi îngăduie să bea şi să fumeze împreună cu dânşii. Cowboy-ii erau toți oameni prietenoşi, dacă nu-i înrăia băutura. Jucători şi chibiți, mexicani şi indieni, toți atraşi de înfățişarea lui Jim şi de generozitatea lui, adăugă şi ei puținul pe care-l ştiau la informațiile culese de el.

— Caut un prieten — spunea Jim aproape fiecărui om pe care-l întâlnea. Un cowboy care a evadat din New Mexico...

Şi o ținea aşa cu lucruri născocite, pentru a sfârşi totdeauna cu întrebări. Cowboy-ii, mai ales dacă trăseseră nițel la măsea, îl puneau repede la curent cu unele bârfeli din ținut, cu ceea ce el n-auzise încă. Unii dintre obişnuiții cârciumilor acceptau avansurile lui Jim, dar fără să-i spună ceva. Aceştia erau, cu siguranță, oamenii care ştiau cele mai multe lucruri, față de care trebuia să fii stăruitor şi care se mulțumeau să te cerceteze pe furiş cu privirea. În mare parte, barmanii erau aceia care trimiteau clienți tripourilor, şi de la ei Jim află multe. Când, în sfârşit, părăsi ultimul local, hotărî să se abată şi pe la sala de dans.

„N-a fost rău pentru început — gândi Jim, recapitulând şi trecând prin sită crâmpeiele de convorbiri în care găsea vreun tâlc. Cash Burridge şi-a vândut averea şi şi-a tocat-o la jocuri de noroc, petrecându-şi jumătate din timp aici, în oraş, încurcat cu o spaniolă. Cash e acelaşi dintotdeauna!... Clan Dillon, un *hombre* straşnic? Eh! Bine, om vedea! Alde

Ide, nişte californieni bogați cărora le fură şi le cară vitele. Despre Tom Day se poate crede tot aşa de bine ca despre oricare altul că-i şeful bandei «Pine Tree». Ce-o să mai râdă Tom când o afla! Alde Hatt nu sunt buni colonişti, sunt destul de afurisiți ca să facă orice, numai nu ceva într-adevăr rău şi primejdios; în afară de Cedar. Cedar Hatt e o adevărată canalie. Nu-i omul care să se înfrunte în luptă dreaptă. E agil ca un indian şi şiret ca un mexican. Stilwell-ii sunt cei mai ai dracului oameni din sihlă. Nu vin niciodată la oraş! Iată un lucru care merită să fie reținut. Şi acum, ultimul şi, poate, cel mai important lucru pentru mine e ceea ce mi-a spus ciobanul acela mexican, pe jumătate beat, despre ciudații călăreți pe care ciobanii îi văd deseori trecând prin Mogolloni. Ei bine, toate astea-mi par cumva cunoscute, dacă mă gândesc mai bine, dar abia acum se încheagă mai limpede totul."

Jim îşi dădu repede seama unde avea loc balul, urmărindu-i pe tinerii care zoreau pasul. Era o stradă laterală, aproape de marginea oraşului, într-o clădire de chirpici, mare şi joasă, acum foarte pitorească, cu lanterne colorate şi cu viță agățătoare atârnând peste arcade. Afară, o mulțime de mexicani, indieni, oameni albi în costume grosolane, băieți gălăgioşi se uitau cu toții printre arcade la perechile ce se plimbau în lungul *patio*[1]-ului şi la dansatorii dinăuntru care se legănau încoace şi încolo în acordurile muzicii. În aer plutea ceva din atmosfera unei *fiesta.*

Cum intră înăuntru, Jim simți că oameni care supravegheau balul sau scrutau pe noii veniți, îl cercetează cu de-amănuntul. Unul dintre ei era Macklin, şeriful din Winthrop, care aresta uneori cowboy, mexicani, indieni, dar

[1] Curte interioară.

despre care se ştia că nu arestase niciodată un jucător sau un tip mai periculos. Pe Jim nu-l întrebă nimic, iar acesta urcă agale treptele late spre a-i urmări pe dansatori; apoi se mută dintr-un loc într-altul, în căutarea unui cât mai bun post, amuzându-se şi fiind încântat de spectacol, până ce, în cele din urmă, îşi găsi un loc care să-i convină; se aşeză acolo să privească şi să asculte.

Cândva, în Texas, Idaho sau chiar în Nevada, lui Jim Lacy îi plăcuse să danseze, dar de când venise în Arizona nu fusese niciodată la bal. Era una dintre ciudățeniile lui Jim, care îi nedumerea pe ceilalți cowboy de la Franklidge Ranch. Cum nu izbutiseră să-l convingă să danseze, spuneau despre el că dispreţuieşte femeile.

Nu-i trebui mult lui Jim ca să-şi dea seama că balul era condus cum se cuvine. Acum înțelegea de ce fusese cercetat atât de amănunțit la intrare. La balul acesta nu era îngăduită nici băutura, nici vreo comportare nelalocul ei. Cowboy-i şi ceilalți tineri nu păreau de loc să fi băut. Printre dansatori şi printre cei ce se plimbau prin *patio* se aflau şi fete mexicane, cu părul negru împodobit cu flori, strălucitoare şi drăguțe în veşmintele lor sărbătoreşti. Era într-adevăr o serată de gală, plină de culoare şi de viață, de râsete molcome şi muzică spaniolă. Jim fu silit să admită de astă dată că dăduse greş în calculul său. Rose Hatt s-ar fi putut număra printre cei de față, dar puteai paria, mergând la sigur că Cedar Hatt n-ar fi fost admis, şi nici unul dintre oamenii pe care Jim voia să-i supravegheze, afară poate doar de Dillon; vezi bine, el nu numai c-o să fie bine primit, dar o să fie şi vedeta balului.

Deodată, lui Jim i se păru că o zăreşte pe mica Rose Hatt la capătul îndepărtat al *patio*-ului. Se ridică, vrând să se îndrepte într-acolo, dar îşi dădu seama că o asemenea

încercare ar nemulțumi lumea; căci, de îndată ce muzica începu să cânte, perechile vesele se şi grăbiră spre ringul de dans. Mai multe fete drăguțe se ciocniră de el, atingându-l în partea dreaptă, acolo unde îi atârna pistolul, în cele din urmă, una dintre ele, vrând s-o ia înainte, ocoli o pereche şi căzu drept în brațele lui Jim.

— Oh, Dumnezeule! Iartă-mă! chicoti ea, recăpătându-şi echilibrul.

— Ei, domnişoară, eşti sigură că n-ai făcut-o înadins? rosti tărăgănat Jim şi zâmbi.

Fata era atât de îmbujorată, încât nu se putea înroşi mai mult, aşa că Jim n-ar fi putut spune dacă se roşise sau nu. Dar, în ochii ei verzi sclipi o undă de cochetărie. Un cowboy înalt şi foarte tânăr se aplecă atunci spre ea şi se încruntă amenințător la Jim:

— Hei, tu, cravaşa împopoțonată! se răsti flăcăul. Spui „domnişoară”, dar nu te pricepi să recunoşti una când te afli în fața ei. Îmi vine să te plesnesc peste mutra asta îngâmfată!

— Nu mi-ar plăcea să fiu plesnit, aşa că-ți cer iertare, băiete — replică Jim şi se îndepărtă.

Zăbava aceasta de o clipă îl făcu să piardă din vedere capul cârlionțat şi brunet care i se păruse a fi al Rosei Hatt. La capătul *patio*-ului se întoarse să cerceteze fata, care tocmai ieşea pe ringul de dans. Era într-adevăr Rose, dar părea cu totul alta! Purta o rochie ieftină, țipătoare, de prost gust, ciorapi şi pantofi asortați, însă toate astea nu-i micşorau drăgălăşenia. Era tânără şi radioasă. Partenerul său era un cowboy de aceeaşi vârstă cu ea. Înainte de a începe să danseze stătură o clipă înlănțuiți, timizi şi stângaci. Rose nu ştia să valseze, dar făcea eforturi curajoase.

Jim urmări perechea până ce dispăru în vârtejul dansatorilor. Acest capăt al patio-ului dădea într-o grădină sau o curte unde o potecă şerpuia printre tufişuri. Ici şi colo se aflau bănci, unele acoperite cu viță. Jim urmărea dansatorii în nădejdea s-o mai vadă pe Rose şi să-i atragă atenția. Dar o pierduse cu desăvârşire în vălmăşagul mulțimii. Când dansul se sfârşi, el se retrase lângă un zid de chirpici, unde se aşeză. Dansatorii se plimbau din nou încoace şi încolo, grăbindu-se să bea răcoritoare sau să stea pe bănci, şi partea aceea largă a curții se umplu de murmurul glasurilor. Totul stârnea ciudate păreri de rău în sufletul lui Jim Lacy. De bucuria şi de viața care forfoteau în jur, el nu avusese parte. „Dar nici nu cred c-a fost din vina mea" — şopti el.

Perechi tinere treceau prin apropiere, emoționate, vesele, nepăsătoare, încântate de clipa de față. Erau şi oameni mai în vârstă, unii cu părul cărunt, însă nici aceştia nu păreau să fi scăpat de farmecul momentului. Invidia lui Jim fu de scurtă durată. Fericirea îl ocolise. Dar nu era dat multor oameni să-şi facă datoria aşa cum şi-o făcea el acum. În clipa aceea o pereche se ivi ieşind din umbră. Când ajunseră în apropierea locului unde stătea ascuns Jim, fata se opri.

— Te rog... să ieşim afară! se rugă bărbatul. Vocea lui îl făcu pe Jim să se întoarcă în aşa fel, încât să poată privi mai bine. Omul avea o înfățişare de călăreț, mlădios, înalt, lat în spete. Era îmbrăcat într-un costum negru şi purta o floare la butonieră. Chipul lui avea un farmec fără seamăn. Dar, dintr-o scurtă privire, Jim nu putea hotărî dacă fața lui frumoasă şi neobişnuită îl atrăsese, sau altceva, greu de sesizat în acea clipă.

— Nu, domnule Dillon, nu vreau să merg mai departe —

spuse fata.

Jim tresări atât de tare, încât puțin a lipsit să nu cadă de pe zidul scund de chirpici. Glasul acela! L-ar fi recunoscut dintr-o mie! Curiozitatea lui rece se topi într-un copleşitor val de tulburare. Privirea îi zbură de la bărbat la fata care stătea în lumina trandafirie şi molatică a unei lanterne colorate. Hettie Ide! Inima îi zvâcni în piept, apoi i se păru că înțepeneşte, străpunsă de un îngrozitor junghi. Era Hettie; crescuse şi devenise o femeie în toată puterea cuvântului. Iată chipul care i se arătase mereu în jeraticul focului la popasurile sale, în nopțile de veghe şi de singurătate! Acelaşi păr blond, ondulat, aceiaşi ochi adânci şi sinceri, aceiaşi obraji netezi şi îmbujorați, care vădeau viața în aer liber, şi aceleaşi buze cărnoase şi bine conturate; dar era şi mai fermecătoare decât fusese vreodată, din pricina tristeții ce-i învăluia chipul. Jim o privea atât de uluit şi cu o încordare atât de chinuitoare, încât pierdu câteva cuvinte schimbate de cei doi. Însă numele Dillon îl smulse din extaz.

— Domnule Dillon — spuse fata — nu mă pot mărita cu dumneata pentru că nu te iubesc.

— Dar, Hettie, o să mă iubeşti... trebuie să mă iubeşti cu timpul! replică el, pătimaş, apucându-i mâna şi încercând s-o tragă în umbră. Ea se împotrivi şi se îndepărtă iute de dânsul.

— Niciodată n-o să te iubesc! spuse fata, cu ochii şi obrajii în flăcări. Ce fel de om eşti dumneata de stărui atât de grosolan? Mi-ai plăcut... chiar te admiram, până ce-ai început să mă urmăreşti cu atenții de soiul ăsta. Le-am trecut cu vederea pentru că fratele meu Ben te stimează atât de mult. Dar până aici, domnule Dillon!

Însă replica ei demnă şi curajoasă parcă nici n-ar fi fost

rostită, deoarece nu avu nici un efect asupra lui Dillon, care izbucni într-o rugă pătimaşă, împingând-o pe fată spre perete, sub vița agățătoare. Dillon nu mai era un cowboy tânăr, înflăcărat de dragoste. Părea mai degrabă un bărbat matur, stăpân pe sine, care ştia cum se face curte unei femei şi căruia nu-i păsa de nimic altceva decât de dorințele lui. Felul în care el îi aținea calea, în repetatele ei încercări de a se îndepărta, modul în care, fără s-o atingă, o înghesuia spre perete, toate dovedeau că Dillon ştie bine ce vrea.

— Am... am crezut că eşti un om binecrescut — izbucni fata.

— Nici un bărbat nu se gândeşte să fie binecrescut când e îndrăgostit — replică Dillon. Am încercat să fiu ca dumneata. Şi, ca să-ți spun adevărul, atunci nu mă purtam atât de firesc ca acum. Mi-am pierdut capul de-a binelea. Îți spun că sunt îndrăgostit şi c-o să fii a mea! Ce zici de asta?

— Îți spun, domnule Dillon, că noi cu toții te-am judecat greşit — răspunse ea.

— Ai dreptate! zise el, cu un râs vesel. Şi iată dovada!

Rostind aceste vorbe, încercă s-o ia în brațe. Dar nu nimerise fata care să-i îngăduie aşa ceva. Zveltă şi puternică, ea se luptă cu îndârjire şi scăpă într-o clipă, îndepărtându-se de zid.

— Ce crezi... c-o să gândească... Ben... când o să-i spun că... m-ai insultat? întrebă ea gâfâind şi retrăgându-se cu spatele spre potecă.

— Dacă ai un dram de minte, n-o să-i spui — replică Dillon, schimbându-şi într-o clipă atitudinea de îndrăgostit aprins şi devenind aproape amenințător. Ben Ide a dat aici de bucluc. Arizona nu-i California. Aici sunt hoți de vite şi poți să fii sigură că unii dintre ei sunt chiar fermierii pe care

el îi consideră prieteni. Eu cunosc regulile jocului. Cunosc şi oamenii. Ide a pierdut cea mai mare parte din vite. Dacă o să mai cumpere, le va pierde şi pe acelea. Hettie, eu sunt singurul crescător de vite din Arizona care poate să-l scape de la ruină.

— Într-adevăr! Ştii că am şi eu o cotă-parte în ranchul Ide? întrebă Hettie, batjocoritoare.

— Am auzit, dar n-am crezut.

— Ei bine, e adevărat.

— Hm! Şi ce înțelegi prin cotă-parte? întrebă el, curios.

— Sunt stăpână pe o treime din pământ şi din şeptel. Pe lângă asta, am casa mea proprie, aparte de cea a lui Ben.

— Astea-s noutăți pentru mine — zise Dillon — dar ele îmi întăresc poziția. Ce-l ruinează pe Ben Ide te ruinează şi pe dumneata.

— Câteva mii de capete de vită pierdute nu ne vor ruina nici pe fratele meu, nici pe mine — răspunse ea, aproape arogantă, cercetându-i chipul cu o privire sigură şi pătrunzătoare. Abia acum îl vedea fără obişnuita lui mască.

— Trebuie să fiți foarte bogați dacă vorbeşti aşa — răspunse Dillon.

— Mulțumesc, stăm destul de bine. Adeseori m-am întrebat dacă nu cumva asta te interesează. Acuma ştiu.

El râse într-un fel al cărui tâlc o femeie mai în vârstă, cu experiență în viața de frontieră, l-ar fi priceput. Dar Hettie nu pricepu ceea ce îi apăru limpede ca lumina zilei lui Jim, care stătea pitit în umbră, ca un tigru.

— Mulțumesc, eşti foarte iscusită — spuse el. Dar aş fi nebun după dumneata dacă ai fi săracă cum e Rose Hatt. Îți spun că te iubesc... te doresc... am nevoie de dumneata atât de mult, încât, dacă nu izbutesc să te am, înnebunesc!

— Încep să cred că nebunia asta a avansat foarte mult.

— Eşti o mâță blândă care zgârie rău, cum sunt de altfel, toate femeile. Ascultă-mă, vorba multă sărăcia omului. Dacă te măriți cu mine, o să-l scap de ruină pe Ben Ide. Dacă nu, îl las, şi-o să folosesc împotriva lui toată trecerea de care mă bucur în întregul ținut. Din cauza mea n-o să-şi poată face meseria de rancher. Şi din târgul ăsta, o să te câştig pe dumneata.

Hettie Ide păli, iar ochii ei negri străluceau ca tăciunii.

— Domnul Clan Dillon! Tipul popular! Splendidul crescător de vite! Cel mai bun şi cinstit vătaf din Arizona! exclamă ea, uimită, dar cu un nesfârşit dispreț.

Drept răspuns, Dillon, care stătea cu spatele spre Jim, făcu un gest dezaprobator.

— Domnule Dillon, când ai venit pentru prima oară acum câteva săptămâni la noi şi ai început... cu atențiile dumitale față de mine, m-am gândit că e ceva ciudat în felul dumitale de a fi — continuă Hettie. Era prea frumos ca să fie adevărat, aşa cum spunea bătrânul Raidy. Cred că eşti tot atât de rău, pe cât păreai de bun. Şi mai cred ca eşti un măgar îngâmfat, demn de dispreț. Un ticălos viclean... Nu trebuie să te mai întorci mâine la Cedar Springs. Marvie Blaine o să mă conducă acasă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Dillon.

— N-o să ai prilejul să-l părăseşti dumneata pe Ben; chiar acum şi aici eşti concediat.

— Ce? Şi cine, mă rog, mă concediază?

— Eu.

— Puh! Eşti scrântită, fetițo! Ben Ide nici n-o sa vrea să te-asculte! Nu poate să conducă ranch-ul fără mine. N-ai destulă minte să pricepi asta?

Hettie Ide îi întoarse brusc spatele lui Dillon şi se îndepărtă, dispărând în mulțimea care se reîntorcea pe

ringul de dans.

— Dracu să te ia! murmură Dillon. Îşi aprinse o ţigară şi stătu aşa, fumând dus pe gânduri.

Jim Lacy ieşi afară din umbra de sub viţă.

— Noroc Dillon! Ce mai faci? zise el în bătaie de joc, când se află în faţa vătafului.

O privire iute ca fulgerul îl cântări pe Jim din cap până în picioare.

— Noroc şi ţie! Da' ce vrei de mă iei peste picior? întrebă Dillon, arţăgos.

— Mai nimic — tărăgăna vorba Jim, aspru şi cu subînţeles.

— Cine eşti? întrebă Dillon iute.

— Aş putea fi Peter Punkins[1]... numai că nu sunt.

— Te crezi şmecher — ripostă Dillon, încercând să găsească o ieşire din situaţie; el cunoştea oamenii, cunoştea Vestul. Cred, mai degrabă, că eşti Simple Simon decât Peter Punkins. Dar puţin îmi pasă. Numai că sunt curios să ştiu de unde ai răsărit.

— Ei bine, am dat buzna din New Mexico — răspunse Jim.

— Pe dracu! izbucni Dillon. Puţin îmi pasă! Vreau să ştiu de unde ai răsărit *acum!*

— Judeci repede, Dillon — zise Jim cu o încetineală voită. Ei bine, stăteam chiar colea, pe zidul ăsta de chirpici.

Jim arătă spre locul din umbră unde stătuse, fără însă a-şi lua privirea de la Dillon. Acesta înjură încet şi trânti ţigara cu atâta putere, încât pe pavajul de piatră săriră scântei.

— Ai stat aici urmărind... ascultând? întrebă el, dintr-o

---

[1] Personaj din basmele americane.

dată foarte stăpân pe sine.

— Păi fireşte că da — rosti alene Jim.

— Străine, acolo de unde vin eu, oamenii sunt împuşcați pentru atare jignire.

— Cred şi eu! De-aia nici nu-mi cer scuze.

Dillon desluşi în acest răspuns o confirmare a bănuielilor sale. Părăsi brusc atitudinea lui provocatoare. Această schimbare rapidă, ca şi noua atitudine adoptată dovedeau o mare iscusință. Dillon îşi aruncase masca şi nu se mai prefăcea de loc. Prevăzător, aspru, hotărât şi calculat, el stătu aşa o clipă, în timp ce ochii lui verzi şi ciudați încercau să pătrundă în gândurile lui Jim spre a-i ghici intențiile: altceva nu-l interesa. Cât despre Jim, el îl măsură pe Dillon şi ajunse la concluzia că e un om din Vest, însă cu totul altul decât cel pe care-l cunoşteau oamenii din această parte a Arizonei. Îl cântărea pe Dillon fără să aibă nevoie de vorbele Rosei Hatt; nu recunoştea în el o fire înrudită cu a lui, dar vedea omul hotărât, curajos, posedând experiența înverşunată a individului deprins cu cea mai aspră şi mai ucigătoare viață de frontieră.

— Hm! Văd că porți pistol, străine — zise Dillon în timp ce-şi aprindea altă țigară.

— Da. O veche deprindere.

— Cred că ai văzut că eu n-am?

— Fireşte. Am văzut de la început că n-ai şi acum o citesc şi în ochii tăi.

— Cititor de gânduri, ai? Ei bine, asta-i ajută pe unii.

— Înțelegi cumva pe anume oameni? întrebă Jim, sec.

— Da. Spioni, jucători de cărți, hoți, pistolari şi alții de teapa lor.

— Mulțumesc. Eu prețuiesc felul în care-mi vorbeşti. Şi pentru că nu-mi place să rămân dator în materie de

complimente, vreau să repet numai ce ți-a spus domnişoara Hettie Ide... Eşti un măgar îngâmfat! Un ticălos viclean!

— Ai auzit tot ce-a spus? mârâi Dillon. Oricât era el de isteț şi de viclean, nu se putu abține să nu se înfurie, deşi se stăpânea încă.

— Bineînțeles. Şi niciodată n-am auzit nişte vorbe care să se potrivească mai bine unui nemernic. Mi-au stârnit curiozitatea şi mai mult, pentru că chiar azi cineva te-a denumit „frumosul mincinos cu fața numai zâmbet".

— Oho! Pare-mi-se că auzi cam multe, nu crezi, străine? se oțărî Dillon. Ei bine, nici că-mi pasă!

— Sigur că nu-ți pasă. Sunt animale puturoase care au pielea atât de groasă, că numai gloanțele o pot găuri.

— Eşti curajos, străine, fiindcă urli la adăpostul pistolului tău! Dar am obosit să te-ascult. Eşti din New Mexico?

— Nu... am mințit.

— Hm! Ți-a vândut cineva vreun pont de-ai ştiut că eu vin de-acolo?

— Poate.

— Vezi că eu nu zic ba. Ce-mi pasă mie de ce ştii, sau ce gândeşti, sau ce învârți pe-aici! Vrei s-o faci pe cowboy-ul de mâna-ntâi! Dar vezi bine că nu faci parte din nici unul din ranch-urile cunoscute în jurul Winthrop-ului. Tu însuți trezeşti oarecare bănuială, dacă ținem seama că ținutul ăsta mişună de răufăcători şi de hoți.

— Mişună, într-adevăr. De aceea am şi venit aici — replică Jim cu înțeles.

Pentru prima oară, fața lui Dillon se acoperi cu o roşcată posomorâtă.

— O să pun să te dea afară de-aici — zise el. Şi-o să-i strecor şerifului Macklin că trebuie să fii supravegheat.

— În regulă, grăbeşte-te! tărăgăna Jim cu o privire rece şi sigură. Dar nu uita să-i strecori că mă cheamă Jim Lacy.

Tot trupul lui Dillon tresări puternic. O umbră palidă se aşternu încet pe chipu-i ars de soare.

— Jim Lacy! Ce spui?! I-ascultă, să ştii c-am mai văzut eu şi altă dată tertipul ăsta. Să-ți dai aere la adăpostul numelui unui mort! E vechi trucul!

Dar Dillon nu era chiar atât de sigur, pe cât voia să pară făcând-o pe grozavul. Nervii săi de oțel cedaseră. Jim Lacy era un nume de mare faimă. La auzul lui, el se demască într-o clipă, mai vârtos decât ar fi făcut-o toate cele petrecute până atunci. Oamenii cinstiți aveau rareori motiv să se teamă de Jim Lacy sau de oricare altul ca dânsul; El însă se îngrozi dintr-o dată, instinctiv, şi simți o slăbiciune pe care tot şi-o mai stăpânea. Dillon putea fi înspăimântat de un nume, dar nu de un om.

— Îți închipui c-o să te cred că eşti Jim Lacy? întrebă el, răguşit.

— Eu ți-am spus-o, mi-e totuna dacă mă crezi sau nu — răspunse Jim cu răceală.

Discuția se apropia de sfârşit.

— Foarte bine — continuă Dillon, respirând greu. Dar eu tot cred că eşti un mincinos.

Jim sări şi-l plesni zdravăn, trântindu-l la pământ.

— Ei, s-ar putea ca asta să fie doar începutul — zise el, vorbind rar. Eu ți-am spus cine sunt. Da' tu, tu cine eşti?

Dillon se ridică cu grijă în capul oaselor, se sprijini într-un cot şi înălță un chip negru spre atacatorul lui, fără a-i răspunde. Când Jim se întoarse vrând să plece, se pomeni față în față cu Rose Hatt. Fata văzuse cel puțin ultima parte a întâlnirii lui Jim cu Dillon.

— Oh, domnule! strigă ea cu o bucurie amestecată cu

frică.

Perechile părăseau ringul de dans. Un tânăr înalt, ale cărui trăsături îi erau ciudat de familiare lui Jim, se ivi în spatele Rosei. Ea îl strânse de braț, în timp ce se uita când la Jim, când la Dillon, care nu încercase să se scoale de jos. Jim plecă grăbit, fără să rostească o vorbă.

— Dumnezeule! Cine a fost ăsta? întrebă un glas şi Jim îşi dădu seama că-i al tânărului care o însoțea pe Rose, Glasul îi spori tulburarea pe care o stârneau amintirile şi-l făcu să grăbească pasul, croindu-şi drum prin mulțimea de dansatori ca să iasă în stradă.

— Era glasul lui Marvie Blaine, Dumnezeu să-l binecuvânteze! şopti Jim, cufundându-se în întunericul nopții. Am scăpat ieftin!

Era 11 noapte când Jim Lacy intră în localul „Ace High Saloon”, pe vremea aceea unul din tripourile cete mai cunoscute din sud-vest. Proprietarul, John Brennan, avea doar două calități: reputația că-i un jucător cinstit şi faptul că nu ținea femei în local. Prin urmare, afacerile nu-i mergeau la fel de bine ca celor mai mulți oameni de meseria lui. Localul său nu avea mobile luxoase şi scumpe. El nu dădea afară pe nimeni de la masă câtă vreme omul juca corect. Dar mulți trişori plecaseră din „Ace High Saloon” cu picioarele înainte, fapt care avusese efectul scontat asupra trişorilor cu priviri pătrunzătoare şi chipuri neclintite.

Jim Lacy intră grăbit în local, ca un om urmărit. Şi era, într-adevăr dar nu de o ființă în carne şi oase.

— Cowboy-ule, de cine fugi? întrebă un om înalt care se afla din întâmplare aproape de uşă, stând cu spatele rezemat de tejgheaua barului; pălăria-i înaltă şi dată pe

spate lăsa să se vadă o față arsă de soare. O plăcuță cu câteva litere gravate pe ca îi atârna la vestă.

Jim îl recunoscu aproape de îndată.

— Bună, Macklin! zise el, nepăsător. Tocmai fugeam de un şerif.

— Ei, şi-ai dat peste altul — mormăi Macklin, surprins şi acru. Cine eşti?

— Sunt şeful echipei Coffee Pot — rosti tărăgănat Jim.

— Mai bine-ai spune cum te cheamă, spilcuitule! Nu-ş' cum se face, da' pe vremea asta nu există nici un Coffce Pot... Mă bate gândul că ar fi bine să te bag la zdup. Eşti cam tras la față. Cine eşti şi ce-ai învârtit până acum?

— Nimic din blestematele voastre, de afaceri! răspunse Jim, schimbând brusc tonul şi întreaga atitudine. Dar dacă mai pierzi vremea pe aici, prin apropiere, o să se găsească cineva să te-nvețe minte cine-s eu.

— I-ascultă, chiar acum ai să mergi cu...

— Cască ochii, Mack! îl întrerupse cineva din spatele lui Jim.

Un pahar se făcu țăndări de podea şi imediat se auzi târşâitul unor cizme grele. Apoi un bărbat se înfipse în fața şerifului, uitându-sc la Jim:

— Iartă-mă, străine, dar cred că te cunosc. Dacă greşesc, să-mi spui.

— Bună Cash! zise Jim, întinzându-i mâna.

Cash Burridge arăta cu zece ani mai bătrân decât atunci, când îl văzuse Jim ultima oară. Băutura, viața aspră şi patimile josnice îl ruinaseră. Chipul lui zbârcit, întunecat, pierdu expresia de şovăială, aproape de frică, pe care o avusese câteva clipe mai înainte, şi acum se chinuia să zâmbească larg.

— La naiba! exclamă el, înşfăcând cu amândouă mâinile

palma lui Jim şi scuturându-i-o cu putere. Zâmbetul i se lățise pe toată fața, privirile i se luminaseră. Dar parcă n-ai fi tu!

— Ba eu sunt, Cash. Abia am picat şi am şi dat de bucluc.

— Ei! De cine-i vorba? întrebă Burridge, curmând brusc primirea foarte zgomotoasă pe care i-o făcuse. Se şi aplecase înainte şi coborâse glasul.

— De nimeni anume, Cash. Numai că mă simt cam prost.

— Oh, să fiu al naibii! Eşti chiar tu... dar te-ai schimbat mult, mai ales ca fel de a fi, dacă-i aşa cum zici. Pari a căuta ceartă.

În aceeaşi clipă, şeriful interveni, apucându-l fără pic de prietenie pe Burridge de umăr şi întorcându-l spre el.

— Prieten de-al tău, hei? Asta nu-i o garanție care să-l scape de pârnaie!

— La dracu! explodă Burridge. Nu pricepi că-ncerc să te scap pe tine de cimitir? Dumnezeule! Dacă ți-aş spune cine-i omul ăsta, te-ar trece năduşeli cu sânge!

Lui Macklin i se muiară fălcile şi el se sprijini cu spatele de bar, înfiorat de sinceritatea îndârjită a lui Burridge. Apoi acesta îl trase pe Jim la o parte, despărțindu-l de lumea de la bar şi de jucătorii de pe la mese care stăteau gură-cască sau rânjeau.

— Eşti tu... Într-adevăr tu, Jim? şopti el, răguşit.

— Fireşte, Cash. Tu nu vezi?!

— Păi se spunea c-ai murit!

— Exagerări, Cash... exagerări!

— Picat ca din cer! Jim Lacy, picat de-a dreptul din cer! Hm! Să fiu al naibii!... Niciodată, în toată viața mea, nu m-am bucurat atâta când am văzut un om! Pe cinstea mea,

Jim!

— În regulă, Cash. Şi eu sunt bucuros că te văd, deşi n-am fost prieteni prea buni.

— Pe unde mi-ai umblat, Jim, de când ai plecat din Lineville? Dumnezeule! Niciodată n-am să uit noaptea în care l-ai ochit drept în ochi pe Link Cawthorne!

— Eh, Cash, nu contează pe unde am umblat!

— Bineînțeles că nu contează, numai că mi-a dat mie ceva prin cap şi eram curios să ştiu dacă am brodit-o.

— Am avut, aşa, o idee, că ai fost în New Mexico, amestecat în războiul din comitatul Lincoln. Unii din acei *hombres* au scăpat cu viață. Ştiu ei sigur pe unul care a scăpat. Tovarăş bun cu Billy the Kid.

— Cine? întrebă Jim.

— Nu vând pe nimeni, Jim. Altuia nu i-aş fi spus nici atâta cât ți-am spus ție. Când ai picat?

— Astăzi.

— O să fii recunoscut aici.

— Fireşte. Mă şi aştept la asta, dar nu-mi pasă.

— Dumnezeule! Jim, ai devenit nesăbuit o dată cu trecerea anilor! Arăți ceva mai bătrân, dar pari în formă, un tip zdravăn căruia îi merge bine.

— Cine o să mă recunoască aici, Cash?

— Ți-aduci aminte de Ace Black? Jucătorul pe care l-am cunoscut amândoi cu ani în urmă la „Gold Mine”, în Lineville.

— Îl țin bine minte pe Black.

— Acum e sus şi joacă faro. Cred că Black o să te recunoască, dar el n-o să te vândă niciodată. Altfel stau însă lucrurile cu Hardy Rue. El, da, cu el nu te-ai avut niciodată bine. Întotdeauna a crezut că tu l-ai ucis pe Less Setter. Rue s-a ținut scai de coada mea în toți anii ăştia. El e de vină că

acum sunt într-o pasă proastă.

— Ei, ce s-a mai întâmpla cu afacerea ta cu ranch-ul de pe aici?

— Jim, m-ai judecat bine; nu prea mă simt eu într-ale mele când am bani mulți — mărturisi anevoie Burridge. Dar jur că am fost cinstit până m-a pocnit nevoia de parale. Am făcut afaceri proaste. Am furat vite ca să fac rost de bani, dar n-am fost în stare să le cresc sau să fac negoț cu ele. Am început să împrumut. Apoi am avut norocul să vând ranch-ul lui Ben Ide, un californian. M-am purtat urât cu el şi-acum îmi pare rău. Ăla om, Jim... Când am fost din nou în bani, am început să beau şi să încerc lovituri la cărți.

— Şi acum eşti iar pe geantă. Cine te-a stors de bani, Cash?

— Ei, fiecare. O parte i-a luat Brennan, dar nu-i port pică pentru asta. Hardy Rue m-a stors de cei mai mulți. M-am încurcat cu o spaniolă de aici. Ea şi cu Rue erau înțeleşi şi m-au dus. Ei doi m-au lăsat lefter.

— De ce nu l-ai ucis?

— N-aş încerca să mă măsor cu el în luptă dreaptă, față în față, şi n-am avut prilejul să-l împuşc pe la spate.

— Rue e aici? întrebă Jim.

— E cu târfa aia cu ochi negri. E prea devreme pentru el să fie aici. Dumnezeule! M-ar unge la inimă să mă vadă cu tine! Lui Rue i-a fost întotdeauna frică de tine, Jim, şi tu trebuie să te păzeşti de el.

— Unde-ți ai culcuşul?

— Cea mai mare parte din timp, în oraş, dar am şi o cabană în sihlă — răspunse Burridge.

— Ai cunoscuți pe-aici?

— Fireşte că da, Jim. Îi cunosc pe toți, în afară de noii veniți. Şi-ți vând un pont: chiar acum intră nişte tipi tari.

Ăsta-i un ținut afurisit şi mai mare decât toate celelalte ținuturi deschise. M-am obişnuit aici şi-mi place Arizona.

— Ei bine, Cash, când erai bogat şi erai cineva, nu ți-am fost de prea mare folos — zise Jim, zâmbind. Dar acuma eşti pe geantă şi în pasă proastă, aşa că mizez pe mâna ta.

— Jim Lacy! Totdeauna ai fost un tip ciudat! exclamă Burridge cu emoție. Cred că ai pus ceva la cale, dar orice-ar fi, sunt omul tău!

— În regulă, Cash. Să zicem că mă conduci să-i văd şi eu pe toți.

CAPITOLUL XIII

Hettie Ide luase parte la balul din Winthrop ca invitată a Alicei Franklidge, o fată de 19 ani, fiica celei de-a doua soții a judecătorului. Era o fată sinceră şi veselă, care-i plăcea Hettiei, şi ele două erau pe cale să devină prietene bune. Părăsiră balul înainte de miezul-nopții, pentru a fi conduse la casa Franklidge de băiatul care o însoțea pe Alice. Noaptea era rece, senină, şi mii de stele sclipeau deasupra capului. Hettie îşi scoase pălăria şi lăsă vântul rece să-i adie prin păr.

— V-ați distrat bine la primul dumneavoastră bal în Arizona? o întrebă tânărul rancher.

— Da, m-am distrat, domnule Van Horn... În ciuda unei.... întâmplări oarecum neplăcute — răspunse Hettie.

— Ne pare foarte bine că v-ați distrat, dar foarte rău că ceva v-a necăjit. Cinstit vorbind, balurile de astăzi seamănă cu nişte ceaiuri de la o şcoală duminicală față de cele de

altădată. Nu-i aşa, Alice?

— Aşa-i. Pe atunci mi-era şi frică să merg la bal — răspunse fata. Bătăile erau ceva obişnuit. Câte una la fiecare dans! Acum e într-adevăr plăcut. Tata şi alți câțiva oameni din oraş au avut grijă ca lucrurile să se schimbe... Hettie, îmi pare nespus de rău că te-a supărat... Clan Dillon, ştiu ca el a fost. Ai dansat cu el... şi după aceea te-ai întors la noi şi erai toată roşie şi nervoasă.

— Da, domnul Dillon a fost. M-a... m-a jignit! Van Horn plesni puternic din bici deasupra cailor.

— Nu mă miră — spuse Alice, gânditoare. Dillon este un bărbat frumos, fermecător, foarte plăcut, cuceritor, dar totdeauna l-am socotit oarecum necioplit şi prea îndrăzneț.

— Cine era fata aceea drăguță de care s-a ocupat atât de mult Marvie? întrebă Hettie.

— N-am observat-o. Dar am băgat de seamă că el s-a distrat de minune.

— Era împreună cu ea puțin timp înainte de a pleca noi — continuă Hettie. Purta o rochie de muselină albă, ciorapi de bumbac şi pantofi ieftini, prea mari. A rămas în urmă când Marvie s-a apropiat de mine. Cred că i-a fost frică să se întâlnească cu noi. Mi s-a părut foarte drăguță, cu ochii ei negri, mari, cu buzele roşii, cu părul castaniu, ondulat.

— Era Rose Hatt — răspunse Van Horn.

— Rose Hatt?! Nu-i din familia aceea Hatt, despre care am auzit atâtea? întrebă mirată Alice.

— Alice, există o singură familie Hatt, şi Rose e singura fată din familie — o lămuri tânărul rancher. Am cunoscut-o mai demult. Charley Moss dansa cu ea. E-o fată drăguță. Şi pare modestă şi liniştită. Fără îndoială că tânărul Blaine s-a îndrăgostit de ea.

— Chiar aşa — confirmă Hettie, serioasă. Marvie e un

băiat minunat, dar cam pripit. I-am spus lui Ben că prea îl lasă de capul lui.

— Hettie, în Arizona iubirile se aprind cum aprinde focul iarba uscată în deşert — zise Alice, cu un râs uşor. Să fii cu ochii-n patru pentru tine, nu-i aşa, Frank?

— În zadar o să se păzească! replică Van Horn, vesel. Tot o să-i vie de hac unul dintre băieții noştri din Arizona.

— Domnule Van Horn, este pentru a doua oară în noaptea asta când aud o asemenea prorocire — răspunse Hettie, amuzată — şi, după cum vezi, mă simt foarte măgulită.

Ajunseră curând la casa Franklidge, care se afla pe o terasă înaltă, printre pini. maiestuos!. Fetele intrară şi-l găsiră pe judecătorul Franklidge fumând lângă cămin. El o salută cu căldură pe Hettie.

— Te-ai întâlnit cu fratele dumitale? întrebă el în timp ce-i oferea un scaun.

— Nu. Până la urmă a venit şi el?

— Da. A stat aici o oră — răspunse judecătorul. A venit să vorbim despre o afacere cu vite. I-am recomandat să nu mai cumpere acum.

— Era şi Ina? întrebă Hettie.

— Desigur, şi arăta nespus de frumoasă. Voiam să-i opresc să rămână aici peste noapte, dar Ben a spus că vrea să meargă la hotel, ca să fie devreme în oraş. A lăsat vorbă că, dacă nu te vede la bal, atunci să vă întâlniți mâine, la douăsprezece fix, la Brydon.

— Dumnezeule! Sunt bucuroasă că am plecat de la bal înainte să vină Ben! exclamă Hettie, râzând nu prea vesel.

— Ce, tot spui? întrebă judecătorul, lăsându-şi capul în piept ca s-o privească peste ochelari.

— Mi-e teamă c-o să mă simt prost când o să-I văd pe

Ben. Va trebui să-i spun că eu... l-am concediat pe Dillon.

— Dillon? Pe Clan Dillon? Pe el l-ai concediat? întrebă judecătorul, ridicându-se brusc.

— Chiar pe el — răspunse fata.

— Doamne iartă-mă, dar nu pricep! Şi de ce, fetiţo?

— Am avut destule motive, deşi mi-e teamă că Ben n-o să fie de aceeaşi părere. E-n stare să pună mâna în foc pentru Dillon. De fapt, Ben nădăjduieşte că Dillon o să-l ajute şi are o părere grozavă despre el. Ei bine, domnul Dillon îmi face viaţa grea la ranch; îmi aţine calea de câte ori ies din casă. La început nici nu mi-a făcut cinstea să mă ceară în căsătorie. În cele din urmă a ajuns şi la asta şi, în ciuda refuzurilor mele, se ţine scai de mine. Dac-aş fi ştiut c-o să vină la bal astă-seară, nu m-aş fi dus eu. Dar am dansat cu el, am ieşit pe terasă... şi... ei bine... pentru a scurta povestea, m-a insultat.

— Tăticule, pe mine asta nu mă miră, mie nu mi-a plăcut niciodată Dillon — interveni Alice.

În clipa aceea intră şi Frank Van Horn,

— Dragă fată, cum te-a insultat Dillon? întrebă judecătorul cu ochii scânteind.

— A declarat că o să fiu a lui, fie că vreau, fie că nu, şi a trebuit să mă zbat ca să scap de ci.

— Nu cumva a îndrăznit să pună mâna pe dumneata? întrebă bătrânul rancher.

— Ambele mâini şi ambele braţe — râse Hettie, deşi se îmbujora toată când trebui să recunoască. De fapt, Dillon s-a comportat ca un necioplit. Îmi închipui că are felul lui de a se purta cu o anumită categoric de femei. Cred că se aştepta să ţip sau să mă rog... şi după aceea să-i cad în braţe. Noroc că sunt voinică şi m-am smuls din strânsoarea lui.

— Câine blestemat! Ar trebui să fie biciuit i exclamă judecătorul, roşu la faţă.

— Mai bine împuşcat — spuse Van Horn, strângându-şi buzele.

Hettie nu pomeni nimic despre ameninţările lui Dillon de a-i ruina pe Ben şi pe ea. După ce chibzuise la rece, nu mai era sigură de ce avea să spună Ben despre faptul că ea îl concediase cu de la sine putere pe Dillon. Din păcate, Ben se obişnuise cu plângerile surorii sale privitor la atenţiile cu care o înconjurau bărbaţii şi ajunsese să nu le mai ia în serios.

— Aşa că l-am concediat pe Dillon — încheie Hettie.

— Ai făcut bine, fetiţo, dar cum naiba o să ia Ben treaba asta? întrebă Franklidge, serios. Îl preţuieşte mult pe Dillon. Chiar astă-seară l-a lăudat pentru că a dat de urma unei cirezi de vite care fusese furată şi dusă în sihlă... Totuşi, chiar dac-ar vrea să închidă ochii, Ben nu poate să treacă peste o insultă. E obligat să fie de partea ta în concedierea vătafului.

— Încă nu-l cunoaşteţi bine pe fratele meu — spuse Hettie, clătinând din cap. Dacă l-ar fi văzut pe Dillon jignindu-mă, l-ar fi biciuit. Dar Ben nu ia în seamă ce spun eu. A obosit să tot audă despre cowboy înnebuniţi după mine, care mă sicrie atâta. Crede că sunt... cam prea sensibilă. Odată a zis: „Dacă aş fi eu cowboy-ul ăla, te-aş arunca pe un cal şi aş pleca cu tine”. Iar altădată, când m-am dus la el tare necăjită, mi-a spus: „E firesc că a încercat să te sărute. Şi de ce nu? Eşti făcută să fii iubită şi sărutată...” Câteodată cred că Ben glumeşte, că nu ia în serios ce spun. Sigur e că nu mai are atâta răbdare cu mine ca înainte. Nu ştiu cum o să judece povestea asta cu Dillon.

— Să-ţi spun eu, fată, acum, după ce mi-ai explicat cum

stau lucrurile cu Ben — zise judecătorul. El n-o să întărească hotărârea pe care-ai luat-o. Dillon o să se ducă la el înaintea ta şi o să „îndulcească” jignirea pe care ți-a adus-o, iar Ben o să-l țină mai departe.

— Asta ar fi îngrozitor! replică Hettie. De-acum încolo o să-i port cu adevărat pică lui Dillon.

— Ehei, singura soluție în problema ta, Hettie Ide, e să te îndrăgosteşti de un băiat bun din Arizona — declară judecătorul Franklidge, prietenos şi vesel, vrând s-o sâcâie, dar s-o şi convingă.

— Într-adevăr! zise fata, încercând zadarnic să pară semeață. Se gândi însă imediat că ar fi bine ca noii ei prieteni să ştie mai multe. Ți-aş urma sfatul, domnule judecător Franklidge — zise ea — dacă n-ar exista o piedică de netrecut... Nu pot să mă îndrăgostesc de nici un băiat bun din Arizona, pentru că sunt îndrăgostită de unul grozav din *Nevada!*

Îndată ce numele drag răsună pe buzele ei, Hettie simți cum i se urcă sângele în obraji şi se-aprinde la față. Judecătorul râse din toată inima, dar Alice, intuind sensul ascuns al acestor cuvinte ale prieteniei sale, care păreau simple flecăreli, se apropie de ea şi o cuprinse de umeri.

— Tata e la fel de răutăcios ca şi Ben, draga mea. Haide, vino, e târziu. Să mergem la culcare.

— Ei bine, Hettie — adăugă judecătorul cu aceeaşi voioşie — dac-aş avea patruzeci de ani mai puțin, aş contesta drepturile omului misterios din Nevada. Şi unde-i acum caraghiosul ăsta căruia i-a pus Dumnezeu mâna-n cap?

Hettie privi înapoi din pragul uşii spre care se îndreptase împreună cu Alice.

— Nu ştiu — răspunse ea, tristă.

După ce se închise uşa, ea îl auzi pe judecător izbucnind:

— Ai auzit, Van Horn? Asta lămureşte o mulţime de lucruri... Ei bine, mare prost mai sunt! Şi pariez că nici Ben Ide nu e mai deştept!

A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, judecătorul Franklidge părea oarecum schimbat. Interesul lui pentru Hettie crescuse, dar şi-l ascundea în dosul glumelor şi micilor ironii. Hettie simţi că în ochii lui Franklidge ea încetase peste noapte să mai fie o fetiţă şi reuşise să-i câştige prietenia.

— Hettie, am să-ţi fiu un fel de tată — îi spuse el la despărţire. Mi-e ruşine pentru felul în care s-a purtat Arizona cu dumneata şi cu Ben. Dar ascultă, draga mea. Ai încredere în noi şi în ţara asta întinsă. Ai răbdare cu fratele dumitale. Încearcă să-l convingi să nu cheltuiască bani tocmai acum. S-ar putea să vină vremuri grele; un an, doi, poate chiar mai mulţi. Şi ţine minte ce-ţi spune un bătrân rancher care a văzut mai multe războaie purtate pentru vite. Vom trece şi hopul ăsta. Răufăcătorii se distrug ei înşişi. Am eu o presimţire că o să vină un pistolar straşnic şi-o să le vină de hac şefilor de bandă. S-a mai întâmplat aşa, s-a întâmplat în ultima vreme şi în New Mexico. Nu-ţi pierde cumpătul şi nu te grăbi să urăşti ţinutul ăsta frumos. Vrem ca voi, cei din familia Ide, să-l iubiţi. Avem nevoie de oameni minunaţi ca voi. Suntem pionieri, Hettie. Eu am pierdut un milion de dolari cu furturile astea de vite. Dar o să-l recâştig. Tot aşa şi voi. Şi tot aşa şi cu fericirea dumitale.

— Domnule judecător Franklidge — zise Hettie, zâmbind printre lacrimi — în ciuda slăbiciunii mele pentru *Nevada*...

sunt a Arizonei pe viață!

— Uhuhu! Asta zic şi eu fată curajoasă!... Vino şa ne vezi cât mai des, Hettie. *Adios!*

Un grăjdar al lui Franklindge o conducea pe Hettie cu trăsura în oraş, astfel că ca avea răgaz să se gândească cum ar fi mai bine să-i înfățişeze lucrurile lui Ben. Nu-i trecuse prin minte că s-ar putea ca Dillon să-l încunoştinţeze pe Ben, denaturând toată povestea. Era recunoscătoare judecătorului Franklidge pentru sfaturile şi povețele binevoitoare pe care i ie dăduse. Într-adevăr, cu intuiția ei femeiască, simțise că judecătorul avea ceva împotriva lui Dillon, ceva ce nu-i putea mărturisi. Simțise că judecătorul îi este prieten. Foarte probabil că judecătorul o să fie de partea ei, dacă s-o ajunge la un conflict. Hotărî că cel mai bun lucru e să aştepte şi să vadă dacă Dillon vorbise cu Ben.

Cum ajunse în oraş, Hettie se duse să cumpere proviziile pe care le comanda de obicei de două ori pe lună. Ea şi mama ei făceau gospodărie aparte, în mica lor cabană, deşi Ben şi Ina se împotriviseră. Dar doamna Ide nu voia să fie soacra nimănui. După ce comandă ce voia să cumpere, Hettie coborî strada şi se întâlni cu Ben, care nu părea prea bine dispus. O umbră îi întuneca chipul, umbră pe care Hettie se obişnuise de mult s-o regrete, încă de la Tule Lake. Deşi era curajoasă, i se strânse un pic inima. Dacă îl jignise cumva pe Ben?

— Ina e la croitoreasă — spuse el, după ce o saluta. Cred că-i tocmai timpul potrivit să mergem împreună la bancă.

— La bancă? De ce? întrebă ea în timp ce se întorcea şi-i dădea brațul.

— Am făcut un cec pentru partea ta din ranch.

— Ben! strigă fata, uluită, cu un ton de reproş.

— Da — replică el, oarecum enervat. Hettie, nu-mi place să faci lucruri fără ştirea mea. Şi, ca să fiu cinstit cu tine, nu vreau să-ți pierzi banii. Sunt foarte convins c-o să pierd toți banii pe care i-am băgat în vite.

— Ascultă, Ben, banii aceştia au însemnat o investiție, înțeleg să pierd sau să câştig alături de tine — protestă ea.

— Ştiu, draga mea, că eşti un suflet ales. Dar a fost o afacere nebunească de-a mea. N-o regret — se grăbi el să adauge — dar socot că nu-i drept să fim părtaşi la ea. Poate... într-o zi, da... când vor fi luat sfârşit vremurile astea proaste.

— Ben, ce s-a întâmplat de când nu te-am văzut? întrebă iute Hettie.

— S-a întâmplat — răspunse Ben, lăsându-şi capul în jos ca să nu-i poată vedea ochii — s-a întâmplat că a dispărut California Red.

— Dispărut? Oh, nu, Ben! strigă ea, sfâşietor.

Plin de tristețe, el dădu din cap, întărindu-şi spusele; buzele îi tremurau uşor.

— Furat?

— Nu ştim. A dispărut de la păşune. Raidy jură că Red a fost furat, că n-ar fi putut sări gardul. Eu ştiu însă că ar fi putut sări şi în lună dacă i-ar fi trecut prin cap. Dillon e de acord cu mine că Red a fugit singur.

— Dar nu se *ştie* nimic? întrebă Hettie brusc.

— Asta-i partea proastă, Hettie. Nu ştim nimic. Şi nu există nici un om în toată echipa mea care să-l poată urmări pe Red... Asta m-a scârbit. Am încercat singur. A trebuit să mă las păgubaş... Nu există decât un singur vânător de cai care ar putea-o face.

— Ben, o să-l recapeți pe Red — spuse Hettie, aprigă, şi

se porni să vorbească cu căldură, bizuindu-se pe sfaturile şi optimismul judecătorului şi adăugând foarte mult de la ea, adăugând nădejdile ei sigure în succesul lor final şi în fericirea lor viitoare.

— Eşti curajoasă, Hettie — zise el, strângându-i braţul. Cu tine, cu Ina şi copilul, pot şi voi izbuti să trec peste afacerea asta nenorocită. O să-mi fii de un oarecare ajutor dacă o să accepţi să-ţi retragi cota-parte din ranch.

— Accept orice te uşurează sau te ajută.

Ajunseră la bancă, unde Hettie primi un cec vizat pentru partea ei. Depuse imediat banii în cont personal.

— Deocamdată îi las acolo — spuse ea.

— Da, aşa să faci. Poate va trebui să împrumut de la tine — râse el. Apoi se încruntă şi o conduse să ia loc pe un scaun. Îi vorbi cu o voce joasă: Dillon mi-a spus că l-ai concediat.

— Într-adevăr? întrebă Hettie, ridicându-şi bărbia şi simţind furnicături şi căldură la gândul luptei apropiate.

— Hettie, a trebuit să nu ţin seama de dispoziţia ta — continuă el grav. Acum n-o să ne certăm noi pentru asta. Dillon e cel mai bun om care se poate găsi. Nu pot să merg mai departe fără el, şi el ştie asta. Cu greu l-am împăcat.

— Ei, nu mai spune! zise Hettie, muşcându-şi buzele. Aş putea să ştiu şi eu ce ţi-a povestit domnul Dillon?

— Nu prea multe. Era cam mâhnit, dar a râs de cele întâmplate. Mi-a spus că te iubeşte şi că te-a linguşit un pic ca să-l priveşti cu ochi buni. După aceea... aseară, la bal... te-a cerut în căsătorie. Mi-a spus că nu l-ai încurajat prea mult. Atunci a încercat să te sărute, iar tu ai făcut un tărăboi nemaipomenit şi ţi-ai luat dreptul de a-i concedia.

— Dacă tu îl crezi pe el, nu mai are nici un rost să te plictisesc povestindu-ţi cum cunosc eu întâmplarea —:

ripostă Hettie, regăsindu-şi stăpânirea de sine.

— Cred că n-ai nici un motiv să socoteşti că Dillon e un mincinos — continuă Ben. Adevărul e, Hettie, că tu îi urăşti pe bărbați. Oh, ştiu, n-am uitat şi fii sigură că nu te învinuiesc că-i eşti credincioasă... *lui*... Dar eşti prea aspră cu amărâții ăştia care se îndrăgostesc de tine. Cel puțin, asta-i părerea mea.

— Ben Ide, cu nu urăsc bărbații! protestă Hettie.

— N-o să ne certăm pentru asta — spuse Ben, obosit. Tu şi Ina mă învingeți totdeauna. Dar, te rog, nu mă înțelege greşit. Nu-ți cer să te măriți cu Dillon. Pare un individ deosebit de bine, care, într-o zi, o să fie cineva în Arizona. Şi tocmai de aceea vreau să-l cunosc temeinic înainte de a-l lăsa să te ia.

— Mulțumesc, Ben. Acum pot să te iert — murmură Hettie.

— Aş vrea să te întreb ceva — continuă Ben, cu o privire curioasă şi totodată veselă. L-ai lovit pe Dillon aseară, când a vrut să te sărute?

— Să-l lovesc? Nu, nu l-am lovit — zise cu înverşunare Hettie. N-aş fi vrut să-mi murdăresc mâinile cu un... Dar de ce mă întrebi?

— Ei bine, avea un ochi învinețit de toată frumusețea — răspunse Ben, pe gânduri. Mi-a spus că s-a împiedicat, pe întuneric, în camera lui... de un scaun. S-ar putea. Dar mie mi s-a părut că ochiul lui semăna cu unul învinețit straşnic de un sving puternic, tras de un pumn tare. M-am întrebat dacă mă minte.

— Eu mă-ntreb cine i-a tras ceea ce merita. Dar ascultă, Ben, dacă ai atâta încredere în Dillon, de ce te mai îndoieşti?

— S-a întâmplat să dau peste Dillon tocmai pe când

vorbea cu Stewart, şeful cowboy-lor lui Tom Day — răspunse Ben. L-am auzit spunându-i că s-a izbit de un scaun. Atunci Stewart, care era băut, i-a râs în nas cu hohote. Mi s-a părut caraghios, atâta tot.

— Nădăjduiesc, dragă frate, să ți se pară alte lucruri şi mai caraghioase — spuse Hettie, ridicându-se. Mai am cumpărături de făcut şi timpul zboară. Vrei să ne întâlnim la douăsprezece?

— Fireşte — răspunse el — dar hai, iute! Drumul spre casă e lung. Mai am o mulțime de treburi. Sper să reuşesc să le fac pe toate.

— Ce-i cu Marvie?

— Vine şi el acolo. S-a ținut de capul meu şi mi-a cerut bani, deşi îi dădusem ceva înainte de a pleca. Băiatul era amețit de tot.

— Ben! Nu cumva a băut? izbucni Hettie, îngrozită.

— Nu. Am vrut să spun că-i înnebunit după fată. Voia să-i cumpere dulciuri şi cadouri. Dar, la naiba! Uitam că i-am promis să nu-l trădez. Să nu cumva să mă dai tu de gol pe mine... Cu bine, până la douăsprezece. Trec să te iau de la magazinul Brydon.

— Cum m-ai speriat! se jelui Hettie. Ar trebui să-ți alegi cuvintele mai cu grijă. Cât despre Marvie, cred că-i îndrăgostit. Am văzut fata. Îți povestesc eu mai târziu.

Gândurile Hettiei reveniră la Marvie şi rătăciră visătoare şi neliniştite în jurul Iui, până ce ea ajunse la magazinul de stofe; acolo uită de toate, în afară de cumpărăturile importante şi urgente pe care le avea de făcut.

Mai erau cinci minute până la ora douăsprezece, când Hettie se îndreptă spre uşa magazinului, încărcată de pachete şi foarte mulțumită că reuşise să termine cumpărăturile şi că putea fi la timp la întâlnirea cu Ben: el

era punctualitatea întruchipată şi prețuia aceasta şi la alții. Hettie puse pachetele pe o banchetă aflată în nişa vitrinei, lângă uşă, şi se uită după Ben. Nu sosise încă. Deodată văzu un om trecând în goană pe stradă, fără pălărie şi fără haină, şi răcnind:

— La o parte! Goliți strada!

— Ce-i cu el? întrebă Hettie, înveselită.

Mai mulți vânzători ieşiră să vadă ce se petrece.

— Pare-se c-o să fie o nouă luptă — spuse unul dintre ei, tulburat.

Urmară strigăte şi zgomot de paşi ce alergau. Oamenii se grăbeau să treacă strada şi să se repeadă la prima uşă deschisă pe care o nimereau. Zgomotul încetă. În clipa aceea, un om intră pe uşa în fața căreia Hettie stătea ca paralizată şi tremura.

— Hello, Mat! Ce se întâmplă? întrebă vânzătorul.

— Pe cinstea mea că nu ştiu! răspunse omul. Am văzut lumea fugind de pe stradă, aşa că m-am ascuns şi eu aici. Cu puțin înainte am auzit că Jim Lacy e în oraş.

— Cine? strigă cel care îl întrebase.

— Jim Lacy. Nu ştiu cât e de adevărat, dar ştiu sigur că e careva în oraş; pariez pentru asta.

Pe la toate ferestrele şi uşile se iviră fețe curioase. Unii se uitau pe furiş în stradă, apoi se trăgeau îndărăt. Ce ridicole i se păreau toate Hettiei! Dar stătea şi ea, ca şi ceilalți, încordată şi cu inima zbătându-i-se.

Răsună o împuşcătură adâncă şi sonoră. După aceea *bum!* alta, ca un ecou. Pe urmă, o linişte tulburătoare. Hettie simți că se sufocă. Ce se întâmplase? Luptă! Pistoale! O împuşcătură singuratică răsună din capătul străzii.

Omul de lângă Hettie se uită grăbit afară.

— Dumnezeule! exclamă el cu glas sugrumat.

Vânzătorul, cât era el de înspăimântat, nu se lăsă până nu privi şi el. Vârî repede capul înăuntru, cu faţa palidă, cu ochii ieşiţi din orbite şi începu să se bâlbâie. Hettie, supunându-se unui imbold căruia nu i se putu împotrivi, se uită şi ea pe furiş. Strada părea goală. Ba nu, un om zăcea cu braţele întinse, cu faţa în jos, la mai puţin de cincizeci de paşi de uşă.

— E Jim Lacy. Nu l-am văzut niciodată, dar ştiu oameni care-l cunosc — spuse cineva lângă Hettie.

— Oh, e înspăimântător... omul acela mort... acolo, în mijlocul străzii... Jim Lacy? şopti Hettie şi începu să tremure, simţind că i se face rău.

— Nu, Jim Lacy e ăla care vine din capul străzii... Uită-te la pistolul care mai fumegă încă!

Atunci, privind mai departe, Hettie văzu un om în costum de călăreţ, cu pistolul în mână, apropiindu-se cu paşi mari de victimă. Aruncă doar o privire şi trecu mai departe. Îşi vârî pistolul în toc şi o luă spre trotuar.

Mersul lui! Statura lui! O tulburare cumplită, copleşitoare o cuprinse brusc pe Hettie. Era oare atât de înspăimântată, încât putea să-şi piardă minţile? Era nebună? De ce îşi adusese deodată aminte? Dar acest om... acest Jim Lacy! Venea spre ca. O să treacă prin faţa uşii...

Hettie se trase înapoi cu bruma de putere care îi mai rămăsese. Tremura toată ca o trestie în bătaia vântului.

Mintea i se oprise în loc. Deodată încetă să mai tremure, de parcă trupul i-ar fi fost lovit de paralizie. O încordare rece, amorţită şi înspăimântătoare o ţinea dreaptă, ţeapănă, ca în aşteptarea morţii.

Omul în costum de călăreţ trecu de uşa prăvăliei, mergând drept, cu faţa ca de piatră, cu privirile fixe şi scânteietoare. Nevada! Recunoscându-l, Hettie simţea cum

spaima şi uluirea se risipesc. Jim Lacy!... Nevada. Avu senzaţia că se prăbuşeşte în gol. Toate se învălmăşiră şi pieriră în bezna uitării.

CAPITOLUL XIV

Hettie îşi recapătă cunoştinţa înainte de a avea destulă putere să deschidă ochii. Zăcea pe jos şi cineva îi sprijinea capul. O stropiseră cu apă rece. Simţea cum apa i se prelinge pe gât.

— E domnişoara Ide — spuse cineva. A leşinat... A căzut deodată jos.

— Nu-i de mirare! replică altcineva, o femeie. Şi eu sunt slabă şi mă dă gata repede boala. Nu-i mai bine să chemaţi un doctor?

Hettie deschise ochii şi şopti abia auzit:

— O să-mi treacă.

Se afla întinsă pe banca de lângă vitrina magazinului, iar tânărul vânzător îi sprijinea capul. Mai mulţi oameni, între care şi o femeie, stăteau în jur, privind-o compătimitor.

— Uitaţi-vă, îşi revine!

Tot şuvoiul de gânduri confuze, încâlcite şi ameţitoare se risipiră, lăsându-i fetei mintea limpede.

— Frate-meu e aici? întrebă ea, încercând să se ridice. Reuşi cu ajutorul tânărului şi îşi lăsă picioarele jos, pe pardoseală.

— Nu — fu răspunsul.

— E pentru întâia oară... în viaţă... că leşin — spuse

Hettie.

— Mai bine stai liniştită, domnişoară. Eşti încă îngrozitor de palidă — îi vorbi prietenos femeia. Să te ajut să-ți pui pălăria. Era pe jos. Pesemne că te-ai răsucit în cădere.

Vânzătorul zâmbi şi se ridică.

— Nu. A căzut ca un sac moale, nu cred că s-a lovit.

— Nu, n-am nimic — zise Hettie... Sunteți cu toții foarte drăguți... Mai mare ruşinea... să mă pierd cu firea până-ntr-atâta.

În timp ce vorbea, i se părea că o întrebare chinuitoare îi ciocăneşte în cap. Tocmai atunci sosiră Ben şi Marvie; când îi văzu, înțelese care era întrebarea: oare vreunul dintre ei ştie ce ştie ea? Dându-şi seama că ei nu ştiu nimic, o copleşi un simțământ de uşurare atât de deplin, încât, încercând să se ridice în picioare, căzu înapoi pe bancă.

— Ce ai, Hettie? strigă Ben, foarte îngrijorat, aplecându-se s-o susțină.

Marvie îngenunche în partea cealaltă a băncii ca s-o sprijine. Hettie le zâmbi trist şi închise ochii. Se simțea amețită şi îi era frică să se uite la dânşii.

— Nu-i nimic grav, domnule Ide — spuse grăbit vânzătorul. A leşinat numai. Din cauza împuşcăturilor. S-a uitat afară pe furiş... şi apoi, când m-am întors spre din sa, zăcea lungită pe jos.

— Uuuf, Hettie! Mi-ai tras o spaimă! zise Ben, îmbrățişând-o şi zgâlțâind-o uşurel. Acum ți-a trecut. Ți-ai pierdut cumpătul din cauza unei lupte pe stradă. Mă mir de tine! Ar putea să creadă cineva că în California n-ai auzit niciodată un foc de pistol... Haide, Hettie, vino-ți în fire!

— Du-mă acasă — răspunse Hettie, deschizând ochii. Vreau... vreau să plec din oraşul ăsta!

— Cu dragă inimă! Şi eu vreau să plecăm — zise Marvie, strângându-i braţul.

Hettie nu-l văzuse niciodată pe băiat arătând atât de rău ca acum. Faţa lui năduşită şi palidă părea şi mai pistruiată: ochit îi străluceau ciudat. Nu îndrăzni sa-l întrebe dacă i-a văzut pe cei care se luptaseră în stradă. Îi era frică să nu răspundă „da”.

— Marvie, înşfacă pachetele — îi spuse Ben în timp ce el o ajuta pe soră-sa să se ridice. Trebuia s-o sprijine, căci altfel fata n-ar fi putut merge singură. Murmură o înjurătură şi rosti cu dispreţ: Straşnic loc pentru femei mai e şi Arizona asta! Nici o grijă, draga mea, om trece noi şi hopul ăsta. Mulţumesc cerului că Ina n-a văzut nimic. O ajută să se urce şi să se aşeze pe bancheta din spatele gabrioletei. Aşaa, a să stai bine aici... Marvie, pune pachetele sub scaun. După aceea, urcă-te şi aşează-te lângă Hettie. Eu trebuie să mân caii o bucată bună! Cum o luăm pe Ina, plecăm din oraşul ăsta cu o grabă de-o să stârnim tot praful.

Hettie nu se uita nici în dreapta, nici în stânga, dar vedea şi auzea oameni trecând pe stradă şi vorbind înfierbântaţi. Ben mâna repede. Curând, centrul oraşului rămase în urmă. O linişte deplină învăluia străzile. Hettie nu mai era stăpânită de teama aceea îngheţată că o să vadă un om zvelt, cu faţa ca de piatră, îmbrăcată în costum de călăreţ. Ben opri caii înaintea unei case aflate în fundul unei curţi pline de verdeaţă; în timp ce el sărea de pe capră, apăru Ina.

— Hello, tuturor! strigă ea, veselă. Vezi, Ben, am ieşit exact la timp. Da, domnul meu! Dar când se apropie de gabrioletă, se opri deodată înspăimântată: Hettie, ce-i cu tine?... Vai, arăţi groaznic! Ţi-e rău? Ce s-a întâmplat?

— Ina, sunt un prost pionier — zise fata, zâmbind trist.

— Nimic care să te îngrijoreze, dragă nevastă — răspunse Ben. Hettie s-a speriat. A fost o luptă cu pistoalele în centrul oraşului, şi ea a leşinat. Urcă-te şi să pornim cât mai repede. Şi caii abia aşteaptă s-o ia din loc.

Ina se aşeză pe bancheta din față, se întoarse plină de grijă spre Hettie şi-i luă mâna.

— Sărmana de tine! Nici când nu te-am văzut arătând aşa. Ai leşinat? Ciudat! Doar n-ai mai leşinat niciodată până acum!

— În schimb, am leşinat azi — zise Hettie.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Ai văzut lupta? întrebă Ina, tulburată.

— Nu. Nu... n-am văzut nimic — răspunse Hettie, închizând, ochii strâns de tot. Dar am auzit... Atunci am aruncat şi cu o privire... şi-am văzut... un om mort zăcând în stradă.

— Groaznic! Sălbatică mai e şi Arizona asta! Aici e mai rău decât era Forlorn River când eram noi copii.

— Mai rău? râse Ben, sinistru. Ascultă, Ina, California din zilele noastre nu se poate compara nici pe departe cu Arizona.

— Ben, ai văzut şi tu lupta?

— Nu. Am pierdut prilejul.

— Dar tu, Marvie? Nădăjduiesc că n-ai văzut-o.

— Tot ce am văzut a fost doar mortul. Am trecut pe lângă el. Avea o gaură ce sângera în creştetul...

— Tacă-ți gura, pui de pistolar! îl întrerupse Ben.

— Îi cunoşteai pe cei care s-au luptat, Ben? continuă Ina, curioasă.

— Nu. Cineva mi-a spus că Jim Lacy a venit în Winthrop şi caută ceartă cu lumânarea. I-a spus unuia, Hardy Rue,

un hoț de vite, să plece din oraş. Dacă nu vrea, atunci trebuie să se considere provocat la duel. Rue a ales a doua soluție, a rămas, şi asta l-a costat viața. Mai zicea unul că Hardy Rue n-avea în lupta asta nici o şansă. S-au înfruntat în stradă. A fost o luptă cu şanse egale, sau, cum spun ăştia din Arizona, a fost un duel cinstit; dar în clipa când glonțul ieşea din pistolul lui Rue, el şi murise.

— Groaznic! exclamă soția lui, cutremurându-se. Un hoț de vite nu poate fi însă o pierdere prea mare pentru lumea noastră.

— Ina, sper că domnul Jim Lacy o să mai rămână pe aici — replică Ben cu tâlc. Tom Day mi-a spus că s-ar putea ca Rue Hardy să fie conducătorul hoților care m-au jefuit atât de crunt; deşi Dillon a râs de părerea asta.

Hettie se bucură că în timpul acestei discuții ea se putea sprijini de brațul şi pe umărul lui Marvie. Nu deschise ochii iar în urechi îi zbârnâiau cuvintele pe care le auzea.

— Ben, cred că tu şi soră-mea ați putea să mai tăceți din gură sau să vorbiți despre altceva — îi mustră Marvie cu înțeles.

— Ai dreptate, băiete — încuviință Ben. Nu-i ceva prea plăcut.

Perechea de cai sprinteni, cu pas iute, duceau uşor gabrioleta pe drumul tare şi neted. Cum bidiviii mergeau repede, Hettie simțea o adiere răcoroasă şi plăcută mângâindu-i tâmplele ce-i zvâcneau. După ce se odihni o bucata de vreme, deschise ochii şi-şi îndrepta spatele. Se şi zărea linia întunecată a cedrilor şi, dincolo de ea, culmile inegale, împădurite, ce se desfăşurau în sus spre frunțile mohorâte ale Mogollonilor. Ce uriaş şi sălbatic era lanțul de munți! Inima Hettiei începea să reînvie. Încremenise, fusese înțepenită. Înghețată. Oare ce o izbise atât de tare, încât

aproape o ucisese? Barem de-ar fi fost în camera ei, singură, să poată privi nenorocirea drept în față și să-și lase în voie sufletul sfâșiat. Dar o mai despărțeau multe mile și ceasuri de locul și de clipa când putea să se închidă singură, în cameră. Încercă să stea de vorbă cu Marvie.

— Fata ta e tare drăguță, Marvie — îi șopti ea la ureche.

Băiatul se înroși tot, se foi rușinat și strânse puternic, dureros chiar, brațul Hettiei sub pătură.

— Ai mai întâlnit-o și înainte? întrebă Hettie.

— Da!

— Nu mai ești copil, Marvie. Ești un tânăr cu tot viitorul în față. Și ea... iartă-mă... însă face parte din familia aceea faimoasă Hatt. Nu te condamn că... o admiri; parcă-i un trandafir sălbatic. Dar nu-i nimic serios.

— Aș vrea s-o pot spune și eu — șopti Marvie, înghițind greu.

— Hai, povestește-mi!

— Acuma, nu. Nu pot, Hettie — zise el, răgușit. Dar o să-ți povestesc când ajungem acasă.

— Eu țin cu tine, Marvie — spuse fata, ca încheiere, strângându-l de braț.

Un timp izbuti să se gândească la Marvie și la Rose Hatt, precum și la năpasta care-i amenința pe amândoi. Marvie se afla aici într-un fel de probă, după cum hotărâse tatăl lui când se învoise să-i dea drumul. Nu peste multă vreme el o să împlinească vârstă majoratului și atunci o să fie propriul său stăpân. Nu prea părea că el o să vrea să se întoarcă în California. Pământurile bogate ale lui Hart Blaine nu-l ispiteau de loc pe băiat.

Dar curând voința Hettiei se frânse în fața înspăimântătoarei presiuni a gândurilor și a emoțiilor ce nu-i dădeau pace. Încetă să mai lupte. Trebuia să se lase în

voia lor. Privirea ei rătăcea peste preeria verde-gălbuie, spre munții care-şi desfăşurau coastele acoperite cu salvie, peste păşunile alburii ce se întindeau pe mile întregi şi unde păşteau cirezi de vite, rătăcea dincolo de toate acestea, mereu mai sus, spre culmile de purpură ale Mogollonilor, pierdute în norii de un trandafiriu sidefat din după-amiaza aceea fierbinte; contemplând frumusețile neasemuite ale Arizonei, Hettie se străduia necontenit să înfrunte uluitorul adevăr.

Aşadar, îl văzuse pe Nevada. Nu se putea lăsa pradă îndoielii, gândului că ar fi putut greşi. Ochii, sufletul şi mintea, întreaga ei ființă l-au recunoscut în clipa aceea groaznică. Era în Winthrop. El era Jim Lacy. Jim Lacy căruia veştile şi zvonurile ce împânzeau zona aceasta a frontierei îi creaseră de mult o faimă misterioasă şi cruntă. Nevada era Jim Lacy! Cu ani în urmă, în zilele petrecute la Forlorn River, când ea, Ben, Ina şi Marvie l-au iubit, cunoscându-l sub numele de Nevada, chiar şi atunci el tot Jim Lacy a fost! De ce oare era atât de uimită? Din clipa când Nevada l-a ucis pe Less Setter şi s-a dus de nu s-a mai auzit nimic despre dânsul, din clipa aceea Hettie şi-a dat seama că el îşi tăinuia adevăratul nume. Nevada nu putea să îndure gândul că ea sau Ben o să afle. Şi lucrul acesta nu era chiar atât de uluitor. Nevada putea fi oricare dintre faimoşii *desperandos* ai Vestului. Năucitor era însă faptul că el se afla aici, în Arizona, viu, puternic, cu chipul acela ca de piatră, pe care ea i-l mai văzuse o singură dată. Va să zică se afla în Winthrop, nu departe de căminul pe care ea şi Ben îl aleseseră, aproape numai în speranța că-l vor găsi într-o zi pe Nevada.

Ei şi, ce dacă-l văzuse? Simți cum o copleşeşte o neputință bolnăvicioasă. Toți anii aceştia lungi de dor, ani

irosiți în zadar! Zadarnică toată nădejdea, toată ruga, toată credința! Jertfe inutile! Nu numai că Nevada nu-i îndreptățise speranțele, dar el călcase în picioare ce era bun în firea lui, ceea ce ea se luptase să-i dezvolte, călcase în picioare încrederea pe care ea fusese atât de fericită să i-o acorde necontenit, încrederea că, oriunde s-ar afla, el n-o să mai păşească pe căile rele ale Vestului, că o să meargă pe drumul drept toată viața. Hettie ar fi fost în stare să pună rămăşag pe propriul ei suflet că Nevada nu va mai părăsi acest drum, în numele dragostei ce i-o purta, în numele credinței ce-i jurase. Şi acum, sufletul acesta pe care şi l-ar fi riscat într-un rămăşag bolea, plin de scârbă şi de dezgust. Nevada se înhăitase cu hoții de vite, era un ucigaş însetat de sânge, o înspăimântătoare maşină de distrugere.

Dar poate că nu ucisese decât pe omul ăsta de azi! Poate că şi acela fusese un nelegiuit... un hoț... ca şi Less Setter! Un glas firav se strecură spre dânsa şi bătu la poarta încrederii în el. Şi ea îl asculta, se agăța de glăsciorul dătător de speranță ca o femeie care se îneacă, lăsându-l să ajungă la inima-i ca de gheață. Astfel, privind, dar fără a vedea întinderea întunecată a deşertului, ea deschidea porțile unui nou chin, mai mare şi mai ascuțit, în lupta sa pentru dragoste şi credință. Cum să nu nădăjduiască şi să nu aibă încredere? Nu-i jurase ea, cu buzele lipite de ale lui, că mai degrabă moare decât să-şi piardă încrederea într-însul? Ei şi, ce dacă pusese iar mâna pe pistolul acela aducător de moarte? El omorâse, cum poate făcuse şi mai înainte de mai multe ori în viața lui, vreun nemernic primejdios a cărui ucidere trebuia să slujească unui țel înalt. Odată Nevada îi scăpase de năpastă şi de mizerie pe Ben, pe Ina şi pe ea. Cine ar putea spune ce tâlc ascundea uciderea lui Hardy Rue? Nu! Nevada nu decăzuse atât de

jos, încât să se înhăiteze cu bărbați netrebnici şi femei uşoare, să bea, să joace jocuri de noroc, să fure vite, în sfârşit, să aibă de-a face cu drojdia dezgustătoare a Vestului sălbatic!

Mereu, mereu, aceleaşi şuvoaie de gânduri se învolburau în mintea Hettiei, ca nişte valuri fără odihnă, care acum năvălesc, acum se retrag, acum se ridică iar, uriaşe şi nimicitoare.

Toată după-amiaza, şi în amurg la asfințitul soarelui, când coborî înserarea, şi mereu până noaptea târziu, Hettie se strădui să privească tot mai adânc în hăul ce se căsca sub dânsa.

Caii schimbară direcția, luând-o pe terasa ce ducea spre casa lor, pe un drum mai scurt — una din realizările lui Ben. Cum geme vântul în noapte, printre pinii semeți! Parcă geme întreaga lume. Mireasma de salvie umple văz-duhul, iar pe cărările palide ale pădurii se mişcă umbre, închipuiri groteşti, tot atât de stranii ca şi nălucile minții.

Cu capul pe umărul Hettiei, Marvie dormea dus. Ina nu scosese o vorbă de ceasuri întregi. Ben, obosit şi tăcut, mâna caii într-un trap întins. Se mândrea întotdeauna că făcea drumul la oraş numai în opt ore, iar înapoi, doar în nouă. Un drum bun, bidivii iuți şi siguri, o gabrioletă uşoară, iată singurele semne care arătau că sălbăticia a fost biruită în jurul ranch-ului lui Ben.

Când, în cele din urmă, ajunseră acasă. Hettie se târî sfârşită în camera ei, se prăbuşi pe pat şi zăcu aşa, nemişcată, vrând să se odihnească şi să-şi lase gândurile să mai alerge înainte de culcare. Dar curând adormi.

Când se deşteptă, soarele strălucea auriu în fereastră şi mireasma proaspătă, rece şi plăcută a pădurii îi mângâia fața. În loc ca toate acestea să i se pară frumoase, ele o

îngroziră. Îi era groază de lumina zilei, de nenumăratele îndatoriri care o aşteptau, groază că trebuie să se trezească, să lucreze, să dea ochii cu cei ai casei, să înfrunte viața. Dar nimic nu stă pe loc. Şi o dată cu adevărul acesta, îi reapăru brusc în minte şi catastrofa ce se petrecuse. „Poate nu-i o catastrofă” — şopti ea în atmosfera de linişte familiară şi parcă de aşteptare ce domnea în odaie.

Hettie înțelese că abia de-acum încolo începe greul, şi o presimțire nelămurită a ceea ce s-ar putea întâmpla o înfioră. Dar o şi îndârji la luptă. Îşi târî jos din pat trupul săgetat de durere, se dezbrăcă, îşi spălă fața înfierbântată, îşi pieptănă părul încâlcit şi-şi puse veşmintele de toate zilele. Apoi se strecură afară din casă, fără a o trezi pe maică-sa, care dormea în camera alăturată. Ce să facă? Să-l găsească şi să-l salveze sau să-l lase să piară? În lumina aurie a dimineții, toate cele din jur se îmbinau parcă într-un murmur uşor. Iar în ceea ce-i şoptea natura nu exista nici înşelătorie, nici orbire, nici şovăială.

Numai păsările şi fiarele pădurii, viței de pe păşuni, orătăniile din curte şi măgăruşii, în zare, împărtăşeau cu Hettie înălțătoarele clipe limpezi ale răsăritului. Razele de aur răzbăteau printre trunchiurile cafenii ale pinilor; prin frunziş străluceau pete roşiatice de cer; spre miazănoapte şi apus se vedea o pantă mare, către deşertul fără sfârşit, măreț în răsăritul mângâietor şi trandafiriu al soarelui. Pe tăpşane, cerbii şi antilopele păşteau laolaltă cu vacile. Se auzeau până acolo țipetele ascuțite ale veverițelor din copaci, croncănitul tăios şi pătrunzător al corbilor, gâlgâitul curcanilor sălbatici de pe creste. Bucuria vieții şi farmecul viguros al întregii firi, frumusețea negrăită a pădurii şi a deşertului în revărsatul zorilor, precum şi ceva de nepătruns, o putere minunată, dumnezeiască stăpâneau

întreaga priveliște a acestui sălbatic ținut din Vest.

Hettie sorbi toată splendoarea clipei. Înălță capul spre unul din întunecatele domuri ale Mogollonilor. Tristețea jalnică a nopții se risipea ca un vis urât. Fusese lașă. Era cât pe ce să fie nerecunoscătoare pentru împlinirea singurei dorințe cu care își începea și-și încheia rugăciunile: să-l vadă iar pe Nevada. Oare era ea atât de slabă și de ușuratică, încât să se lase pradă amărăciunii? Se afla în fața unei încercări grele, care cine știe cum o să se sfârșească. N-avea încotro; trebuia să rabde și să lupte orice i-ar fi fost scris să se întâmple.

— Ah, de m-aș putea agăța de forța asta binecuvântată! strigă ea. S-o țin strâns în mine când sunt tulburată! S-o simt în clipele de deznădejde!

În ziua aceea Hettie nu trecu pitorescul podeț de bușteni aruncat peste pârâul dintre cabana ei și gospodăria mare și frumoasă a lui Ben. Se lăsă prinsă de treburile casei, a căror grijă o împărțea cu mama ei; cusu câte ceva, se mai îndeletnici o vreme cu altele, mai făcu unele socoteli necesare administrării unui ranch atât de mare și de costisitor. Pe Ben nu-l văzu toată ziua. Târziu, către sfârșitul după-amiezii, când ieși să se plimbe puțin, îl zări pe Marvie stând pe verandă; părea cât se poate de nenorocit.

— Hello, Marv, bătrâne prieten! Hai să te plimbi cu mine! îi strigă ea, veselă.

— Uf, îmi vine să mor, nu alta! se tângui băiatul.

— Doamne Dumnezeule! Nu cumva să faci una ca asta la mine pe verandă! Mi-ar aminti mereu de tine.

Trase de el până îl ridică în picioare și, luându-l de braț, porni cu el în pădure, departe de privirile celor din casă.

Acolo îl pofti să se aşeze cu ea sub un pin bătrân, pe pătura îmbietoare de cetină cafenie şi înmiresmată.

— Acum, Marv, am isprăvit cu sâcâielile — spuse ea, cu o seriozitate potrivită cu starea sufleteasca a băiatului. Care-i necazul?

— M-am certat rău cu Ben — răspunse el. E prima dată când ne certăm.

— Prima? Eu m-am certat de o mie de ori. Când Ben e supărat şi arţăgos, o ceartă zdravănă îl limpezeşte cum răcoreşte furtuna o zi de arşiţă. Unde a fost Ben astăzi?

— Am tras împreună cu el o fugă călare până la o gospodărie părăsită de colonişti, la vreo cinci mile de-aici. Cineva a găsit urmele lui California Red şi vestea asta l-a scos din fire pe Ben. Pe urmă l-a aşteptat ceasuri întregi pe Dillon, dar ăsta n-a venit. Raidy, care-i în mare hâră cu Dillon, i-a spus nişte lucruri care l-au înfuriat şi mai rău. Doar îl ştii pe Raidy. Ei, şi n-a trecut mult, fir-ar afurisită să fie clipa aceea, şi Ben s-a luat de mine.

— Dar pentru ce anume?

— Nimic, un fleac. Mi-a spus să dreg un gard şi eu am mârâit. Dacă mi-e silă de vreo treabă, apoi de asta mi-e. Atunci el m-a făcut obraznic şi eu i-am zis să se ducă la dracu, şi c-o să-mi iau picioarele la spinare să mă car acasă.

— Şi Ben ce-a spus? întrebă Hettie.

— A spus: „Pleacă, încăpăţânatule, măgăruş cu urechi clăpăuge”… Aşa că am şters-o călare spre casă. Şi chiar o să plec. Mă fac hoţ de vite.

— Foarte bine! Aşadar, vrei să te faci hoţ de vite — replică Hettie, fără să-l contrazică. Şi de ce?

Un răstimp destul de îndelungat Marvie nu răspunse, îşi plecase şi mai mult capul.

— Hettie, sunt… îngrozitor de… de îndrăgostit! îngăimă

el cu greu, într-un târziu.

— Rose Hatt?

— Da. Nici n-ar putea fi altcineva.

— Şi Rose, ea te iubeşte? întrebă Hettie blând, apropiindu-şi mâna de cea a băiatului.

— La început am crezut că da — răspunse Marvie, crispându-se. M-a lăsat s-o sărut, m-a sărutat şi ea. Dar noaptea trecută, când i-am spus să ne mai vedem, a zis că nu. Am simțit că înnebunesc. O ținea una şi bună. Când am învinuit-o că nu mă iubeşte cu adevărat, că numai s-a jucat cu mine şi, i-am spus că eu am gânduri serioase, ea mi-a zis: „Marvie, noi n-avem un nume bun; eu sunt de-a lui Hatt. Ai o soră minunată... de fapt, vorbea de tine — preciza Marvie — şi o familie mândră. Eu sunt doar o pădureancă. Nu fac de tine. N-o să ne mai vedem". A rupt-o la fugă şi n-am mai putut s-o găsesc. S-o fi ascuns, sau o fi plecat de la bal, nu ştiu... Dimineața am căutat-o din nou, dar n-am avut noroc.

— Marvie, eu o admir pe Rose pentru asta — spuse Hettie cu însuflețire. Cred că-i o fată cinstită, deşi e din familia Hatt.

— Ei, Hettie, să nu te-apuci acuma să-mi vorbeşti ca mama sau ca tata! izbucni Marvie cu o umbră de amenințare în glas.

— Nu, Marvie, fireşte că nu! îl asigură, ruşinându-se că fusese gata s-o facă.

Faptul că Marvie o prevenea, dovedea respectul pe care băiatul i-l purta.

— Puțin îmi pasă de mine... chiar dacă dragostea pe care i-o port o să-mi aducă numai necazuri — continuă tânărul, înverşunat. Dar ce-o să se întâmple cu Rose?

Cu sinceritatea şi spontaneitatea tinereții lui, el se

gândea la ceea ce era mai important.

— Înțeleg, Marvie — rosti Hettie grav. Mă faci să-mi fie ruşine de mine. Rose nu poate fi condamnată pentru familia ei, pentru lumea în care trăieşte... pentru... nimic.

— Acum vorbeşti din nou ca Hettie Ide — zise Marvie, înflăcărat. O să-ți spun un secret. Dacă Rose mă iubeşte cu adevărat, eu cu ea rămân, în ciuda tatii, a lui Ben şi-a oricui!

Hettie îşi lăsă capul în jos. Era într-adevăr o poveste tare încâlcită. Ce se cuvenea să-i răspundă? Încrederea lui Marvie în ea sporise dintr-o dată. Avea nevoie de sfatul ei.

— Teamă mi-e că nu ține la mine; asta mă dă gata! continuă tânărul. Dar am să aflu eu, de-ar fi să călăresc chiar pe sub nasul lui Cedar Hatt şi să-l înfrunt! Noaptea trecută îmi ziceam că nu mă mai iubeşte. De azi-dimineață însă cred iar că mă iubeşte. Dacă lucrurile nu stau aşa, înseamnă că ea nu-i altceva decât o fluşturatică; dar atunci ce-o împinge să spună că nu-i de neam bun şi să nu mai vrea să se întâlnească cu mine?

Hettie nu putu răspunde de îndată pătimaşei lui întrebări. Datorită încordării şi tulburării ce-o copleşiseră în ultimele douăzeci şi patru de ore, Hettie n-avea nici pe departe obişnuita ei putere de judecată. Dar trebuia să lupte şi să-l convingă pe băiat că Rose Hatt dovedea un suflet mare şi că se sacrificase pe sine prin felul în care se purtase față de el. Dacă nici aceasta nu era o dovadă de dragoste, atunci Hettie nu mai ştia ce-i aia dragoste.

— Spune-mi, Hettie — se rugă Marvie, ațintind-o cu nişte ochi atât de dornici să-i citească în suflet, încât privirea lui o duru — oare nu crezi că Rose se frământă într-adevăr? Şi dacă ea nu se mai gândeşte la mine, nu dovedeşte asta... partea bună a firii ei? N-a făcut-o oare

pentru că... pentru că ține prea mult la mine şi nu poate îndura gândul că, dacă ar intra în viața noastră, ne-ar dezonora, pe mine, pe tine şi pe Ben?

— Marvie, nu sunt sigură, dar cred că aşa e.

— Mulțumesc... Hettie — murmură sugrumat tânărul, stând țeapăn şi privind fix înainte. O unda de lumină trecu peste chipul lui tânăr şi întristat. Mi-a mers drept la inimă — continuă cl, ducându-şi mâna la piept, în afară de tine, n-aş fi putut dezvălui nimănui toate astea. M-am destăinuit, şi lucru acesta mi-e de marc ajutor.

— Dar cum Dumnezeu, Marvie, s-au întâmplat toate astea? întrebă Hettie, plină de înțelegere, dar şi uimită.

— Ca-ntr-o poveste, Hettie. Am întâlnit-o pe Rose cu mai bine de o lună în urmă în timp ce vânam, într-o duminică. Călărisem o bună bucată de drum, apoi am luat-o pe jos; urmăream nişte curcani. Erau nemaipomenit de sperioşi. I-am tot urmărit eu, multă vreme, până în fundul unui canion mare, pe malurile acoperite cu iarbă ale unui pârâu. Un loc neasemuit de frumos. Peste tot foiau cerbi, elani canadieni, castori. Însă eu voiam să prind unul din curcanii ăia mari şi bătrâni, aşa că mi-am văzut de drum. Deodată am dat peste o fată. Plângea. Am început să-i spun ba una, ba alta... m-am aşezat lângă dânsa. După câtva timp a început şi ea să vorbească. La început era supărată şi furioasă pe frate-său Cedar Hatt, care o bătuse. Mi-a arătat vânătăile pe picioarele goale. I-am spus că ar trebui să vină cineva, cum e Jim Lacy, şi să-l ucidă. Ciudat, nu?... Tocmai eu să spun asta! Pe scurt, ne-am împrietenit la cataramă. Mi-a zis că ar vrea să ne mai vedem, dar în alt loc mai depărtat. Locul unde stăteam atunci se afla prea aproape de casa ei, aşa că mi-a pomenit de o cărare şi m-a lămurit cum să găsesc un alt loc. Nici nu i-am spus cine sunt. Uitasem.

În sfârşit, în ziua hotărâtă m-am dus şi, fireşte, a venit şi ea... De data asta a fost altfel. Cred că atunci m-am îndrăgostit de ea... nu în prima zi. Ea... dar nu interesează... M-am mai întâlnit cu Rose de trei ori de atunci. Ultima oară, alaltăseară la dans. Asta-i tot,

— Şi nu ți-e de ajuns, Marvie? întrebă Hettie.

— Ba da! Am uitat să-ți povestesc ceva. La bal, când mi-a spus prima dată că nu vrea să ne mai vedem, i-am răspuns că eu tot o să mă duc la locul nostru, miercuri, la aceeaşi oră, ca totdeauna; şi chiar o să mă duc.

— Marv, dacă ce ştiu eu despre fete e-adevărat şi daca şi tu îi eşti drag, atunci o să vină şi ea. Rose e prea tânără şi n-are tăria să se țină de o hotărâre atât de aspră; mai ales dac-o fi şi inima ei în joc.

— Hettie, eşti alinarea întruchipată! strigă Marvie, recunoscător, aproape îmbrățişând-o. Şi eu nădăjduiesc c-o să vină. Vreau să cred în asta. Poate că aşa o să am iar poftă de mâncare şi de somn.

— O să-mi spui totul? întrebă Hettie, gravă.

— Nici o grijă! Şi-acuma, mă duc să-i cer iertare lui Ben.

Se scurseră câteva zile. Hettie începu să călărească din nou şi să se aventureze ceva mai departe de ranch decât i-ar fi îngăduit Ben dacă ar fi ştiut. Dar parcă o împingea ceva. Miercuri se duse împreună cu Marvie şi străbătură vreo cinci mile prin pădure, spre sihlă, cea mai lungă plimbare călare de care se bucurase vreodată. Culmi şi canioane, pâlcuri de plopi cu frunzişul tremurând în adierea vântului, pajişti minunate unde hălăduiau curcani şi elani canadieni, diguri făurite de castori, scorburi transformate în stupi, primele culori de toamnă ale viței sălbatice şi sumacului în poienile largi, bezna hățişurilor unde caii, simțind miros de

urs, se dădeau înapoi fornăind şi vrând să se întoarcă, mugetul apei peste bolovani şi v în tul strecurându-se printre vârfurile pinilor — toate o montau pe Hettie, făcând-o să îndrăgească şi mai mult ținuturile sălbatice ale Arizonei.

La întoarcere, când se apropia de casă, ajungând la loc deschis şi destul de neted, îşi goni calul cât putu de tare. Goana aceasta îi alină pentru o clipă neliniştea şi-i molcomi înverşunarea din suflet. Sângele îi zvâcnea înfierbântat, soarele şi vântul îi ardeau obrajii, miresmele pătrunzătoare ale pădurii o îmbătau ca vinul. Călări aşa spre poiană, apoi către grajd şi corral-uri, până ce dădu buzna, în plin galop, în mijlocul unui grup unde se aflau Ben, Raidy, Dillon şi Tom Day, împrăştiindu-i ca pe nişte potârnichi.

— Hei, ascultă, indianule! strigă Ben şi se cațără pe gardul corral-ului, ca s-o sâcâie şi mai bine.

Hettie îşi struni calul, îl întoarse, o luă îndărăt la trap şi lunecă jos din şa.

— E... c-un cal extraordinar, Ben! exclamă ea, mângâind grumazul umed al animalului.

— Se potriveşte cu tine, fetițo — zise Tom Day, admirativ, cântărind-o din creştet până-n tălpi.

— Miss Hettie, mi se pare că Arizona ți-a intrat în sânge — adăugă în doi peri bătrânul Raidy, clătinând din cap. Drept să-ți spun, nu prea-mi place asta. Day zice că-i primejdios pentru dumneata să călăreşti singură aşa departe. Şi Dillon e de aceeaşi părere.

— Dar *tu,* Ben, ce spui? întrebă ea, răutăcioasă.

— Nu suflu o vorbă. M-am lăsat de mult păgubaş să mai încerc să te strunesc — replică Ben.

Dillon stătea sprijinit de corral, în spatele celorlalți, şi nu lua parte la discuție. Vânătaia de la ochi nu i se

vindecase încă.

— Domnişoară, nu ți-e de ajuns să călăreşti pe pământurile ranch-ului, fără să te mai avânți şi-n pădure? întrebă Raidy.

— Crezi că aş călări vreodată într-o loc îngrădit? Nici gând!

— Ei bine, Hettie Ide, eu ştiu ce ți s-ar cuveni — declară Tom Day.

— Să primesc câteva la spate — râse Hettie. Dar, fără glumă, care-i primejdia?

— Ei bine, fetițo, poate că nu-i nici o primejdie adevărată — răspunse Day, dus pe gânduri. Însă zilele astea ne-au înnebunit de tot. Cred că nu-i dracu chiar aşa de negru ca să credem că hoții de vite s-ar gândi să te fure.

— Să mă răpească şi să ceară bani ca să mă dea înapoi? întrebă Hettie, neîncrezătoare.

— Da, fetițo, dar şi pentru altceva — zise cu înțeles bătrânul crescător de vite. Se pare că tu nu-ți dai seama, dar să ştii că eşti o fată grozav de faină!

— Mulțumesc, unchiule Tom! E un compliment straşnic, dar ce-ai spus nu mă sperie.

— Hettie, citeşte asta! interveni Ben grav, păşind spre ea, cu o foaie de hârtie în mină. Citeşte!

Hettie luă hârtia aspră şi murdară şi citi:

Ben Ide,

Domnule,

Concediază-l pe vătaful Dillon sau sapa un mormânt pentru el.

Tăcută, Hettie îi dădu foaia înapoi.

— Am găsit-o bătută într-un cui, pe uşa cabanei-dormitor — spuse el, mânios. E o amenințare.

Dillon a mai găsit şi ieri ceva din vitele mele. Numai câteva capete, dar destule ca să-i înfurie pe hoți. Azi am dat de locul unde-şi făcuseră tabăra: într-o cabană veche, chiar pe pământul meu. Ce îndrăzneală! Am avut răbdare cu furturile de vite. Mă aşteptam la asta. Dar când banditii îmi fură cel mai bun cal şi poposesc chiar sub nasul meu, e timpul să-mi ies din pepeni.

— Vezi, domnişoară Hettie, de-aia nu-i sănătos pentru dumneata să călăreşti prea departe — zise Raidy.

— O să am mai multă grijă altă dată — răspunse Hettie cu seriozitate, lăsându-şi calul în grija bătrânului. Domnule Day, nu rămâneți să cinați cu noi?

— Îmi pare rău, fetițo, dar trebuie s-o şterg acasă.

— Atunci, la revedere! Mai dați pe la noi, şi cât de curând — spuse Hettie, întorcându-se şi luând-o în sus, pe cărare. Cântărea în gând, răsucind pe toate fețele, amenințarea de pe foaia de hârtie arătată de Ben. Chiar atunci el o ajunse din urmă şi-şi potrivi pasul după al ei.

— Hettie, acum spune-mi adevărul... tu ai scris asta şi-ai lipit-o pe cabana-dormitor? întrebă el.

— Ben Ide! Ai înnebunit de-a binelea? strigă fata, necrezându-şi urechilor. După aceea izbucni în hohote: Asta-i bună!... Frate dragă, tare mi-e teamă că ți-ai pierdut mințile din pricina vilelor furate şi a lui California Red!

— Iartă-mă, Hettie! răspunse Ben, plin de căință. Mi-am închipuit că tu ai făcut-o numai ca să mă necăjeşti. Cinstit vorbind, mai că aş fi dorit să fie aşa.

— Ben, pentru numele lui Dumnezeu, dar de ce ai fi vrut să fie aşa?

— Pentru că, dacă ai fi făcut-o tu, n-aş mai fi îngrijorat. Chiar nădăjduiam că aşa stau lucrurile. Poate că sunt puțin cam... „poticnit”, cum spun călăreții de pe-aici. Ascultă,

Hettie, nu-mi place cum îmi merg treburile.

— Nici mie, Ben — zise fata. Dar pe tine nimeni nu te poate ajuta cu nimic.

— Ei, Hettie, nu-i frumos din partea ta să vorbeşti astfel — spuse Ben cu reproş. I-am povestit Inei cele întâmplate între tine şi Dillon; bineînțeles, i-am povestit cum zici tu că s-au petrecut. A sărit la mine cu o gură cât şapte. Nu pot să țin piept dacă sunteți amândouă împotriva mea.

— Nu suntem împotriva ta, Ben! replică apriga Hettie.

— Ba da, sunteți — stărui el. Încep să mă cert cu toată lumea. N-o să țin seamă de sfaturile tale, de ale Inei şi nici de ale lui Tom Day. Am făgăduit o răsplată de o mie de dolari pentru cel care mi-l aduce înapoi pe California Red. Am pus afişe pe stâlpi de-a lungul drumurilor. Lui Tom nu-i place asta. Zice că or să aducă înapoi calul, iar după aceea or să-l fure din nou.

— Ce-a spus Dillon? întrebă Hettie, curioasă.

— A fost de părere să ofer recompensa. Ştii că Dillon spusese că ar putea să-l aducă el înapoi pe Red. Şi, după ce s-a întors de la Winthrop, a lipsit din ranch două zile. Nu ştiu pe unde a umblat. El a făcut parte din majoritatea echipelor de cowboy care lucrează acum de-a lungul Mogollonilor. Oricum, îi cunoaşte pe toți şi, fără îndoială, unii dintre ei sunt de aceeaşi teapă cu hoții de cai şi de vite. Asta-i cea mai mare pacoste în ținutul ăsta. Nu poți şti cine-i cinstit şi cine nu. Ei bine, Dillon s-a întors şi mi-a spus că n-a putut să afle nimic despre Red, aşa că m-am hotărât să făgăduiesc o recompensă. Dillon însuşi a răspândit vestea prin ținut.

— O să-l capeți înapoi pe Red — îi răspunse Hettie, foarte încrezătoare.

— Mi-a trecut şi altceva prin cap — continuă el. Mă

gândeam să chem la mine mai mulți şerifi vestiți şi să-i pun pe urma hoților. De pildă, pe Pat Garrett, din New Mexico. Dacă aş putea primi ajutorul lui şi al altora din Phoenix şi dacă aş angaja o echipă de cowboy, buni trăgători, pariez că aş reuşi să-i nimicesc pe hoți. Dar Tom Day a urlat ca un apucat când a auzit, şi Dillon a sărit ca ars până-n tavan. Au jurat că şerifii, în loc să mă salveze ca să nu mi se mai fure câteva capete de vită, or să mă usuce de bani. Câteva capete? La naiba! Tare aş vrea să ştiu ce înțelege Dillon prin vite multe, dacă ceea ce mi s-a furat înseamnă doar „câteva capete”?

— Ben, ar trebui să-l asculți cel puțin pe Tom Day — zise Hettie. Cunoaşte ținutul.

— Îl ascult, Hettie, dar vreau să fac ceva — răspunse el. Dacă nu-l am înapoi pe Red în zece zile... pân' la urmă tot o să fie dibuit vinovatul şi-o să vadă el pe dracu!

Marvie nu se întoarse Ia ranch până seara târziu. Hettie stătea şi-l aştepta, încercând să citească, dar mai mult privind la focul din cămin, cu ochi visători, şi trişti. Auzi paşi vioi pe verandă, zornăit de pinteni şi un ciocănit iute în uşă.

— Intră, Marvie îi spuse ea, nerăbdătoare.

El intră ca vântul, dar fără zgomot, şi ea rămase uluită văzându-i fața palidă, cu pete negre, şi privirile ascuțite şi strălucitoare. Ținea în mâini puşca, cravaşa şi mănuşile; chipul lui era tulburător de neobişnuit. Hettie îşi dădu scama de cele întâmplate chiar înainte ca el să deschidă gura.

— A venit! şopti el, dramatic.

— Marv, am ştiut-o din clipa în care ai intrat — zise Hettie, zâmbind; starea lui sufletească era molipsitoare.

— Hettie, sunt fără îndoială cel mai fericit şi cel mai nenorocit om de pe pământ — adăugă el.

— Stai jos, Marvie, şi povesteşte-mi totul.

— N-am multe de povestit, dar ce am, e nemaipomenit — replică el, aşezându-se lângă ca, pe un scaun. Apoi continuă cu voce joasă, stăpânindu-şi anevoie tulburarea: Rose era acolo. Aştepta de ore întregi, nădăjduind, plângând, temându-se că n-o să vin. Mi-a spus că-şi simte inima zdrobită. Şi-a dat seama că ține la mine. Sunt singurul om care i-a purtat vreodată de grijă... şi care a fost bun cu dânsa. Mi-a spus că este în stare să renunțe la mine... pentru a mă scăpa de dezonoare... dar că asta ar însemna moartea ei. I-am jurat că o să rămân cu ea... că o să mă căsătoresc cu ea. Am vorbit şi am tot vorbit. Apoi i-am spus c-o să te aduc şi pe tine, tot pe drumul ăla, miercurea viitoare. Atunci i s-a făcut îngrozitor de frică, dar am liniştit-o spunându-i că tu o să ne ajuți, în cele din urmă s-a învoit. Ea o să meargă pe drumul pe care-l ştim noi, până ce o s-o întâlnim... Asta-i tot, Hettie. Şi, pentru numele lui Dumnezeu...

Marvie se întrerupse răguşit, îi pierise şi glasul. Într-o pornire entuziastă, Hettie îl sărută.

— Marvie, cred că eşti un adevărat bărbat — zise ea. O să merg. Şi o să găsesc eu o cale să descurc lucrurile.

El mârâi ceva fără noimă şi ieşi grăbit din cameră, uitând să închidă uşa. Hettie îl urmări cum se îndepărtează în lumina lunii, apoi închise uşa, trase scaunul mai aproape de foc şi începu să se gândească cu seriozitate şi cu înțelegere la povestea de dragoste pe care o trăia Marvie.

CAPITOLUL XV

Hettie, care de obicei se scula devreme, se întrecu pe sine în dimineața acelei miercuri în care urma să plece călare împreună cu Marvie în sihlă şi s-o întâlnească pe Rose. Din treburile ce cădeau în seama ei, izbuti să termine unele încă înainte ca maică-sa s-o cheme la gustarea de dimineață. Mai stătea încă la masă, când o alarmară răcnetele ce veneau de afară. Recunoscu chiuitul de bucurie al lui Marvie: Iuhuuuu!...

„Dumnezeule! Oare bietul băiat sărbătoreşte ziua asta?” se întrebă veselă Hettie.

Totuşi ieşi pe verandă, urmată de mama ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă doamna Ide. Marvie s-a țicnit!

Îl priveau cum aleargă nebuneşte, cu capul gol, pe poteca ce urca spre casa lui Ben. Ajuns pe creastă, băiatul o căută din ochi pe Hettie şi, făcându-i semn cu mâna, răcni:

— Uită-te jos pe păşune!

Hettie îi dădu ascultare şi îşi îndreptă privirea spre păşunea din apropiere; dar, din pricina unor pini care-i stinghereau în bună măsură vederea, nu zări nimic neobişnuit.

— luhuuuu!... răcni Marvie din nou. Hei, Ben! Hettie îşi dădu scama că se întâmplase ceva, aşa că o porni în goană peste puntea de buşteni. Văzându-l pe Ben că năvăleşte pe verandă, în cămaşă şi cu puşca în mâna, se opri la jumătatea drumului.

— Ce s-a întâmplat, Marv? urlă el.

— S-a întors California Red! strigă Marvie, oprindu-se din fugă.

Hettie îl văzu pe Ben tresărind ca lovit. Apoi el o luă la

goană spre Marvie. Hettie străbătu repede puntea şi terasa acoperită cu iarbă; tulburată şi cu răsuflarea tăiată, ajunse la timp pentru a-l vedea pe Ben căzând ca trăsnit pe un buştean. Ina venea în goană şi ea, îmbrăcată numai în capot.

— Oh, Ben... cine-i... ce e? strigă ea, speriată.

— Domnul fie lăudat! Ina, s-a întors Red!

— Asta-i tot? Credeam că ne-au călcat hoţii! Marvie, să ştii că urli ca un drac!

— Ben, sunt atât de bucuroasă... gâfâi Hettie. — Mă băiatule, nu-mi joci cumva vreo festă pentru că te-am certat?

— De loc. Sunt sigur că l-am văzut. N-am mai putut de bucurie.

— Ehei!... Cred că l-a adus Dillon înapoi — oftă Ben, cu nemărginită recunoştinţă.

— Dillon, pe naiba! exclamă Mai vie, vădit furios că i se răpea plăcerea de a fi primul care îşi înştiinţează stăpânul de întoarcerea armăsarului favorit. Dillon e în pat. Nimeni nu s-a sculat încă, în afară de mine.

— Hm! La naiba! Ai văzut pe cineva?

— Nici ţipenie de om.

— Ei! Asta mă lasă paf! Nu mai pricep nimic! Hai să mergem într-acolo. Ina, pune ceva pe tine dacă vrei să vii. Spune-i şi băiatului. Sunt sigur c-o să se bucure.

Ben şi Marvie porniră spre corral-uri, urmaţi de Hettie, care încerca să ţină pasul cu ei. Trecură de creastă, o luară pe potecă, străbătură curtea şi intrară în incinta corral-urilor. În timp ce mergeau atât de zoriţi, Ben repetă de trei ori întrebarea pusă mai înainte, şi tot de atâtea ori Marvie dădu acelaşi răspuns. Raidy apăru şi el pe veranda cabanei-dormitor, cu puşca în mână.

— Ce-i cu larma asta, şefule? întrebă omul, alăturându-se celor trei.

Marvie îi conduse printre două corral-uri, peste un loc întins, spre gardul înalt ce înconjura păşunea şi se cațără pe el iute ca o veveriță.

— Colo! țipă băiatul, arătând cu mâna.

Ben se sui pe gard înaintea Hettiei şi strigătul lui uimit şi bucuros întărea spusele lui Marvie. California Red stătea aproape de gard. Zvâcni nervos la strigătul lui Ben şi se întoarse înălțând capul, cu urechile ciulite şi ochii sălbăticiți. Cât de frumos, ce splendid îi părea Hettiei armăsarul!

Ben îl fluieră şi-l strigă pe nume:

— Red, Red, băiatule, vino aici, Red!

Armăsarul se liniştea încetul cu încetul; îşi lăsase urechile în jos şi se apropia încet, la pas. Ben continuă să-l cheme. Recunoscând vocea, Red îşi manifestă tot mai mult bucuria. Necheză. După acea porni la trap, drept către locul unde stătea Ben, călare pe gard. Arăta cât se poate de rău, neîngrijit, zgâriat, murdar de noroi, slăbit; avea urme ce vădeau că făcuse o călătorie grea şi că se purtaseră crud cu el.

— Ben, cineva s-a purtat rău cu el, altfel nu s-ar grăbi să vină cu atâta dor la dumneata — zise Raidy.

— Dumnezeule! Dacă-i adevărat... — strigă Ben, aspru, dar se stăpâni şi întinse din nou mâna spre armăsar, chemându-l cu blândețe: Vino, Red! Aici, băiatule! Nu ştii că eu sunt stăpânul tău?

Dar Red nu voia să se apropie prea mult. Se oprea şovăind şi bătând pământul cu copita. Ochii lui negri străluceau cald. Necheză din nou. Ben coborî încetişor de pe gard, vorbindu-i tot timpul şi apropiindu-se treptat de el;

în cele din urmă îi îmbrățișa grumazul falnic şi-şi îngropa fața în coama roşie.

Gândurile Hettiei zburară înapoi, spre zilele de la Forlorn River, când California Red hoinărea în voie pe colinele cu salvie, liber şi mândru, când Ben era doar un vânător de cai sălbatici, singuratic, izgonit dintre ai săi, şi când Nevada intrase atât de ciudat în viața lor. Ochii i se întunecară. Nu putea să simtă marea şi pătimaşa dragoste a lui Ben pentru armăsarul acesta magnific, dar îl înțelegea şi se bucura de fericirea fratelui său.

Între timp sosiseră acolo şi cowboy-i. Raidy deschise poarta şi Ben conduse de îndată armăsarul spre locul larg. şi întins din față.

— Cercetează-l cu grijă, Raidy — spuse Ben.

În timp ce cowboy-i făceau cerc în jurul armăsarului, iau Hettie mai stătea cocoțată pe gard pentru a privi mai bine, bătrânul crescător de cai dădu ocol animalului, îl pipăi, îl cercetă, îi ridică copitele una după alta.

— Şefule, să ştii că-i sănătos tun — declară Raidy, bucuros. A mai slăbit, are câteva julituri afurisite şi a pierdut o potcoavă. Neastâmpărat şi năbădăios. E tare mulțumit, că-i iar acasă, să n-ai nici o îndoială şi, după câte îmi dau eu seama, hoții nu i-au căşunat prea mult rău.

— Nu vrei de loc să-ți schimbi părerea, Raidy? întrebă Ben.

— Nu. Nu poate fi altfel. Ce, omule, nu te pricepi la cai? Nu vezi c-a fost priponit şi împiedicat?

— Ei, nu!

— Negreşit; uită-te colo. Deschide bine ochii, şefule! L-ai căpătat înapoi şi trag nădejde că de data asta o să ştii să-l păstrezi. Dar nu te lăsa orbit de dragostea dumitale pentru cal.

Raidy îşi trecea mâinile blânde şi îndemânatice peste trupul lui Red, ciufulindu-i părul mătăsos, uitându-se cu ochi de cunoscător la urmele din care putea desluşi câte ceva din cele ce i se întâmplaseră calului.

— Uită-te şi dumneata singur!... continuă Raidy, răstit. Uită-te aci!... Dumnezeule, l-au legat cu frânghia!

În clipa aceea, Hettie îl zări pe Dillon cotind pe după colț; gardul înalt îi ascundea oamenii şi armăsarul. Se opri brusc. O uimire şi apoi o înciudare de o clipă se iviră pe chipul lui ce vădea curiozitatea. După aceea, la fel de brusc, expresia feței i se schimbă, netezindu-se într-un surâs. Ce om frumos şi plăcut! Hettie se minuna de desăvârşita lui iscusință de a se stăpâni şi a acționa. Dar el n-o mai putea înşela. De fapt, întoarcerea lui Red îl uluia pe Dillon în aceeaşi măsură ca şi pe toți ceilalți.

Cercul cowboy-lor se deschise pentru a-l lăsa pe vătaf să treacă.

— Ei, şefule, ce ți-am spus eu? izbucni el şi strânse cu putere mâna lui Ben. Hettiei i se părea ciudat să constate câtă plăcere îi făcea gestul acesta lui Ben, care se simțea într-al nouălea cer. Haimanaua roşcovană s-a întors acasă. A sărit gardul ca să plece şi-apoi să vină înapoi... Red, îmi scot pălăria în fața ta. Dar niciodată n-aş fi putut bănui una ca asta.

— Dillon, nici eu nu mi-am închipuit — zise Ben.

— Şi zici c-ai fost cândva vânător de cai sălbatici! pufni Raidy, dezgustat. Păi dacă Red ar fi *fugit,* nu s-ar mai fi întors niciodată. Te-am rugat să te uiți la semnele de pe trupul lui. Dar te-ai mulțumit să-l îmbrățişezi într-una şi nu te-ai uitat.

— Bătrâne, sunt atât de fericit că-i iar al meu, încât nu mai vreau nimic! în afară de asta, Raidy, ca să fiu cinstit,

mi-ar părea rău dacă s-ar dovedi c-a fost furat.

— Furat? Asta-i o prostie! interveni Dillon, nervos. Red a dat o raită şi s-a întors acasă. Eu am avut o mulțime de cai care au făcut la fel.

— Nu cai sălbatici, domnule Dillon — ripostă pe loc Raidy.

— Ce te pricepi dumneata la cai, Raidy?

— Ehe, mai multe am uitat eu decât ai ştiut dumneata vreodată! replică bătrânul. Nu mă îndoiesc că *ai avut* o mulțime de cai, Dillon, dar *nu i-ai crescut* dumneata... *nu i-ai prins* dumneata... şi nici *nu i-ai ținut* mult.

Raidy spusese destul de răspicat tot ce avusese de spus, după cum o dovedi faptul că Ben păşi între dânşii, iar o străfulgerare întunecată şterse buna dispoziție a lui Dillon.

— Ce tot o bălmăjeşti acolo? întrebă vătaful.

— Nu bălmăjesc de loc. Ți-am spus pe şleau; asta-i, fie că-ți place, fie că nu!

Ben ridică mâna ca să-l facă pe Raidy să tacă.

— Destul! Fiecare aveți dreptul să vă mențineți părerea, dar nu să călcați buna-cuviință.

— Bine, şefule — rosti Raidy, amărât. Ce spun eu e luat în râs aici. Eu îți cer să te uiți la semnele lui Red, şi dacă n-o faci, socotesc asta ca o insultă şi o să te părăsesc fără păreri de rău.

— Raidy! strigă Ben, uluit.

— Mă ştii cum sunt, şefule! replică dârz bătrânul cowboy.

Ben şovăia. Pentru Hettie era limpede că frate-său dorea să mențină înțelegerea între noul său salariat şi cel vechi; amândoi îi erau atât de folositori în prezent. Raidy îşi înfruntase stăpânul şi acuma stătea semeț.

— Ben — strigă Hettie de sus, de pe gard — îl ştii pe

Raidy de când te ştii şi pe tine. El te-a învățat să călăreşti. E firesc să-l asculți.

— În ordine, dacă o iei aşa — se resemnă Ben.

Bătrânul cowboy îşi trecu din nou mâinile blânde şi îndemânatice peste trupul mlădios al lui Red, apoi în jos, spre picioarele-i splendide şi musculoase.

— Uită-te aici — îl îndemnă Raidy, care se aplecase. A fost împiedicat. Vezi? A lipsit zece zile, dar semnul ăsta i l-au făcut doar ieri.

— Ai dreptate — încuviință Ben, în timp ce se ridica, îmi cer iertare.

— Nu-i vorba să-ți ceri iertare — zise Raidy. Tot ce vreau e să ieşi odată din îmbrobodeala dumitale... Acum uită-te şi aici. Priveşte-i botul. A fost legat cu funia!

— Pe toți dracii! I s-a pus un căpăstru de frânghie! exclamă Ben.

Dillon nu voia să se lase mai prejos şi-l urmărea cu încordare pe Ben, cum examinează armăsarul.

— Şefule, să fiu afurisit dacă Raidy n-are dreptate! izbucni el cu multă părere de rău. Nu m-am uitat la Red, dar sunt semne, e limpede ca lumina zilei... Îl rog şi eu pe Raidy să mă ierte; am greşit.

— Bine, domnule Dillon, primesc rugămintea dumitale — rosti tărăgănat Raidy, pironindu-l pe frumosul vătaf cu privirea lui ageră, de şoim bătrân.

Hettie călărea alături de Marvie, străbătând capătul dinspre apus al pajiştii cu salvie, spre gardul ce marca hotarul pământurilor ranch-ului Ide. Marvie descălecă să deschidă poarta şi, când sări din nou în şa, zâmbi.

— Nu ne-a văzut nimeni în afară de Raidy şi el n-o sa ne pârască. Dar Ben ar înghiți orice astăzi. Ei, ce mult ține el la

calul asta roşcovan!

— Da, ține într-adevăr; şi eu țin la California Red.

— Ben e mort după el. Mi-a dat o sută de dolari numai pentru c-am fost primul care l-a văzut pe Red.

— Cine se scoală de dimineață departe ajunge şi...

— Dumnezeule! Mă simt bogat! o întrerupse Marvie. Şi aş vrea să zbor până în oraş şi înapoi. Dar n-am să-i risipesc.

— Marvie, te-ai uitat la Dillon când a venit şi a dat cu ochii de Red? întrebă Hettie.

— Nu, nu m-am uitat. De ce? întrebă tânărul, întorcându-se s-o privească.

— Mi s-a părut că-i mai uimit decât oricare dintre noi şi că nu-i prea bucuros.

Marvie mormăi un „hm!”. Era clar că voia să fie nepărtinitor. Totuşi Hettie prinse scânteierea care-i luci o clipă în ochi.

— Raidy şi Dillon sunt la cuțite — continuă ea. Asta-i limpede.

— Ai văzut cât de dibaci a întors-o Dillon şi cum a zis şi el ca Raidy? întrebă totuşi Marvie, de parcă îi dădea cineva ghes să vorbească.

— Da. E prea şiret ca bărbații să-l poată pricepe. Numai o femeie îi poate ghici jocul.

— Pariez că în curând o să fie ciuruit de atâtea gloanțe, încât o să se vadă prin el — zise tânărul cu un sumbru subînțeles.

— Marvie, începi să fii arizonian de-a binelea.

— Acum cotim, Hettie — o anunță el, părăsind drumul. Cărare îngustă, dar bună. Bagă de seamă la desişuri şi fereşte-te de crengi. Dă-i drumul!

Îşi îmboldi calul la galop şi Hettie îi urmă exemplul.

Intrară curând în pădure, unde domnea o umbră plăcută şi unde nici praf nu se ridica. Hettie fusese de mai multe ori pe cărarea asta, dar nu mersese prea departe. Poteca ducea către vest, spre sihlă şi spre culoarea de purpură a Mogollonilor ce se zăreau nelămurit în depărtare. Depăşiră curând locurile ştiute de Hettie, şi fata simți un fior. Nu prea putea să admire priveliştea,- căci Marvie se grăbea amarnic şi ea trebuia să-şi supravegheze calul şi să se ferească de crengi.

Străbătuseră vreo cinci mile; cărarea pătrundea tot mai adânc în pădure şi începu să, suie printr-un loc stâncos şi accidentat. Urcară o bună bucată de vreme şi Hettie putea privi când spre nord, către deşertul roşiatic din zare, când în jos, spre coastele mohorâte ce se pierdeau către apus. Înțelese curând ce înseamnă sihla din Mogolloni. Erau nişte canioane, ale căror culmi se înşiruiau ca nişte scânduri de spălat rufe pe marginea râurilor; şi erau căptuşite cu stânci şi desişuri înăbuşitoare de arboret des, deasupra căruia se ridicau brazi şi pini înalți. Marvie urcă şi coborî coamă după coamă, până ce ajunseră la un canion mai adânc şi mai puțin împădurit pe care îl ocoli urmând firul unui pârâu străjuit de sălcii.

În timp ce înaintau călărind iar în galop, canionul se lărgea şi se adâncea, pereții deveneau din ce în ce mai neregulați şi mai abrupți, centura de pini de pe margine se ridica tot mai sus, iar locurile păreau şi mai sălbatice. Sosi momentul când caii trebuiră să meargă din nou la pas şi să coboare mereu pe sub muchiile înguste şi cenuşii de piatră, pe sub coroanele dese ale arțarilor, stejarilor şi plopilor tremurători, pe frunzele cărora se puteau citi începuturile aurii ale toamnei. Pârâul se lăți, deveni mai iute şi mai adânc, iar susurul lui puternic şi melodios umplea

singurătatea, îmbiind la visare.

Când coteau, Marvie era întotdeauna şi mai atent, ceea ce sporea farmecul de care se simţea cuprinsă Hettie. Aventura creştea milă de milă. Cât de sumbre, de tăcute şi singuratice erau unele chei din sihla Mogollonilor! Curcanii sălbatici o rupeau la fugă din luminişurile cu iarbă, spre adăpostul întunecat al tufişurilor; cerbii urcau pe pantele împădurite; elanii lăsau păscutul frunzelor de salcie şi se uitau la cei ce le tulburau liniştea; castorii lunecau de pe zăgazurile lor noroioase, iscând vârtejuri în bălţile încă verzi; veveriţele trăncăneau gureşe, gaiţele cârâiau, corbii croncăneau; numai ulii pluteau sus, în crâmpeiul de cer albastru de deasupra capului.

— Pe aici, pe undeva o întâlnim — şopti Marvie, înfiorat. Totdeauna mi-e frică pe-aici. S-ar putea ca Cedar Hatt să umble haihui de-a lungul crestei şi să ne spioneze; numai că Rose e destul de deşteaptă ca să prindă de veste la timp. Odată am aşteptat-o o jumătate de zi până a venit.

Mergeau tot cotind pe un drumeag şerpuit şi Hettie îşi închipuia — de parcă lucrul acesta ar fi fost cu putinţă — că fiecare nouă privelişte care se deschidea în pădure e şi mai sălbatică, şi mai năucitor de frumoasă decât cea dinainte. Iarba bătând în alb, sălciile verzi, stâncile ca de chihlimbar, pârâul înspumat ce curgea năvalnic, desişurile de stejari, plopii tremurători, roşiatici sau argintii, pereţii ce se ridicau măreţi drept în sus, pătaţi cu muşchi cenuşiu sau ca rugina, înălţându-se până la meterezele crestelor — toate acestea însoţite de foşnetul frunzelor, de săgetarea scurtă a păsărilor şi de mireasma de pin. Dar desăvârşita singurătate a locului preschimba totul într-un fel de vrajă care o învăluia pe Hettie. Nici nu era de mirare că Marvie se îndrăgostise de puiul ăsta de sălbăticiune, Rose.

— Îi văd calul — şopti Marvie, oprindu-se. Trebuie să fie şi ea pe-aproape. Hai să descălecăm. O s-ascund caii în desişul ăsta de plopi.

Hettie descălecă, îi dădu lui Marvie dârlogii şi-apoi aşteptă până ce băiatul dosi animalele, punându-le la adăpost de orice privire. Umbla fără să facă cel mai mic zgomot, de parc-ar fi fost un pădurean sadea. Marvie se întoarse curând şi o conduse pe un tăpşan acoperit cu iarbă.

— Oricine ar călări pe unde-am venit noi ne-ar vedea urmele — şopti el. Dar nu cred c-am fost urmăriți. Ai văzut şi tu că-i un drum vechi, neumblat, iar alde Hatt stau în alt canion, alături.

— E-o fată curajoasă dacă se întâlneşte cu tine prin locurile astea. Şi nici tu nu eşti un fricos, Marvie, băiatule.

Marvie o conduse mai departe, pe o pantă lină, acoperită cu iarbă, spre un loc adăpostit, într-un pâlc de pini scunzi şi brazi argintii.

— Uită-te la culcuşurile elanilor — şopti el, arătând spre nişte pete rotunde, unde iarba şi muşchiul fuseseră turtite.

Hettie zări un ponei roib, nețesălat, fără şa, priponit de un copac tânăr. Un căpşor negru şi cârlionțat se ridica alături, prin iarba înaltă. În clipa următoare, Marvie spunea încet:

— Hettie, ea e Rose Hatt... Rose, am adus-o pe Hettie Ide; e cel mai bun prieten al meu, mi-e ca o soră.

Hettie se lăsă jos, întinzând amândouă mâinile, în vreme ce fata se săltă în genunchi, cu ochii măriți şi fața palidă.

— Rose... sunt bucuroasă... să te cunosc — şopti sugrumată Hettie şi o sărută.

— Oh, domnişoară Ide... sunteți tare bună c-ați venit —

vorbi Rose cu glas şovăielnic.

Tremura toată. Gândul că se întâlneşte cu una din rudele lui Marvie pur şi simplu o îngrozea pe această fiică a codrilor sălbatici.

Marvie în genunche lângă Rose, şi pentru el clipa era vădit chinuitoare. Sentimentalismul şi tulburarea trecuseră. Acum sora lui Ben Ide stătea față-n față cu fiica hoțului de vite, pădureanul Elam Hatt, cu sora faimosului Cedar Hatt.

— Hettie, cred că Rose n-o să mai fie atât de sfioasă şi de înspăimântată dacă te las singură cu ea — spuse Marvie. Eu cobor puțin şi o să stau de pază. Şi nu uita că n-avem mult timp.

Îndreptă spre Rose o privire deschisă, liniştitoare, apoi lunecă pe sub copacii ce se înşirau până-n vale. Hettie se întoarse spre fată, încercând să găsească cuvintele care să-i risipească stinghereala. Cât de bine semăna Rose cu o floare de pădure! Era îmbrăcată cu o bluză din piele de căprioară, cu franjuri şi mărgele, şi cu o fustă cafenie, zdrențuită, iar în picioare purta ghete fără ciorapi. Ținea în mână o crenguță de plop plină de frunze subțiri, aurii.

— Rose, o dată ce Marvie te iubeşte, şi eu te iubesc — zise Hettie, şi cuvintele o luau înaintea gândurilor, izvorând drept din inimă. Nu era nevoie să-i spună cineva că Rose Hatt nu cunoscuse niciodată dragostea de mamă, de soră sau de prietenă. Fata scăpă un strigăt uşor, un strigăt sugrumat de uimire şi de durere, şi căzu în brațele Hettiei, izbucnind în plâns. Lucrul acesta înlesni misiunea Hettiei. Ea o ținu pe Rose în brațe până ce se mai linişti. Apoi începu să-i vorbească prietenos, mângâietor, ca unui copil, spunându-i te miri ce, până în clipa când simți că ar putea încerca să o întrebe ceva. Dar chiar atunci Rose se ridică, îşi

şterse fața udă şi zâmbi printre lacrimi.

— Marvie a avut dreptate — zise ea. Îmi pare tare bine că vă văd, că vă aud; acum nu mai mi-e frică. N-o să va uit pân-oi muri!

— Rose, tu într-adevăr îl iubeşti mult pe Marvie? întrebă Hettie, încercând să deschidă o discuție serioasă.

— Da — răspunse simplu fata. N-am putut face altfel. Dar n-am ştiut asta de la început, n-am ştiut-o până la bal..

— Atunci v-ați legat unul față de altul?

— De vreți să ştiți dacă atunci ne-am mărturisit dragostea, ei bine, da... atunci, domnişoară Ide. Dar nu i-am făgăduit lui Marvie c-o să mă mărit cu el.

— Dar te-a cerut, nu?

— M-a rugat — răspunse fata, ridicând capul cu mândrie.

— Şi de ce-ai spus nu?

— Pentru că-l iubesc prea mult ca să-i fac un rău: lui, dumneavoastră şi la toată familia.

— Crezi că ne-ai face de ocară pe el şi pe noi, pentru că eşti din familia Hatt?

— Şi pentru multe altele, pe care nu i le-am spus lui Marvie — răspunse ea cu glas hotărât, deşi pieptul ei arcuit tresaltă trădând tulburarea. Cedar ar veni într-o zi la Marvie, la dumneavoastră şi la fratele dumneavoastră, Ben, şi v-ar cere bani. Şi tot aşa ar face şi altcineva, un om al cărui nume nici nu îndrăznesc să-l pomenesc. El... omul ăla... are o mare putere asupra lui Cedar... şi a mea. Ne-ar sărăci pe toți.

— Rose, ăsta-i un argument tare — spuse Hettie. Dar chiar dacă exagerezi lucrurile, tu şi Marvie trebuie să mai aşteptați. Sunteți amândoi foarte tineri.

— Nu le exagerez de loc. Aş putea să vă spun chiar mai

multe. Iar cât priveşte căsnicia... Marvie se grăbeşte pentru că vrea să mă scoată din viața pe care o duc şi care, domnişoară Ide, e-o viață de iad. Trebuie să frec pe jos cu peria, să spăl, să gătesc pentru o bandă întreagă de hoți. Uitați-vă ce mâini am! Uitați-vă ce vânătăi... aici... şi aici! Mă bat, mă lovesc cu picioruț. Marvie ştie asta şi nu mai poate îndura.

— Nu poți să pleci din casa asta? întrebă Hettie, aprigă.

— Mi-a dat prin gând. Da. Aş putea. Tata s-ar sinchisi prea puțin. Dar ar trebui să mă fac servitoare... dacă nu şi mai rău.

— Nu, Rose, ai putea veni acasă la mine.

— Oh, ce bine-ar fi! suspină adânc fata, frământându-şi încântată mâinile. Dar Cedar şi... şi omul celălalt care se bagă în treburile noastre... pentru ei ar fi acelaşi lucru, fie că vin doar să stau la dumneavoastră, fie că mă mărit cu Marvie. Nu, nu se poate. Dar vă mulțumesc... şi fiți binecuvântată!

— Nu trebuie să ne pierdem nădejdea, Rose — continuă Hettie, mişcată până-n adâncul inimii de sinceritatea fetei. Timpul o să ne ajute. Dac-ai putea să scapi de munca asta de sclavă... şi de ruşinea asta!

— Doar nădejdea asta mă mai ține domnişoară Ide. Numai de-aş mai putea ține piept o vreme năpastei! Cedar o să se ducă dracului repede. Jefuieşte, joacă la cărți şi bea mai grozav ca oricând. E robul ăluia pe care nu îndrăznesc să vi-l spun.

— Şi de ce nu îndrăzneşti?

— Pentru că, dacă nu m-ar ucide *el,* fără îndoială că ar face-o Cedar. Sunt singura din afara bandei „Pine Tree” care *ştie.* Şi pentru ei, viața mea nu prețuieşte prea mult.

— Banda „Pine Tree”! repetă ca un ecou Hettie, cu ochii

fulgerând. Banda aceea misterioasă de hoți de vite.

— Da. Viața mea-i în mâinile dumneavoastră, domnişoară Ide, dar nu îndrăznesc să spun mai mult. Nu ştii niciodată cum poți da în vileag o taină. Ați putea vorbi în somn.

— Fireşte. Dar cred că ai putea să-mi spui, ținând seama că dorm singură — spuse Hettie. Rose, asta-i ca-n romane. Suntem amestecați cu toții. Rudele tale şi ale mele. Ce încurcătură! Soarta a făcut ca tu şi Marvie să vă întâlniți. Oh, ce n-aş da să ştiu cum să vă sfătuiesc mai bine!

— Şi câtă nevoie am şi eu de un sfat bun! Da' iată ce mă gândesc. Datoria mea-i să stau acasă... să-i duc de nas pe-ai mei... să aflu tot ce pot... să țin piept afurisitului ăstuia care... care... Trebuie să mă întâlnesc foarte rar cu Marvie şi să fiu sigură că n-o să fim prinşi niciodată. Ceva o să se întâmple, domnişoară Ide. M-ați făcut să simt asta. M-ați făcut să văd astfel lucrurile. Nici Cedar, nici el nu pot să mai facă pureci multă vreme pe-aici. Dar n-or s-o şteargă chiar acum. L-am auzit pe tata spunând asta... Oh, şi asta-i a doua oară când încep să trag nădejde. Aş vrea să vă mai spun şi de un prieten al meu, unul pe care nu demult l-am descoperit. Uitasem să vă spun... A venit pe la noi, şi-atunci a fost iadul pe pământ, nu altceva. Am tras cu urechea noaptea şi-am pândit printre crăpăturile dintre buştenii cabanei. Cedar era ca nebun. Se afla şi Cash Burridge acolo. Cash spunea: „Am pus la cale o afacere grozavă”. Şi toți din bandă erau în al nouălea cer, numai Cedar nu. Apoi au început să vorbească pe şoptite şi n-am mai auzit nimic.

— Rose... prietenul tău... oare nu cumva e Jim Lacy? murmură şovăielnic Hettie, cu gura uscată.

Fetei i se tăie răsuflarea; zvâcni înapoi, uluită.

— Ei, doar tu ai lăsat să se-nțeleagă asta — continuă

convingător Hettie, încercând să-şi stăpânească glasul. Acuma, strigă-l pe Marvie. Să stabilim o nouă întâlnire şi să ne grăbim spre casă. De azi înainte, am şi eu destule la care să mă gândesc...

Rose lunecă tăcută pe sub pini; Hettie scruta îndelung frunzişul verde ce o înconjura ca un zid, cu privirea omului care a văzut stafii.

— Vai, Doamne — murmură ea, istovită — aşadar, Nevada face parte din banda asta ticăloasă de hoţi!

CAPITOLUL XVI

La începutul lui septembrie, pe crestele înalte ale Mogollonilor căzu bruma. Curând după apusul soarelui, aerul rar devenea rece şi tăios, iar focul de popas era şi mai îmbietor pentru drumeţi, vânători şi pentru toţi oamenii pădurii.

Cinci bărbaţi cu chipuri întunecate, îmbrăcaţi în haine de culoare închisă, stăteau în jurul unui foc bun în care ardeau bucăţi de lemn de cedru; miezul rugului juca în culori ca opalul. Se aflau la marginea sălbatică a Black-Butte-ului, de unde începe dintr-o dată sihla. Trei dintre bărbaţi jucau cărţi, stând cu picioarele încrucişate în faţa unei pături de şa, absorbiţi cu totul de bucăţile unsuroase de carton colorat, de grămăjoarele de monede de aur şi de teancurile de dolari; jucau cărţi, plăcerea pătimaşă a oricărui hoţ adevărat, trecut prin ciur şi prin dârmon. Ceilalţi doi se aflau în partea cealaltă a focului. Unul îşi încălzea spatele şi palmele la flacără, iar altul şedea sprijinit

de un buştean.

— La dracu, Jim! înjură omul care stătea în picioare, arătând brusc cu mâna spre jucători. Chiar de-am fi în plină zi, ăştia n-ar auzi nici trâmbița judecății de apoi. O să frece cărțile toată noaptea sau până ce unul o să le ia ălorlalți toți banii. Şi ce contează acum... dacă vreunul ar auzi ce spui?

— Ei, Cash, adevărul e că eu nu-s deprins cu oamenii — zise celălalt. Îți trebuie mult până să-i cunoşti. Şi tu ştii foarte bine că eu nu pot să fiu niciodată sigur de cineva.

— Ăsta-i prețul pe care-l plăteşti că eşti şef. Cred că aceeaşi lege domneşte şi printre oamenii de afaceri cinstiți din lume, şi printre hoții de vite sau pistolari. Dar eu n-am de gând sa despic firul în patru, voiam doar să mă plâng că prea nu vorbeşti de loc.

— Ei, şi ce-i cu asta, Burridge? întrebă Jim, cam acru. Oare nu vorbesc eu destul când suntem singuri?

— Vorbeşti, asta aşa-i, Jim — răspunse Burridge. Da' uite unde vreau s-ajung. Dacă ți-ai desface nițel baierele pungii, dac-ai bea şi-ai juca şi tu puțin cărți, mai ales când ne întâlnim cu alte bande, asta ne-ar uşura planurile.

— Şi eu tot aşa cred, Cash — încuviință Jim, plictisit. Dar cum să mai am după aceea ochiul ager şi mâna sigură, dacă m-apuc de băutură? Totuşi îți dau dreptate că trebuie să fiu ceva mai prietenos şi să joc şi eu din când în când.

— În regulă! Bun ş-atât! Dumnezeule, Jim, să nu mă înțelegi greşit! De când l-ai înfruntat şi l-ai ucis pe Hardy Rue sunt totdeauna gata să fac orice pentru tine, să-mi tocesc şi unghiile dacă-i nevoie, numai să te-ajut să câştigi parale. Poate că nu ți-am fost prieten pe vremuri, la Lineville, dar să ştii că acuma țin la tine. Tu m-ai pus din nou pe picioare.

— Ei, Cash, ai vorbit deschis — râse Nevada. Să-ți spun şi eu ceva. Să ştii că-mi placi acum mai mult ca înainte. Dar eu nu mă pot lega sufleteşte de nici un om şi nici nu mă pot împrieteni cu nimeni.

— Fireşte, fireşte, înțeleg — răspunse Burridge, grăbit. Sunt al naibii de bucuros şi pentru micile hatâruri pe care mi le faci. Dar să nu care cumva să spui asta celor din banda noastră sau cuiva din oricare altă bandă cu care avem de-a face. Toți ăştia cred că mi-ai fost tovarăş în California şi că-mi eşti şi-acuma. Şi ascultă aici, Burt Stilwell m-ar fi împuşcat cum mă vezi şi cum te văd, dar i-a fost frică de tine. D-aia nu s-a putut hotărî. Nu s-a purtat cum îi era obiceiul; crede-mă, era,un *hombre* rău de tot.

— Ei, da, rău, adică ticălos şi laş, gata să tragă pe la spate — se învoi Jim, însoțindu-şi spusele cu un gest grăitor al mâinii. Nu-mi place să trag în lichele d-astea. Dar m-a forțat. A stat la locul lui până ce a băut câteva pahare. După aia s-a luat de chestia cu armăsarul ăla roib al lui Ben Ide şi a început să ridice nişte pretenții de te umfla râsul, pentru Cedar Hatt, tovarăşul lui. Voia parte din câştigul de la vite... pentru tipul ăla, Hatt.

— Dracu să-l ia c-a vrut! Ştii, mă şi întrebam ce-o fi cu chestia asta. Dar sunt bucuros că n-am fost prea curios — rosti gânditor Burridge, întorcându-se şi lovind cu piciorul în focul de buşteni. Apoi vorbi mai departe, privindu-l pe Jim: Poate că nu ştii asta, Jim, dar ți-ai făcut o sumedenie de prieteni pentru că l-ai împuşcat pe Stilwell; ți-ai făcut însă şi un duşman sigur.

— Care-i ăla? Cedar Hatt?

— El e gaia! Nu greşesc. E un ticălos lacom. Un adevărat sălbatic din pădure. Jim, şi cunoaşte sihla ca un indian. Cedar n-o să te provoace niciodată deschis la luptă, numai

dacă n-o să fie, şi el afumat ca Burt. Dar ascultă-mă pe mine: Cedar e mai primejdios decât orice pistolar din Arizona. A omorât destui ciobani şi cowboy, crede-mă. O să te pândească... şi o să-ți întindă o cursă în pădure.

— Îți sunt recunoscător, Cash — tărăgănă vorba Jim, căscând. Cred că-i mai bine să-l pândesc eu pe Cedar Hatt ăsta.

— După cum vezi, îți vând pontul ponturilor — declară Burridge. Sunt cum nu se poate mai cinstit şi sunt şi interesat în treaba asta. Nu numai că țin la tine, dar am şi alte motive ca să nu vreau ca Jim Lacy să fie ucis. Cedar o să se facă foc şi pară când o afla că l-ai curățat pe Stilwell, dar ascultă aici, când o mai afla şi că ai pus mâna pe armăsarul ăla roşcovan şi că l-ai trimis înapoi lui Ide... apoi, atunci... pe legea mea, chiar c-o să turbeze de necaz.

— Şi cât de curând crezi c-o să afle treaba asta? întrebă Lacy cu un interes mai vădit. Stilwell nu-i poate spune. Iar tovarăşului acela al lui Stilwell, Babe Morgan, parcă-l cheamă, cred că-i mai sfârâie călcâiele şi-acuma.

— Cedar o să afle — zise cu convingere Burridge. Dacă nu de la careva din afara bandei noastre, atunci chiar unul dintre noi o să-i spună. Ai jucat tare, dar şi ciudat, Jim, când ai luat armăsarul de la Burt şi Babe şi l-ai trimis înapoi la ranch-ul lui Ide de unde-l furaseră. Părerea mea este c-ai judecat sănătos când ai spus că Ben Ide o să facă un tărăboi mai mare pentru armăsar decât pentru o sută de mii de capete de vită.

— Îhî! Pot să pariez c-ar fi făcut — declară Lacy, lăsând capul în jos. Deodată, crenguța pe care o răsucea între degete se rupse trosnind.

— Ei bine, stai să-ți spun mai departe: mie, judecata ta mi s-a părut bună fiindcă eu am creieri în cap, dar cei mai

mulți dintre hoții de vite n-au altceva decât tărâțe în scăfârlii. Tuturor din banda noastră treaba li s-a părut ciudată. Însă numai Hubrigg a deschis gura. Lui Hubrigg îi placi şi cred că te-ai putea bizui pe el. Aici, Burridge se plecă spre Jim şi-i şopti: Dacă ăştia din banda noastră mai sunt oarecum închişi în ei, apoi asta-i din pricina faimei tale. Dar de când ne-ai ajutat să furăm vite, să le ducem departe şi să le vindem, de atunci s-au convins cu toții că eşti de-ai noştri, chiar dacă te cheamă Lacy.

— Asta ar trebui să le fie de ajuns — replică Jim. Ciuli urechea spre vântul rece şi slab care adia de jos, din prăpastie.

— Auzi ceva? întrebă Burridge.

— Pietre care se rostogolesc. Poate să fie un cerb pe potecă.

— Ar putea să fie şi Stagg, şi pariez că el e. A întârziat.

— Ascultă! îl îndemnă Lacy, ridicând mâna, gata să acționeze.

Întoarseră amândoi capul în direcția vântului şi pândeau. Vântul slab gemea când uşor, când mai cu năduf prin pădure. De undeva, departe, din vale, se ridica plutind murmurul molcom al pârâului ce-şi luneca apele peste bolovani, sporind pustietatea şi liniştea locului. Focul trosnea; jucătorii plesneau cărțile; răsuna şi clinchetul aurului.

— Nici acum n-auzi? întrebă Jim, deodată calm.

— Fel de fel de zgomote de noapte şi, pe deasupra, tovarăşii noştri care joacă alături, dar n-aud nici un cal — răspunse Burridge.

— Ei bine, eu aud un cal — spuse Lacy.

— Da! Trebuie să fie Stagg, dacă nu-i chiar unul dintre caii noştri. Mă duc s-arunc o privire şi după aia îmi desfac

sacul de dormit.

Burridge se mistui în bezna pădurii, iar Lacy, rămas singur, se duse la focul de tabără. O dată sau de două ori se uită, cu o căutătură curioasă, ciudată şi ameninţătoare, la bărbaţii cufundaţi în joc. Apoi îşi îndreptă privirile spre miezul de opal al focului. Urmărea dogoarea şi scânteierea albă şi roş-sidefie. Veni clipa când uită de sălbăticia ce-l înconjura, de hoţii care jucau cărţi şi rămase ca o stană de piatră, cu chipul încremenit şi ochii bântuiţi de năluciri. Poate văzuse o stafie în jarul strălucitor, căci nu se trezi din visare până ce nu răsună un ropot de copite în apropiere. Curând, două siluete întunecate intrară în cercul de lumină şi se apropiară vorbind încet. Lacy se ridică în întâmpinare.

— Bună, Jim! salută noul venit care-l însoţea pe Burridge. Era un om palid, cu faţa smeadă, cu ochii ca mărgelele, cu niscai sânge indian sau mexican în vine.

— Bună, Stagg! Ai făcut treabă bună? întrebă Jim cu o nepăsare voită.

— N-a fost cine ştie ce treabă — răspunse Stagg, întinzându-şi mâinile murdare spre foc. Cum aţi plecat cu toţii, armăsarul s-a potolit şi am izbutit să-l momesc să iasă afară din corral-ul ăla mic şi păduchios. Nu-i prea plăcea chestia asta, dar când şi-a dat seama că-l duc acasă, n-am mai avut de furcă cu el. Am gonit în draci. Cred că era aproape de miezul nopţii când am ajuns jos la salvii. Am legat amândoi caii, mi-am scos cizmele, mi-am pus mocasinii şi-am dus armăsarul cinci mile prin iarbă şi salvie. Când am ajuns la gardul proprietăţii Ide, am mers până ce am dat de o poartă. Am deschis-o şi l-am lăsat să intre înăuntru.

— Îţi rămân îndatorat, Stagg. Cred... că n-a fost o prostie din partea mea... deşi unii gândesc altfel — zise Jim Lacy,

întorcându-şi fața de la foc.

— Lacy, cred că a fost cea mai deşteaptă lovitură pe care am văzut-o prin munții ăştia. Nu-i momentul acuma să-ți povestesc că a doua zi după ce Stilwell a furat armăsarul, am fost la ranch-ul Burton. Cowboy-i lui Ide colindau ținutul, făcând un tărăboi nemaipomenit. Raidy ăla, unul din oamenii vechi ai lui Ide, era furios ca un bărzăune. Şi azi, urcând pe Hogback, am dat peste un cioban pe care-l cunosc. Un mexican pe care-l cheamă Juan şi nu mai ştiu cum... Mi-a spus că Ide a acoperit toți copacii de-a lungul drumurilor cu afişe, unde spune că oferă recompensă pentru Red.

— Jim... vezi... a fost un lucru cu cap — declară Burridge, satisfăcut. Tânărul Ide ar fi cheltuit o avere ca să pună iar mâna pe armăsar. Cal de mare rasă! M-am uitat doar o singură dată la el. Dacă m-aş fi uitat a doua oară, cred că m-aş fi făcut şi eu hoț de cai.

Lacy privea țintă în întunericul pădurii.

— Ți-e foame? îl întrebă Burridge pe noul sosit.

— Am gustat ceva astăzi la Hatt — răspunse Stagg. Dar o bucată de carne de cerb şi-o cană de cafea n-ar strica.

— Avem curcan fript. Un curcan tânăr; Jim l-a împuşcat în cap când veneam încoace.

— Poate că prietenul nostru Jim are o puşcă de vânătoare — zise Stagg, încercând să glumească.

— Ba de loc. Numai pistolul ăla vechi cu şase focuri. Lacy îşi întoarse privirea din beznă spre lumina focului.

— Stagg, ai văzut pe vreunul de-alde Hatt?

— Bineînțeles. Erau cu toții acasă şi aveau şi musafiri, pe care însă nu-i cunosc.

— Le-ai spus că l-ai dus înapoi pe Red la ranch-ul Ide?

— Vezi bine. Am crezut că-i o idee înțeleaptă. Ba chiar

am stăruit. Elam nu-i hoț de cai. Zicea că furtul cailor e-o treabă urâtă. Dar Cedar se jura că trebuie să fie ceva necurat la mijloc când unul care-i pistolar şi hoț de vite înapoiază un lucru furat. Şi se jura c-o să fure iar armăsarul roib, numai aşa, ca să-ți facă în necaz.

— Hm! Dar, ia spune, ce-a mai zis Cedar când a aflat că i-am împuşcat tovarăşul, pe Burt Stilwell? întrebă sec şi ironic Jim.

— Ce? strigă Stagg, tresărind.

— Ai auzit doar ce-am spus, omule!

— Sigur că da... Dar... eu... Şi zici că l-ai împuşcat pe Burt?

Uitându-se la foc, Lacy îşi întări spusele cu o înclinare a capului.

Stagg se încorda o clipă şi, după ce se mai dezmetici, se holbă la Burridge, apoi la Lacy şi pe urmă spre pădure. Urmă o tăcere întreruptă numai de jucători.

— Atunci... Burt... e mort... nu-i aşa? întrebă Stagg, făcând un vădit efort.

Cash Burridge curmă vraja stranie a clipei:

— Burt e de mult în pământ, acoperit cu frunze, şi aşteaptă judecata de apoi. Află că a fost o treabă bine făcută, Stagg.

— Nici nu mă îndoiesc de asta — replică Stagg, rânjind din nou. Ei bine, Lacy, vorba e că nici Cedar Hatt nu ştia mai mult ca mine. Dar dacă eşti curios, atunci pot să-ți spun un lucru sigur... Cedar o să fie nebun de furios.

— Tot aşa i-am spus şi cu lui Jim — interveni Burridge, neliniştit. Ce câştigăm din asta? Doar că unul din familia Hatt o să fie mai puțin *pronto.*

— Băieți, oamenii din Arizona sunt din ce în ce mai fără de vlagă — replică Stagg, hohotind de râs.

Unul dintre jucători, tulburat de râsul lui zgomotos, îşi ridică privirea şi zise:

— Bill, ține-ți fleanca şi hai, bagă-te şi tu în jocul ăsta! Hubrigg şi Brann s-au cam curățat de parale.

Chipul lui obraznic, ochii care-i jucau în cap şi mâinile ce răvăşeau grămada de aur din fata lui făcând să zornăie monedele, totul îi trăda bucuria.

— Sunt al tău — răspunse Stagg, dornic să înceapă. Stai să halesc ceva.

— Dar tu... Lacy? întrebă Brann, nefiind sigur dacă e bine sau nu să-l invite. Jocu-i deschis oricui.

— Mulțumesc, Brann — tărăgănă Jim. Nu mi-ar plăcea să-ți câştig grămăjoara de bani. Ştii, eu am un ochi al naibii de ager şi, văzând cum vă lunecați aşii de la unul la altul, m-aş supăra. Eu sunt trişor. V-aş face praf. Mai mult ca sigur c-o să vă supărați, o să scoateți pistoalele... ceea ce ar fi rău pentru toți.

Hohotele lui Burridge şi Stagg răsunară lung şi greu peste cărările pădurii. Brann părea un hoț plin de haz şi bună dispoziție. Se uită lung la Lacy şi, în cele din urmă, rânji.

— Jim, îți reamintesc că te-am poftit să-mi fii tovarăş de joc — spuse el cu subînțeles.

— Jucați-vă şi capul — zise Burridge. Nu ridicăm tabăra decât mâine, târziu. Dar eu, unul, mă duc să mă culc.

— Şi eu la fel — spuse Lacy şi ieşi din cercul de lumină al locului. Curând, el îşi căuta drumul spre bradul negru, cu crengile lăsate ca nişte streşini, sub care îşi întinsese pânza de cort şi păturile. Se aşeză jos şi-şi trase cizmele. Rămase nemişcat, privind îndărăt, spre focul roşiatic. Apoi îşi scoase haina, o făcu sul, în chip de pernă, şi îşi descinse centura de care atârna tocul pistolului; puse arma sub haină, la

margine. Scrută îndelung fantastica priveliște a pădurii. Se stârnise vântul și acum susura printre pini. Urletul gros și sălbatic al unui lup, un lup trist, înfometat, răsună lugubru.

— Pribeagul ăsta e ca mine — murmură Lacy și se vârî în pături.

Sunetul sec al unei lovituri de secure în lemn tare îl sculă pe Jim din somnul lui iepuresc. Pe foaia de cort, pe cizme, pe sombrero și — după răceala pe care o simți — chiar pe nas, căzuse bruma. Hubrigg tăia lemne pentru foc; părea un tip plăcut și folositor.

— Strașnică dimineață, Hub! spuse Jim, în semn de binețe. Mă duc s-aduc apă.

— Hello! Gândurile nu-ți dau pace să dormi — spuse Hubrigg. Ia te uită la-nțepeniții ăia. Parcă-s duși de pe lumea asta. Stai să vezi ce le fac!

Apucă o găleată, o izbi cu mânerul securii, apoi i-o zvârli lui Lacy. Hoții țâșniră din sacii de dormit, neliniștiți, cu ochii sălbatici, cu părul vil voi, fiecare ținând un pistol în mână sau căutând să înșface unul.

— Ho-ho-ho... hi-hi... — hohoti Hubrigg. Sculați-vă, mâncători de lipie, și dați o mână de ajutor la treburi!

Toți cei sculați brusc din somn, în afară de Burridge, îi înjurară zdravăn; dându-și seama ce se întâmplase, Burridge mormăi:

— Dumnezeule! Credeam că mi-a sunat ceasul!

Jim Lacy coborî pe cărare să umple găleata cu apă. Ori de câte ori se ivea o treabă, ca asta sau alta, nu scăpa prilejul s-o facă el, bucurându-se întotdeauna de fiecare clipă petrecută mai departe de hoții de care-și legase pentru o vreme soarta. Și de data aceasta, deși răgazul era scurt,

însemna o binecuvântată uşurare. Nu se mai vedea nevoit să stea la pândă, să urmărească, să ciulească urechea, să citească gândurile celorlalți. În astfel de clipe sau ore furate, el redevenea Nevada, omul îndrăgostit, de spații deschise, de deşert şi de păduri, de viață, de culoarea şi de tainele naturii.

Soarele nu răsărise încă. Spre est, către brațul lung al Mogollonilor, cerul ce întindea desfăşurându-se în jos, sălbatic şi negru; dar geana de sus şi începuse să se îmbujoreze. Pădurea părea că iese din toropeală, trezită de lătratul veverițelor şi de țipătul gaițelor, de răgetul trâmbițat al elanilor bărbătuşi şi de gunguritul fermecător şi duios al canarilor. Pe stânci şi pe iarbă se vedea un strat alb de brumă. Aerul pişca şi Nevada simți pe față, rece ca gheața, apa izvorului. Marginile micului ochi de apă la izvor erau tivite cu o fâşie subțire de gheață cristalină.

Urcând înapoi, spre podiş, se opri o clipă şi privi în jos văioaga întunecată, plină de farmec, numită sihla Mogollonilor. De fapt, lăstărişul ferigilor nu era cu adevărat negru, deşi negrul precumpănea peste auriul bogat al plopilor tremurători, liliachiul arțarilor, ruginiul stejarilor şi culoarea aceea vie, ca de cireaşă, a vițelor sălbatice, cărora el nu le ştia numele. Un pripor acoperit de pini, cu vârfurile răsărind ca nişte sulițe, cădea aproape drept pe un podiş vălurit, cu coame pe care se înălțau ici şi colo colți de stâncă golaşă, cenuşie, şi nişte hornuri galbene, mărind farmecul acestui ținut bătut de ploi şi măcinat de vânturi. Privirea de cunoscător a lui Jim Lacy rătăcea peste sihlă până la nişte culmi între care se adânceau văioage pline de mlaştini; cel puțin aşa se vedeau de acolo, de pe înălțimea aceea. Imensitatea sihlei îl uluia. Ținutul acesta sălbatic era la fel de vast ca şi nordul Californiei, pe care-l cunoştea atât de

bine. Iar deşertul uriaş, fără capăt, sporea efectul copleşitor al priveliştii. Trăi o clipă de încântare tăcută, de prețuire însoțită de tristețe, căci jinduia după vremea când va putea să iubească nestingherit Arizona, să aibă ranch-ul lui, câțiva cai, ceva vite şi un cămin în ținuturi sălbatice, unde să poată vâna şi călări, să trăiască paşnic şi să viseze la trecut. Era trist deoarece ştia că năzuința aceasta n-o să sc împlinească niciodată!

Întorcându-se la tabără, ajunse tocmai la timp ca să-l audă pe Brann exclamând:

— La ce naiba trebuie să-i luăm şi pe-alde Hatt în afacerea asta?

— Ascultă, omule, să ştii că-i o treabă făcută cu cap — replică Burridge, batjocoritor.

— Eh, n-o fi tocmai capul tău? În regulă, numai să ştiți că eu mi-s Toma Necredinciosul.

La apropierea lui Jim Lacy, discuția încetă.

— Cineva s-adune caii! strigă Cash.

O oră mai târziu, cei şase călăreți, împreună cu tot atâția cai de povară, porneau la drum străbătând culmea şi luând-o în jos, spre sihlă. Drumul acesta ar fi făcut să şovăie chiar şi pe cel mai priceput şi mai îndrăzneț călăreț înainte de a încerca să-l coboare pe cal. Se cunoştea că rareori era folosit. Lacy îşi zise că trebuie să fie calea de scăpare, de rezervă, a bandiților. De mai multe ori trebuiseră să folosească securile pentru a-şi croi drum. Vălmăşaguri de stânci, coaste povârnite, bătute de vânt, bârne înclinate şi înguste, copaci prăvăliți şi tufişuri dese, toate făceau de neuitat „calea Hatt”. Dar, deşi foarte abruptă, în schimb nu era lungă. Se deschidea în capătul unui canion, unde un pârâu clocotitor izvora de sub o

stâncă acoperită cu muşchi chihlimabariu şi curgea mai departe susurând printr-un defileu şerpuit, cel mai sălbatic şi mai frumos din câte văzuse vreodată Jim Lacy.

— Ia spune-mi, Cash — întreba Lacy, alegând momentul potrivit când călăreau unul lângă altul — Cedar Hatt e şeful bandei „Pine Tree”?

— Pe dracu, nu! exclamă Burridge, batjocoritor. Apoi continuă, parcă urmărindu-şi gândurile: Vezi, Jim, însă *nu ştiu* nici că nu e. Vreau să spun că am destul cap să-mi închipui că nu poate fi el. Frâiele acestei bande sunt ținute de un om în toată puterea cuvântului.

— Spui drept? Adevărat că nu ştii?

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu! întări Burridge, ridicând mâna dreaptă înmănuşată. Dac-aş şti, ți-aş spune, dar nimeni n-a văzut-o pe vreun juncan sau vițel. N-am întâlnit niciodată nu om care să ştie. Fireşte că nimeni n-o să se laude vreodată cu asta. Banda „Pine Tree” n-are decât trei ani. Şi-a făcut şi o danga pentru vite, dar nimeni n-a văzut-o pe vreun juncan sau vițel. N-am văzut-o pusă pe nimica viu. Or îi pus-o pe plopi. Ciobanii pot să-ți spună mai multe.

— Dar s-ar putea ca Cedar Hatt să facă parte din bandă, nu-i aşa? întrebă Lacy.

— Bineînțeles. E un *hombre* afurisit în care nu poți avea încredere dacă nu-l struneşti. Iată care-i părerea mea despre banda „Pine Tree”. Un bandit oarecare, un tip dibaci, a venit aici de prin alte părți, însoțit de câțiva oameni aleşi pe sprânceană; sau poate i-a ales după ce-a venit. El are şi banii, şi mintea trebuitoare ca să conducă o bandă mică. Un cowboy a găsit un juncan rătăcit pe păşune. Juncanul avea semnul proprietarului şters cu vopsea. Cu vopsea! Asta-i ceva nou. Dar nu prea văd cum naiba or să poată şterge cu vopsea semnele la o cogeamite cireada de juncani sălbatici?

— În orice caz, nu-i practic — observă Jim, gânditor.

— Nu-i cea mai bună metodă ca să furi vite în ținutul ăsta; e mult mai uşor, cum le-ai luat, să le şi vinzi — zise Burridge. Dar s-o faci pe scară mare şi să nu te prindă... asta zic şi eu că înseamnă să ai cap.

— Cât mai avem până la ranch-ul Hatt?

— Cum cotim după stânca aceea, am şi ajuns. Straşnic ascunziş, ce spui?

— Fără îndoială. Toate canioanele sunt la fel ca ăsta?

— La fel? Da, numai că sunt şi mai accidentate. Unele-s pline de hățişuri aşa de încâlcite, că nu poți răzbate călare prin ele.

După ce trecură de stânca înaltă şi înverzită, Jim dădu glas bucuriei pe care i-o pricinuia priveliştea din fața ochilor. Sihla se deschidea într-o vale ovală, înconjurată de stânci uriaşe, cenuşii, şi de pereți înalți, acoperiți cu o vegetație verde şi deasă. O pajişte netedă, unde caii şi vacile păşteau prin iarba înaltă, se isprăvea într-o terasă joasă, de pământ, pe care pini şi brazi semeți şi singuratici se aplecau pe jumătate deasupra prăpastiei. La marginea terasei se aflau două cabane pitoreşti, construite din buşteni. În fund erau corral-ul şi un grajd din trunchiuri strâmbe, cu acoperişurile năruite, care se vedeau doar pe jumătate, pitite într-o vâlvătaie de plopi aurii.

— Aici locuiesc alde Hatt — zise Burridge. E ca o vizuină de vulpe, cu două intrări. Una, e cea pe care am coborât noi, iar cealaltă iese jos, devale; de-acolo, o pereche de trăgători buni pot opri înaintarea tuturor cowboy-lor din Arizona.

— Minunat! exclamă Jim, cu negrăită încântare, el care de obicei era atât de rezervat.

— Am fost adeseori pe-aici. Odată am încercat chiar să cumpăr locul de la Hatt. Dar n-am stăruit prea mult.

— Şi cu ce se hrănesc? întrebă Jim, uitându-se în jur.

— Carne, fasole şi mălai. Fac singuri un whisky din care o singură înghițitură te lasă lat.

— Femei sunt?

— Numai o fată, Rose. Era şi o femeie pe-aici, nu demult, nevasta unuia dintre băieți; am auzit, dar n-am văzut-o niciodată... Ei, bătrânul Elam ne-a şi văzut cu ochii lui ageri. Se-ndreaptă încoace cu puşca-n mână.

Călăreții îşi mânară înainte caii de povară, ei mergând în urma lor, apoi descălecară. Burridge ajunse ceva mai repede decât Jim. Bătrânul Hatt îşi descoperise capul împodobit cu o claie de păr încâlcit şi stătea locului, cu un zâmbet de bun sosit pe chipu-i plin de zbârcituri.

— Bine te-am găsit, Elam! Ți-au dat de ştire că vin, nu?

— Da, dar nu credeam s-ajungi aşa de repede.

— Dă mâna cu Jim Lacy — rosti scurt Burridge.

— Bună, dom'le! Te ştiu după nume — zise Hatt, întinzându-i mâna.

Lacy se aplecă peste coama calului şi-i strânse mâna, acceptând bunăvoința lui Hatt.

— Sunt bucuros să te întâlnesc, Elam — tărăgăna el. M-am îndrăgostit de ranch-ul dumitale şi-o să stau pe-aici până mă goneşti.

— Eşti binevenit — spuse Hatt, prietenos. Casa noastră-i deschisă prietenilor. Descălecă şi intră.

Burridge nu făcu nici o încercare să-l prezinte pe Jim şi celorlalți bărbați din familia Hatt care erau de față, deşi le spuse pe nume. Tobe şi Henny. Cedar nu se arătă şi ochiul ager al lui Lacy n-o zări nici pe Rose.

— Lăsați-vă lucrurile sub pomii ăia — zise Elam Hatt. Dați drumul cailor. Nici un cal n-a şters-o vreodată de-aici.

În timp ce musafirii îşi duceau bagajele şi şeile spre

pâlcul de plopi, Elam Hatt îl însoțea pe Burridge, urmat de cei doi fii ai săi. Dintr-o singură privire, Lacy îşi şi dădu seama cu cine avea de-a face: Elam era un om trăit în pădure, om cu o fire aspră şi hotărâtă, care fără îndoială trăise din vânat până ce i se ivise prilejul s-o ducă mai bine, crescând vite la poalele Mogollonilor. Cei doi feciori însă făceau o impresie cu totul jalnică. Erau nişte bădărani, neraşi, cu dinți stricați, cu ochii spălăciți şi cu chipuri pe care se citea prostia. Era limpede că venirea lui Lacy nu le stârnea nici teama nici interesul. Tobe umbla cu picioarele goale. Henny se sprijinea într-o carabină scurtă, lustruită de o îndelungată folosință.

— Da' Cedar pe unde-i? întrebă Burridge ca din întâmplare.

— Pe-aici, pe-aproape — răspunse Elam. Că el v-a zărit mai întâi.

— Cred că nici Cedar n-are nimic împotrivă c-am venit.

— Ce zace-n Cedar, nimeni nu poate şti — rânji Hatt. Da' eu chiar că-s bucuros să vă văd. Mai aflu şi eu ceva noutăți. Simțiți-vă ca acasă... Mă duc să mă-îngrijesc de ceva haleală... Tobe, unde-i sor-ta?

— Iaca nu ştiu — răspunse fiul.

— Ia vezi de caut-o, țânc mestecător de tutun — porunci Hatt şi se îndreptă spre cabane.

Tobe nici că se sinchisi de ordinul dat de taică-său, de parcă nu auzise nimic. În schimb, se întoarse spre Lacy.

— Ai niscaiva tutun? întrebă el.

— Da. Ia-ți singur din coburi — răspunse Lacy. Celălalt fecior al lui Hatt, Henny, o porni şi el, târând țeava puştii pe pământ, şi i se alătură lui Tobe să scormonească în coburi. Găsind tutunul, profitară amândoi de invitația lui Lacy şi-l luară pe tot.

— Cash, unde o să dormim? întrebă curând Lacy.

— Chiar aici, sub plopi. E un loc la fel de bun ca oricare altul. Elam o să te îmbie să dormi în podul cabanei mari, dar eu mai bine stau afară.

— Da, cred că e mult mai bine aşa — tărăgănă Jim. Podurile cabanelor sunt pline de murdărie, de păianjeni, gândaci şi fum. O să-mi aştern şi eu pe undeva, pe-aici.

— Aşa ca să fim aproape unii de alţii — zise Burridge, dând cuvintelor lui un anumit tâlc.

Jim se aşeză jos, prefăcându-sc că-şi drege o scară la şa; de fapt, nu voia să-şi aleagă locul de dormit sub ochii spălăciţi ai nevolnicilor odrasle ale lui Hatt. El se pricepea să citească ce se petrece în mintea oamenilor privindu-i în ochi. Atât Tobe cât şi Henny ar fi fost în stare să facă moarte de om numai pentru o ţoşcă de tutun. Jim hotărî să-şi aştearnă culcuşul în desiş, într-un loc mai ferit, şi să schimbe locul în fiecare seară, îi urmărea pe furiş pe tinerii Hatt şi pândea s-o zărească pe Rose.

— Ei, fraţilor, ce-aţi zice dacă ne-am aşeza la joc şi-am duce mai departe treaba de-aseară? întrebă Hubrigg.

— Nimic contra — răspunse Brann.

— Cu dragă inimă — adăugă vesel Stagg.

Cash Burridge dădu din cap în semn că n-ar fi bine, dar nu-şi spuse părerea până ce Tobe şi Henny nu se îndepărtară.

— Măi, oameni buni, nu vreau să vă stric cheful, dar, drept să vă spun, mă-ntreb dacă-i un lucru înţelept să arătăm aici ce bani avem.

— Şi de ce nu? întrebă Hubrigg.

— Ar putea fi primejdios. Noi nu suntem din banda lui Hatt. Cât ai clipi din ochi, ar putea umple canionul cu pădureni de-ai lor. Şi noi nu suntem decât şase.

— Ei, ian ascultă la el! exclamă Brann. Ai zbârcit-o, Cash. Suntem cinci, plus… Jim Lacy!

— Eu nu cred că-i cuminte să jucăm — stărui Burridge, încăpățânat, neluând în seamă batjocura celuilalt.

— Poate c-o să trebuiască să rămânem p-aci o săptămână, dacă nu chiar mai mult — vorbi Stagg. Ce dracu-o să facem? Dacă nu putem juca, atunci la ce naiba mal avem bani?!

— Tu, Jim, ce zici? întrebă Burridge, încurcat.

— Ei bine, cum banii îşi schimbă aşa de des stăpânul, cred că nimeni n-o să le simtă lipsa dacă alde Hatt pun laba pe ei — râse Jim.

— Ha-ha! hohoti Cash, plesnindu-sc cu palmele peste genunchi.

— N-o s-apuc să le simt lipsa? exclamă Brann, care înțelegea, în sfârşit, ce soartă îi aştepta. I-ascultă, eu socot că grămada asta de pe acum este a mea!

— Jim, pari un băiat de viață şi ai haz când vorbeşti dar mă cam îndoiesc de tine — spuse Hubrigg.

— Păi cum aşa? întrebă prietenos Jim.

— Vezi tu, n-aş putea să-ți explic prea bine. Dar când vorbeşti alene şi într-o doară, ca toți afurisiții de texani, şi când îți întorci privirea, întotdeauna mă simt aşa… nu ştiu cum.

— Ai dreptate. Şi pe mine Jim mă face să mă simt ca un tip care fuge mâncând pământul, convins c-o să aibă turul pantalonilor ciuruit de alice mari, de cerb.

Cuvintele acestea rostite de Brann arătau că, încet-încet, hoții deveneau tot mai prietenoşi cu Jim. Râseră cu toții zgomotos.

— Înțeleg că v-ar plăcea să mă vedeți lângă voi — declară Jim. Presimt c-o să-mi cam sară țandăra.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu i izbucni Brann. Fii băiat cumsecade şi aşează-te cu noi la joc!

— Mi-ar plăcea s-o fac aşa, ca să mai treacă timpul. Dar să zicem că prind pe vreunul dintre voi că... „manipulează” cărțile...

— Huuh! Mal-ni-polează? Ce mai e şi asta?

— Brann, prietenul nostru Jim înțelege că scoateți aşii din fundul pachetului, că lucrați pe sub mână sau că măsluiți cărțile, şi alte câteva coțcării de-ale jucătorilor.

— Aha, am văz't unde bate. Jim are dreptul să se zbârlească dacă ne prinde, dar şi noi avem dreptul de l-om prinde pe dânsul.

Gluma iscă răcnetele de încântare ale tovarăşilor lui Brann.

— Aşa-i, el ne prinde numai cu gura! țipă Stagg.

— În regulă! Intru şi eu pentru câteva mâini — spuse Jim, prietenos. Până mă lăsați lefter.

— Jim, te bucuri de credit în banda noastră — interveni Cash Burridge. Şi, oricum, nu peste multă vreme o să ai un sac doldora de biştari.

Apoi, într-o admirabilă dispoziție, dat fiind că erau bine hrăniți şi plini de bani, hoții de vite se duseră la umbra unui pin din fața cabanei lui Elam şi, aşezându-se pe vine în jurul unei pături, îşi goliră buzunarele de monede şi bancnote. Jim li se alătură, alegând un loc de unde putea supraveghea cabanele şi putea zări pe oricine s-ar fi apropiat. Cum începu jocul, glumele se curmară brusc. Şi grijile hoților, dacă avuseseră vreuna, dispărură ca prin farmec.

Jucau pocher cu licitație, iar miza putea să se ridice până la orice sumă voia să liciteze un jucător, cu condiția să scoată banii. Jim ştia că poate ține piept jucătorilor, dar

prefera să piardă câştigurile necinstite pe care Burridge îl silise să le primească — cota lui parte — din primul lot de vite furate împreună. Aşa că Jim juca cu nepăsare, făcând în aşa fel, încât pierderile să fie mult mai mari decât câştigurile pe care i le aduceau din când în când cărțile ridicol de norocoase. Dar privirile lui rătăceau parcă la întâmplare, îndreptându-se destul de des spre cabană.

Tinerii Hatt se apropiaseră ca să urmărească jocul, şi, în scurtă vreme, se arătară la fel de interesați ca şi jucătorii; dar pentru Jim era limpede că ei se învârteau în jurul cercului de jucători ori de câte ori monedele de aur îşi schimbau locul. Curând veni şi bătrânul Elam, care, la ritului său, se lăsă prins de joc, dar se părea că pentru dânsul mai mult farmec avea jocul în sine decât sumele pierdute sau câştigate.

Casa lui Elam Hatt era o construcție pitorească, alcătuită din două cabane unite sub un singur acoperiş şi cu o singură verandă. Buştenii fuseseră cojiți şi acum arătau vechi şi cafenii, putreziți pe-alocuri; acoperişul mult înclinat, făcut din şindrilă, era căptuşit cu un strat de muşchi verde şi de cetină de pin; hornul, zidit din piatră necioplită şi ridicat lângă cabana din dreapta, fusese reparat de mai multe ori cu lut galben şi pământ roşiatic, de cărămidă. Veranda se întindea de-a lungul fațadei ambelor cabane, iar la unul din capete era ticsită de şei şi bagaje. De coarnele de cerb şi elan fixate în pereți stăteau agățate puşti şi frâie. Pe peretele cabanei din stânga fusese întinsă, cu pielea în afară şi țintuită în cuie, o blană de urs încă neuscată. Cabana aceasta era mai mică decât cealaltă şi se vedea că are o singură încăpere. Fereastra, fără geam sau obloane, se deschidea spre Jim, care era destul de ager ca să zărească un chip ce se tot ivea din întuneric şi apoi se

trăgea îndărăt.

Când zări chipul acela pentru a doua oară, el îşi dădu seama îndată că-i vorba de Rose Hatt şi că ea îl pândise. Stătea în întunericul cabanei, fața ei desluşindu-se doar ca un oval abia conturat, dar privea stăruitor şi ochii ei păreau nişte găuri negre.

— Elam, ştii pocherul cu licitație? întrebă în curând Jim.

— Aşa şi aşa. Aş vrea să am destui bani să pot intra în joc. Aş curăța şi eu pe careva — răspunse bătrânul Hatt, spre hazul jucătorilor.

— Joacă câteva mâini în locul meu — spuse Jim, ridicându-se. Poate-mi schimbi norocul. Aş vrea să beau ceva.

— Whisky?

— Nu. Apă. Unde pot să găsesc?

— Acolo înăuntru, după uşa de la bucătărie, la capătul verandei — zise Hatt, ridicându-se sprinten ca să ia locul lui Jim. Fiică-mea tocmai a adus apă proaspătă de la izvor. Apă de zăpadă, cum nu mai e alta.

Când Jim se apropie de verandă, Rose ieşi din cabana unde o văzuse el şi traversă, dând să intre în cealaltă. Era îmbrăcată într-un costum de piele de cerb. El zări fulgerarea arămie a picioarelor ei goale. Jim se duse la capătul verandei şi intră pe uşa indicată de Hatt. După cum se aştepta, o întâlni pe Rose. Cu toată tulburarea întipărită pe chipul ei, Jim găsi că are ochi frumoşi şi pielea curată şi arăta chiar drăguță.

— Bună, Rose! Vezi c-am venit? spuse el.

— Eu am fost prima care te-am văzut — replică ea.

— Dă-mi, te rog, apă să beau.

Ea umplu un căuş dintr-o găleată şi i-l întinse. Stând în

ușă, cu fața spre ea, Jim bău însetat. Era o apă bună.

— Crezi că pot să-ți vorbesc de față cu lumea? întrebă Jim.

— Da, dar când nu-i Cedar pe-aproape.

— Dar unde-i acum?

— Cred că s-a ascuns pe undeva şi vă pândeşte pe toți. Aşa că acum nu putem vorbi... Dar, of! Am atâtea să-ți spun!...

— Da? Spune-mi barem ceva... repede — o îndemnă Jim.

— Marvie o aduce pe Hettie Ide... să se întâlnească cu mine — şopti sfios fata, dar cu ochii luminați de bucurie. Oh, trebuie să fie un înger! El spune că o s-avem casa noastră... dacă o să pot pleca vreodată de aici.

— Ei, asta-i straşnic — zise Jim, plin de înțelegere, tresărind la auzul ştirilor. Ai trei prieteni... Marvie, Hettie Ide şi pe mine. Eşti o fată norocoasă!

— N-am cuvinte să-i mulțumesc destul lui Dumnezeu! spuse ea, răsuflând adânc.

— Mulțumeşte-i şi luptă mai departe — vorbi Jim cu o voce sonoră şi cu un zâmbet plin de tâlc.

Puse căuşul pe o bancă şi se îndreptă spre uşă, mergând de-a-ndăratelea şi privind-o pe Rose. Era îmbujorată, înflăcărată, plină de nădejde, deşi se mai temea încă.

— Aşa am să fac. Acu' nu mă mai pot ei opri... decât dacă mă omoară — răspunse hotărâtă fata, cu o neasemuită strălucire în ochi.

— Cine sunt „ei”, Rose?

— Unu-i Cedar. Ți-am mai spus... — şovăi ea. S-ar fi zis că o forță uriaşă pusese stăpânire pe fată... Şi Jim simți că această forță e mai puternică decât cea pe care o avea el

asupra Rosei în clipa aceea.

— Spune-mi, cine-i celălalt?

— Oh, nu îndrăznesc... nu îndrăznesc! tremură fata, pierzându-şi curajul.

— Dacă-l iubeşti pe Marvie... şi dacă ea o să te ajute, poţi să îndrăzneşti — stărui el fără milă.

Jim o urmărea cum luptă împotriva fricii, care dăinuia în ființa ei din anii copilăriei.

— Rose, celălalt e Clan Dillon?

— Da... da — şopti fata, cu o uşurare de nedescris, deoarece nu mai era nevoită să-l trădeze pe Clan Dillon, căci Jim fusese cel care-i rostise mai întâi numele. Dumneata... dumneata rămâi mult aci?

— Zile, poate săptămâni.

— Fii cu ochii-n patru! se rugă ea, recăpătându-şi curajul. Cedar o să mă ducă în pădure... ca să mă întâlnesc cu Dillon. Când vezi c-o pornim, ia-te după noi, te rog, pentru numele lui Dumnezeu!

— Aşa o să fac, Rose. Nu-ți pierde firea!

— Dar fii cu ochii în patru! În pădure, Cedar e ca un indian.

Fără grabă şi cu privirea în pământ, părând că merge alene şi nepăsător, Jim Lacy se întoarse la jucători.

— Ei, cum ți-a fost norocul, Elam? întrebă el.

— Dumnezeule! Am câştigat de trei ori la rând! izbucni Hatt. Şi o dată a fost un pot gras.

— Ei, cred că mi-ai schimbat norocul. Joacă pe toți banii pe care-i ai, Elam, şi dacă izbuteşti să-i cureți pe ceilalți, împărțim pe din două.

— Ha! N-are nici o şansă, Jim! spuse Cash. Mai bine ia-ți locul la joc înainte să vă curățim.

Bătrânul Elam continuă totuşi să joace, spre marea-i

mulțumire. Jim urmări un timp jocul, foarte înveselit, până ce privirea lui, care colinda neîncetat, se fixă asupra unui nou sosit.

Un om se ivise dintr-un pâlc de plopi. Avea pe umăr o pușcă şi o ținea de țeava. Jim Lacy îl cunoscu după mers şi după statură. Era Cedar Hatt.

Până atunci, Jim şezuse sprijinit într-un genunchi. În spatele lui Elam; acum se ridică încetişor în picioare, aşezându-se la largul său. Văzut de aproape, Cedar Hatt avea numai mersul şi statura familiei Hatt, în rest, era mai negricios decât toți ceilalți, cu obrazul spânatic, ars de soare, cu ochii mici, strălucitori, foarte apropiați unul de altul, negri ca tăciunele şi cu privirea de o ciudată intensitate, cu nasul şi bărbia ascuțite, între care gura părea doar o tăietură. Păru-i lung ieşea, negru şi cârlionțat, de sub un sombrero vechi, ciuruit de gloanțe. Era îmbrăcat din cap până-n picioare în piele unsă de cerb. La centură avea un cuțit, dar nu se vedeau nicăieri gloanțele pentru pușcă.

Cedar Hatt se afla dincolo de cercul jucătorilor; lăsând vârful puştii să cadă pe piciorul încălțat în mocasin, se sprijini în ea şi, cu ochii lui oblici, îi cercetă pe toți cei de față. Jucătorii nu arătară în nici un fel că l-ar fi văzut. În cele din urmă, Cedar îl împunse pe tatăl său cu vârful mocasinului.

Elam se uită în sus, tresărind:

— Hello! Te-ai întors, Cedar?

Fiul făcu un semn aproape nevăzut, cu mâna dreaptă, spre Lacy.

— Cedar, dă-i binețe lui Jim Lacy — continuă Hatt, oarecum grăbit. În orice caz, părea mai preocupat de cărți decât de feciorul său. Lacy, ăsta-i fiu-meu, Cedar.

Jim înclină politicos din cap, fără a rosti o vorbă, şi răspunsul pe care-l primi fu şi mai scurt. O privire, ca un licăr negru, îl măsură scurt din creştet până-n tălpi; apoi Cedar Hatt nu catadicsi să-i mai acorde vreo atenţie.

Pentru Jim Lacy prima întâlnire cu un om era un lucru ciudat, iar în cazul de faţă — căci, încă înainte de a-l fi văzut vreodată, el ştia că-l va omorî pe Cedar Hatt — întâmplarea părea extraordinară şi stranie, într-o astfel de întâlnire se deşteaptă un instinct care te face să acţionezi aproape fără să-ţi dai seama şi, totodată, să presimţi gesturile ce vor urma. Lacy nu avu nevoie decât să privească o singură dată, scurt, în ochii lui Hatt, pentru a se convinge că acesta nu aflase încă de uciderea lui Burt Stilwell. Din clipa aceea, totul deveni ceva foarte obişnuit pentru Jim; ştia că Hatt n-o să-i mai poată părea niciodată formidabil, într-o întâlnire faţă în faţă. Oameni ca Lacy ţineau totdeauna seama de ceea ce era neobişnuit la ceilalţi.

Jocul continua, norocul mutându-se când la un jucător, când la altul. Jim se plictisea, i se părea că iroseşte vremea, că timpul trece greu şi sâcâitor; dar pentru jucători clipele erau preţioase şi zburau ca gândul. Fără să fi scos o vorbă, Cedar Hatt îşi puse, în cele din urmă, puşca pe umăr şi se îndepărtă cu mersul lui sprinten de vânător de cerbi. Urcă în susul canionului şi coti dispărând după tufişuri.

Se îndepărtă apoi şi Lacy, pătrunzând în penumbra aurie a desişului de plopi fremătători şi, mai departe, prin umbra tot mai deasă, către poalele stâncii acoperite de licheni. Acolo se lăsă pe pământ şi se rezemă de stâncă. Deasupra lui, frunzele tremurătoare ale plopilor fluturau într-o vibrare tăcută şi plină de farmec, cum nu întâlneai la alţi copaci. De jur împrejur, în sihlă, foşneau şopârlele. Întreaga fire fremăta de viaţă, iar pentru cel care-i scruta

şi-i cerceta tainele, se dovedea plină de comori. Dar Jim Lacy îşi îndreptase privirea asupra lui însuşi şi-şi plecase urechea la bătăile din adâncul sau. Venise aici, în bezna şi singurătatea hăţişului, ca să se gândească, să plănuiască, să urzească, spre a găsi drumul pe care să meargă fără şovăire. Dar ce zadarnică trudă! Cea mai neînsemnată întâmplare sau cel mai mic amănunt puteau schimba chiar cel mai bun plan! Dacă s-ar hotărî, dacă s-ar opri asupra unui lucru stabilit nu şi-ar mai frământa mintea. Dar misiunea lui cerea mai mult decât atât: presupunea răbdare fără margini, sacrificiu, nemăsurată stăpânire de sine, care să se vădească în tovărăşia şi prietenia cu hoţii aceştia, presupunea o privire ascuţită şi un simţ anume care să prindă orice semn, oricât de mic, ce ar putea să-l călăuzească spre izbândă. Şi toate acestea, când sufletul lui de răzvrătit şi firea lui năvalnică cereau o acţiune rapidă, aspră, năprasnică.

După cină, care a fost servită în amurg, pe veranda dintre cele două cabane, Elam Hatt îşi frecă spatele de scaunul grosolan şi se ridică în picioare.

— Toţi cei care vreţi să mai jucaţi, petrecere frumoasă, dar cred că sunt unii care vor să stea de vorbă cu mine.

Intră în cabană, urmat de Burridge şi Lacy. Camera era mare, însă întunecoasă, căci lumina nu pătrundea înăuntru decât prin crăpăturile dintre buşteni. Hatt răscoli tăciunii aproape stinşi în vatra uriaşă de piatră galbenă şi puse peste ei câteva lemne sparte.

— Cred că ei au nevoie de lămpi, nouă nu ne trebuie nici una — spuse Elam.

Uşa se deschise şi Cedar Hatt intră în încăpere, înainta cu pasu-i lunecos şi fără zgomot şi se aşeză pe o bancă, în

întuneric, lângă coşul de piatră al căminului.

— Burridge, dacă ai ceva pe suflet, dă-i drumul — îl îndemnă Elam, aplecându-se să ia un tăciune ca să-şi aprindă pipa.

— Sunteți gata să intrați într-o afacere grasă? întrebă brusc acesta.

— Oricând sunt gata la orice. Dar am grijă să nu fac ceva care să schimbe părerea rancher-ilor despre Elam Hatt — răspunse şiret pădureanul.

— Vrei să zici că ei îşi închipuie că te ții de coțcării mărunte, că însemni cu dangaua ta doar vițeii rătăciți, ca orice cowboy, dar că nu te vâri niciodată într-o hoție adevărată?

— Cam aşa, Cash.

— Tocmai de aceea m-am gândit că te poți vârî în treaba asta. Nimeni n-o să se gândească să ți-o arunce în spate; în schimb, toți or s-o pună în scama bandei „Pine Tree”. Înțelegi? Fructu-i copt. Capcana-i întinsă. Dar treaba n-ar merge bine nici pe jumătate fără dumneata şi băieții dumitale. Nu cunoaştem ținutul, că altfel, poți să fii fără grijă, nu v-am lua nici pe voi, nici pe altcineva în afacerea asta.

— Sună a lucru cu cap. Dă-i înainte!

— Tom Day şi Franklidge s-au întovărăşit, au pus împreună vitele şi au adunat o cireada mare. O parte paşte cu cireada lui Ben Ide, ce-a mai rămas din şeptelul lui, într-un loc de-i spun ciobanii Silver Meadows. Acuma sunt sus pe munte şi n-or să coboare înainte de venirea toamnei, când se strâng vitele, oricum, cam pe la 1 octombrie. Da' acu', când vitele sunt încă în munți, ne gândim să le mânăm tot mai sus pe culmi, peste podiş, şi să le coborâm în valea Tonto; am putea vinde acolo de o sută de ori mai multe

capete de vită decât om avea vreodată, fără ca nimeni să întrebe ceva. Avem şi cumpărătorul. Ca treaba să iasă bine şi repede, ne trebuie mai mulți călăreți şi, mai ales, unul care să ştie pe ce drumuri să străbatem iute canioanele astea afurisite, până sus pe platou. Asta-i tot. E rândul tău să întrebi ce vrei.

— De unde ştii că vitele lui Ide se află la Silver Meadows? Asta-i păşunea lui Tom Day.

— Ştiu, pentru că le-am văzut şi pentru că odată au fost vitele mele.

— Ți-ai făcut socoteala că dacă Ide o să urle, lumea o să pună isprava în seama bandei „Pine Tree”?

— Întocmai. Afacerea e ca şi făcută pentru noi.

— Câte vite sunt acuma acolo?

— Putem să adunăm într-o jumătate de zi trei până la patru mii de capete şi să le trecem în mai puțin de două zile peste podiş.

— Aveți cumpărător?

— Ne-aşteaptă şi-i dornic să cumpere. El duce zece mii de capete de vită la Maricopa. O să-i fie floare la ureche să mai ia câteva mii.

— Tare-mi pare mie că-i chiar prea uşor — replică Hatt, de parcă l-ar fi apăsat greutatea copleşitoare a unui câştig mare, obținut fără multă bătaie de cap.

— Uşor şi sigur. Şi-ascultă, Elam... Douăzeci de dolari de cap de vită. În aur! Pentru fiecare juncan, o monedă galbenă de aur cu doi vulturi pe dânsa.

Elam Hatt se plimba călcând peste buştenii neciopliți ce pardoseau cabana. Întâi i se înmuiară picioarele, apoi se prăbuşi dintr-o dată, de trosni banca din fața focului.

— Tu ce spui, Cedar? întrebă el cu o voce joasă şi răguşită.

— Burridge, jură-te că juncanii se află la Silver Meadows! zise Cedar Hatt, sărind jos ca să iasă din umbră, cu un zgomot înăbuşit, iscat de mocasini.

— Mă jur, fireşte. Acu' trei zile erau acolo; acolo apa şi iarba sunt faine. Au de păscut în sus zile întregi... Întreabă-l şi pe Jim Lacy, care-i aici, de faţă. Doar nu vrei să spui că-i un mincinos!

— Vorbeşte, Jim Lacy, dacă eşti hoţ de vite! se răsti tânărul Hatt.

— Eram împreună cu Burridge când am văzut vitele — adeveri Lacy.

Cedar Hatt lunecă în lumina focului, pentru a se pleca peste umărul lui taică-său, şi întinse o mână neagră şi slabă, cu gheare ca de vultur.

— Tăticule, cu zece călăreţi pot mâna vitele peste podiş într-o zi — spuse el.

Cât de caraghios şi de nefiresc suna felul în care se adresase tatălui său! Era întruchiparea răufăcătorului, a hoţului de vite înrăit, care simţea totuşi chemarea sângelui!

— Atunci, să batem laba! spuse Elam Hatt, întinzând mâinile ca un negustor care izbutise să ia preţul dorit.

— O clipă! Nici un cioban mexican din sihlele astea nu-i în stare să conducă vitele. Eu sunt singurul om alb care poate s-o facă.

— Ei, ce te-a apucat de urli aşa? Am bătut laba? Este? Nu ne rămâne decât să ne pregătim de drum.

— Vreau să intre şi Burt Stilwell în afacerea asta: doar mi-e tovarăş!

— Cred că n-are nimeni nimic contra, dar nu-i afacerea mea.

Cedar se roti în faţa celorlalţi, cu acea mişcare iute şi prevestitoare de rău care-l caracteriza.

— ...Ceva contra lui Stilwell? întrebă el.

— Nu, nu mai am, Hatt — vorbi tărăgănat Jim. Am avut pică pe el, dar mi-a trecut. Când l-am văzut ultima oară pe Burt, m-a încercat chiar un simțământ de prietenie față de dânsul.

— Burridge, ție nu-ți plac cei de seama lui Stilwell. Ce-ai de zis de propunerea mea?

— Cedar... tot ce pot zice... firește... cheamă-l și pe Burt în treaba asta... dacă poți da de el — răspunse Burridge cu ceva nefiresc în glas, retrăgându-se și mai mult în umbră.

— Tăticule — șuieră iar Cedar Hatt cuvântul de alint, care, ieșind din gura lui, te umplea de groază — eu vă îmbogățesc pe toți cu afacerea asta grozavă, dar înseamnă că trădez, banda „Pine Tree”.

— Ești beat, fiule? întrebă Hatt, ridicându-se încet în picioare. Cum naiba poți să-i trădezi... Poate vrei să zici că le suflăm afacerea?

— Burt și cu mine facem parte din banda „Pine Tree”.

CAPITOLUL XVII

O săptămână mai târziu, pe la mijlocul după-amiezii, Jim Lacy se afla, împreună cu Cash Burridge, pe podișul Mogollonilor. Stăteau amândoi cu fața spre semeața sălbăticie a Arizonei de sud. Pădurile negre ale văii se topeau în lunci mari și șesuri pline de iarbă, încețoșate din cauza depărtării; și tot ținutul acesta sălbatic cobora către întinderile sterpe și multicolore ale deșertului.

— Dumnezeule, ascultă! strigă Cash Burridge cu fața

roşie, năduşită şi luminată de fericire. Cea mai grozavă muzică de pe pământ!

— Cash, într-o zi o să te primească în iad cu muzica asta — rosti arar Jim.

— Taurii rag zdravăn, iar cowboy-i strigă sălbatic. Şi-acolo, dacă-i aud, o să fiu fericit; numai să nu vină ziua asta prea repede — glumi cam verde Burridge.

Valuri de praf galben pluteau deasupra drumeagului înclinat ce ducea spre Maricopa, acolo unde el lăsa podişul şi şerpuia în adâncimi verzi. Din valea fierbinte se înalță vacarmul copitelor ce bătătoreau pământul, al vitelor care mugeau, al arbuştilor ce se frângeau zgomotos şi al călăreților ce strigau într-una. Părea o avalanşă de sunete care acum se domoleau, acum se întețeau iar, sălbatice şi dezlănțuite, în deplină armonie cu ținutul acela, singurul unde se puteau petrece şi auzi astfel de fapte şi astfel de sunete. Dacă-l priveai de sus, drumeagul săpat şi lățit de mii de copite care-l bătătoriseră părea un râu de vite ce se revărsa peste maluri.

— Lacy, la sărbătoarea asta lipsesc doar pocnitori — zise Cash triumfător.

— *Quien sabe*[1]? S-ar putea să explodeze într-un fel care să nu-ți prea placă — îl mustră Lacy; coborî de pe calul asudat şi, gâfâind de oboseală, se duse să se răcorească la umbra unui pin din apropiere.

— Nu prea văd cum s-ar putea întâmpla aşa ceva! În orice caz, suntem pe cale să ne ştergem praful sihlei de pe tălpile cizmelor. I-ascultă, n-o să-şi muşte mâinile Ben Ide şi Tom Day? Asta-i cea mai mare lovitură la care am luat parte vreodată. Totul a mers uns! Ca ceasul a mers. Şi toată

---

[1] Cine ştie (în limba spaniolă în text).

treaba, doar în două zile, în ciuda nemernicului ăla de Cedar Hatt, Iuda!

— De fapt, nici n-am avut nevoie de el — observă Lacy, gânditor.

— Jim, am văzut mulți *hombres* nebuni în viața mea, dar Cedar Hatt îi bate pe toți — mărturisi Cash, îngrozit numai la gândul celor ce s-ar fi putut întâmplă.

— Era nebun de legat! Şi dacă nu ți-aş fi spus să le interzici oamenilor din bandă să trăncănească despre Stilwell!

— Da, mi-ai spus şi le-am tot spus şi eu pân-am răguşit. Degeaba! Îl *urau* pe Cedar şi, cum au băut un pahar mai mult, i-au dat drumul, au spus că Burt Stilwell e mort. Când a auzit asta, Cedar a devenit un coiot turbat. Numai că nu ştia cine l-a împuşcat pe Burt. Dar tu, când şi-a scuipat întrebarea către tine, ca un şarpe care bănuia ceva, de ce nu l-ai mințit?

— Dacă vorbeşti aşa, Cash, înseamnă că nu mă cunoşti.

— Atunci de ce nu l-ai omorât pe loc? continuă Burridge, cu şi mai mult venin.

— Era cât pe ce s-o fac — răspunse Lacy, gânditor. Dar am văzut că n-avea curaj să se bată cu mine... aşa că am mai aşteptat.

— Aha! Ai aşteptat? Te-am dibuit eu! Cedar are o taină pe care tu vrei s-o afli cu orice preț. Pariez că-i vorba de banda „Pine Tree”!

— Ai nimerit-o, Cash. Dar acum, să fim cinstiți şi mai departe... ținând seama de toate câte le-am făcut pentru tine... nu poți să mai îmi spui câte ceva despre banda asta?

— Nu ştiu mai mult decât ştie fiecare, Jim.

— Dar nu se poate să nu bănuieşti tu cine-i şeful!

— Pe Dumnezeul meu, habar n-am, Lacy, cine ar putea

fi! replică Burridge, iar privirea şi glasul lui arătau că spune adevărul. S-ar putea să fie chiar judecătorul Franklidge.

— Sfinte Sisoie, Cash, asta-i o bănuială năstruşnică! izbucni Lacy.

— Bineînțeles, e doar o bănuială. Dar poți să pariezi pe toți banii, şi o să-i câştigi *pronto,* că şeful bandei „Pine Tree" nu se ascunde în sihlă ca noi, hoții de vite. El face parte, ca om cinstit, din preacinstita lume bună a ținutului de frontieră. Ha-ha! Da, da, aşa-i! Jim, ar putea să fie o înțelegere între câțiva fermieri, câțiva rancher-i şi o echipă de călăreți buni, de felul Iui Cedar Hatt şi Burt Stilwell.

— La aşa ceva m-am gândit şi eu.

— Dar ce te priveşte pe tine asta, Jim? întrebă Burridge, curios.

— Vreau să-l pecetluiesc pe şeful bandei „Pine Tree" — spuse Lacy.

— Asta-i tot? La dracu! Am crezut că-i ceva mai de Doamne-ajută — replică Cash, sarcastic. Să-ți spun drept, Jim, dacă n-ai fi făcut atâtea ca să mă pui pe picioare, aş fi avut bănuieli în privința ta.

— Ai face mai bine să-ți ții bănuielile pentru tine, Cash!

Burridge râse, apoi strânse frâul şi sări în şa.

— Hai! Nu vreau să se depărteze ceilalți prea mult. O să auzi zornăitul aurului înainte de apusul soarelui.

— Eu nu, Cash.

— Ce?

— Eu nu merg mai departe.

Pe fața hoțului de vite se citeau uluirea şi o mare îngrijorare.

— Nu mergi mai departe?... Vrei să spui că...

— I-ascultă, Cash, ți-ai pierdut mințile? întrebă Jim, întărâtat.

— Eu cu siguranță că nu mi le-am pierdut, poate tu ți le-ai pierdut.

— Nu, bătrâne, nici eu nu mi le-am pierdut.

Burridge își cântări îndelung tovarășul; chipul lui trăda gândurile ce-l frământau. Părerea de rău începu să facă loc neîncrederii.

— Ce dracu ai de gând?

— De-acum încolo asta-i numai treaba mea. Am isprăvit cu chestiile astea.

— Isprăvit?... păi Jim...

— Nu te-am scos eu de la mare ananghie, cea mai mare prin care ai trecut vreodată?

— Bineînțeles, Jim. Şi eu...

— N-am furat eu vite împreună cu tine?

— Da.

— Nu m-am dat eu în vileag, aşa că oricine din ținutul ăsta ştie că am ajutat la furtul vitelor lui Ben Ide?

— Pe legea mea! Aşa ai făcut! declară Burridge, şi mai aprins la față. Şi cu asta ți-ai făcut singur rău. Să mă ia dracu dacă înțeleg ce te-a îndemnat! Am fi putut sa punem totul în seama celor din banda „Pine Tree".

— Uite de ce-am făcut-o: nici Ben Ide şi nici un alt rancher cinstit n-o să ştie că tu ai avut rolul cel mai de seamă în furtul ăsta mare de vite. Dar numele meu şi amestecul meu or să fie cunoscute. Am avut grijă de asta. Acum o să se creadă că eu sunt şeful bandei „Pine Tree".

— Ei, fir-ar să fie!... Măi, Jim Lacy, eşti prea deştept pentru mine! Dar am o nedumerire... Ce-o să se întâmple cu partea ta de câştig din afacerea asta?

— S-o iei tu. Ia-o şi şterge-o din ținutul ăsta. Încearcă să fii din nou cinstit. Poate că acum o să izbuteşti. Dar să nu te mai întorci aici. Niciodată, auzi?

— Şi de ce, mă rog, să nu mă mai întorc, Jim? întrebă Burridge, bățos.

— Pentru că, dacă te întorci, te ucid! izbucni Lacy ca un pocnet de bici.

Înfierbântarea dispăru de pe fața lui Burridge. Cu ochii holbați, el începu să dea din cap încetişor, apoi tot mai tare; în sfârşit pricepea.

— Jim… Lacy! rosti el răguşit.

— Ei bine, da! spuse Lacy, întunecat, îndreptându-se spre calul său.

— Mi-ai fost tovarăş. Puțin îmi pasă ce te-a îndemnat s-o faci — continuă Burridge, cu căldură. Plec din ținut… Pe cuvântul meu… Rămâi cu bine şi noroc!

— Şi ție, Cash! îi ură Jim în timp ce dădeau mâna.

Burridge smuci frâul într-o parte atât de tare, încât calul se cabră, apoi zvâcni din loc, lunecând şi atingând cu genunchiul pământul moale de unde pornea drumeagul peste podiş. Burridge trase de dârlogi şi înfipse pintenii. Animalul sforăi şi făcu un salt, apoi o luă în pas întins şi egal. La prima cotitură, unde drumeagul se înfunda în pădure, hoțul de vite se întoarse şi privi înapoi spre podiş.

— Salută-i din partea mea pe Cedar Hatt şi pe şeful lui din iad!

Lacy îşi mână calul spre pădurea umbroasă şi întinsă. Se pregătise de mult pentru despărțirea de Burridge şi-şi legase un bagaj uşor în spatele şeii. Cu fața luminată de zâmbet, Jim îşi îndemnă calul să meargă în pas sprinten. Codrul adânc, care începea să coboare spre miazănoapte, chiar de lângă podiş, părea că-l primeşte şi-l învăluie pe Jim Lacy ca pe un om cu totul schimbat.

Ce pline de farmec şi cât de încântătoare erau tăcerea şi

singurătatea! Jim se opri să asculte ultimul tropot de copite ce se ridica din vale. S-au dus! Aerul se limpezise de praf, de căldură, de zgomot şi de duhoare de vite asudate.

Nu mai era mult până la apusul soarelui şi ceasul acesta era cel mai frumos în Mogolloni. Păsările şi fiarele se trezeau din toropeala amiezii de toamnă târzie; umbrele lungi şi întunecate ale copacilor se întindeau peste viroage şi vâlcele dosite, unde iarba alburie contrasta cu frunzele de toamnă de culoarea aurului, a purpurei sau a ruginii. Urmele omului şi ale calului sc întipăreau, negre, în stratul gros, verde-auriu, care acoperea pământul. Lacy coborî prin prăpăstii-şerpuite şi văioage cu plopi, până ce dădu de un loc deschis, la capătul unui canion, unde murmurul apei îl îmbie să facă popas.

— Cred că eşti frânt de oboseală — îi spuse el calului în vreme ce-i scotea şaua. Ce mai zi a fost şi asta! Dar acum am isprăvit... am isprăvit cu treburi de-astea... Nu-mi place, bătrâne, să te trudesc până s-ajungi să te poticneşti!

Aprinse un foc mic şi, în timp ce apa se încălzea într-o oală, el se apucă să adune ferigă pentru culcuş. Bruma ofilise frunzele lungi, le slăbise şi-acum se rupeau uşor. Adună o grămadă de ferigă în pătură şi o duse la marginea unui pâlc de plopi, unde, aşa cum îi era obiceiul, îşi înjghebă un culcuş la adăpostul tufişurilor.

— O să-mi fie un frig îndrăcit până mâine dimineață, dar nu pot să țin focul toată noaptea,câtă vreme indianul ăsta de Cedar Hatt colindă pădurile!

Aici nu se mai simțea atmosfera aceea dezgustătoare, obişnuită în mijlocul bandei de hoți de vite. Lacy fu conştient de acest lucru doar când îşi dădu seama cât de tare se zorea şi cu cât zel făcea toate treburile obişnuite ale popasului. Înțelese totul în răgazul pe care şi-l luă ca să

privească, să simtă, să audă şi să miroasă pădurea, ce părea acum numai a lui. Putea din nou să-şi vorbească cu glas tare, aşa cum făcea întotdeauna când era singur în pădure.

— Într-una din dimineţile astea, când or să sosească călăreţii şi or să aducă vestea, ranch-ul Ide o să fie un adevărat iad! Ultimele cirezi de vite ale lui Ben... Jim Lacy a început să fure vite... O să fie ceva de tot hazul! Mi-ar plăcea să stau pitit pe undeva, pe-aproape, şi să-l aud pe Ben Ide cum înjură. Asta o să fie ultima picătură. O să angajeze atâţia pistolari cât o să poată găsi şi o să pornească să pună mâna pe mine, ca să mă vâre la închisoare.

Jim părea straşnic de încântat la gândul acesta. Încordarea aspră şi morocănoasă în care trăise în ultimele săptămâni nu-i ştirbea veselia-i firească.

— În câteva zile, Ben o să aibă cea mai mare surpriză din viaţa lui — continuă Jim. Al naibii tip, năstruşnicul ăsta de vânător de cai sălbatici!... Ce-o să mai mă „blagoslovească” la început... dar după aceea... Dumnezeule!... Şi Hettie!... O să-mi spună că sunt o canalie, un trădător nemernic... Tii!... O întâlnire cu ea ar fi tot atât de hazlie ca întâlnirea cu moartea. Simt cum îmi piere piuitul de pe scaun!

Jim Lacy, care avea în cap un plan foarte precis, făcuse toată călătoria de-a lungul ţinutului — de la ranch-ul lui Elam Hatt până la capătul drumeagului Maricopa — observând cu grijă cum arată ţinutul. Acuma, lucrul acesta îi era de mare ajutor. El voia sa se întoarcă la ranch-ul lui Hatt şi, pe cât ar fi fost cu putinţă, să nu întâlnească pe nimeni, nici măcar un cioban, Hatt o lăsase singură pe fiică-sa; bineînţeles, dacă nu cumva misterioasa femeie, nevasta lui Henny sau a lui Tobe Hatt, despre care Jim auzise câte ceva, putea fi o tovarăşă pentru Rose. Împreună

cu cei doi fii ai săi, Elam urma să se întoarcă acasă, din călătoria în care însoțea vitele furate, în două zile sau chiar mai puțin de la despărțirea lor de Jim. Cât despre Cedar Hatt, care îi părăsise pe Elam şi pe Burridge de îndată ce aflase despre uciderea lui Stilwell, fără îndoială că se grăbise să se ducă la locul tainic de întâlnire al celor din banda „Pine Tree”, oriunde ar fi locul acela, ca să le spună noutatea şi să dea în vileag furtul cirezii lui Ide. În această etapă a urmăririi bandei „Pine Tree”, interesul lui Jim Lacy se concentra în primul rând asupra lui Cedar Hatt şi era foarte probabil ca să-l găsească pe Cedar Hatt acasă la el sau prin apropierea casei. Mai existau şi alte motive pentru care Lacy voia să se întâlnească cu Rose Hatt: nădăjduia să mat afle de le ea câte ceva despre omul care îl stăpânea pe frate-său şi de care îi era şi ei frică. În plus, trebuia să țină seama şi de faptul că Rose acționa acum şi pentru propriul ei interes.

Jim Lacy socotea că nu-i înțelept să se apropie de Silver Meadows, locul unde fuseseră adunate vitele, înainte de a fi pornite peste podiş; de aceea făcu un ocol mare, sperând să ajungă pe calea pe care mersese împreună cu banda de hoți când venise de la ranch-ul Hatt. Dar se văzu nevoit să mai petreacă o noapte în pădure, fără să fi găsit ceea ce căuta. Pădurea era prea deasă şi el cunoştea destul de vag direcția în care trebuia să meargă. Trunchiurile prăbuşite şi hățişul de crengi îl sileau adesea să se abată elin drum. Totuşi, în cea de-a treia dimineață ieşi la drumeagul pe care-l căuta, o luă în direcția ştiută şi merse toată ziua. A doua zi ajunse la locul unde urmele se pierdeau pe culmi înalte, cu pământ tare, cu întinderi pietroase şi straturi de cetină de pin, pe unde Elam Hatt îi condusese pe hoți, cu scopul vădit de a li se pierde urma. Lacy nu mai zăbovi încercând să regăsească

urmele, deşi era încredințat că până la urmă ar fi izbutit. Fiind sigur că a dibuit drumul cel bun, o luă la picior şi, în după-amiaza următoare sosi în canionul adânc ce se afla la răsărit de locuința lui Hatt. În răstimpul petrecut la familia Hatt, Lacy cutreierase sihla în lung şi-n lat, vânând curcani şi cerbi. Dar nu numai patima vânătorească îl îndemnase la asta.

Tot timpul Jim avea grijă să călărească la o bună distanță de marginea podişului; ascuns în frunziş sau la adăpostul stâncilor, el privea pe furiş în jos ori de câte ori se ivea prilejul. De fapt nu se aştepta sa vadă pe cineva anume, însă o făcea din obişnuință. Lacy era veşnic atent, prevăzător, la pândă, iar de data aceasta parcă ar fi fost pe urmele cuiva, într-atâta adulmeca, înaintând în lungul marginii. Deodată, jos, în cotul larg al unui canion, Lacy zări silueta unui călăreț care urca încet, aplecându-se din când în când din şa, cu ochii ațintiți în pământ.

— Urmăreşte pe cineva — murmură Jim. Mă întreb cine-o fi călărețul şi pe cine urmăreşte.

Jim se îndepărtă de marginea podişului şi-şi îndemna calul la pas întins, ocolind cu grijă stâncile şi tufişurile. Prin unele locuri trebuia să meargă încet, totuşi călărea destul de iute o milă-două, apoi se apropia din nou de marginea podişului.. De data aceasta descăleca, se furişă cu grijă şi se piti într-un ascunziş bun, de unde putea să vadă fără să fie văzut. Norocul îl favoriza şi de astă dată, căci, din întâmplare, din locul unde se ascunsese, jos se deschidea un luminiş îngust şi lung, acoperit de iarbă. Acolo canionul avea cinci sute de picioare adâncime, pereții drepți, căptuşiți cu muşchi, cu neputință de urcat.

Lacy stătu atât de mult la pândă fără a-l mai zări pe călăreț, încât fu încredințat că ajunsese prea târziu ca să-l

mai poată prinde când trece prin luminiş. Dar tocmai când se hotăra să-şi continue grăbit drumul, călărețul se ivi în capătul de jos al poienii. Pe măsură ce se apropiau, calul şi călărețul îi păreau ciudat de cunoscuți, în pofida nervilor săi de oțel, Lacy rămase ca trăsnit de cele ce vedea.

— Sunt beat, sau nebun? se întrebă el în şoaptă. Călărețul se apropia în trapul calului şi se apleca mereu într-o parte, cercetând urmele de pe pământ. Priveliştea ar fi neliniştit pe oricine, oricât de multe ar fi fost încercările prin care trecuse. Căci călărețul nu urmărea vreun cal rătăcit, nici vreun cerb sau vreun curcan. Ieşise la vânătoare de om!

— Cedar Hatt! murmură Lacy, în timp ce-şi lăsa capul în piept întocmai ca vulturul când se pregăteşte de atac. Ce-i drept, avem noroc!... Fără îndoială că am noroc cu carul... Norocul lui Jim Lacy... Dar asta-i rău pentru tine, Cedar, suflet de Iudă ce eşti!

Lacy urmări omul cu o privire încordată, pătrunzătoare, vrând să-i ghicească gândurile.

„Poate ăsta-i drumul pe care-l face Marvie Blaine când vine să se întâlnească cu Rose — îşi zise gânditor Lacy. Sigur că ăsta-i! Chiar ea mi-a spus că se întâlnesc în lăstărişul de la răsărit de ranch-ul Hatt.”

Cedar Hatt îşi vedea de drum. Trecând prin dreptul locului unde se afla Jim, îşi struni calul şi se aplecă mult din şa. „Seamănă într-adevăr cu un indian!” Apoi se îndreptă din nou şi privi înainte, chibzuind parcă la ceva. Avea o mutră sălbatică şi întunecată şi se potrivea cu calul său jigărit, cu priveliştea din fundul canionului cu tufişuri încâlcite şi pereți crestați. Apoi călări mai departe, încetinind pasul.

— Dumnezeule! izbucni Lacy. Cu siguranță că tipul ăsta

îl urmăreşte pe Marvie Blaine!

Lacy se îndepărtă târâş pe marginea podişului, apoi se ridică şi o luă la fugă spre cal. Voia s-o ia înaintea hoțului de vite. Din fericire, partea aceea din vale a canionului se afla cu câteva mile mai jos de locul unde Rose obişnuia să se întâlnească cu tânărul Blaine. Lacy avea timp s-o ia înainte şi să găsească un loc pe unde să poată coborî în fundul canionului. Îndepărtându-se din ce în ce mai mult de marginea podişului, el îşi îndemnă calul la galop şi străbătu iute câteva mile. Apos mai domoli goana şi se îndreptă din nou spre buza canionului. Nu se vedea nici un loc de trecere pe unde să poată coborî. Peretele era din ce în ce mai înalt şi mai drept. Lacy călări mai departe, de data aceasta ținându-se mai aproape de marginea podişului, riscând chiar să fie descoperit în timp ce căuta un loc de coborâre. Dar puțin îi păsa dacă îl vede Cedar Hatt.

În cele din urmă, Lacy ajunse la o întretăiere de canioane şi găsi acolo o trecătoare îngustă ce se pierdea departe în pădure. O luă îndărăt, până la locul unde trecătoarea dădea într-o prăpastie presărată cu tufişuri foarte dese, atât de obişnuite în ținutul acesta. Coborî călare cât putu, apoi descăleca, îşi priponi calul, şi mai departe merse pe jos, în mare grabă. Trecătoarea se adâncea tot mai mult, până ce deveni o simplă tăietură între pereți înalți ce păreau gata să se prăbuşească; şi era atât de îngustă, încât nu putea sluji nici măcar cerbilor. Dar Lacy trecu prin ea fără să-şi cruțe puterile şi ajunse gâfâind din greu, înfierbântat şi jupuit la canionul principal. Cu auzul încordat ca un cerb urmărit se odihni câteva minute la adăpostul unui stejăriş, pe povârnişul de lângă perete. Nu auzea decât clipocitul firav al unui pârâu, ca un murmur nelămurit şi îndepărtat, şi vuietul vântului peste stâncile

împădurite.

„Cred c-aş putea să-mi dau drumul jos, în trecătoare, şi să-l am pe Cedar la mână când poftesc — îşi spuse el. Dar tare aş vrea să ştiu ce-a pus la cale!”

Panta dinspre răsărit a canionului era lină, acoperită cu iarbă argintată, cu ferigi cafenii, stejari şi pini mărunți, care alcătuiau uri adăpost fără cusur pentru oricine voia să se ascundă.

Lacy se apropie binişor de fundul canionului. Nu rupse crengi, nu clinti din loc tufişurile, nu făcu nici un zgomot. De fie ce dată când întâlnea un luminiş, îl cerceta îndelung înainte de a porni mai departe. Se oprea adeseori ca să asculte. Odată auzi mugetul unui cerb canadian... un glas plăcut şi pătrunzător al sălbăticiei.

Numai datorită atenției lui deosebit de încordate şi ochiului său exersat, de om deprins cu pădurea, Lacy dădu în cele din urmă de Rose Hatt şi Marvie Blaine. Stăteau îmbrățişați, cufundați în încântarea visului pe care-l trăiau. Aleseseră un ungher retras, la jumătatea pantei acoperite cu iarbă şl pini, un loc de unde puteau vedea printre crengile rare pe oricine s-ar fi apropiat din josul sau susul văii. Totuşi, în clipa aceea, n-ar fi fost în stare să simtă nici apropierea unei armate întregi. Lacy simți până-n adâncul propriei sale inimi fericirea şi suferința lor sfâşietoare, atât de asemănătoare cu cele ce sălăşluiau în sufletul său. Înțelegea. Trăise şi el asemenea simțăminte. Cunoştea şi el dulceața şi bucuria dragostei. Se lasă în genunchi, dându-şi seama că nu are dreptul să curme această clipa sfântă ce le aparținea numai lor. Marvie se aplecă spre Rose, care se odihnea cu capul pe pieptul lui, cu ochii închişi, cu pleoapele grele, pierdută în visare. Deşi se afla aproape de ei, Lacy nu putea să audă dacă îşi şopteau ceva. Dar se

îndoia că-şi vorbeau. Fericirea şi năpasta pluteau peste capetele celor doi tineri îndrăgostiţi.

Deodată, Lacy auzi un sunet ce puse brusc capăt durerii şi fericirii pe care le trăia. Într-o clipă îşi regăsi stăpânirea de sine. Ce fel de zgomot era ăsta? Fusese destul de slab şi, de aceea, foarte greu de desluşit. Putea să vină de aproape sau de departe. Ascultă în timp ce ochii i se roteau în toate părţile. Marvie parcă era surd. Fără îndoială că nu auzea decât sunetul frumos al clopotului, ce bătea în inima lui. Rose era fermecată.

Jim auzi din nou ceva, ceva ce părea foşnetul iscat de coada unui cal. Fără îndoială că Marvie şi Rose îşi priponiseră caii pe undeva pe-aproape. Dar al doilea zgomot sc deosebea de primul. Nu era nici zgomot de copite, nici pas de om. Părea fâşâitul stârnit de ceva ce alunecă târâş, ceva moale care se mişcă pe un lucru aspru şi tare. Îl străfulgera un gând: o piele de cerb care se freacă de stâncă! Cedar purta totdeauna haine din piele de cerb. Şi chiar alături se aflau colţuri de stâncă, muchii, ţancuri. Iar în clipa când gândul i se limpezi în minte, Lacy înţepeni, cuprins de simţământul acela copleşitor căruia nu-i găsise nicicând numele potrivit. Era darul de a prevedea exact cum se vor desfăşura lucrurile şi care întotdeauna îi oţelea nervii şi-i dădea o nemăsurată stăpânire de sine.

Chiar atunci, în spatele lui Marvie, din umbra deasă a pinilor lunecă o siluetă mlădioasă. Jim Lacy îşi pregăti arma în tăcere. Totul deveni limpede şi spaima că s-ar putea întâmpla ceva care ar scapă privirii sau controlului său se topi.

Marvie nu-şi luă ochii de la chipul iubit până în clipa când Cedar se opri. Pentru Jim era limpede că Cedar se oprise dintr-o dată, fiind surprins s-o vadă pe Rose în

brațele lui Marvie. Băiatul tresări atât de brusc, şi de puternic, încât Rose se rostogoli de pe umărul său de-a dreptul în iarbă şi începu să geamă. Apoi se ridică în genunchi şi, cu mâinile înapoi, se trase îndărăt până ce ajunse la un pin care îi tăie retragerea.

— D-aia mi-ai şters-o azi de-acasă, hai? urlă Cedar, înfuriat. Vinele de la gât i se umflaseră şi-şi repezise înainte falca de jos.

— Nu... nu mă bate... Cedar! strigă îngrozită Rose.

— O să te sting în bătaie! Aşa, d-aia ai făcut-o azi pe bolnava şi-ai luat-o din loc! Răspunde, putoare, prefăcut-o!

— Da... da, Cedar. Aşa... aşa am făcut — răspunse Rose, lipindu-se cu spatele de copac. Mâinile îi căzură moi pe lângă trup. Dar surpriza care o paralizase începu s-o părăsească.

— Că v-am găsit împreună, nu-i de loc o întâmplare, aşa-i? întrebă el, arătând cu un gest repezit spre Marvie, care stătea înspăimântat.

— Nu. Am venit... am venit să mă întâlnesc cu el...

— Şi de când o țineți aşa?

— De mai multe săptămâni. Ne-am întâlnit de... de opt ori.

— Da' cine-i iedul ăsta?

— N-am să-ți spun niciodată! izbucni Rose. Clătinându-se pe picioare, Marvie înainta spre Cedar cu fața lividă, dar hotărâtă.

— O să-ți spun eu! strigă el.

— Nu... nu! țipă Rose. Să nu afle niciodată!

— Cine dracu eşti tu, mă? întrebă uimit Cedar, de parcă abia acum se vădea că avea şi Marvie partea lui de vină la fapta săvârşită de Rose.

— Eu sunt Marvie Blaine — răspunse flăcăul.

— Blaine! Hm! Habar n-am de numele ăsta.

— Stau la Ben Ide. Suntem rude.

— Ben Ide!... Aha!... Va să zică eşti din familia lui Ide! Ehe, ăia care nu-i bagă de loc în scamă pe d-alde noi, ăştia din familia Hatt? Ei, fi-ţi-ar blestemată să-ţi fie pielea ta albă! Ce faci aici cu soră-mea?

— O... o iubesc — răspunse Marvie pe un ton bărbătesc.

Cedar îl pocni cu sete, trântindu-l la pământ.

— Scurg eu sângele din tine! mormăi el, sinistru.

Marvie se rostogoli până ce ieşi din raza de acţiune a lui Cedar; sări în picioare şi veni înapoi, luptându-se din greu ca să-şi stăpânească mâhnirea şi amărăciunea pe care le resimţea din cauza Rosei.

— Te-am văzut cum o strângeai în braţe şi-o pupai pe Rose. Şi mai îndrăzneşti să spui că ţi-i dragă! O batjocoreşti pe sor-mea hai? Şi mai eşti şi din familia aia, Ide!

— Cedar, nu-i... ce crezi tu! izbucni Rose, cu faţa împurpurată.

— Du-te dracului cu minciunile tale, păcătoaso! Dacă ai apucat să minţi o dată, apoi minţi într-una... Tot timpul te-ai întâlnit cu iedul ăsta! Şi te giugiuleai cu el, ai?

— Netrebnicule! replică pătimaş Rose. El mă iubeşte cinstit... Tu eşti prea păcătos să înţelegi ce înseamnă asta!

— Nu l-am prins că te ţinea în braţe? întrebă grosolan Cedar, deşi în întrebarea lui era şi o oarecare uimire.

— Da, aşa m-ai găsit. Şi-ai fi putut să mă găseşti destul de des aşa! răcni fata.

— Ed Richardson o să te omoare pentru asta! şuieră Cedar.

— Să mă omoare şi să-l ia dracu! replică fata la fel de pătimaşă. Nu sunt a lui. Totdeauna l-am urât. Mi-a vorbit el vreodată cinstit de dragoste? La naiba! Dar Marvie Blaine

nu mi-a vorbit decât cinstit. Şi dragostea lui a făcut din mine o adevărată femeie.

— Hatt, i-am spus... lui Rose să se mărite... cu mine — interveni Marvie, adânc tulburat.

— Da, şi domnişoara Ide o să mă ţină la ea până ce-o s-ajung la vârsta de măritat — adăugă Rose.

— Aşa! îl înşeli pe Ed şi ne înşeli pe noi toţi, nu? Ah, mâţă blândă... Ia-ţi calul şi, după ce-l jupoi pe iedul tău de ibovnic, pe urmă..

— Cedar Hatt, de aici nu mă mişc decât moartă... dacă faci un singur pas... Niciodată n-o să mă mai duci vie înapoi la banda ta „Pine Tree”...

— Gura! o întrerupse Cedar şi o plesni cu atâta furie, încât o trânti la pământ.

Marvie înjură furios şi, rotindu-şi dezlănţuit braţele, năvăli spre Hatt. Dar se pomeni zvârlit înapoi; clătinându-se, ajunse la unul din copacii din spate.

— O sa scurg eu sângele din tine! urlă Cedar, ducând mâna la şold să-şi scoată pistolul.

Dar înainte de a-l putea scoate, Marvie sărise la el şi-l luase în braţe, astfel că atunci când Cedar izbuti să-şi scoată pistolul, amândoi începură să se lupte năprasnic care să-l folosească întâi. În această clipă a luptei, Jim sări din ascunzişul lui şi coborî panta în fugă, cu pistolul în mână. Nici unul din cei doi nu-l văzu, dar Rose îl zări şi scoase un ţipăt ascuţit. Jim încercă să tragă în Cedar, dar trebuia să fie sigur de ţintă, căci nu voia să rişte să-l rănească pe Marvie. În timp ce ei se smuceau şi se răsuceau, Cedar ridică deasupra capului mâna în care ţinea arma. Marvie i se agăţă disperat de braţ. Jim trase fără să ţintească mâna în care Cedar avea pistolul. Nu nimerise! Trase din nou şi glonţul aproape smulse braţul lui Cedar.

Pistolul îi zbură din mână, iar Cedar, care se îndepărta de Marvie blestemând cumplit, îngheță când îl văzu pe Lacy.

Marvie nu-l văzuse încă pe salvatorul său. El credea fără îndoială că împuşcăturile porniseră întâmplător în timpul luptei şi-l răniseră pe Cedar. Ca un fulger înşfacă pistolul lui Cedar, îl ridică cu amândouă mâinile şi apăsă pe trăgaci: bum! bum! Cedar Hatt îşi încleşta mâinile pe piept. O înspăimântătoare uluire i se zugrăvi pe față, făcând-o să pară mai omenească. Deschise gura şi scuipă sânge. Apoi se răsuci şi căzu la picioarele băiatului.

Şi Marvie simți că-l părăsesc puterile; trupul i se destinse, brațele i se înmuiară şi pistolul, fumegând încă, îi scăpă din mâini. În genunchi, cu o pată de sânge pe buze, Rose se clătina, mută de groază.

— Ei, Marvie, n-a fost prea rău pentru un începător — spuse Jim, făcând câțiva paşi înainte. Eram gata să trag eu în el!

Flăcăul se întoarse, de parcă l-ar îi răsucit o mână de uriaş.

— Cine eşti dumneata? şopti el, tulburat, aproape plângând.

— Sunt vechiul tău prieten Nevada, din zilele de demult de la Forlorn River — răspunse Jim, sprijinindu-l pe Marvie să nu cadă. Apoi îl cuprinse în brațe şi-l duse spre copacii de care se agățase Rose, încercând sa se ridice în picioare.

— Vino-ți în fire, băiatule! Acum totul s-a sfârşit. Ascultă… Şi tu, Rose, hai, stăpâneşte-te! Ce naiba, arătați amân doi cam galbeni, după ce ați luptat cum n-au luptat nicicând doi copii ca voi… Chiar aşa! Lasă-l să se sprijine de tine. Haide, haide!

— Oh!… Dumnezeule, eşti… chiar tu… Nevada! strigă Marvie, cu ochii ieşiți din orbite.

— Da, băiatule, şi sunt bucuros să ne întâlnim din nou.

— Domnule Lacy... îl... cunoaşteți... pe... Marvie? întrebă Rose, bâlbâindu-se.

— Cum să nu! Marvie şi cu mine suntem vechi prieteni.

Flăcăul păru că-şi revine brusc şi primul lui gând se îndreptă spre Cedar Hatt. Se uită înspăimântat la hoțul de vite care zăcea cu fața la pământ.

— Nevada, tu... tu l-ai împuşcat! spuse el, răguşit.

— Cine, eu? Nnnuu! Eu l-am împuşcat numai în mână; atâta țopăiai în jurul lui, că nu-l puteam ochi.

— E... e mort?

— Da, cred că da. În orice caz, aşa arată — răspunse Jim. Dar vreau să fiu sigur. Şi, cum stătea în genunchi lângă Marvie, Jim se ridică şi se îndreptă spre Cedar Hatt. E mort de-a binelea! Ei, Marvie, nu-i nici un minut de când urla c-o să-ți scurgă sângele. Şi iată, acum zace el cu sângele scurs. Şi ucis chiar cu pistolul lui. Ce caraghios se întorc câteodată lucrurile... Hai, nu mai fi aşa de prăpădit! N-a încercat el să te ucidă? N-ar fi ucis-o el pe Rose... sau cine ştie ce soartă şi mai rea i-ar fi pregătit?

Marvie se aşeză jos; era palid şi asudat, buzele îi tremurau, dar din priviri începuse să-i dispară groaza aceea înghețată.

— Nevada! Erai pe-aci... pe-aproape?

— Fireşte. Mă uitam la tine şi la Rose cum vă giugiuleați când s-a furişat Cedar Hatt. Cred c-ar fi trebuit să-l împuşc de cum l-am văzut, dar voiam să mai aud ce spune.

— Marvie, mi-e groază! zise Rose. E fratele meu! Dar puțin îmi pasă. Sunt bucuroasă. Era mai hain ca dracu... Te-a rănit cumva? Oh, ai sânge pe mâini!

— Nu sunt rănit. E sânge de pe pistol. L-am simțit... era umed şi lunecos.

Jim se uita lung la cei doi tineri, simțind cum îi freamătă inima. Ce noroc îi călăuzise paşii în această zi atât de bogată în întâmplări?

— Rose, Cedar n-o să te mai înspăimânte niciodată de-aci încolo — spuse el.

— Nu, domnule Lacy. Am scăpat... sunt salvată! replică fata tulburată peste măsură.

— *Lacy?* strigă Marvie, ridicându-se fără să-şi creadă urechilor. Doar tu eşti *Nevada!*

— Băiatule, Nevada pe care-l ştiai tu era, de fapt, Jim Lacy.

— Dumnezeule, ce-o să spună Ben?... Şi Hettie! exclamă Marvie, copleşit.

— Sunt convins c-o să spună multe... când or să afle. Dar trebuie să-mi făgăduieşti că n-o să le spui nimic.

— Oh, Nevada, dac-ai şti cum Ben...

— Marvie, nu-ți cer să păstrezi taina pentru totdeauna — îl întrerupse Jim, grăbit. Numai pentru puțin timp. Făgăduieşte-mi, suntem doar vechi prieteni!

— Da... sigur — răspunse băiatul, înăbuşindu-se.

— Şi tu, Rose, la fel, da? N-o să mă trădezi?

— Eu ştiu să țin secrete. Nu trebuie să spun că dumneata eşti Nevada, vechiul prieten al lui Marvie.

— Da. Şi-acum, Rose, să isprăvim o dată cu istoria asta! Cred că bănuielile mele sunt întemeiate, dar trebuie să ştiu mai multe.

— Acum pot să-ți spun orice vrei să afli — răspunse ea cu glas stăpânit.

— Mi-ai spus că Dillon e şeful bandei „Pine Tree"? întrebă Nevada, aplecându-se asupra chipului tulburat al fetei.

— Da, domnule — răspunse Rose. Unii dintre oamenii

lui îi zic Campbell. Dar el i-a spus lui Cedar ca numele lui adevărat e Ed Richardson. E de fel din New Mexico. A luat parte la războiul din comitatul Lincoln; era mâna dreaptă a lui Billy the Kid. Când a venit aici, a adus cu el mai mulți hoți de vite. A ştiut cum să-i încalece pe Cedar, pe Burt Stilwell, pe Stewart şi pe alții din Arizona, de care n-am auzit niciodată.

— Rose, cum de ştii tu toate astea? întrebă Nevada, grav.

— Cedar l-a adus pe Clan Dillon la ranch-ul nostru şi el a încercat să mă vrăjească — continuă Rose. La început mi-a plăcut de dânsul. Dar mi-am dat repede seama ce urmărea şi l-am ocolit. Într-o zi, Cedar m-a zvârlit pe cal şi m-a dus la o cabană de pe aici, în Pinon Brake. Era şi Dillon acolo şi a încercat să-şi bată joc de mine. Dar l-am muşcat şi-am dat în el, şi l-am zgâriat cu unghiile. Atunci m-a bătut rău de tot în fața lui Cedar, care rânjea. Poate că m-ar fi şi omorât, însă între timp au venit oamenii pe care-i aşteptau şi eu am putut să mă furişez în pod. Unii din oamenii aceia erau beți. Toți aveau bani şi au jucat cărți toată noaptea. În zori au ținut sfat. Apoi Cedar m-a înşfăcat, m-a dus acasă şi s-a jurat c-o sa mă ucidă dacă scap vreo vorbă.

— Va sa zică Clan Dillon e Ed Richardson... căpetenia bandei „Pine Tree” şi vătaful lui Ben Ide — spuse Nevada.

— Da, domnule — rosti Rose, curajoasă, dar buzele îi tremurau.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Marvie. Şi Ben care e în stare să jure că Dillon e cinstit! Ba s-a pornit chiar contra lui Raidy, cel mai vechi om al lui... Tii! N-aş vrea să fiu în pielea lui Dillon când Ben o să afle adevărul!

— Ei, Marvie, s-ar putea ca Dillon să fie țeapăn când o să afle Ben adevărul... Rose, ai vreun motiv special ca să

mai treci pe acasă, pe la tine? Ai ceva haine sau vreun lucru la care ții şi vrei să-l iei?

— Toate boarfele mele sunt pe mine — răspunse Rose, tristă. Cedar mi-a ars rochia aia frumoasă de bal... pe care mi-o cumpărasem ca să mă dichisesc pentru Marvie. Toată averea mea e calul, şi el e aici.

— Marvie, du-te de-ți ia calul, sui-o pe Rose pe calul ei şi plecați de îndată spre ranch-ul Ide. Aveți grijă să nu vă întâlniți cu vreun călăreț străin. Şi când ajungeți acasă, dă-o pe Rose în grija Hettiei şt amândoi să vă țineți gura.

Cu puterea lui de convingere, îi făcu pe Marvie şi pe Rose să-i promită c-or sări îndeplinească dorința.

— Calul meu e sus pe creasta şi nu pot să-l cobor — adăugă el. Și-acum, haide, luați-o din loc!

Marvie se şi îndepărta împreuna cu Rose, când, deodată, zări pistolul lui Cedar zăcând pe cetina cafenie.

— Nevada... pot să-l iau? întrebă el, şovăind.

— Ce? A, pistolul lui Cedar! Sigur că poți să-l iei!

Fata se întoarse cu gura întredeschisă şi întrebă:

— Domnule Lacy... Nevada... o să te mai vedem?

— Cred că da. Şi nu uitați să fiți muți ca peştii! Fiți atenți şi goniți cât puteți mai iute!

Nevada nu-şi pierdu timpul să-i urmărească cum îşi caută caii şi-i încalecă; totuşi, când începu să urce panta, îi auzi şi ştiu că acum nu mai pot păți nimic. Urcă de parc-ar fi avut aripi. Ce ciudat! Hornul acela îngust pe unde venise nu mai părea de loc greu de străbătut acuma! Ajunse la cal, apucă hățurile, se zvârli în şa şi se îndreptă spre nord, cu un zâmbet trist pe fața.

Era încă în toiul după-amiezii. Jim parcurse în galop mile întregi prin pădure şi coborî panta lină până ce ajunse

în sihlă. Îşi chinui trăpaşul prin locurile acelea mai bine de o oră, dar în cele din urmă găsi drumeagul. Cercetând cu grijă pământul, Jim îşi dădu scama că Marvie şi Rose nu trecuseră încă pe-acolo. Nevada voia să ajungă la ranch-ul Ide înaintea lor. Nu se gândea decât la un singur lucru, chibzuind asupra lui cu sânge rece şi hotărâre.

După ce călări cinci mile, când mai domol, când mai iute, şi după un urcuş greu, Nevada ieşi din sihlă şi dădu într-o pădure frumoasă şi impunătoare; pinii se răreau tot mai mult şi se pierdeau în salvia stepei. Ce plăcut mirosea salvia! Văzuse odată, din depărtare, ranch-ul Ide, cu costişa aceea acoperită de salvie şi de cedri ce ducea spre nişte terase negre.

Drumeagul se lărgi şi deveni nisipos; calul gonea aproape fără zgomot. Pâlcurile de brazi şi crengile joase de pin îi stânjeneau vederea. Cotind pe lângă un pripor înverzit, mai-mai să se lovească de un cal care gonea către dânsul. Îşi opri brusc bidiviul şi auzi un strigăt. Călărețul era o femeie! Hettie Ide!

CAPITOLUL XVIII

— Hettie — spuse Ben Ide, stând pe verandă şi arătând cu mâna către peisajul bogat şi plin de culoare al Arizonei — cândva credeam că în timpul toamnei Forlorn River e-un adevărat paradis; dar ranch-ul Cedar Springs îl bate de la distanță!

— Ben. Ide! Tot te mai gândeşti la Forlorn River?! exclamă Hettie, uimită.

— Păi nu-i aşa? Uită-te în jurul tău şi spune şi tu ce

crezi!

— Cu mult, cu mult înainte de a veni toamna asta minunată, nu mai eram credincioasă Californiei — murmură Hettie, plină de regrete.

— Ascultă, Hettie, nu-i eşti necredincioasă. Nu înseamnă că iubesc ținutul de baştină mai puțin, pentru că am învățat să iubesc Arizona mai mult. Dumnezeu mi-e martor că aş avea destule motive să urăsc Arizona. Dar nu pot; pe zi ce trece, mă simt tot mai legat de ea. Uite cât de frumos arată în septembrie! Îngheț şi frig în fiecare dimineață. Zile minunate de toamnă târzie. Priveşte salvia. E purpurie. Priveşte poalele dealurilor. Oricine ar putea crede că sunt pictate. Priveşte petele de aur şi purpură din păduri.

— Într-adevăr, e minunat — rosti Hettie, şi mai visătoare.

— Surioară, să nu uităm că, pe timpul iernii, trebuie s-o ducem pe mama la San Diego.

— N-am uitat, Ben. Dar nu-i nici o grabă. Vremea-i straşnică. Domnul Day zice c-aşa o să țină până la Crăciun.

— De-o fi aşa, cu atât mai bine — spuse Ben. Pe mama, pe tine, pe Ina şi pe puşti vă trimit la San Diego până-n primăvară. Eu rămân aci. Mi-ar fi frică să plec şi să las totul.

— Nici n-ar fi înțelept, Ben. Lucrurile merg din ce în ce mai prost. Mi-e teamă să n-ai încurcături şi mai mari?

— Tom Day e de părere că situația trebuie să se înrăutățească înainte de-a se îmbunătăți... Ufff!... Ei, dar, oricum, tot n-o să mă las descurajat de greutăți.

— Descurajat?... Vorbeşti de planurile tale de a deveni crescător de vite în Arizona?

— Între noi fie vorba, Hettie, nu m-am gândit de loc la

vite — răspunse trist Ben.

Hettie avu o strângere de inimă. Dac-ar fi ştiut Ben ce ştia ea! Dar ca se ruga mereu ca el să nu afle niciodată adevărul. Nu lăsa de fel să se vadă că a ghicit tâlcul ascuns al cuvintelor sale.

Marvie Blaine stătea pe treptele, verandei, curățindu-şi morocănos puşca, pe care, fără îndoială, o folosise în ziua aceea. Flăcăul crescuse mai înalt, mai subțire, şi devenise mai bărbat în ultimele săptămâni.

— Marvie, nu-i aşa că nu te duci prea departe când vânezi? întrebă Ben.

— În spatele curții noastre mişună o mulțime de curcani şi de cerbi — ocoli băiatul răspunsul.

— Hm! Cu atât mai bine dacă găseşti vânatul aşa de aproape. Dar până acum n-am gustat încă din vânatul ucis de tine.

— Ben, am omorât câțiva curcani — spuse Marvie, bățos. Şi azi am împuşcat un cerb.

— Mi se pare că-ți iei cam mult timp liber — continuă Ben — iar eu îți plătesc leafa ca oricărui cowboy.

— Eu muncesc pentru cât mă plăteşti. Dillon nu pierde nici un prilej să găsească nod în papură la tot ce fac.

— Nu cumva tu eşti acela care o face pe încăpățânatul? întrebă Ben.

— Nu m-am încăpățânat, câtă vreme nici el n-a fost afurisit!

— Şi de când, mă rog, s-a schimbat? Eşti convins că nu le născoceşti tu pe toate? Dillon e cel mai prietenos dintre toți vătafii care există.

Marvie privi îndelung şi oarecum înciudat în ochii prietenului său din copilărie.

— Înainte, Dillon era prietenos cu mine, dar de când

cowboy-i noştri i-au spus că la balul din Winthrop i-am făcut curte Rosei Hatt s-a schimbat cu totul.

— Rose Hatt? Fata lui Elam Hatt? Am văzut-o o dată. Şi ce-l doare pe Dillon că i-ai făcut curte Rosei Hatt? De fapt, e îngrijorat de prietenia ta cu fata asta. Rose nu-i de tine.

— Ascultă, Dillon ți-a spus asta? întrebă Marvie, roşind.

— Da. Şi m-a sfătuit să pun capăt poveştii ăsteia. Mi-a spus c-ai putea să ai încurcături.

Marvie sări de parcă l-ar fi muşcat un bondar.

— Ha-ha! izbucni el în râs, îndepărtându-sc cu capul dat pe spate. Ha-ha!... Ha-ha-ha!... Şi o ținu aşa, în hohote, până ce dădu colțul casei.

— Să mă ia naiba dacă-nțeleg ceva! exclamă Ben, uitându-se la Hettie şi parcă aşteptând din partea ei o confirmare a bănuielilor sale. Ce tot râdea băiatul ăsta aşa de tare şi zgomotos? Nu cumva râdea de mine?

— Da, într-un fel a cam râs de tine — răspunse Hettie, străduindu-se să-şi ascundă propria-i veselie.

— Hettie, oare încep să-mbătrânesc, să fiu greu de cap şi să nu mai bag de seamă ce se întâmplă? întrebă Ben, muncit, de gânduri.

— Nu, Ben — îi răspunse soră-sa, lăsându-şi capul în piept. Dar te frământă numai treburile ranch-ului.

— Pe Dumnezeul meu, cred şi cu că mă frământă! oftă el. Dar nici tu, fetițo, nu mai eşti la fel de veselă şi de fericită cum erai la început, când am venit aici. Şi nici Ina. Mi se pare că v-am vârât pe amândouă într-un bucluc.

— O să se lămurească toate, Ben — zise Hettie, străduindu-se să zâmbească. N-avem încotro, fiecare trebuie să-şi înghită hapul. Ăsta-i leacul Arizonei; prietenul tău Tom Day spunea că-i foarte tare.

— Hettie, tu... tu... te mai gândeşti la... el? întrebă Ben

cu glasul scăzut...

— Mereu — răspunse fata, cutremurându-se până în adâncul ființei sale. (Numai de-ar avea curajul şi înțelepciunea să nu-şi dea în vileag secretul!)

— Teamă mi-e că am pierdut nădejdea — continuă Ben, întunecat. Şi asta îmi retează orice curaj. Nu-i spune Inei. Dar mă simt la fel de vlăguit ca şi-n primăvara trecută, când eram acasă, la Tule Lake.

— Ce nădejde ai pierdut? murmură Hettie.

— C-o să-l mai găsim vreodată pe Nevada — răspunse Ben simplu, de parcă nu el era acela care se ferea să-i rostească numele. Doar de aceea am venit în Arizona. Odată, pe când eram amândoi la Forlorn River, l-am întrebat ce-o să facă dacă o să se întâmple ceva şi o să fim nevoiți să ne despărțim; el mi-a spus că o să se ducă în Arizona şi o să se facă cowboy... Niciodată n-am uitat asta... Ei bine, cred că toți cowboy-i din ținut au căutat să lucreze pentru mine. Dar nici unul dintre ei nu era Nevada şi nici unul dintre ei n-a auzit de Nevada. Se prea poate să fi murit. Te-ai gândit şi tu vreodată la asta, Hettie?

— Da... pentru noi e mort — zise ea cu buzele uscate.

— Cum s-ar putea ca Nevada să fie mort pentru noi, dac-ar trăi? întrebă tăios Ben. Apoi înălță capul de parcă cineva i-ar fi curmat gândurile: Se aude un cal... goneşte ca vântul! Dillon... La naiba! Să ştii că s-a întâmplat ceva!

Hettie se simți cuprinsă de o bruscă tulburare. Pe terasa ranch-ul ui se iviră deodată un cal şi un călăreț. Tocmai în clipa aceea Ina ieşi din casă să-i spună ceva lui Ben, dar nu mai apucă; Ben coborâse de pe verandă ca să-l întâmpine pe Dillon, care se apropia valvârtej, zvârlind pietrişul terasei în toată veranda. Ajuns aproape de Ben, sări din şa cu agilitatea plină de grație a unui om deprins cu asta.

— Bună ziua, şefule! spuse el şi îşi duse mâna la borul sombrero-ului în chip de salut adresat Hettiei şi Inei. Ai întârziat şi de aceea am venit eu călare aici.

— Ceva veşti proaste? întrebă Ben.

— Nu, nu sunt proaste, dar sunt neliniştitoare. Tocmai a sosit un cowboy de la păşunea lui Tom Day. Unul pe nume Laskin. A scos sufletul din bietul cal ca s-ajungă mai repede. I-am dat alt cal şi, cum a mâncat şi a băut ceva, a luat-o la goană spre ranch-ul lui Franklidge.

— Mda... Şi de ce goneşte aşa? întrebă Ben, parcă pregătit pentru orice răspuns.

— Ieri a făcut popas în apropiere de Silver Meadows — continuă Dillon. Împreună cu el se mai afla acolo un călăreț pe care nu-l ştiu. Ne-a spus că vreo câțiva călăreți necunoscuți au dat buzna peste tabăra lor. Laskin zice că nu erau beți, dar erau tulburați, ca în ajunul unei afaceri grase; nu s-au ferit să dea în vileag şi afacerea. Cel puțin şeful lor, care nu-i altul decât Jim Lacy, nu s-a sfiit de loc.

— Iar a răsărit Jim Lacy! strigă Ben, înfuriat. Zi mai departe, Dillon!

— Lacy zicea c-a venit să fure vitele din Silver Meadows şi că-ți trimite salutări.

— Oh, la naiba! Este un... — izbucni Ben, înăbuşindu-şi ultimele cuvinte.

— Cam neruşinat, nu? întrebă Dillon, care părea tulburat, arătând vădit altfel în comparație cu felul lui obişnuit de a fi, binevoitor şi stăpânit.

Hettie se uita la el împietrită.

— Neruşinat, zici? Da, dacă-i adevărat. Dar nu cred! replică Ben.

— Ăsta-i adevărul gol-goluț, şefule — zise Dillon. Din întâmplare cunosc pe călărețul care a adus ştirea.

— Însă nici Jim Lacy şi nici altcineva n-ar fi atât de nebun să dezvăluie un plan ca ăsta înainte de a-l aduce la îndeplinire — spuse neîncrezător Ben.

— S-ar părea că-i aşa — răspunse blând vătaful. Dar uneori un *desperado* ca Jim Lacy face lucruri ciudate. Asta nu seamănă a lăudăroşenie. Oameni ca el nu se laudă. E un fel de sfidare cinică a legii... o cale cinstită, după judecata lor, de a face afaceri cu vite... Ei bine, Jim Lacy are douăzeci şi patru de ore avans. Laskin spunea că la Silver Meadows se afla o cireada mare de vite, care cuprindea tot ce-a mai rămas din vitele dumitale şi ceva din vitele lui Franklidge şi ale lui Day. Voiam ca zilele astea să le strângem ca să le numărăm; dar acuma-i prea târziu, şefule.

— Prea târziu?! Păi bine, mă omule, dacă ce spui e-adevărat, atunci putem să oprim vitele înainte să coboare.

— N-o să putem opri nimic. Banda lui Lacy n-o să coboare pe drumul pe care-l ştim noi. O să mâne vitele de-a dreptul peste podiş şi pariez că acum se şi aflâ pe drumul ăsta vreo cinci mii de capete.

Ben se aşeză, prăbuşindu-se de parcă l-ar fi lovit cu o măciucă.

— Şefule, îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap că n-am mirosit afacerea asta mai demult! continuă Dillon cu un zâmbet ce părea ca-i întăreşte spusele. Hettie surprinse zâmbetul, dar Ben nu observă nimic. Vezi dumneata, vitele şi-au căutat mereu drum în sus. Şi la Silver Meadows iarba şi apa sunt aşa de bune, că s-au înghesuit acolo. Laskin jură că locul cu pricina e numai la o jumătate de zi de drum de canionul ce se deschide în Silver... Aşa stau lucrurile.

O furie necruțătoare răsuna în glasul răguşit al lui Dillon. Probabil că în ochii lui Ben Ide el apărea din nou ca un vătaf foarte priceput şi cu experiență, care-i mânios din

cauza acestei ultime lovituri a hoților de vite din Arizona.

— Dacă-i adevărat, apoi... apoi pun eu mâna pe Jim Lacy şi-l bag în puşcărie. Puțin îmi pasă cât o să mă coste — declară Ben. Dar cred că prea ne prăpădim cu firea numai pentru vorbele unui cowboy.

— Vrei să mă învoieşti două zile, şefule? ceru Dillon cu o patimă ciudată. O să aflu tot.

— Vrei să pleci într-acolo singur? întrebă Ben.

— Fireşte. Asta-i cel mai bine.

— Nu. Careva dintre hoții de vite o să te-mpuşte şi atunci se cheamă că eu chiar n-am noroc — rosti Ben, hotărât.

— Dar eu vreau să mă duc — replică Dillon, în timp ce sângele îi năvăli sub pielea bronzată a feței.

— Dillon, apreciez gândul tău de a înfrunta singur primejdia pentru mine. Dar, nu. Îți poruncesc să-l iei pe Raidy şi şase cowboy şi să te duci la Silver Meadows. Să te întorci repede să-mi spui ce-ai aflat. Apoi om vedea.

Dillon îşi stăpânea cu greu tulburarea, care nu izvora din respect şi prețuire pentru Ben Ide. Cu ce privire stăruitoare, dar şi aproape batjocoritoare, se uita el la Ben! Apoi, fără nici o vorbă, încalecă şi porni furios spre corral.

— Fetelor, ați auzit tot ce i-a dat prin gând să spună? întrebă Ben, cerând înțelegere şi sprijin.

— N-aveam cum să n-auzim, îmi pare rău — răspunse Ina, punând o mână pe umărul lui Ben. Dragul, meu, eu... eu n-am încredere în omul ăsta, în Dillon.

— Ehei, atunci poate că n-ai nici în mine! răspunse Ben, îndepărtându-i mâna.

Gestul răni sufletul sensibil al Inei şi ea se trase înapoi, mândră.

— Foarte bine, Ben Ide! zise ea. Dar când totul va începe

să se prăbuşească, să nu vii la mine să te căinez!

Apoi se îndreptă spre casă. Ben. se uită neputincios la sora lui.

— Ei poftim! Ai mai văzut una ca asta! Până şi propria-mi nevastă e pornită împotriva mea î

Hettie îşi stăpâni neliniştea cu oarecare efort, hotărându-se să domolească bolnăvicioasa iritare a fratelui său; îi dădu dreptate, îl sfătui să nu deznădăjduiască, să lupte oricât va fi nevoie şi izbuti să aline puțin sufletul lui Ben.

Marvie Blaine apăru din nou, dar de data asta cu fața neagră de supărare. „Nenorocire!” gândi Hettie şi inima începu să-i bată cu şi mai multă putere.

— Ben Ide, am o răfuială cu tine! izbucni el.

— Dă-i drumul, cocoşelule! răspunse Ben cu lehamite, dar totuşi curios; până atunci Marvie nu înfruntase niciodată leul în vizuina lui.

— Dillon ți-a spus că un cowboy cu numele de Laskin a adus veşti despre furtul unor vite?

— Sigur că mi-a spus.

— Ha! Tot aşa i-a spus şi lui Raidy. E un mincinos neruşinat!

— Marvie, bagă de seamă ce vorbeşti! Nu mai eşti copil! Ai curajul să spui asta şi-n fața lui Dillon?

— Dacă am curajul să-i spun? Ha-ha! I-am şi spus-o; şi încă cum i-am mai spus-o! se oțărî băiatul, înfierbântat.

— De ce-ți bagi nasul în toate astea, Marvie? Am cam început să-mi pierd răbdarea.

— Şi eu am început să-mi pierd răbdarea cu tine, Ben Ide. Ascultă! Eu l-am văzut pe cowboy-ul acela. Nu era nici un Laskin. Era Cedar Hatt.

— Ce?

— Îți spui că era Cedar Hatt. Îl cunosc.

— Marvie, nu numai că ți-ai ieşit din minți, dar eşti şi furios pe Dillon. Nu întinde prea tare coarda! Bagă de seamă!

— Să bag de seamă! La dracu! urlă Marvie, scos din fire. Tu ți-ai pierdui mințile!

— Marvie Blaine, eşti concediat! replică Ben scurt. Nu mai eşti în slujba mea de azi înainte!

— Mă dai afară? întrebă Marvie, sfâşietor, simțind deodată că i se taie răsuflarea.

— Da, te dau. Şi-acum să pleci din casa mea şi să te duci la Hettie până ce-o să hotărăsc ce-i de făcut cu tine.

— Ben... Vai! rosti gâfâind Marvie.

— la nu te mai „Ben-văita” atâta! strigă furios Ben... Piei acum din ochii mei, cowboy de bâlci cu ochii bulbucați! Pistruiatule!

Marvie zvâcni de parcă l-ar fi biciuit.

— Ben Ide, o să-ți pară rău de toate astea! declară el solemn şi plecă păşind apăsat.

— Şi Marvie! spuse Ben, răguşit, uitându-se lung după tânărul Blaine, care se îndepărta cu mândria zugrăvită pe chip.

Hettie îşi dădea seama că e un dram de laşitate în felul în care se furişă spre cabana ei, spre singurătatea camerei sale. Oare nu-l trăda ea pe Ben dacă tăinuia fapte pe care numai ea le ştia? Dar îi era atât de greu să-i dezvăluiască ceea ce l-ar zdrobi cu totul! Jim Lacy era Nevada! N-o să aibă niciodată curajul să-i spună lui Ben. Cât despre dânsa, ea pierduse şi ultima speranță, ultima îndoială, ultima fărâmă a unei credințe pe care o păstrase cu îndărătnicie. Nevada era hoț de vite. Decăzuse într-atâta, încât ajunsese

să fure de la prietenul care-l ajutase odinioară. Fapta era atât de mârşavă, încât Hettie tremura de ruşine din pricina dragostei, parcă de neînvins, pentru fățarnicul acesta, pentru Nevada — călărețul fugar care o cucerise sub altă înfățişare decât cea adevărată — acest Jim Lacy, ucigaş şi hoț. Dar, deşi totul părea mort — şi speranța, şi credința, şi pofta de viață — ea o să lupte mai departe, şi ştia că dragostea pentru Nevada o să supraviețuiască; căci numai pentru asta mai trăia. Stătu întinsă pe pat un ceas întreg, până ce o cuprinse slăbiciunea, şi lacrimile o ajutară să se mai uşureze. Când se ridică să se uite în oglindă, se înspăimântă cât de rău arăta. Dar trebuia să trăiască pentru mama ei, pentru sărmanul, orbul ăsta de Ben, care îl iubea pe trădătorul de Nevada tot atât de mult cât îl iubea şi ea.

Trecură două zile, zile pe care toți cei din ranch-ul Ide le trăită într-o cumplită nelinişte. Raidy şi Dillon, împreună cu călăreții care-i însoțeau, se întoarseră în cea de-a treia zi, pe la amiază. Vestea sosirii lor o găsi pe Hettie în bucătărie, unde, cu mânecile suflecate şi mâinile pline de făină până la coate, frământa aluatul; dar fata nu se sinchisi câtuşi de puțin de felul cum arăta. Ben era tăcut, întunecat, nervos şi străbătea cu paşi mari camera de zi, nebăgându-l în seamă pe micuțul Blaine, care se plimba clătinându-se încoace şi încolo, încercând în joacă să umble singur.

Curând, Raidy intră pe uşa deschisă, prăfuit şi neras, cu sombrero-ul în mână.

— Bună, şefule! spuse el în chip de salut şi se înclină, după moda veche, în fața Hettiei şi Inei.

— Dar multă vreme v-a mai trebuit! Unde-i Dillon? întrebă Ben, morocănos.

— Ei, doar ştii prea bine că Dillon mă lasă pe mine s-aduc veştile proaste.

— S-a întors cu dumneata?

— Nu tocmai. Ne-a părăsit în zori şi a gonit înaintea noastră.

— Acum e-aci?

— Fireşte. I-am spus că ar fi mai bine să vină cu mine la dumneata. Dar mi-a răspuns c-o să te vadă mai târziu... Şefule, Dillon nu-i de loc în apele lui. Nu l-am văzut niciodată aşa. Parcă-i alt om.

— E băut? întrebă Ben sec.

— Nu, dar e posomorât ca vremea înainte de furtună şi-i amărât ca un căţel bătut.

— Aşa trebuie să fie oricine ţine la mine cum ţine Dillon. Ciudat însă că nu vine chiar el să-mi raporteze ce-a făcut... Ei bine, da-i drumul cu veştile proaste!

Ben se îndreptă, parcă pregătindu-se să primească o lovitură, şt se încrunta spre bătrânul vătaf.

— Îmi pare rău, Ben. Dar mai rău ca acum nici că poate fi.

— Oh, Ben! strigă Ina, care era vădit mai necăjită de supărarea bărbatului ei decât de pagubele care-l ameninţau.

— Cred c-ar fi mai bine ca tu şi Hettie să ne lăsaţi singuri — zise el.

Dar nici una dintre femei nu făcu un pas să se îndepărteze, iar Ina se lăsă într-un fotoliu. Raidy părea că şi-a pierdut muţenia lui obişnuită.

— Şefule, ţi-au luat tot ce mai aveai la păşune. Chiar tot, afară de câţiva juncani şi tăuraşi: toate vitele dumitale s-au dus şi, cu ele, şi un miar de capete d-ale lui Tom Day.

Ben dădu odată energic din mână de parc-ar fi vrut să

lovească pe cineva. Păli, iar ochii îi scăpărau scântei.

— Va să zică m-au curățat? întrebă el, mânios, încă nevenindu-i să creadă.

— Da, şefule, am vrut să-ți spun chiar eu, pentru că n-am avut încredere că Dillon o să-ți spună adevărul.

Hettie, care se afla în spatele scaunului Inei, simți cum o ia cu frig şi cu cald; se uita lung, înspăimântată, la fratele său, aşteptându-se să-l vadă dezlănțuindu-se cu furie. De săptămâni de zile Ben era alt om, iar în ultima vreme viața devenise de neîndurat lângă dânsul. Ea însă ținea seama de adevărata fire a lui Ben; căci, deşi buzele i se albiră, el deveni deodată calm şi rece. De îndată ce-i dispăruse îndoiala, Ben se schimbă cu totul.

— Aşa... Va să zică bănuiala dumitale s-a adeverit — spuse el, aproape batjocoritor. Cred c-ai fost foarte mulțumit că ai putut râde de mine şi de Dillon.

— Nu, şefule, niciodată n-o să-ți aduc aminte că ți-am prevestit asta — răspunse Raidy.

— Hai, spune cum stau lucrurile, dar scurt şi fără înflorituri.

— Când am ajuns la Silver Meadows, Tom Day şi oamenii lui erau acolo. Un cioban le arătase pe unde s-o ia. Fiecare dintre noi a pornit-o în altă direcție şi am dat un ocol prin Meadows. Hoții mai lăsaseră doar câteva vite. Ăştia au lucrat, nu glumă. Day şi Franklidge au pierdut peste o mie de capete de vită şi dumneata tot ce îți mai rămăsese. Aproape trei mii de capote de vită. Am ținut drumul până la canion. Şi-ascultă, era „bulivard” nu alta, până sus pe podiş. Eu am zis să-i urmărim pe hoți şi să dăm o luptă pe viață şi pe moarte, dar Day n-a vrut să lase pe nici unul dintre noi să intre în gaura aia. Spunea că o să cădem în vreo cursă şi că mulți or să fie chiar ucişi. În afară de

asta, el zicea că n-o să mai putem pune mâna pe vite. O dată ce au intrat slobode în hăţişurile de stejăriş, manzanita şi cactuşi, vitele o iau iute la picior, ca gândacii scuturaţi de pe frunză. Aşa că ne-am întors.

— I-ai spus lui Tom Day că lovitura a fost pusă la cale de Jim Lacy? întrebă Ben.

— Tom ştia totul de la ciobanul ăla. Se pare că Jim Lacy i-a trimis vorbă lui Tom Day c-o să dea lovitura asta grasă. I-a trimis salutări lui Tom şi judecătorului Frankldige şi le-a spus că într-o zi o să pice în Winthrop.

— La naiba! Lacy ăsta e de-o îndrăzneală nemaipomenită! exclamă Ben cu o admiraţie parcă smulsă cu forţa.

— Îndrăzneală? Bine, şefule, dacă vrei, poţi să spui de Lacy că-i îndrăzneţ, dar eu cred că are tot focul iadului şi toate fulgerele cerului într-însul.

— O să-l spânzur! hotărî Ben cu un calm înspăimântător.

— Nu, Ben. Lasă-mă să-ţi spun ceva: să ştii că niciodată n-ai să izbuteşti să-i pui lui Jim Lacy juvăţul de gât. Niciodată n-o să fie prins şi închis. O să moară în picioare, cu pistolul scuipând foc, şi Dumnezeu să-i ierte pe cei ce s-or găsi atunci în faţa lui!

— Phii! Vorbeşti de parc-ai fi Marvie Blaine! replică Ben, tăios. Şi, Raidy... doar dumneata eşti om în toată firea!

— Şefule, îmi pare rău c-am ajuns să trăiesc clipa în care să nu fiu de părere cu dumneata — răspunse Raidy cu demnitate.

— Aşadar, Jim Lacy e căpetenia bandei „Pine Trec” — afirmă Ben cu siguranţă.

— Şi eu, şi Tom Day tot aşa credem. Şi de data asta, Dillon e de părerea noastră — spuse Raidy. Tom zice că lui

Lacy i s-a fi făcut lehamite să tot stea ascuns, să facă pe misteriosul. Aşa că s-a dat pe faţă. Pun pariu c-o să călărească drept către Winthrop.

— Raidy, de fapt, sunt bucuros că Lacy m-a curăţat de-a binelea. Am obosit să tot aştept să văd ce-o să se mai întâmple. Am trimis după şeriful Macklin şi după o poteră. De dimineaţă am primit veşti de la Struthers, şeriful din Phoenix, care i-a zgâlţâit atât de vârtos pe hoţii de vite din Arizona de sud. Struthers se află acum la Winthrop, la cererea mea. O să fie aici cel mai târziu mâine. Dillon o să adune douăzeci şi cinci din oamenii cei mai aprigi pe care i-o putea găsi. O să pun un premiu de zece mii de dolari pe capul lui Jim Lacy, viu sau mort. O să cheltuiesc şi ultimul dolar pe care-l mai am, ca să termin odată cu Lacy şi cu banda lui, „Pine Tree”.

— Ei bine, şefule, spui lucruri mari, îndrăzneţe, care-mi plac — zise Raidy. Dar eu nu pot să mă „pronunţ”. Cât despre mine, apoi să ştii că nici ranch-ul ăsta, şi nici tot ţinutul nu sunt destul de mari ca s-avem loc împreună eu şi Dillon al dumitale. Aşa că mie nu-mi rămâne altceva de făcut decât s-o iau din loc.

— În regulă, Raidy. Îmi pare rău că vezi lucrurile aşa — răspunse Ben cu răceală şi-şi flutură mâna în semn că a încheiat discuţia.

Hettie plecă în fugă. În timp ce se îndepărta, o auzi pe Ina mustrându-şi usturător bărbatul. Apoi răsună o uşă trântită, Hettie se grăbi să ajungă la ea acasă; simţea că-şi pierde minţile. Îşi isprăvi în neştire treaba, în timp ce frământarea o măcina încetul cu încetul.

— Ce-i cu tărăboiul care se aude acolo, la Ben? întrebă liniştită doamna Ide, din fotoliul ei confortabil.

— Hoţi de vite, vătafi, şerifi şi Dumnezeu mai ştie câte

altele — răspunse Hettie, cu gândul aiurea.

— Hai, fetițo, nu te pierde cu firea, doar îl ştii pe Ben!

— Aşa mi-am zis şi eu, mamă, dar acum nu mai ştiu ce să cred. L-a dat afară din slujbă pe Raidy.

— Ei, nu! Dar asta-i groaznic! Raidy l-a învățat pe Ben să călărească. Oh, înspăimântătoare țară!... Nu, n-am vrut să spun asta, Hettie. Mie îmi place ținutul ăsta sălbatic, tihnit şi frumos al Arizonei. Dar oamenii totuşi... oamenii sunt.. cum spune Marvie, nebuni. A înnebunit şi Ben!

— Mamă, l-ai văzut pe Marvie astăzi? întrebă Hettie, amintindu-şi brusc că ea nu-l văzuse.

— Marvie a plecat ieri şi nu s-a mai întors. Cel puțin, ştiu că n-a dormit în patul lui.

— Vai de mine! Băiatul ăsta-i nestrunit! Altă bătaie de cap... Mamă, nu ți-am spus că Marvie a venit la noi pentru că Ben l-a dat afară din slujbă... şi l-a gonit şi din casă!

— Cred că-n curând o s-o dea afară şi pe Ina — spuse doamna Ide.

— Pe mine... pe mine nu m-ar mai mira nimic — zise Hettie, cu lacrimi în ochi.

Se duse apoi în camera ei ca să-şi mai potolească amărăciunea, însă când îşi zări cizmele, o cuprinse un dor de călărie. De zile întregi nu mai ieşise călare. Poate că un galop lung şi sălbatic o să-i facă bine şi poate c-o să se întâlnească cu Marvie pe drumeag. Să i se fi întâmplat ceva? „Tot ce se poate” — se gândi Hettie, tremurând. Poate că el şi Rose au fost descoperiți de Cedar Hatt, de care Rose se temea atât de tare. Până şi aerul care înconjura ranch-ul Ide devenise greu de respirat, îmbâcsit, fierbinte şi amenințător.

Hettie ocoli pe departe locuințele cowboy-lor, având grijă să nu fie oprită de Raidy sau Dillon. Văzu câțiva cai

înşeuaţi, prăfuiţi şi obosiţi ce păreau să fi sosit chiar atunci. Se mai afla acolo şi un grup de oameni adunaţi în cerc; discutau atât de înverşunat, încât nici unul n-o observă. Ajungând la grajduri, îl găsi pe Pedro şi-i ceru să-i înşeueze calul. Curând gonea nebuneşte şi vântul îi biciuia faţa.

Dar nici galopul şi nici trapul îndelungat nu izbutiră să-i schimbe starea sufletească. Intră în pădure, unde îşi lăsă calul la pas, pe un drumeag umbrit, în direcţia din care se întorcea totdeauna Marvie. Şi aici, singură, în adierea înviorătoare a pădurii, Hettie se simţea o fată nespus de nefericită, cu inima zdrobită fără milă, cu o sabie necruţătoare atârnând mereu deasupra capului. Cât era de deznădăjduită! La ce bun să se mai gândească? Nici un gând şi nici o faptă nu mai puteau schimba situaţia fără ieşire în care se afla. Curajul şi isteţimea o părăsiră o dată cu pierderea oricărei nădejdi.

O ceaţă purpurie plutea ca un fum peste luminişurile pădurii; se auzea doar foşnetul unei adieri care abia-abia se prefira printre pini; tufişurile păreau că ard, iar frunzele aurii şi stacojii de toamnă erau adevărate limbi de foc; soarele apunea luminând scânteietor frunzele căzute şi acele de pin. Cât de nepăsătoare părea întreaga fire în ziua aceea! Se desfăşura calmă, frumoasă, plăcută, de nepătruns, fără să se sinchisească de măruntele vieţi omeneşti. Nici pădurea şi nici pustietatea nemărginită nu erau pentru Hettie izvor de alinare sau de putere. Arizona îi ucisese visul şi-i doborâse fratele. Şi ce o înspăimânta pe Hettie şi mai mult, era simţământul că răul cel mare, culmea acestei încurcături diavoleşti, deznodământul, avea să vină abia de-acum încolo.

Deodată răsună în faţă, de după o cotitură a drumului, un tropot vioi de copie. „Trebuie să fie calul lui Marvie.”

Simţi un val de uşurare. Ramurile de pin se dădură la o parte. Înainte de a pricepe ce se întâmplă şi de a putea strânge dârlogii, un cal mare, negru zvâcni lângă ea. Scoase un ţipăt. Dar călăreţul îşi struni brusc armăsarul cel negru, şi acesta se cabră. Era Nevada.

CAPITOLUL XIX

Hettie se prinse cu amândouă mâinile de oblâncul şeii, Avu un şoc înspăimântător care o năuci şi-i curmă pentru o clipă orice gând, orice putere; doar instinctiv îşi mai păstra echilibrul în şa. Apoi emoţia rupse toate zăgazurile.

Calul lui Nevada se lăsă cu picioarele din faţă pe pământ şi acum stătea cap la cap cu calul Hettiei.

— Dumneata? Fata simţi cum cuvântul iese de pe buzele ei îngheţate, dar nu-l auzi decât ca un murmur.

Nevada îşi scoase sombrero-ul şi o salută larg, aplecându-se până ce atinse coama calului. Când se îndreptă, rămase cu capul descoperit.

— Ei, iat-o şi pe Hettie Ide! spuse el, tărăgănat, cu accentul acela sudic, rece şi nepăsător, care pătrundea în inima ei ca un tăiş.

Apoi se priviră îndelung, încercând parcă fiecare să potrivească chipul ce îi apărea în vis cu cel aievea. Chipul pe care-l vedea Hettie era cel ştiut: acelaşi oval, aceeaşi umbră uşor viorie pe pielea arsă de soare, curată şi proaspăt rasă, aceeaşi sclipire intensă în ochii de culoarea alunei, din care privirile ţâşneau ca nişte vârfuri ascuţite. Dar chipul pe

care-l privea nu avea însuflețirea cu care imaginația şi memoria ei îl înzestraseră.

— Te-am... văzut... În Winthrop — începu Hettie, vrând parcă să se uşureze de greutatea ce-o apăsa. Tăcerea părea de neîndurat.

— Nu mă mir. Era uşor să mă vezi — răspunse el. Dar e foarte rău că m-ai întâlnit aici. În timp ce vorbea, degetele lui răsuceau cu mişcări sigure o țigară. Nici o surpriză, nici o tulburare nu se puteau citi în privirea sau în întreaga lui înfățişare.

— Foarte rău!... E îngrozitor! Dar sunt bucuroasă! exclamă Hettie, fremătând şi tremurând toată.

— Îți mulțumesc, însă îmi pare rău că cu nu pot spune acelaşi lucru — zise el şi se aplecă să-şi aprindă țigara.,

Nepăsarea lui rece, de care ea îşi amintea atât de bine, părea că o pune pe jeratic.

— Jim Lacy! strigă ea, cu o grabă dispreţuitoare şi tristă, pentru a-i arăta că-i cunoaşte mârşăvia.

El îşi puse din nou sombrero-ul pe cap, îl dădu pe spate şi o scrută atent, cu ochii săi pătrunzători şi cercetători prin fumul subțire de țigară.

— De ce n-ai avut încredere în mine? Oh! De ce? întrebă ea, la fel de tulburată.

— Hettie, a fost o vreme, demult, când aş fi vrut mai bine să mor decât să afli că eu sunt Jim Lacy.

— Ți-era ruşine?

— Bineînțeles că mi-era.

— Spui că asta a fost demult... Aşadar, acuma nu-ți mai e ruşine?

— Asta nu mai contează acum — zise el, încercând să zâmbească.

— De ce nu mai contează acuma? întrebă lata.

El făcu un gest plin de înțelesuri, apoi își lăsă privirea să rătăcească prin pădurea ce se deschidea în față; către deşertul colorat. Calul lui îşi freca botul de calul Hettiei; încetul cu încetul, îl adusese şi pe acesta în mijlocul drumeagului.

— Ben nici nu visează că... că vechiul lui prieten, Nevada, eşti dumneata, faimosul Jim Lacy!

— Cred şi eu că nu... Destul de rău c-o s-o afle foarte curând.

— Trebuie... trebuie ca Ben să afle? întrebă Hettie, răguşită; gândul la Ben făcea să-i sporească slăbiciunea.

Nevada îşi lăsă capul în piept. Calul lui, tot mirosindu-l pe cel al Hettiei, îl adusese pe Nevada lângă fată, aşa că, dacă ea ar fi vrut, l-ar fi putut atinge cu mâna. Apropierea aceasta o tulbură şi mai mult. Încercă să se îndepărteze, dar fără folos, căci calul cel mare şi negru se ținu după ea, nechezând aprig. Călărețul lui părea că nu-şi dă seama de ce se întâmplă, nici că se apropie din nou de Hettie.

— Cum poți să fii atât de nepăsător... atât de groaznic de nepăsător? izbucni Hettie. Ben te-a iubit. Eu... eu... Ce-i păsa lui cine eşti cu adevărat? De ce n-ai rămas pentru totdeauna Nevada?... Ben a răsturnat cerul şi pământul ca să te găsească... Şi fiindcă n-a izbutit, a venit aici, în Arizona, pentru că nădăjduia să te găsească aici... Şi, într-adevăr, te-a găsit; dar ca Jim Lacy... un hoț de vite care-l jefuieşte. Să furi de la un prieten pe care odinioară l-ai salvat, l-ai ajutat şi l-ai iubit! Nu ştiai că vitele acelea erau ale lui Ben?

— Bineînțeles că... ştiam — răspunse Nevada, pălind uşor.

— E îngrozitor ce-ai făcut! strigă Hettie, acoperindu-şi fața cu mâinile. Tovarăşul tău! Asta o să-l rănească, o să-l

amărască pentru totdeauna... Iar pe mine o să mă ucidă!

Tăcerea lui, liniştea lui atât de nefirească îi stârniră deodată o furie atât de pătimaşă, încât lacrimile i se uscară şi se aprinse la faţă.

— Ei, eşti o domnişoară foarte sănătoasă după atâţia ani de suferinţă — spuse el, tărăgănat, zvârlind ţigara fumată numai pe jumătate. Hettie, ai fost totdeauna drăguţă, dar acum te-ai făcut o femeie tare frumoasă... Cred că mai mult ca oricând toţi cowboy-i îţi fac curte.

— Mult te-ai mai sinchisit tu de asta! izbucni ea, răsuflând din greu.

— Dar... Dillon! El s-a sinchisit!

— Da. Mi-a făcut curte. M-a rugat să mă mărit cu dânsul — zise Hettie, înfruntându-l mânioasă, nădăjduind, cu cochetăria ciudată a femeilor, că o să-l facă gelos.

— Ei, nu mai spune! E un *hombre* bine. E dat dracului cu femeile... după câte am auzit. De ce nu te măriţi cu el?

— Mai pot s-o fac — răspunse Hettie, întunecată.

El o înfruntă. În faţa lui, cu felul său rece şi enigmatic de a fi, ea se simţea ca un copil. O adâncă tulburare punea din ce în ce stăpânire pe ea.

— Hettie, dac-ai face-o, ar însemna că ţi-ai schimbat cu totul părerea faţă de cea pe care ai avut-o în noaptea de la balul din Winthrop.

— Ce ştii despre noaptea aceea? întrebă ea, mirată.

— Ei, am auzit din întâmplare unele lucruri pe care i le-ai spus lui Dillon şi l-am văzut cum încerca să te ia în braţe.

— Tu? Erai acolo?

— Fireşte! Şi după ce-ai fugit, i-am ieşit în cale şi, cât mai cuviincios cu putinţă, l-am provocat la duel. Dar n-a avut curajul să se lupte cu mine, aşa că m-am mulţumit

să-i pocesc puțin mutra lui frumoasă.

— Pentru mine l-ai lovit pe Dillon? șopti Hettie, îmblânzită.

— În parte, da. Însă mai aveam și alte socoteli cu dânsul... Dar, pentru că veni vorba de el... acuma-i la ranch?

— Da. L-am văzut la corral-uri înainte de-a pleca.

— Bine! înseamnă că-s un *hombre* norocos... de când am început din nou să fiu Jim Lacy!

— Te duceai la ranch-ul nostru? întrebă iute Hettie.

— Da, acolo mă duc, domnișoară Hettie Ide.

— Pentru... ce?

— Ei, cred că unul din scopurile cele mai de seamă e să scot unul din preafrumoșii ochi ai lui Dillon. Dar mai am și-un alt...

— Ah!... Ai ceva împotriva lui Dillon?

— Hm! Te cred că da, Hettie.

— O să-l... o să-l omori?

Un fulger aprins în priviri și gestul larg pe care-l făcu fură primele semne ale îndârjirii ce fremăta în Nevada.

— Dacă nu m-ai fi oprit aici, cred că până acuma ar fi dat ortul-popii. Și același lucru mi s-ar fi putut întâmpla mie.

— Ah! Atunci Dillon... e... un... om periculos... așa, ca tine...

— Hettie, omul ăsta e un bandit. A venit din New Mexico. Numele lui adevărat e Ed Richardson și a făcut parte din banda lui Billy the Kid... Am să-l ucid, dar s-ar putea foarte bine să nu se lase mai prejos și să mă ucidă el pe mine.

— Tu... pistolarule! zise Hettie, și cuvântul rostit părea că vădește uimirea și disprețul ei pentru oamenii de teapa asta.

— Hettie, dacă mă ucide el pe mine, atunci poți să-i spui adevărul lui Ben; dar după aia să vii să-mi netezeşti părul şi să-mi ştergi fața. Şi râse cu o ironic amară.

— Niiii!... Încercă Hettie să-şi struneaască bividiul, care se apropiase atât de mult de celălalt, încât scara ei se prinse de cea a lui Nevada. Să nu faci treaba asta groaznică! îl rugă ea pe Jim. Dacă nu de dragul meu, cel puțin de dragul lui Ben! Dă dovadă de un pic de tărie şi renunță la răzbunarea asta sângeroasă. Renunță la viața asta de nelegiuit, de hoț de vite; de pistolar... Du-mă cu tine undeva, departe. Am destui bani. Poți să începi o viață nouă. Am să mă despart de-ai mei... am să trăiesc numai pentru tine!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hettie Ide, ai înnebunit? strigă el.

— Încă nu. Dar am să înnebunesc curând... dacă... lucrurile mai merg aşa! spuse ea gâfâind şi-şi puse mâna înmănuşată pe umărul lui. Nevada, eu... eu te iubesc încă... niciodată n-am încetat să te iubesc... Îți iert totul. Fac ce vrei tu. Nu-mi pasă cine eşti... ce-ai fost... Tot ce-ți cer e să-l cruți pe Ben şi să nu afle despre tine îngrozitorul adevăr, care-i atât de aproape... să mă iei de aici şi să laşi felul ăsta de viață... Putem acționa repede. Să ne întâlnim într-un loc oarecare pe calea ferată... Spune-mi că vrei şi tu!

— Nu! zise el, răguşit.

— Nevada!... Tu... nu mă mai iubeşti?

Se aplecă spre el, înfrântă, dezvăluindu-şi tot sufletul de femeie îndrăgostită, tot ce nădăjduia pentru el, pentru Ben, pentru ea însăşi.

— Să te iubesc? Eu? Ha-ha-ha!

— Nu mă privi aşa! Nu râde! Pentru mine este o chestiune de viață şi de moarte. Spune-mi că mă iubeşti. Spune-mi c-ai să mă iei cu tine!

— Da, fată bezmetică, te iubesc, m-auzi, te iubesc, dar nu pot primi sacrificiul tău. Nu pot să te distrug... Doamne Dumnezeule! Hettie, uiți că eu sunt Jim Lacy?

— Dar eu te iubesc tocmai pentru că eşti Jim Lacy!

— Ei, Doamne, Doamne! Asta-i înspăimântător... Hettie, nu pot... şi n-am sa fug cu tine!

— Atunci minți! Nu mă iubeşti! Eu ți-am dovedit că țin, la tine. Dar tu... tu eşti un mincinos! Ții la alta! Nu mă mai iubeşti!...

Ochii Hettiei se umbriră, dar putură totuşi să-l vadă cum se întoarse spre dânsa. Se simți cuprinsă în brațele lui de oțel şi smulsă din şa. Simți cum o ridică peste oblâncul şeii lui şi o strânge la piept, înăbuşind-o. Apoi simți cum i se lasă capul pe spate, ochii i se întunecară şi răsuflarea i se tăie pradă buzelor lui lacome. El îi săruta gura, obrajii, ochii, sprâncenele, părul, şi apoi din nou gura.

Simțurile Hettiei se învârtejiră şi ea aproape îşi pierdu cunoştința. Când patima lui se ostoi, el o mai ținu strâns câtva timp, apoi o lăsă uşurel să lunece de pe cal până ce picioarele ei atinseră pământul. În vreme ce fata se prăbuşea la pământ, el sări din şa şi o întinse pe iarbă, rezemând-o cu spatele de un copac; abia atunci Hettie deschise ochii.

Nevada îngenunche în fața ei, cu chipul răvăşit. Dar fața i se destinse treptat şi întunecimea aceea sălbatică din ochi se topi.

— Aşa... Ți-ai revenit... Trebuie să-ți cer iertare că am fost grosolan, dar n-am putut îndura să-mi spui că nu te iubesc.

— N-am să cred decât când ai să mi-o dovedeşti — răspunse Hettie cu glas şovăielnic, în timp ce-şi apuca sombrero-ul.

Nevada se ridică în picioare.

— Nu pot să ţi-o dovedesc în felul în care mi-o ceri tu — replică el şi chipul i se înăspri, devenind cenuşiu şi dur ca piatra.

— Oh, ce mi-ai dovedit tu mie? strigă Hettie aprig, căci înverşunarea puse din nou stăpânire pe ea.

— Nimic, faţă de ce mi-ai dovedit tu — răspunse el, privind-o posomorât. Dillon era mai-mai să mi-o ia înainte...

Hettie se ridică în picioare, ţinându-se de copac.

— Nimic!... Te-am iubit din clipa în care te-am văzut. Am fost sinceră. Am avut încredere în tine. Nu mi-a păsat de trecutul tău. Am crezut în viitorul tău. M-am rugat pentru tine. Am crezut în tine ca în Dumnezeu. Mi-am zis că şi tu mă iubeşti. Aşa era când ai plecat de la Forlorn River... ca să scapi de urmărire, după ce l-ai ucis pe Less Setter pentru a-l salva pe Ben... am crezut c-o să fii credincios nu numai mie, dar şi firii tale noi şi bune pe care ţi-o făurise dragostea mea şi a lui Ben... Dar astea au însemnat prea puţin pentru tine. Te-ai întors la viaţa ta de odinioară... la vechii tăi prieteni. Hoţi de vite, jucători de cărţi, pistolari! Şi ai ucis mai departe pentru că voiai să-ţi păstrezi faima urâtă şi temută. Eşti un monstru... Fără îndoială că ai căzut în mrejele femeilor pierdute, tovarăşele hoţilor. O, Dumnezeule! O să mor dacă n-o să-mi pot înăbuşi dragostea pentru tine! Dar voi izbuti. O să piară ea, cum o să piară şi credinţa mea în tine... Eşti un mincinos, un neisprăvit, un netrebnic! Dar cel mai urât lucru la tine este nerecunoştinţa. Ai furat de la fratele meu... care te-a iubit!

Ochii lui Nevada parcă zvârleau scântei negre.

— Asta-i tot ce doream să mai aud — spuse el cu un glas pe care ea nu i-l mai auzise până atunci. Aşadar... asta-i tot!

Apucă dârlogii, sări în şa, apoi îşi întoarse privirea spre

drumeag.

— Se aud cai — zise el scurt. Vine Marvie cu fata lui, cu Rose Hatt.

— Da, îi văd şi eu — încuviinţă Hettie, tresărind. Oh... Ce bine-mi pare!

— Da, domnişoară Hettie Ide — zise el — Marvie şi Rose îţi vor spune numai unele lucruri. În orice caz, nu te grăbi prea tare spre casă.

Buzele fetei se frământară de parc-ar fi vrut să întrebe ceva; dar nu reuşiră să articuleze un singur cuvânt.

— Acuşi apune soarele — continuă el cu o privire stranie îndreptată spre vest. Apusul lui Dillon! Şi, fără îndoială, o să fie şi apusul meu!

Apoi înfipse pintenii în coastele calului său mare şi negru şi dispăru curând într-un galop năprasnic pe drumul către ranch.

CAPITOLUL XX

Nevada se apropie de ranch-ul Ide dinspre partea care era mai aproape de pădure, acolo unde, pe pantele blânde ale terasei, pinii şi cedrii se întreţeseau până jos, deschizându-se într-un luminiş în care se aflau nişte grajduri mai mărginaşe.

Deşi îşi simţea creierii în flăcări, inima grea ca plumbul şi întreaga fiinţă zdrobită sub povara dragostei sincere şi a dispreţului înfiorător pe care Hettie i le aruncase în faţă, Nevada se opri la adăpostul ultimului pâlc de cedri şi descăleca, sub imboldul unui instinct care nu-l părăsi nici în clipa aceasta, clipa catastrofei de neînlăturat, acel

instinct cu ajutorul căruia el păstra de atâta vreme faima lui Jim Lacy. Numai că de data asta nu voia să se apere, ci să-l întâlnească şi să-l ucidă pe Ed Richardson, alias Campbell, alias Clan Dillon, ultimul supravieţuitor al celor câţiva *desperados* care scăpaseră cu viaţă din războiul dus în comitatul Lincoln. Frământând mereu în minte acest gând ce nu-i da pace, Nevada încerca să găsească soluţia cea mai bună în timp ce scotea şaua şi frâul calului, lăsându-l liber. De-acum încolo nu mai avea nevoie de el. Apoi se aşeză jos pe pământ, sub cedri, copleşit de un efort chinuitor, încercând să-şi alunge tulburarea, să scape de toate gândurile şi de toate simţămintele, în afară de câteva, de cea mai mare însemnătate în clipa aceea.

Când, în sfârşit, ieşi de sub umbra cedrilor, putea fi socotit un automat, călăuzit de un duh ameninţător.

Se strecură prin spatele tufişurilor până la salvii, apoi, printre acestea, până la gardul de bulumaci ce trecea prin spatele cabanelor de buşteni, care erau — el le recunoscu — cabanele-dormitor. Ceasul apusului se apropia. Peste uşoara vălurire a colinelor atârnau nori de purpură, tiviţi cu franjuri argintii. Curând, soarele o să se ascundă în grămada zdrenţuită de nori şi o s-alunece în tărâmul acela auriu din spatele munţilor, îşi zise că era tocmai timpul când toţi de la fermă aşteptau chemarea la cină. Peste zi fusese arşiţă. Acuma, o dată cu prima adiere răcoroasă a serii dinspre înălţimi, oamenii trebuiau să fie pe afară. Există un destin al diferitelor întâlniri din viaţă şi, mai cu seamă, al acelora care-l priveau pe Jim Lacy.

El cercetă atent locurile spre stânga, către păşunile şi ogoarele se i se deschideau în faţa ochilor. Numai câţiva cai şi mânji, vaci şi viţei, un măgar şi vreo câţiva porci negri pătau cu trupurile lor păşunile de un verde-cenuşiu şi

ogoarele cafenii. Nu se zărea nici un călăreț.

Nevada o luă iute de-a lungul gardului înalt al primului corral în care se afla închis un mare număr de cai, iar într-un colț, stive de şei şi saci de călătorie. Pentru a ajunge în spatele cabanelor-dormitor, el trebuia să străbată corral-ul acesta şi apoi să treacă prin celelalte. Se cațără pe stinghia de sus a gardului şi cercetă din nou locul. Nu se vedea țipenie de om!... Se cațără şi alergă, iar se cațără şi alergă iar; ajunse repede la poarta deschisă a ultimului corral. Pe un loc neted se ridicau două cabane mici, din buşteni, şi una mai lungă; în stânga se aflau hambarele şi-n dreapta curtea, cu locuințele Ide, aşezate chiar pe liziera pădurii.

Un băiat mexican ducea caii să-i adape la jgheab; un călăreț venea la trap pe drumul lung dintre lanuri; cineva mâna către staule vacile de la păşune. Din spatele cabanei se auzeau hohotele vesele de râs ale cowboy-lor.

Nevada nu şovăi o clipă. Se îndreptă fără graba de la corral spre cabana cea lungă, luând-o apoi spre primul colț, acolo unde se găseau nişte stive înalte de lemne de foc. În colțul acela de unde, printr-un coş de piatră, ieşeau rotogoale de fum, de bună seamă că era bucătăria. De partea cealaltă trebuia să fie o verandă. Ajunse la stivele de lemn. Fuseseră parcă anume aşezate în aşa fel, încât acum să-i îngăduie lui trecerea, să-i asigure o acoperire perfectă, să-l ajute să-şi înfăptuiască planul întocmit de atât a vreme. Nu se gândi o clipă că Dillon ar putea să nu fie acolo. Dillon trebuia să fie acolo. Exista un destin care lucra neabătut împotriva tuturor acelora care îi făcuseră vreun rău lui Nevada sau îi stârniseră duşmănia. Şi, în afară de asta, Lacy nu dădea greş niciodată. Era ceva în el, un simț care-i spunea când e clipa cea mai potrivită să acționeze şi ce

anume să facă.

Se strecură printre stivele înalte de lemn. Puțin mai înainte el văzuse nişte călăreți venind în galop pe drumul prăfuit ce şerpuia dinspre nord, de la Winthrop. Apoi Nevada privi printr-o deschizătură ce se căsca între doi butuci de cedru ieşiți mai în afara stivei. Se putea uita în voie. Văzu vreo doisprezece oameni, poate chiar ceva mai mulți, care stăteau fie tolăniți, fie în capul oaselor, fie în picioare. Numai în cămaşă, cu fețele arămii şi strălucitoare, cu părul lucios şi umed, cowboy-i şedeau pe pământ, cu spatele rezemat de peretele cabanei. Printre cei de față Nevada îl recunoscu pe Macklin, şeriful din Winthrop; sprijinit de stănoagă, el vorbea cu alți doi bărbați care nu purtau costume de călărie. Un om înalt, în haine negre şi cu o insignă strălucitoare la vestă, stătea cu fața spre Nevada. Era un şerif pe care tânărul nu-l cunoştea.

— Mâine în zori am vrea s-o luăm din loc — se adresă acesta bărbatului de alături, care stătea cu spatele spre Nevada. Cămaşa lui albă şi curată lăsa să se vadă umerii puternici şi supli. Nevada recunoscu statura masivă şi mlădioasă, gâtul de leu, capul cu coama de păr blond ce-i dădea o înfățişare plăcută.

Dillon! Un fior rece străbătu trupul lui Nevada. Apoi el se încorda instinctiv, ca un tigru gata să sară. Aruncă o privire rapidă asupra celor ce se aflau mai aproape sau mai departe de Dillon. Ben Ide nu era de față.

După aceea Nevada se trase înapoi, în spatele stivelor de lemne, şi încercă dacă pistolul se mişcă uşor în teacă; rămase aşa o clipă, cu toate puterile minții şi ale trupului unite în teribilul fior al pândei.

— Heei! Veniți la maaaasă! cântă de undeva, dinăuntru, vocea veselă a bucătarului.

— Iuhuu!... Hai băieți! urlară cowboy-i, grăbindu-se care mai de care să ajungă primul.

În clipa aceea, Nevada sări afară din ascunziş şi, din câteva salturi, le ieşi în întâmpinare:

— Nici o mişcare! urlă el din adâncul plămânilor. Strigătu-i pătrunzător îi înmărmuri pe toți, chiar şi pe acei cowboy care se ridicaseră numai pe jumătate de jos. În clipa de tăcere care urmă, Dillon singur mai schiță o mişcare: zvâcni rotindu-se atât de iute, încât urma de veselie de pe frumosu-i chip nici nu avu timp să se şteargă.

— Hei, Dillon, noroc! tărăgănă vorba Nevada, încet şi rece..

Macklin se ridică brusc, foarte alarmat.

— Ăsta-i Jim Lacy! strigă el, răguşit.

— întocmai. Voi, ceilalți, nu vă băgați! îi avertiză Nevada, fără să-l piardă din ochi pe Dillon.

Toți cei ce se aflau în acelaşi rând cu Dillon dispărură de pe verandă sau o zbughiră în cabană. Cowboy-i se trântiră jos, lipindu-se de pereți.

Dillon stătea în picioare pe verandă, cu fața către Nevada, la mai puțin de zece metri. Cât ai clipi, el trecu de la veselia nepăsătoare la conştiința primejdiei. Dar apoi urmă clipa în care întreaga lui ființă trebuia să sesizeze de unde venea pericolul şi cum să-l înfrunte. Nevada contase tocmai pe această clipă de şovăire, care era în avantajul lui. El îl cântărise bine pe Dillon şi-şi putea da seama de asta, citindu-i gândurile în ochii ce i se dilatau.

— Ei, tu mă cunoşti pe mine — spuse Nevada, tăios. Şi eu te ştiu pe tine, Dillon, Campbell, Ed Richardson!

Era o provocare fățişă. Hoțul de vite se făcu alb ca o stafie. Sângeroasa lege a frontierei, pe care şi el o respectase toată viața, îi arăta că se află în fața morții. Ochii lui cenuşii

deveniră siniştri. Ştia ce-l aşteaptă. Dovedea acum că are experiența şi pregătirea unei astfel de vieți. Nu se temea de moarte mai mult decât de lăstunii care zburau pe sub streşinile de deasupra capetelor. Dar se simți năpădit de cutezanța măreață şi disperată de a-şi lua vrăjmaşul cu el, în neființă.

Richardson nu scoase o vorbă. Pe nesimțite, trupul începu să i se lase în jos, parcă împins de instinctul de a se lipi de pământ; mâna dreaptă, care înțepenise îndoită, prinse să tremure. Nevada citi gândul în ochii lui Richardson… citi ordinul pe care-l dădea nervilor şi muşchilor. Dar când mâna lui Richardson coborî să-şi înşface pistolul, Nevada trase.

Bum! Glonțul lui Nevada nu izbuti să împiedice, dar abătu împuşcătura lui Richardson. Bum! Pistolul acestuia se ridicase pierzând ținta. Richardson se smuci odată tare şi pistolul lui bubui din nou. Glonțul împroşcă pietrişul la picioarele lui Nevada, apoi se pierdu în văzduh.

O pată mare, roşie, apăruse ca prin farmec în mijlocul cămăşii albe a lui Richardson. Cât era de înfiorător să-l vezi cum încerca să ridice brațul în care ținea arma!

A doua împuşcătură a lui Nevada pătrunse în ochiul lui Richardson. Pistolul îi căzu cu zgomot la pământ.

Omul se clatină. Brațul se încolăci pe stâlpul verandei, apoi se desprinse moale, lăsând trupul să cadă cu o bufnitură înăbuşită.

Nevada îşi luă primul privirea de la trupul ce se mai zvârcolea, îşi aruncă pistolul în aer şi-l prinse apoi de țeava.

— Hei, domnule — se adresă el şerifului care avea o stea pe vestă, întinzându-i pistolul cu mânerul înainte. Cu asta se termină şi cu Jim Lacy.

Încordarea celor de față pieri. Un murmur de uimire

trecu printre rânduri, crescând din ce în ce. Şeriful îşi veni în fire şi putu în sfârşit să vorbească şi să se mişte,

— Cum? Lacy, îmi predai... pistolul?

— După cât se vede, nu l-am îndreptat cu capătul cu care trebuia spre dumneata — răspunse Nevada şi zvârli pistolul la picioarele şerifului.

— Ei... ce... dracu? izbuti în sfârşit să bolborosească Raidy, bătrânul călăreț cu fața arsă de soare, neputând să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui Nevada,

Atunci Macklin țâşni înainte şi se vârî între Nevada şi celălalt şerif.

— Jim Lacy, eşti prizonierul, meu! țipă Macklin, ieşit cu totul din matcă atât din cauza ciudatului prilej ce i se oferea, cât şi a spaimei pentru riscul uriaş pe care şi-l lua asupră-şi. Îşi scoase pistolul: Mâinile sus!

— Trage odată şi du-te dracului, polițai de paie ce eşti! îi aruncă Nevada, obosit. Îi întoarse spatele lui Macklin şi se duse să se aşeze pe treptele verandei,

— Duceți-vă şi chemați-l pe şef! strigă Raidy cowboy-lor. Spuneți-i că-i iadul pe pământ. Aduceți-l şi pe el, şi pe judecătorul Franklidge!

— Uite că vine şi Tom Day cu echipa lui! urlă tulburat un cowboy, arătând cu degetul spre un grup de călăreți ce intrau în curtea unde se aflau cu toții. Tot ținutul de la frontieră s-a adunat aici! Ho-ho!

Abia acum simțea Nevada oboseala trupului şi a sufletului, în sfârşit, se isprăvise. Puțin îi mai păsa de ce o să se mai întâmple de-acum încolo.

— Ei, i-ascultați, cowboy-lor... dați-mi şi mie o țigară — spuse el, scoțându-şi sombrero-ul pentru a-şi şterge fruntea năclăită de sudoare.

CAPITOLUL XXI

Marvie Blaine cobora drumeagul în galop, iar Rose Hatt călărea în urma lui. Doar tulburarea cumplită ce-o stăpânea îi dădea Hettiei puterea să-şi mâne calul. Ce stranii au fost privirile şi cuvintele lui Nevada! Ce n-aveau voie să-i spună Marvie şi Rose?

— Hei, ascultă Hettie! strigă Marvie, când ajunse la numai câțiva metri de dânsa. Uite cine vine în urma mea!

Hettie se uită, aşa cum îi spusese flăcăul, şi simți valuri de emoții ce creşteau, o covârşeau, amenințând să se transforme într-o nouă şi copleşitoare spaimă, care s-o cufunde în adâncurile ei întunecate. Marvie se apropie de ea, apoi se opri.

— Ei, dar arăți al dracului de prost! exclamă băiatul, îngrijorat.

— Aşa mă şi simt, Marvie — răspunse Hettie.

Rose îi ajunse grăbită, dar sfioasă, cu ochii aprinşi şi buzele întredeschise, şi îşi alătură poneiul de caii lor.

— Oh, miss Hettie! strigă ea, extaziată. Marvie m-a adus la dumneavoastră. Eu… niciodată… nu… n-am să mai mă întorc în sihlă!

— Draga mea, eşti binevenită în casa mea — spuse Hettie cu căldură, aplecându-se şi sărutându-i fața îmbujorată.

— Hettie, ai văzut o stafie… tot aia pe care am văzut-o şi eu — zise Marvie, şiret.

— Marvie, băiatule… Într-adevăr stafie! gemu Hettie. Nevada… Tocmai acum a plecat ca să se… se duce să-l…

să-l ucidă pe Dillon!

— Nu-mi spui o noutate! strigă băiatul, ațâțat. Dar trebuie să văd şi eu asta. Ia-o şi pe Rose cu tine, dar faceți un ocol. Aveți grijă să nu vă apropiați de corral-uri!

Ultimele cuvinte le aruncă peste umăr, în timp ce-şi îndemna calul pe drumeag şi-l îmboldea s-o ia la galop, într-o clipă dispăru după pini. Tropotul iute al copitelor se stinse repede.

— Haide, Rose... la galop! strigă brusc Hettie, lovindu-şi calul.

Neobişnuit cu bătaia, animalul țâşni năprasnic într-un galop dezlănțuit. Hettie privi înapoi. Rose alerga chiar în urma ei, cu părul fluturând în vânt şi cu chipul îmbujorat. Poneiul era iute şi ea ştia să călărească. Hettie îşi îndreptă atenția spre drum, spre crengile joase de pini şi tufişurile ce-i stânjeneau goana. Curând zbura prin pădure ca vântul. Iureşul acesta îi spori neliniştea.

Ajungând acolo unde drumeagul ieşea de sub pini, ca să coboare pe panta cu salvie şi cedri spre terenurile unde se afla ranch-ul, Hettie îşi întoarse calul şi-l sili să țină coama dealului. Curând trecu pe lângă calul mare şi negru al lui Nevada, care păştea în salvii. Inima era gata-gata să-i sară din piept. „Şi fără îndoială, o să fie şi apusul meu." Cuvintele pline de resemnare şi tristețe ale lui Nevada îi răsunau în urechi ca trâmbița judecății de apoi!

Deodată i se păru că aude o împuşcătură. Îşi aținti urechea spre stânga. Altă împuşcătură! O împuşcătură de pistol! Apoi alte două bubuituri răsunară limpede, purtate de vânt. Hettie se clătină în şa, mai-mai să intre cu calul în gardul ranch-ului, dar nu domoli năprasnica goană. Uitase de Rose. Îşi apăsa cu mâna stângă pieptul, simțind cum acolo neliniştea creştea transformându-se într-o încordare

supremă.

Nemaifiind strunit, calul ei sprinten trecu săgeată, ca la curse, prin corral-uri şi grădini, zbură pe terasa de jos, printre copaci, pe lângă cabana pe veranda căreia doamna Ide stătea în picioare şi-i făcea Hettiei semne disperate. Fata îşi continuă drumul spre podeţul ce se clătina, până în poiana verde, umbrită, din faţa locuinţei lui Ben.

Aici îşi opri brusc calul. Văzu oameni alergând. Auzi tropotul poneiului Rosei, care trecea pe podeţ. Armăsarul lui Marvie se ivi deasupra unui dâmb, dinspre corral. Gonea nebuneşte! Galopul lui se auzea ca un tunet. Hettie aruncă o privire spre chipul înfierbântat al lui Marvie. Expresia întipărită pe faţa băiatului spunea totul şi Hettie era gata-gata să strige de bucurie. Marvie ajunse lângă ea în acelaşi timp cu Rose. Calul flăcăului se cabra şi tropăia. Marvie îl linişti, strângând frâul cu braţul lui puternic, şi veni lângă Hettie.

— Nevada-i acolo... cu cătuşe la mâini! şopti el, gâfâind. Dillon e mort!... O să iasă un tărăboi nemaipomenit... Dar nici tu, nici Rose să nu suflaţi o vorbă!

Chipul aprins al băiatului, Rose atât de palidă şi de năucită, călăreţii care goneau, casele, pinii — toate se învârtejiră în capul Hettiei. Cu mare efort îşi veni în fire. Simţi cum mâna Rosei o apucase cu putere şi o ţinea în şa. Sfâşietoarea slăbiciune trecu. Ochii i se limpeziră şi pieptul începu să-i tresalte, uşurând-o de furtuna ce se adunase acolo. Ben şi judecătorul Franklidge se apropiau cu paşi mari, ieşind în întâmpinarea cowboy-lor care veneau în fugă, trimişi de Raidy.

— Judecătorule, ţi-am spus că am auzit împuşcături — zicea Ben. S-a întâmplat ceva!

— Aşa se pare. Dar nu-ţi pierde firea — răspunse

judecătorul.

— Uite-l şi pe Marvie... Da' ce-i cu el? Parcă a înnebunit! zise Ben, uimit, văzând cum flăcăul, apropiindu-se în goană nebună, împrăştia oamenii care urcau panta.

— La naiba, Ben! exclamă judecătorul, văzându-le deodată pe Hettie şi pe Rose, care se apropiau călare pe pajişte.

Tocmai atunci primul cowboy ajunse lângă Ben şi dădu drumul de-a valma veştilor:

— Şefule, Jim Lacy-i aici! L-a ucis pe Dillon!

— Ce e? strigă Ben, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor.

În timp ce un alt cowboy repeta cele spuse mai înainte, sosi şi Raidy cu alţi trei cowboy, gâfâind, şi începură să vorbească toţi odată.

— Vorbiţi pe rând! ordonă Ben tăios. Ce dracu se petrece aici, Raidy?

Bătrânul vătaf se îndreptă încet în şa, deşi mai era copleşit de emoţie.

— Şefule... trebuie să-ţi raportez: Dillon a fost omorât... Jim Lacy!

Ben sări împins de o furie pe care nu şi-o mai putea stăpâni. Faţa lui deveni roşie-vânătă. Îşi ridică pumnii strânşi deasupra capului.

— În casa mea? tună el.

— Da, domnule. Chiar pe veranda bucătăriei.

— Dillon a murit?

— Da, domnule, e mort de-a binelea — răspunse Raidy. Lacy l-a împuşcat întâi în piept... apoi i-a scos ochiul drept cu un glonţ.

— Asta-i o crimă! spuse gâfâind Ben.

— Nu prea!... A fost un duel cinstit. Lacy a picat ca din

cer. Dillon a fost în formă şi iute de mână, domnule... dar nu destul de iute — aprecie Raidy.

— Ucis! Cel mai bun om al meu! scrâşni Ben. Unde-i Lacy acum?

— Şade pe veranda bucătăriei — răspunse bătrânul cowboy. Încătuşat, domnule... Şeriful i-a pus cătuşele.

Ben se plesni cu pumnul drept în palma stângă.

— Va să zică, au pus mâna pe el... Judecătorule Franklidge, am ştiut că o să-i venim de hac pistolarului şi hoțului ăsta de vite!

— Ide, e destul de încurcată treaba asta... ce-o să facem cu Jim Lacy ăsta... acum când e în puterea noastră? spuse grav judecătorul.

— La dracu! O să vezi ce facem cu el!

— Şefule — îl întrerupse Raidy — a sosit şi Tom Day cu oamenii lui. Au vrut să-l linşeze pe Lacy, dar Tom a urlat la ei ca un turbat. Ar fi bine dacă te-ai grăbi să te duci într-acolo.

Ina veni în fugă din casă.

— Ben, ce Dumnezeu... se întâmplă aici? întrebă ea, alarmată.

— Acuma totul s-a isprăvit, Ina, aşa că n-ai de ce să te mai nelinişteşti — răspunse Ben. Dillon a fost împuşcat de diavolul ăla de Jim Lacy. Omul ăsta trebuie să fie curat nebun! Să vină tocmai aici ca să-şi lichideze duşmănia asta ciudată! Chiar în spatele casei mele!

— Dillon!... A... a murit? întrebă Ina, înspăimântată.

— Da, doamnă — interveni Raidy, ridicând un deget la sombrero în chip de salut.

— Vai de mine! îngrozitor! Abia atunci Ina le zări pe Hettie şi pe Rose şi se îndreptă în fugă spre ele.

— Hettie, e groaznic! Dillon ăsta! Mă întreb... Dar tu... tu

arăți ca înnebunită, Hettie! Cine-i fata care-i cu tine?

— Rose Hat. Prietena lui Marvie — răspunse Hettie, plecându-se spre Ina. Oh, Ina, eu...

Îndepărtându-se cu pași mari, însoțit de oamenii săi, Ben se întoarse și-i strigă Inei:

— Ina, stai aici și ține și fetele cu tine.

— Dar de ce să nu vin și eu? izbucni Ina.

— Femeile n-au ce căuta acolo unde ne ducem noi — replică el scurt. Este un om mort acolo și în curând o să mai fie unul.

Ina se opri, căci emoția pe care o resimțea era mai puternică decât curiozitatea.

— Hettie, nu trebuie să ne ducem acolo — spuse ea.

— Ascultă, draga mea. Să-i fie de bine lui Ben Ide! Nu-s destui bărbați în Arizona ca să mă poată împiedica să mă duc acolo — declară Hettie, înverșunată. Apoi se plecă spre Ina și-i șopti: Jim Lacy e Nevada! Ina își puse o mână la gură pentru a-și înăbuși un țipăt. Spuse gâfâind:

— Nu se poate!

— Ba da, știu de multă vreme asta. Și l-am întâlnit chiar astăzi... Oh? Dumnezeule... Dar... dar nu pot să-ți spun mai multe acum! Hai!

Hettie urmă călare grupul de oameni care mergeau cu pași grăbiți. Rose era în stânga ei, iar Ina alerga pe lângă Hettie, ținându-se de scara șeii și privind din când în când în sus, cu ochii ei mari, negri, strălucitori. Străbătură poteca scurtă și intrară în bătătura neagră, vizavi de locuințele lucrătorilor ranchului. Zece-doisprezece cai stăteau înșeuați, dar cu frâiele atârnând slobode. Privirea uimită a Hettiei se opri asupra unui grup compact de oameni grămădiți în fața bucătăriei. Acolo! Nevada trebuie să fie acolo... și acuși Ben o să dea cu ochii de el! Ce

îngrozitoare o să fie clipa aceea pentru Ben... pentru amândoi! Tremura toată într-o aşteptare care-i sfâşia nervii. Dar, în acelaşi timp, Hettie era stăpânită de o ciudată şi covârşitoare curiozitate.

Ajunseră în locul unde se înghesuiau o mulțime de cowboy şi alți oameni pe care Hettie nu-i cunoştea: unii dintre ei se întorceau să-i privească pe noii veniți.

— Faceți loc!... strigă Ben cu glas răsunător şi aspru. Dați-vă la o parte... lăsați-mă să-l văd pe omul ăsta!

Mulțimea se despică în grabă, lăsând un loc gol ca un *V* uriaş în vârful căruia se afla prizonierul, aşezat pe marginea verandei. Mortul se afla tot acolo unde căzuse, dar fusese acoperit cu o pătură. Hettie îl recunoscu pe Nevada, deşi el stătea cu capul plecat, iar sombrero-ul îi ascundea fața. Mâinile încătuşate îi atârnau peste genunchi. Ce înfățişare stranie, tulburătoare!

Inima Hettiei zvâcnea de durere, vrând parcă să-i sară din piept. Ce taină ascundeau toate astea! Clipa era încărcată de ceva grav şi nedesluşit.

Strălucind, plin de importanță, Macklin, şeriful din Winthrop, înainta cu paşi mari şi spuse, însoțindu-şi cuvintele cu un gest pompos:

— Domnule Ide, omul pe care-l căutați e-aici. I-am pus cătuşele.

Ben înainta, plimbându-şi privirea de la mortul întins pe pământ, la arestat, care părea istovit.

— Jim Lacy! strigă el cu glas hotărât.

Nevada nu făcu nici o mişcare, dar parcă se încorda. Nu sufla nimeni. În aer plutea ceva tragic, cu nebănuite tâlcuri ce păreau că depăşesc înțelegerea celor de față.

— O să te spânzur, Lacy! strigă Ben Ide.

Vestitul pistolar, despre a cărui îndrăzneală şi al cărui

sânge rece se povestea de atâta vreme în nesfârşitele sporovăieli în jurul focurilor de tabără, nu spuse nimic şi nu se clinti.

— Ridică-te! Vreau să-ți văd fața! ordonă Ben brusc.

Adunându-şi puterile şi izbutind să-şi stăpânească amărăciunea, arestatul zvâcni în sus, lunecă de pe verandă şi rămase drept în picioare. Pe urmă îşi plecă fruntea şi-şi scutură sombrero-ul, lăsându-l să cadă la pământ. Palid, dar stăpân pe sine, îşi privi apoi judecătorul drept în față.

Ben Ide rămase trăsnit.

— Dumnezeule... cine... cine-i omul ăsta? şopti cu o voce sugrumată.

Nimeni nu-i răspunse. Mulțimea se uita ca vrăjită.

— Cine eşti tu?

— Ei bine, Ben, îmi pare rău că ne întâlnim în felul ăsta — sosi, în sfârşit, şi răspunsul rostit cu glasul acela rece si tărăgănat dintotdeauna. Dar nu se putea altfel...

— Nevada!

Ben scoase un strigăt răguşit de uimire, apoi se repezi şi-l îmbrățişa pe vechiul său prieten, strângându-l îndelung la piept. Hettie văzu chipul răvăşit al fratelui său, care-şi ținea ochii închişi, şi a cărui expresie îi ului pe cei de față, lăsându-i cu gura căscată. Pentru ea era o privelişte frumoasă şi oarecum liniştitoare. Ochii i se întunecaseră şi inima îşi înteți bătăile.

— Vechiul meu prieten! în sfârşit! Te-am găsit!... Mulțumesc lui Dumnezeu! Mi-era teamă c-ai murit... Ani de zile... ani lungi, tare lungi! Dar m-am rugat mereu şi-am nădăjduit... Şi, în sfârşit, iată-te! Parcă-i prea frumos să fie adevărat! Îmi vine să cred că visez. Spune-mi şi tu ceva, tu, vechiul meu tovarăş în vânătorile mele de cai sălbatici! Nevada!

Ben îl cuprinse de umeri şi-l îndepărtă puțin, uitând de toți ceilalți, nemaivăzând decât chipul acela slab, cenuşiu ca piatra.

— Da, Ben... pentru tine, Nevada, dar pentru toți ceilalți, numai Jim Lacy — replică trist Nevada.

— Ce? strigă Ben, tresărind. Apoi, mâna lui nervoasă şi grăbită alunecă pe cătuşele lui Nevada. Dumnezeule atotputernic!... Tu eşti Jim Lacy?

— Spre ruşinea mea, da... prietene.

Ben pricepu repede ce se întâmplă. Se albi deodată la față, ochii începură să-i scapere, iar el se apucă să tragă de cătuşele lui Nevada.

— Puțin îmi pasă cine eşti! Pentru mine eşti Nevada, prietenul meu... tovarăşul meu! Şi aşa ai să fii întotdeauna!

— Ah, Ben... câtă alinare îmi aduc vorbele tale! spuse Nevada, cu vocea lui tărăgănată.

— Macklin, scoate-i cătuşele! ordonă Ben.

— Ce?... Păi, domnule Ide... e arestatul meu! protestă şeriful, înspăimântat. E urmărit pentru hoție de vite. A ucis pe vătaful dumitale. Legea...

— La dracu cu legea voastră! îl întrerupse violent Ben. Scoate-i cătuşele!

— Păi ne-ai angajat ca să-l prindem pe omul ăsta! —

— Repede! Înainte să-mi simți glonțul prin piele!

Îşi duse mâna la şold. Mulțimea se frământă, tropăind neliniştită din picioare şi scoțând exclamații înăbuşite. Tom Day păşi înainte şi se aşeză între Ben şi Macklin.

— Linişteşte-te, Ben! interveni el cu glasul lui puternic, ce vibra plin şi răsunător. Lasă-l pe bătrânul Tom să spună şi el o vorbă. Destule împuşcături pentru astăzi... Macklin, dă-mi cheia cătuşelor!

Cu fața roşie, înfierbântat dar şi intimidat, şeriful se

supuse fără voie. Day descuie cătuşele, le scoase şi le aruncă cu oarecare dispreț la picioarele lui Macklin. Nevada îşi frecă încheieturile mâinilor şi apoi îşi ridică surâzând privirile spre Tom Day.

— Hai să limpezim lucrurile, Texas Jack! tuna bătrânul rancher în timp ce un zâmbet încântat îi lumina fața zbârcită. Suntem amândoi din statul cu o singură stea, statul Texas. Lasă-mă să fiu eu cel dintâi care-ți strânge dreapta pentru tot ce-ai făcut şi pentru cum ai isprăvit-o cu Dillon.

— Dar pentru asta nu-i nevoie să mi-o stâlceşti de tot — tărăgănă Nevada, care-i întinsese mâna, iar bătrânul i-o strângea frenetic.

— Franklidge, vino încoace! strigă Day, făcând un semn cu capul către judecător. Cred că-i timpul să lămurim treaba.

Ben Ide stătea nemişcat, cu gura întredeschisă, fără glas, privind uluit. Fără îndoială că sentimentele lui erau împărtăşite şi de alții. Cât despre Hettie, ea îşi simțea sângele şi creierii prinşi într-un înnebunitor vârtej. Texas Jack! Ce surâs cald şi deschis pe chipul bătrânului rancher! Şi judecătorul Franklidge, care înaintează încântat, cu paşi demni şi gravi!

Dar celălalt şerif, cel în haine negre, ieşi înainte.

— Domnule Ide, astea-s procedee... cam neobişnuite — spuse el, autoritar.

— La naiba, aşa-i! izbucni Ben. Dar şi întâmplarea-i neobişnuită.

— Legea trebuie să fie aplicată; chiar dacă Jim Lacy e un vechi prieten de-al dumitale, acum e un criminal. Adevărat că a ucis numai în dueluri, în luptă dreaptă, dar e un hoț de vite şi de cai. Noi am stabilit că o să-l spânzurăm pe şeful

bandei „Pine Tree”. E limpede că Jim Lacy e şeful bandei acesteia. Faptul că l-a ucis pe Dillon o dovedeşte, şi dacă pentru asta nu merită spânzurătoarea, merită cel puțin pedeapsa cu închisoare.

— Struthers, eu te-am angajat să vii aici — răspunse Ben, foarte calm. Recunosc că am vrut ca Jim Lacy sa fie împuşcat sau spânzurat. Dar mi-am schimbat părerea, E prietenul meu. Îi datorez viața mea, averea mea, familia mea, tot ce am. Aici e un mister... o încurcătură pe care n-o pricep. Şi e treaba mea s-o dezleg, nu a dumitale.

— Foarte bine. Dar eu îl iau pe Jim Lacy la Phoenix pentru a fi judecat — răspunse Struthers.

— N-ai să poți face asta decât trecând peste trupul meu! Bagă de seamă, Struthers! Aici nu suntem în Phoenix. Eşti în mijlocul sihlei!

Vorbind astfel, Ben Ide dovedea că în cele câteva luni de când sosise acolo devenise cu adevărat arizonian. Situația părea că se înrăutățise din nou. Dar judecătorul Franklidge interveni şi-l împinse încetişor pe Struthers la o parte.

— Dumneata n-ai putere aici, dacă nu te investesc eu — spuse el. Apoi se întoarse spre Ben cu o bunăvoință curtenitoare: Băiete, nu te mai necăji atâta. Puțină răbdare doar!

— Răbdare?! exclamă Ben de parcă nu auzise bine. Judecătorul Franklidge făcu câțiva paşi înainte, se apropie de Nevada, îi puse mâna stângă pe umăr şi-i întinse dreapta, pe care Nevada i-o strânse vioi.

— Jack, chiar dacă eşti din Texas, după cum se laudă bătrânul Tom, acum eşti, fără doar şi poate, al Arizonei — spuse el, prietenos.

— Cred şi eu! încuviință Day din toată inima. Judecătorul Franklidge se întoarse şi arătă cu un gest abia

schițat mortul care zăcea pe pământ.

— Acum ştim că Dillon a fost şeful bandei „Pine Tree” — declară el. Altfel, dumneata, Texas Jack, n-ai fi riscat să te faci cunoscut acum, aici, nu-i aşa?

— Sigur că nu — răspunse Nevada, cu un surâs trist.

— Dillon?! tună Tom Day, privind spre mort. Cine era el, de fapt, Jack?

— Ed Richardson, venit nu de mult din New Mexico.

— Richardson! Am auzit de el. Un *hombre* din războiul din comitatul Lincoln? Din banda lui Billy the Kid?

— Ai nimerit-o, Tom.

— Apăi sunt un mare bleg! exclamă bătrânul rancher. Acum încep să văd limpede. Dillon se avea în mare prieteşug cu Stewart. Şi după ce Dillon a devenit vătaful lui Ben, Stewart n-a mai lucrat pentru mine, aşa cum făcea înainte. Azi-dimineață a şi plecat; şi ştia ce aveam de gând... Ce zici de asta, Jack?

— Stewart era unul din cei trei arizonieni pe care Dillon i-a luat în banda cu care a venit din New Mexico.

— Şi cine-s ceilalți doi?

— Burt Stilwell şi Cedar Hatt.

— Stilwell!... Jack, nu l-ai întâlnit de curând pe acest *hombre?* întrebă Day, cu ochi strălucitori.

— Ba da. Stilwell a fost cel care a furat calul lui Ben, pe California Red. L-am silit să-l dea înapoi. Cred că asta l-a scos din minți pe Stilwell... Iar astăzi, Marvie Blaine l-a ucis pe Cedar Hatt. Aşa că putem fi liniştiți: banda „Pine Tree” este fără îndoială lichidată.

Uluit, Ben Ide se apropie de cei care vorbeau.

— Marvie Blaine l-a ucis pe Cedar Hatt? întrebă judecătorul Franklidge.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Tom Day cu vocea lui

tunătoare. Ce alte minunății o să mai auzim? Ben, auzi câte s-au întâmplat?

— Tom... sunt năuc de tot! replică Ben, răguşit.

— Dă-i drumul, Jack! zise Day. Povesteşte-ne despre Marvie. Dumnezeu să ne-ajute!

— Am dat peste Cedar Hatt astăzi — începu Nevada. Călărea jos, prin sihlă, iar eu eram sus, pe culme. Mi-am dat repede seama că urmăreşte pe cineva, aşa că am luat-o înaintea lui şi am coborât de pe podiş. Acolo i-am găsit pe Marvie şi pe prietena lui, Rose Hatt. Se giugiuleau sub copaci şi nu m-au văzut. Eu îl căutam pe Cedar Hatt, ştiam că el îi caută pe ei, aşa că am stat liniştit, îndată a apărut Cedar Hatt, i-a descoperit şi a şi tăbărât pe ei. Rose i-a răspuns, iar Marvie i-a ținut şi el piept cu curaj. Cedar l-a pocnit de-a dat cu el de pământ. Apoi a dat şi-n Rose. Asta l-a înfuriat pe Marvie, care s-a repezit la Cedar. Lucrurile au început să meargă cam prost, fiindcă Cedar şi-a scos pistolul. Marvie s-a luptat să i-l ia... În timpul luptei, Cedar a scăpat pistolul din mână şi Marvie s-a repezit ca o pisică să pună mâna pe el. L-a înşfăcat cu amândouă mâinile, l-a îndreptat spre Cedar şi la găurit de două ori.

— Iuhuu! urlă unul dintre cowboy care stătea mai în spate.

— La naiba! Aş chiui şi eu dacă aş mai avea glas — spuse Tom Day. Unde-i Marvie? Ia vino-ncoa', mă, prunc cu pistol!

— Şi Rose Hatt e aici — spuse Nevada. Tom, ar fi bine ca dumneata şi judecătorul Franklidge să vorbiți cu ea. Rose e o fată cuminte şi cinstită. Dillon a vrut să-şi bată joc de ea. Cedar Hatt a dus-o cu forța de acasă, ca să-l întâlnească pe Dillon, şi atunci Rose a aflat multe despre banda „Pine Tree”. Mai târziu şi-a deschis sufletul şi mi-a spus tot ce

ştia.

— Să mă ia naiba! rosti Tom Day, emoționat. Fata arată cam înspăimântată şi palidă. Cred că nu-i bine s-o ascultăm acum, față de toată lumea. Dar flăcăul ăsta... Marvie, nu arată de loc speriat.

— Apropie-te, băiatule — i se adresă judecătorul Franklidge, făcându-i semn cu capul.

Marvie se lăsă să alunece de pe cal şi se apropie iute de ceilalți trei bărbați. Când îl văzu, Hettie tresări, gata să plângă în hohote de bucurie; Marvie parcă era un al doilea Nevada! În privire, în înfățişare, în mers, în toate. Avea un pistol mare şi negru înfipt în buzunarul jambierelor lui lungi de piele şi un altul mai mic, la cingătoare. Ce clipă triumfătoare pentru Marvie!

— Ce-am aflat, băiatule? întrebă brusc Tom Day. L-ai împuşcat pe Cedar Hatt?

— Da. Iată şi pistolul lui — răspunse Marvie. Lucrurile s-au întâmplat aşa cum a spus Nevada.

— Cine-i Nevada?

Marvie puse o mână pe prietenul său.

— Oho! Vrei să spui Jim Lacy?

— Nu, am spus Nevada — replică flăcăul, hotărât. Nu mă prea împac eu cu numele de Jim Lacy.

— Marvie, spui ceea ce gândesc şi eu — interveni judecătorul Franklidge. El poate să fie într-adevăr Nevada şi Jim Lacy. Dar pentru mine o să rămână pentru totdeauna Texas Jack. A lucrat la mine doi ani. Şi mai înainte a lucrat la Tom Day. Amândoi l-am prețuit ca pe cel mai bun cowboy care a muncit vreodată la noi. Şi mai mult decât atât... e un om deosebit de cinstit; spun cu bucurie că eu mă mândresc că-i sunt prieten. Aş fi fericit dacă ar primi să intre ca tovarăş în afacerile mele cu vite.

— Ei, şerifilor de hoţi de vite — tună din nou Tom Day, cu o vădită satisfacţie — aţi auzit? Să vă mai spun şi eu câte ceva. Texas Jack s-a oferit de bună voie să lichideze banda „Pine Tree”. L-am sprijinit şi eu, la fel ca şi judecătorul Franklidge, care l-a ajutat cu toată autoritatea lui. A avut mână liberă să se facă hoţ de vite şi pungaş, să bea, să joace cărţi, să împuşte, numai ca să-şi croiască drum la banda „Pine Tree”. Înţelegeţi? Sau aveţi mintea scurtă? N-o să fie nimeni arestat. N-o s-atârne nimeni în nici o spânzurătoare!

CAPITOLUL XXII

Hettie stătea întinsă pe pat, cu faţa spre fereastra deschisă, prin care adia o boare plăcută şi rece, încărcată cu mireasmă de salvie. Se lăsase seara. Spre apus mai stăruiau încă ultimele răsfrângeri trandafirii şi aurii ale soarelui. Nu-şi dădea de loc seama cum ajunsese, din curtea lui Ben, în camera ei. Îşi amintea nedesluşit chipuri, voci care murmurau, dar nimic limpede.

Uşa se deschise... apoi se închise. Ben îngenunche lângă patul ei. Îi luă mâinile... o sărută pe faţă.

— Hettie, am venit cât am putut de repede — spuse el, adânc neliniştit. Am fost zăpăcit cu totul. Dar şi fericit, oh, fetiţo, fericit cum n-am fost niciodată, în afară de ziua când s-a măritat Ina cu mine!... Cum mi-am revenit cât de cât, m-am gândit la tine. Şi-am alergat.

— Oh, Ben! şopti ea, agăţându-se de el în timp ce inima, copleşită de chin, bătea dureros.

— Hettie, draga mea, bucuria nu ucide niciodată — zise

el, drăgăstos.

— Dacă ar fi... numai bucuria — spuse tristă Hettie.

— Fetițo, nu-i decât bucurie — continuă el, grăbit. A fost un şoc teribil. Să aflăm că vechiul nostru Nevada e Jim Lacy! Dar noi am ştiut totdeauna că era ceva necurat cu el. Nu, nu chiar necurat, dar ceva neobişnuit. O ştiai şi tu... Hettie... Şi iată-l că s-a reîntors! Adevărata minune e că a izbutit să ascundă cine era. Înseamnă că s-a lăsat de vechea şi sălbatica lui viață. Şi-a găsit o muncă cinstită şi a trăit curat şi bine, aşa cum l-am cunoscut noi în zilele acelea de demult, de la Forlorn River. Aşa că vezi, toată dragostea, credința şi nădejdea ta au fost îndreptățite. Le-a meritat. Slavă Domnului, că eu niciodată...

— Taci! Mă ucizi!... şopti, gâfâind, Hettie, încercând să scape din îmbrățişarea fratelui său.

— Hettie! Ce-i cu tine, surioară, parcă nu mai eşti tu?! o mustră el, neliniştit. Eşti copleşită. A fost prea mult pentru tine!

— Nu-i vorba nici de bucurie, nici de tulburare — replică ea. Am fost o nemernică!... O laşă! O femeie egoistă, încăpățânată! Geloasă şi rea!... Şi atât de măruntă în dragostea mea... în credința mea!

Apoi începu să-i povestească treptat, dezlânat uneori, întâlnirea ei cu Nevada; şi Hettie se umilea pe sine, exagera ruşinea şi micimea ei, repetând toate cuvintele grele şi arătând tot dispreţul pe care i le aruncase lui Nevada în față.

Ben îi luă din nou capul pe umărul lui, mângâindu-i cosițele despletite.

— În sfârşit, acum înțeleg şi eu totul! Destui de rău! Dar ai anumite scuze. Oare n-ai crezut tu în el... nu l-ai iubit... nu te-ai păstrat pentru el în toți anii ăştia? Oricât ar fi

cineva de tare, sunt greutăți care-l copleşesc.

— El... nu... niciodată... n-are... să... mă ierte — spuse ea, suspinând, alinată de înțelegerea şi prietenia pe care le dovedea Ben.

— Nevada? Băiatul ăsta ar ierta orice!

— Eu.... niciodată n-am... să-mi iert!

— Hettie, toate or să se aranjeze. Nu-ți aduci aminte cum m-ai tot bătut la cap cu asta? Cum te-ai străduit să faci capul ăsta al meu tare să priceapă?... Şi iată, acum s-a lămurit... Niciodată Nevada n-o să te jignească!

— Mi-am făcut singură rău. Ceva a pierit. N-am fost credincioasă idealului meu.

— Nu... nu-i aşa! Eşti numai zdrobită de deznodământul ăsta brusc. Te rog, Hettie, nu-ți vorbesc aşa numai pentru că vreau să te îmbărbătez. Dar vino-ți singură în fire şi vezi lucrurile cum trebuie. Unde-i vestitul curaj al familiei Ide?

— L-am pierdut, l-am pierdut!

— Atunci, regăseşte-l! Îți jur că Nevada o să stea în fața ta aşa cum stau eu acum: în genunchi!

— Unde-i acuma?

— L-am lăsat în camera mare, jucându-se cu Blaine. Puştiul l-a îndrăgit *pronto.* Şi Nevada, Dumnezeule! Nimănui nu i-ar fi putut trece prin gând că el a fost ceea ce ştim noi în ultima vreme că înseamnă numele Jim Lacy... Hettie, e ceva atât de măreț şi de simplu în Nevada... Acum e aşa cum l-am ştiut noi totdeauna. E Nevada, pur şi simplu Nevada!

Hettie stătu trează ore întregi, răstimp în care neliniştea i se topi cu încetul, făcând loc însă unui val de suferință. Vântul se strecura în noapte, printre pini, şuierând când mai tare, când mai potolit. Coioții adăugau corul lor jalnic. Sus, pe cerul albastru-închis, stelele străluceau albe. Când

fata adormi, avu vise nedesluşite, fantomatice, coşmaruri în care i se părea că ea e cea mai de seamă umbră, printre cele ale lui Nevada, Marvie, Rose şi Ben... şi a chipeşului şi batjocoritorului Dillon. Dar se trezi în fața unei zile noi, nouă ca însăşi dimineața strălucitoare, şi cu o nădejde mijind în suflet, cum mijesc zorile aurii şi albastre pe cerul Arizonei.

Nu avu timp să se gândească la ale ei. Marvie dădu buzna peste ea în bucătărie, urmat de Rose, timidă, modestă, drăgălaşă, ca floarea sălbatică al cărei nume îl purta. Fuseseră în pădure şi le era o foame de lup. Doamna Ide se uita la ei uimită şi binevoitoare. Voiau să meargă la Winthrop. O întrebară pe Hettie dacă vrea să meargă şi ea. Rosei îi trebuiau rochii, cărți şi câte altele. Cum mai strălucea fața lui Marvie sub pistrui! Iar Rose era parcă pe altă lume. Uitase oare casa aia dezgustătoare din sihlă?

— Astăzi, nu — răspunse Hettie la sâcâielile lor. Mâine, poate, dacă o să fie Ben de acord.

— Ce amestec are Ben Ide în treburile mele? întrebă Marvie cu țâfnă. Aş vrea să ştiți că pot să mă angajez la Franklidge, la Day sau la oricare alt mare rancher din Arizona.

Hettie simți că Ben o să aibă de furcă în clipa când o să încerce să se împace cu Marvie. Era convinsă că Ben o să aibă nevoie de ajutorul ei.

— Marv, băiatule, fireşte că asta o ştim cu toții; dar trebuie să fii ceva mai înțelept. Acuma, Rose o să stea împreună cu mine. Şi am s-o iau la San Diego peste iarnă. Cred că şi tu o să vrei să fii aproape de ea în toamna asta, şi ai să vii şi tu la San Diego, cel puțin pentru un timp.

Marvie începu să fie mai puțin sigur pe el, iar Hettie se felicită crezând că dăduse o lovitură de maestru.

— Hettie, numai dacă Ben îşi cere iertare în genunchi, numai atunci poate că-mi schimb hotărârea — spuse Marvie, îngăduitor.

După gustarea de dimineață, Tom Day veni să le salute pe Hettie şi pe mama ei. Cât de deschis, de inimos, prietenos şi practic era bătrânul prieten!

— Ei, fata mea — zise el la plecare — acum cred că, datorită lui Texas Jack al nostru, atât Ide cât şi Day pot să se apuce din nou de creşterea vitelor. Fireşte c-o să mai avem de furcă cu hoții de vite şi în anii care vin. Dar o să fie numai un răstimp scurt, cum e toamna asta târzie. Oamenii pot să doarmă liniştiți şi să fie veseli. Iar voi, tinerii, puteți să vă iubiți în lege. Ha-ha!... Hettie, fetițo, mă întrebam ce-o să se întâmple cu tine. Las' că ştiu eu. Sunt vulpe bătrână. *Adios,* şi Dumnezeu să vă aibă în paza lui!

Mai târziu, în cursul dimineții, Ben veni s-o vadă pe sora lui; avea o mutră atât de amărâtă, încât părea de-a dreptul caraghios.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Hettie. Nu la mine trebuie să vii ca să cauți îmbărbătare.

— Hm, Hettie, la fel a spus şi Ina şi a ținut-o morțiş aşa — răspunse Ben. Dar trebuia să-mi descarc şi eu sufletul cuiva; iar Nevada e sau lunatic, sau țicnit. Nici măcar n-aude!

— Atunci, dă-i drumul, Bennie — îl îndemnă Hettie, îmbunată.

— Ştii că-l dădusem afară din slujbă pe Raidy... Ei, a trebuit să mă duc la el să-i spun sa vină înapoi. Cred că l-am jignit rău pe vechiul nostru prieten. N-a făcut prea mare caz de pocinogul meu, dar a fost destul de rece. A

trebuit să-mi cer mii şi mii de scuze, să-i cer iertare, să mă jur şi să-i spun câte-n lună şi-n stele până am izbutit să-l fac să ia din nou vechea-i slujbă. Dar asta n-a fost nimic în comparație cu ce-am pățit cu Marvie Blaine.

— Nu mai spune! Da, îmi amintesc acum că şi pe el l-ai dat afară — spuse Hettie.

— Ai fi murit de râs dacă-l vedeai pe puşti — continuă Ben, jalnic. Am trimis după el. Crezi c-a venit? Nici gând! Mi-a răspuns, prin trimisul meu, că dacă vreau să vorbesc cu el, n-am decât să-l caut eu. Aşa că a trebuit să mă duc. Şi să mă bată Dumnezeu dacă nu m-a pândit şi s-a tot ascuns ca să nu-l găsesc. Dar, în sfârşit, am dat de el şi i-am zis să uite cearta dintre noi... Oho!... Da' ascultă, s-a umflat bine în pene Marvie în aerul Arizonei! Aşa m-a sucit din vorbă şi m-a învârtit, de m-a lăsat lat. Vorbea cu cap, deşi eu n-am vrut să-i dau dreptate. M-a făcut să mă ploconesc în fața lui. Dumnezeule! Ştii cât țin la el şi că niciodată Ina şi cu mine n-o să-l mai lăsăm să plece până n-o să fie cu adevărat copt la minte! Se purta mai demn chiar decât judecătorul Franklidge şi mai mândru decât toți cowboy-i pe care i-am întâlnit vreodată; şi se umfla în pene mai rău ca şeriful Macklin. Ei bine, după ce şi-a recăpătat slujba, dar cu un salariu mai mare, a strâns şi mai tare şurubul. Mi-a vorbit, nici mai mult, nici mai puțin, de răsplata pe care o făgăduisem celui care o să-mi dea orice indiciu care să ajute la prinderea bandei „Pine Tree”. Răsplata e de o mie de dolari. Marvie pretinde că ea s-ar cuveni Rosei. Cocoşel obraznic! Dar Nevada l-a susținut. Şi-apoi, la urma-urmei, aproape tot ce s-a aflat s-a datorat Rosei. Aşa că i-am făgăduit să-i dau mia... Ce zici tu de astea?

Hettie sări în sus de bucurie.

— Bravo lui Marv! Acum, Ben, aleargă şi ploconeşte-te în fața Inei! Atunci noi... voi toți puteți să fiți din nou fericiți!

— Aha! Am priceput unde bați; adică tu nu eşti cuprinsă în „voi”. Pun rămăşag că până la sfârşitul zilei o să fii şi tu tot aşa de nebună ca Marv şi tot aşa de sfioasă ca şoricelul lui de pădure, Rose.

Dar Hettie nu se putu bucura de singurătatea pe care o dorea atâta, căci, nu mult după plecarea lui Ben, apăru judecătorul Franklidge.

— Am venit să-mi iau rămas bun de la dumneata şi de la doamna Ide — spuse el, cu felul lui prietenos de a fi. Ultima vreme a fost o perioadă destul de grea. Dar acum suntem din nou pe picioarele noastre şi „stăm bine în şa”, cum spun cowboy-i. După aceea se plecă spre Hettie şi continuă cu vocea mai scăzută: Ți-aduci aminte că într-o zi, la mine acasă... mi-ai spus ceva care atunci mi s-a părut misterios, dar acum e limpede? Era ceva despre Nevada!

— Îmi aduc aminte, domnule judecător — murmură tremurând Hettie.

— Ei, atunci eu să-ți spun cât fac „doi şi cu doi”; sau, mai bine zis, „unu şi cu unu”?... De pildă, Hettie şi Nevada?

Vocea lui convingătoare, plină de înțelegere, şi felul în care legase cele două nume, biruiră sărmana ei încăpățânare, îşi lăsă capul în jos şi murmură încet un răspuns afirmativ.

— Sunt mulțumit că am ghicit — spuse el vioi. M-am uitat ieri la dumneata şi cred că ți-am citit pe față ceva din suferința pe care ai îndurat-o. Şi acum văd pustiirea pe care o aduce suferința. Cea mai mare dorință a mea e să o alin pe Hettie Ide şi să ştiu că pot s-o fac. Ascultă-mă. A fost un şoc teribil pentru dumneata să regăseşti în Texas Jack, sau

Nevada, cum îi spui, pe nelegiuitul şi faimosul Jim Lacy. E firesc să suferi, dar n-are rost. Nu trebuie să-ți fie ruşine, frică sau să dai înapoi în fața faptelor. Nu am întâlnit niciodată un om mai demn de încredere şi mai minunat decât acelaşi Jim Lacy. Dar n-am venit aici ca să-l laud... Aş vrea numai să-ți arăt limpede ce înseamnă pentru mine oameni ca Jim Lacy. Am trăit cea mai mare parte a vieții mele pe frontiera şi-i cunosc sălbăticia de odinioară, pe care, în parte, o mai are şi acum. Există diferite categorii de oameni certați cu legea. Este o deosebire foarte mare între ei. Am întâlnit sau văzut pe cei mai mulți dintre cei faimoşi, care nu şovăiau să ucidă: Wild Bill, Wess Hardin, Kingfisher, Billy the Kid, Pat Garrett şi mulți alții ca ei. Aceşti oameni nu sunt criminali. Sunt numai fructul vremii pe care o trăim. Vestul n-ar fi putut fi niciodată populat dacă n-ar fi existat ei. Ei păstrează echilibrul între mulțimile de ticăloşi, nelegiuiți, canalii ca Dillon, şi viața sălbatică a unei epoci sălbatice. Ăsta-i Vestul aşa cum îl cunoaşte astăzi orice om din Vest. Şi n-am fi putut fi pionieri şi nici n-am fi putut progresa fără violență, fără răpunerea unor oameni desfrânați şi aventurieri ca Dillon, Cedar Hatt, Stilwell şi alții. Greutatea e că numai tinerii cu nervii tari, de oțel, ca Billy the Kid sau Jim Lacy, pot să se întâlnească şi să discute de la egal la egal cu astfel de oameni. Asta-i tot ce-am vrut să ştii. Şi mai vreau să ştii că dacă fiicei mele i-ar fi plăcut Jim Lacy, aş fi fost mândru să i-o dau.

— Îți mulțumesc, domnule judecător Franklidge — zise Hettie, ridicându-şi capul ca să-l privească drept în ochi. Dar cred că m-ai înțeles greşit. Nu-mi pasă că Nevada e Jim Lacy.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Atunci de ce toată... toată... asta... nici nu ştiu cum s-o numesc? izbucni

judecătorul, zâmbind uimit.

Hettie privi spre zări, departe, către priveliştea verde, cu fâşii întunecate, a pădurii.

— L-am dispreţuit! L-am... l-am... crezut un om pierdut. Mi-am pierdut încrederea în el şi mi-e teamă că n-o să mi-o ierte niciodată.

— Hettie Ide — zise judecătorul Franklidge, solemn şi hotărât — te asigur că Texas Jack habar n-are că ar trebui să-ţi ierte ceva.

Înainte ca Hettie să-şi fi revenit din discuţia cu judecătorul, Marvie ţâşni în camera ei. Plin de importanţă şi de o autoritate îmbinată cu ceva tainic, el o trase pe Hettie jos de pe verandă şi o duse afară, sub copaci.

— Hettie — îi şopti el la ureche — am dres-o eu pentru tine.

— Marvie!... Eşti... Oh, dacă tu...

— Ţine-te tare-n şa! o întrerupse el, zgâlţâind-o. Nevada abia a isprăvit să-mi spună că moare de dragul tău... Ascultă, Hettie, nu te mai zgâi aşa! Vorbesc foarte serios. Să mă bată Dumnezeu dacă mint! Pe legea mea!... Oare nu eşti tu aceea care-ai făcut fericirea Rosei şi a mea? Aşa că pentru tine m-aş duce şi-n iad. Şi Nevada ştie asta. Suferă acum. Părerea lui e că tu ar trebui să trimiţi să-l cheme, dacă-l poţi ierta că-i Jim Lacy.

Hettie nu era în stare de altceva decât să se uite năucă la flăcăul ăsta cu ochi veseli, care acum o tortura.

— Aşa c-am aranjat eu lucrurile pentru tine — continuă Marvie. Tu trebuie numai să străbaţi terasa, într-acolo — zise el, arătându-i locul cu mâna tremurând. Ştii tu unde. Acolo, printre pinii aceia unde te găsesc totdeauna. Nevada ne urmăreşte. O să vină şi el. I-am jurat că te aduc, chiar

dacă ar trebui să te leg. Să ştii că am s-o fac, dacă nu te duci.

Hettie îi sărută obrazul slab şi bronzat, apoi o porni în goană nebună sub pini. La început voia numai să scape de Marvie şi de toată lumea. Dar un magnet căruia nu i se putea împotrivi o atrăgea spre ungherul retras, unde se ducea adeseori singură să privească, de sub umbra verde, salvia purpurie, strălucitoare şi schimbătoare a pajiştii.

Nevada era acolo... şi era într-un fel, Nevada cel de demult. Hettie se azvârli în brațele lui.

— Te... iubesc! Te iubesc, te iubesc! striga ea rugându-l parcă. Iartă-mă! Numai eu am fost de vină! Eu am fost slabă, nu tu!

Orele trecură unele după altele, şi apusul îşi întinse din nou strălucirea aurie peste colinele cu salvie, peste pantele care se desfăşurau către deşert. Nori roşiatici pluteau ca nişte corăbii pe marea de aur şi de sidef.

Hettie şi Nevada stăteau cu spatele rezemat de pinul cel mare, cu obrajii lipiți, cu mâinile înlănțuite.

— Ben mi-a spus ceva - zise Nevada. De ce n-am pleca cu toții la San Diego? Sigur, m-a cam dat peste cap... Dar mi-ar plăcea să pleci de aici acum, pentru câtva timp... Aşa că, dragă Hettie, ți-aş cere prea mult dacă... dacă...

— Nu. Cere-mi ce vrei — murmură Hettie.

— Dacă ți-aş cere să te măriți cu mine?

— Dacă!... Chiar mă ceri?

— Da, am îndrăznit prea...

— Nu — spuse Hettie.

El acceptă răspunsul cu o tăcere înfiorată.

— Am înțeles că nu... nu-mi ceri prea mult... Oh, Nevada! Da! Da!

Ultima geană, aurie a asfințitului, poleia zarea în spatele

lanțului întunecat al munților.

— Arizona ne zâmbeşte — spuse Nevada, privind strălucirea apusului de soare oglindită pe fața Hettiei.

— Nu, mie Nevada îmi zâmbeşte — spuse ea, visătoare.